

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kimse Bilmediği Yerler

"Harikulade bir aşk hikayesi,"
Kirkus Reviews

BRENNA YOVANOFF

Waverly ve Marshall'ın
derin ve karanlık
hikâyesini okumaya
hazır olun. Sizi hayal
dünyasına
götürmeyecek aksine
gerçekle yüzleştirecek
ince, kırılgan bir o
kadar da hoyrat bir aşk
hikâyesi...
“Waverly, aşığım ben
sana.”
Bir an nefes almayı
bıraktım. Altı üstü üç
dört kelime etmişti.
Ama o üç dört kelime
içimi titretmeye
yetmişti.

“Değişiyordum.
Kıtaların kayması gibi
bir şeydi bu. İçimdeki
sınırlar değişiyordu.
Kendimi bıraksam
kendim olmayı da
bırakacak, kendime sıkı
sıkı sarılmaktan, işgal
altındaki bir ülke misali
topraklarımı
savunmaktan
vazgeçecektim.”
(...)

“Yüzünde yırtıcı bir
mutluluk maskesi olsa
da maskenin altındaki
yüzü hüznü doluydu.”
(...)

“Duygularım çoktan bir
sır olmaktan çıkmıştı.
Düşündüğüm gibi
gömülü hazinemde de
değildiler artık. Bunca
şeyden sonra
içimdekileri dışarıya bu
denli yansıttığımı
öğrenmek çok korkunç
gelmişti. Meğer ben ne
saydamdım!”

*Kimsenin
Bilmediği Yerler*

aspendos

Eser Adı: Kimsenin Bilmediği Yerler
Orijinal Adı: Places No One Knows

Yazar: Brenna YOVANOFF
Çevirmen: Arzu Büşra KUMBAROĞLU
Editör: Gökçe SOYSAL
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2016 Brenna Yovanoff

Türkçe Yayın Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-9641-16-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. San. Böl. Deposite İş Merk.
A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İST.
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri
Tic.San.Ltd.Şti.
Gürselmahallesi Aytaç caddesi İcabet sok. No: 4/ B
Gürsel Mahallesi / Kâğıthane / İstanbul
Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Kimsenin Bilmediği Yerler

Brenna Yovanoff

Çeviri
Arzu Büşra Kumbaroğlu

aspendas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

WAVERLY

Güneş denen gezegenin çok kötü bir huyu vardı.

Ufuktan sıcak hava balonu gibi hızla yükselerek bir çırpıda doğardı.

Bir saniye önce başını ufuktan hafifçe uzatmış, utan-
gaç utangaç parıldarken bir saniye sonra bir de bakmışsınız
Tanrı'nın gazabı misali tepenize dikilmiş, göz kamaştırıcı
ışıklarını saçmaya başlamış.

Bazen, geceler boyu gözünüzü kırpmadan saate bakıp
durduğunuzda, gerçekte olanla kafanızda kurduğunuz in-
sanı ayırt etmek epey güçleşir.

Bense her yeni günde benliğimi olaylar silsilesinden
geçirdikten sonra saatler sayesinde yolumu bulup geri dö-
nüyordum. Eğer bir ânım ötekini tutuyorsa anlıyordum ki
o ânı gerçekten yaşıyorum.

Öğleden sonra saat 13.23'tü. Bayan Denning'in İspan-
yolca dersinde Catie Price'ın hemen önünde, CJ Borsen'in
de hemen arkasında oturuyordum; çünkü sıram orasıydı.

İspanyolca almamın sebebi ise Henry Morgan Lise-
si'nde her dönem Fransızca dersini seçmememeki, belli bir
kotası vardı. Ayrıca seçmeli ders seçeneklerim de bir bir
tükeniyordu. Ya İspanyolca alacaktım ya da ev düzeni der-

sini. Öğrenci her şeye katılmak isteyip her derse ilgi gösterince hâliyle öğretmenler de sizi hangi derse alacaklarını bilemiyordu.

Dersin konusu sporlar ve hobilerimizdi. Konuyu adeta bir gizemi aydınlatırcasına işliyorduk çünkü kimse hobisini bir türlü anlatamıyor, herkes dili tutulmuş gibi kalıyordu. Dersin başından beri sınıftan, müzisyen olmaya can atan beş kişi, üç futbolcu ve arabaları söküp sonra birleştirmekten şeytani bir zevk alan birkaç oğlan çıkmıştı. Gerçi onların sayısı iki elin on parmağını geçmeyecek kadar azdı.

Kitabımda *Deportes y Pasatiempos*¹ konusu açıktı. Harfler sayfadan kayıp gitmediğinden rüya görmediğimin farkındaydım. Her ne kadar tekrar sorularının her birine bir cevabım olsa da Bayan Denning bana seslendiğinde, eğlenmek için yaptığım şeylerle ilgili doğruları söylemeyecektim.

Bayan Denning sınıfın karşısına geçmiş, bu hayatta nerede hata yaptığını çözmeye çalışırcasına ellerini ovuşturuyor, çok umutsuz görünüyordu. “Emily, bir de seni dinleyelim. Senin hobilerin nelerdir?” diye sordu.

Aslında kendisi ilk derslerde bir hayale kapılmıştı. Güya derste, bizimle yalnızca İspanyolca konuşacaktı. Ama hayali suya düşmüştü. En iyi planlanmış tüm planlar gibi bu plan da erken çökmüş, kendi hırsının ağırlığı altında ezilip gitmişti. Emily Orlowski, “*Me gutsa bailar*,”² diye cevap verdikten sonra Olivia Tatum’un tırnaklarını daksille boyamaya geri döndü.

İçimden gelmese de zorunda hissettiğimden, Emily ve

1 (İng.) Sporlar ve Hobiler. (Ç.N.)

2 İsp.) Dans etmeyi severim. (Ç.N.)

Olivia'yı dans ederken hayal ettim. Gözümün önümde kabile dansı yapan bir göz kalemi ve göğüs çatalı beliriverdi.

"Aferin," dedi Bayan Denning. Fakat sesinden, aldığı cevabın aferinlik bir tarafı olmadığı hatta Emily'nin dans etme fikrinin içten içe tüylerini ürperttiği belli oluyordu.

Masasını kendine siper edip bu sefer de sorusunu arka sıralara yöneltti. "Marshall boş zamanlarında neler yaparsın, hobilerin nelerdir; bahsetmek ister misin?"

Marshall Holt kafasını hızla kaldırıp öğretmene baktı. Sonra da aynı hızla gözlerini yeniden sırasına çevirip mükemmel bir İspanyol aksanıyla tek düze bir tonda, "*Me gusta jugar a los bolos con mis amigos,*"³ diye cevap verdi.

Bayan Denning öne doğru eğilerek ağırlığını masaya verdi. Kendisiyle alay edildiğini anlamamış gibi görünüyordu.

"Bueno. Y a donde juegas a los bolos?"⁴

"*En el parque.*"⁵

Arkadaşlarımla parkta otlanmayı severim⁶, demişti. Ne zekice bir cevap! Sen bir dâhisin, Marshall Holt. Ayrıca yaşımdan olgun davranıyorsun.

Sınıftakiler kitaplarına gömülmüş, kıs kıs gülmeye başlamıştı. Bayan Denning ise yüzünde yürek burkan o aynı saf ifade ile Marshall'a bakıyor, cümledeki ince alayı çözmeye çalışıyordu.

Marshall Holt bir an yaptığından pişmanlık duymuş gibi görünse de olan olmuş öğretmeninin kalbi kırılmıştı. Bayan Denning sınıfta iyi niyetini suistimal etmeyecek bi-

3 (İsp.) Arkadaşlarımla otlanmayı severim. (Ç.N.)

4 (İsp.) Güzel. Nerede otlanırsınız peki? (Ç.N.)

5 (İsp.) Parkta. (Ç.N.)

6 Otlanmakla, esrar kullanmaya gönderme yapılmış. (Ç.N.)

rilerini ararken, bir yandan da kalemlerini koyduğu plastik bardakla oynuyordu; cesareti kırılmış gibi bir hâli vardı.

“Waverly, sen de bize bir hobi söyleyebilir misin?”

Bakışları benim üzerime, akıl dolu, ıslıl ıslıl parlayan yüzüme yoğunlaştı. Çok iyi bir gelecek vaat eden, umut dolu yüzüme... Tutunacak bir dal arıyordu sanki. Ne de olsa Waverly her mükemmel sayının karekökünü ezbere söyler, *quemar* fiilini nasıl çekimleyeceğini bilirdi. Kurban kesme ritüeli hakkında her şeyi bilmek, Bastille Günü’nün⁷ önemini söylemek ya da *The Metamorphosis*’in⁸ içindeki ana temalardan üçünü saymak Waverly için iştenden bile değildi.

Ama Waverly en sevdiği hobisinin hafta içleri Basset Parkı’na gidip kafayı çekmek olduğunu asla ama asla söylemeyecekti.

Waverly çok iyi bir kızdı.

Öyle düzgün, öyle efendiydi ki ölesiniz gelirdi.

Ellerim sıranın üzerinde duruyordu, üst üste koymuştum. Sınıftaki herkes dönmüş bana bakıyordu. Anlayışlı yüz ifademi, derli toplu saçımı inceliyor; amma da iyi, tatlı, hoş kız diye düşünüyorlardı. Bu kadar da mükemmel olunmaz, diyorlardı. Burnu ne de havada, kim olduğunu sanıyor bu kız, diye soruyorlardı kendi kendilerine.

Bayan Denning’in sorusuna cılız, kararsız denebilecek bir sesle, “*Me gusta correr*,⁹” diye cevap verdim.

Yanılıyorsun, diyerek karşı çıktı kafamın içindeki kız. *Maalesef, yanıls cevap*. Koşuyordum ama hoşuma gittiğinden değil. Hoşuma giden şeyin koşmakla alakası yoktu.

7 (Fr.): La fête nationale/ulusal bayram. Her yılın 14 Temmuz günü kutlanan Fransa’nın ulusal bayramı. (Ç.N.)

8 Dönüşüm. (Ç.N.)

9 (İsp.) Koşmayı severim. (Ç.N.)

Koşma sebebim gecelerin upuzun oluşu, koşmadan duramamamdı.

Gün kararıp ay doğduğunda dış kapıdan çıkıyor, bahçe kapısından sıvışıyordum. Brealer Sokağı'ndan aşağıya, refüj boyunca uzun adımlarla yürüyordum. Buehler Sokağı'na dönerken uzun adımlar atmayı bırakıyor, o sokaktan itibaren ufuktaki ulaşılmaz noktaya doğru koşmaya başlıyordum. Bazı geceler kilometrelerce koştuğum oluyordu.

Bayan Denning masanın gerisinde duruyordu hâlâ. Gülümseyerek, “*Gracias*, Waverly,” dedi.

Kendimce bir postulat¹⁰ üretip önümdeki kâğıda “Mükemmellik Teoremi” diye not aldım. Bu teoreme göre kişiliğinizin etkileyiciliği insanların sizin hakkınızda bildikleriyle ters orantılıdır. Bir de görselle canlandırdım teoremimi. Bir çizgi grafiği çizip birbirlerinden kaçarcasına uzaklaşan, ayrı yönlere bakan iki çizgi ekledim grafiğime.

İki farklı Waverly vardı. Bu Waverly'lerden biri üstü başı düzgün, ders konusunda rakipsiz, alımı çalımı yerinde olan kızdı. Hem de Basset şehir turunu on sekiz dakikanın altında koşardı. İyi gününe denk geldi mi on altı nokta beş yaptığı bile olmuştı.

Diğer Waverly ise bir sırды.

İşte hiç uyumayan Waverly o diğeriydi.

Maribeth Whitman bu dünyadaki en iyi arkadaşımı, sonsuza dek de öyle kalacaktı. Tabii sonsuzluk diye bir şeye inanıyorsanız...

10 Doğru olduğu kabul görülen, ancak kanıtlamanın mümkün olmadığı önermelere denir. (Ç.N.)

Hansel’le Gretel, Blitzen’le Donner gibiydik biz. Üst sınıflardan aynı dersleri almış, hep aynı kulüplere katılmıştık. İkimiz de matematikteki aynı nedensellik ilkelerini ve denklemleri biliyor; aynı dedikoduları yapıyorduk. Ana sınıfından beri birlikte rengârenk iplerden bileklik yapar dururduk.

Milletin içinden zar zor sıyrılıp dil sınıflarının olduğu koridordan dolaplarımızın bulunduğu koridora geçmeyi başardığımda, kollarını kocaman açıp kendini üzerime bıraktı. Her ne kadar koridorun yarısı çömezlerle dolu olsa ve başkalarının önünde bana dokunulmasından hoşlanmasam da, ben de uzanıp kendimi Maribeth’in kollarına bıraktım.

Maribeth yüzünü ve yüz hatlarını karşısındakini derinden etkilemek için nasıl kullanması gerektiğini çok iyi bilirdi. Yüzü öyle tatlıydı ki çok uzun süre bakarsanız dişleriniz çürür delik delik olur, eski film şeritleri gibi siyah beyaz kesilirdi. Saçının sarısı aklınızı başınızdan alır, gözünüzün önüne haleler çizerek uçan kedi yavrularını getirirdi.

Saçımı kulağımın arkasına atarak, “Yapma ama. Yine asılmış dudakların. Günlerdir gözünü bir an bile kırpmadın değil mi?” diye sordu bana.

Dudaklarımın şeklini hâlimden memnunmuş gibi görünmek için düzelterek dolabımın kilidine şifremi girdim. “Biraz uyuyorum,” diye cevap verdim. Kelimesi kelimesine doğruydı söylediğim şey. Geceleri yaklaşık üç saat uyuyordum, sonuçta.

Çantasını karıştırıp bir kurşunkalem çıkararak boş bir

sayfa bulmak için defterini karıştırmaya başladı. “Home-coming’te zombi gibi görünmek istemiyorsan şu uyku olayına bir çözüm bulman gerekiyor. Neyse, bu gece şeye geliyorsun, değil mi?”

“Koşu takımından birileri antrenman yaptığım yeri ateşe vermediği sürece geliyorum. Dur, bir dakika... Hunlardı değil miydi o ateşe verenler? O zaman, geliyorum.”

Listesine adımı eklerken alnını kırıştırdı. Kurşunkalemle kâğıdın üzerine inci gibi yazıyordu. Onu bu kadar iyi tanıyor olmam ne tuhaftı... Hep kurşunkalemle yazardı mesela. Ama yazdığı bir şeyi silmesi gerekecek diye değil. Kurşunkalemlerin ucunu sipsivri açabileceğinden... Ayrıca şey ile dans organizasyonu için yapacağı toplantıdan bahsettiğini de biliyordum. O da beni çok iyi tanırdı. Çoğu gece uyumadığımı, kimse yapmasa bile kuşatma şakalarını komik bulduğumu bilirdi. Kafamın derinliklerinde yaşadığından çoğu zaman nasıl bir yüz ifadesi takınmam gerektiğini anımsayamazdım, bunu da bilirdi.

Yüzünde hınzır bir gülümseme ile öne doğru eğildi. Biraz daha eğilse yanaklarımız birbirine değecekti. “Galiba bu sefer dans topluluğuna ciddi ciddi giriyorum. Benimle çok ama çok gurur duyacaksın,” dedi.

Maribeth’le birbirimizi tamamladığımız alan işte tam da bu enteresan ama büyüleyici alandı. Çünkü benim en işe yarar özelliğim sistemlerin işleyişlerini ve düzenlerini çabucak kavrayabilmemdi. Onunki ise kazanmaya olan sonu gelmez adanmışlığıydı.

Defterinin kapağını baş ve orta parmağıyla tıkırdatıp, “Şu Loring’in yardakçıları var ya... Toplantıyı Loring’in

evinde değil de bizim evde yapmak için onları ikna ettim. Sonuçta, ev kiminse söz sahibi odur. Süperim, değil mi?” diye övündü kendisiyle.

İki farklı Maribeth vardı. Ama ikinci Waverly’nin aksine ikinci Maribeth eşref saatine denk gelirlerse bazı insanlara kendini açardı. Yine de kapalı kapılar ardında saklanan gizli Maribeth’i tanıma şansını yakalamış olmanız, özel veya şanslı olduğunuz anlamına gelmezdi. Çünkü ikinci Maribeth kahrolası bir sürtüktü.

Ellerini dirseklerimin iç tarafına koymuştu. CD kalemiyle vanilyalı pasta kreması karışımı bir şeyler kokuyordu. Loring, lisenin ilk senesinden beri, müfredat dışında kalan, sporla ilgili olmayan bütün aktivitelerde sınıf adına yer almıştı ama bunca zamandır neye elini atsa hepsini batırmıştı. Hem hiçbir şeyi beceremiyor oluşu hem de hile ve düzene kafasının bariz bir şekilde basmayışı yüzünden ayağı kaydırılmaya çok müsaitti.

“Bilmem farkında mısın ama artık mezuniyete kadar okuldaki her sosyal olay bizden sorulacak,” dedi Maribeth. Kolumu kendinden emin, kesin bir ifade ile hafifçe sıktı.

Dilimin ucuna iki heceli, harika bir kelime gelmişti. *Neden?* Neden böyle şeylere kafa yoruyorduk ki? Neden böyle bir şeyi istemeliydik? Neden bir şeyleri organize edip düzeni sağlamaya kafayı bu denli takmıştın Maribeth?

Gerçi sormama ne gerek vardı, cevabı zaten biliyordum.

Siz dans organizasyonu topluluğunda canla başla çalışdınız, karşılığında ise Ivy League başvurularınızda referans olarak gösterebileceğiniz bir başka müfredat dışı aktivite almanıza izin verirlerdi.

Not ortalamanız hiçbir şeye yetmiyordu. Zekânız ve azminiz de yetmezdi. Fakat şehir koşusuna katılmanız dayanıklı ve disiplinli olduğunuzu; keman çalmanız ise gerçek bir ruhunuz olduğunu gösterirdi. Aş evinde çalışmanız hizmete ve topluma adanmışlığınızı ortaya koyardı. Resmî dans topluluğunun üyesi olmanız sosyalleşme anlamında bir sorununuz olmadığı anlamına gelirdi.

Maribeth ajandasına toplantıyla ilgili notlar almaya devam ederken bir yandan da poster hazırlamamız gerektiği konusunda ahkâm kesiyordu.

Dediklerini dinlemiyordum bile.

Loring’i ve kocaman, içten gülümsemesini düşünmekle meşguldüm. Bir şeyleri hevesle aklına koyuşunu, kendini adayarak çabalayışını ama sonunda beceremeyip başarısız oluşunu... Maribeth kendisiyle uğraşmaya başlamadan önceki Loring’i ve Maribeth’in onu her seferinde nasıl da yıkıp yok ettiğini düşünüyordum.

“Gel hadi,” dedi Maribeth. Kolumdan çekti. “Kim-yadan önce elimi yüzümü bir düzeltelim de Hunter hafta sonu sinemaya çağırırsın beni.”

Derler ki Michavelli’nin aklını başından alan, Cesare Borgia’nın merhametsizliğinden büyülenmiş oluşuydu.

Maribeth Whitman ise gördüğüm en merhametsiz kızıydı.

Okulun batıya bakan kısmındaki konferans salonunun tuvaletinde, üç-beş çömez lavaboların etrafında toplanmışlardı. Biz omuz atarak aralarına dalınca ses etmeden önümüzden çekilip ayaklarını sürüye sürüye gittiler. Ekim

ayı olmasına rağmen, okuldaki hiyerarşik sistemi çoktan çözmüşlerdi.

Maribeth gülkurusu ile şeker pambesi arası tonda bir ruj sürerken onu izliyordum. Rujunu sürdükten sonra çantasını karıştırıp tarak aramaya başladı.

Biz ilkokuldayken, insanların beni tuhaf bulduğunu söyleyen oydu bana. Aşırı sessiz, fazla ciddiymişim. Hatta bir keresinde beşinci sınıftayken teneffüste, teterbol oynamak için sırada beklerken, “Biraz daha sık gülümsesen daha iyi olur,” demişti.

“Niye ki? Ortada bir sorun olduğundan değil. Gülesim gelmiyor sadece,” demiştim ben de.

Başını yana eğmişti, yeni bir canlı türüyle karşı karşıyaymış gibi bakıyordu bana.

“Gülesin gelmesine gerek yok ki... Gülümseme dışarıdan görünen bir şey ne de olsa. Gülümsediğinde, başkaları için gülümsersin,” demişti.

Söyledikleri kafama dank edince hayrete düşmüştüm. Sahada durmuş, Caitie Price’ın oyununun Cynthia Lopez’e karşı kaybedişini izlerken, dışa dönük insanların en temel özelliğinin bu olduğu sonucuna varmışım. Yani, dış dünyanın nasıl döndüğünü anlayabiliyorlardı.

Maribeth aynaya iyice yanaşıp elleriyle saçlarını taradı. Kendini pür dikkat inceliyordu; elinde tarağı hazır bekliyordu ama saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı yoktu.

Yine de, tarakla saçını düzeltmeye başladı. O sırada ben de havlu makinesinin yanında durmuş muslukların arkasındaki duvarı baştan aşağıya kaplayan yazıları inceliyor-

dum. İnsanlar hiç çekinmeden içlerini dökmüştü yazılarda, tuvalete sırlarını dökebilmek için geliyorlardı. Farklı farklı tükenmezkalemlerle yazılmış yazılardan başka ne bir ad ne de kimliklerini ortaya çıkaracak bir şeyler vardı duvarda.

Gerçi duvardaki sırlardan bazıları pek de sır sayılmazdı. (*Mesela, Bay Cordrey'nin burnundaki kılların görünmesi...*) Bazı sırlarıysa düşünmek bile çok acıydı; o yüzden, ne kimse tarafından kabulleniliyor ne de konuşuluyorlardı. Duvara yazılmış sırların çoğu, insanların içinden geçen ama kimsenin dile getirmediği tatsız ve bir o kadar da güç şeylerle alakalıydı.

*Bir tek, benimle hiç ilgilenmiyormuş gibi
yapan oğlanlardan hoşlanıyorum.
Eğer onlar da benden hoşlanmaya
başlarsa, gönlüm başkasına kayıyor.
Ya birini bulamaz da ölene kadar
yalnız kalırsam?*

*Keşke zayıf olsaydım.
Gerçi zayıf olsaydım kesin
sürtüğün teki olurum.*

*Galiba bu cumartesi bekâretimi kaybettim
ama tam olarak hatırlayamıyorum.
Sormak da istemiyorum ona.*

Ders zili çalınca Maribeth arkasını dönüp lavaboya yaslandı. “İyi görünüyorum, değil mi? Hunter’ın aklını başından almak istiyorum da,” dedi.

Saçları İskandinav ırkının genlerinden ve başarmaya

olan tutkularından dokunmuş, ıslıl ıslıl parlayan bir perdeydi adeta. Sabunluğun yanındaki duvara birisi, kelimeleri art ada sıralayarak kargacık burgacık bir şeyler yazmıştı.

İçine edilmiş
Yalnız
İçine kapanık
Yorgun
İçli
Moralsiz

Her kelimenin ilk harfi büyük yazılmıştı. Baş harfler yukarıdan aşağıya sıralandığında ortaya İYİYİM kelimesi çıkıyordu.

Maribeth yanı başımda duruyor; gözlerini kısmış, sanki görünüşündeki bir şeyden rahatsız olmuşçasına aynadaki yansımaya bakıyordu. Halbuki gayet iyi görünüyordu. Her şeyi gayet iyi idi.

“Harika görünüyorsun,” dedim. *Moralsiz*’in içindeki “i” nin noktası konmamıştı. Bilgisayar oyunları oynarken önüne çıkan her nesneyi almaya çalışan, bir şeyleri tamamlama meraklısı insanlar gibi tükenmezkalemimi çıkarıp “i”nin noktasını koyasım geldi. Ama bu gözüme çok lüzumsuz bir hareket gibi göründü. Onun yerine, parmağımı noktanın olması gereken yere koydum. “Hunter”ın dili tutulacak, sana karşı koyamayacak,” dedim.

Maribeth gülümseyip duvara bakarak gözlerini devirdi. “Tanrım! Nasıl oluyor da bu insanlar özel meselelerini buralara yazıyor hiç anlamıyorum. Bilgi çağında olduğu-

muzun farkında değiller mi? Yani, eninde sonunda zaten *birileri* bunları öğrenecektir. Resmen birileri onlara acısın, üzülsün diye yazıyorlar böyle.”

Yüzümü kapıya dönerek, “Bu okulda iki bin beş yüz kişi okuyor. Herhalde okul kalabalık olduğundan adlarını kimse öğrenemeyecek sanıyorlar,” dedim.

Başını “evet” anlamında sallasa da öyle düşünmediği belliydi. Hâlden anlamazdı o, birilerinin bir şeyleri itiraf etmiş olmasına da aldırmaı. Kısacası, kendine o anda fayda sağlamayacak hiçbir şeyi umursamazdı.

“Yani, böyle yaparak içlerini döküyorlarsa bilemem. Böyle yazılar yazmaları üzücü bence. Hem üzücü demişken, sen şimdi üzülmeye zorunluluğu hissedeceksin, değil mi? Dikkat et de olur olmadık bir duygu seline kapılma.”

Sakin ama ruhsuz Waverly’nin alaycı tavrını takınıp söylemem gereken repliği söyledim. “Ne yaparsın? Bunlar gibi boş gezenin boş kalfası tipler hep kendilerine yol gösterecek birilerine muhtaçtır,” dedim.

İçimden geçenleri söylememiştim aslında.

Gününüm son vakitlerini rehberlik ofisinin önündeki kayıt masasında oturarak geçirdim. Kayıt masasında durma görevi, elinde yeterli ders kredisi olan ama gününün bir saatini bile kendine ayırmayı istemeyecek kadar azimli, aklı başında kızlara verilen bir görevdi.

Önümdeki yetmiş beş dakika boyunca yardımseverlik maskemi takınacaktım. Hayatta kalmama yetecek ölçüde uyumuşum gibi yapacaktım. Yüzüm sanki mermerden yapılmış gibi buz kesmiş, gerim gerim gerilmişti.

Gece yarısı, Tesla bobiniyle ¹¹ şarj olmuş gibi hisseder, yerimde durmazdım ama o anda bacaklarım kaskatı kesilmişti, çok ağır geliyorlardı bana. Daha önce hiç acıyıp ağrımamış yerlerim ağrıyordu. Gözlerimi yumup ellerimi yüzüme bastırdım. Rehberlik ofisi boş olduğundan tavandaki kabloların vızıltısı bile duyuluyordu. Bilgisayar ekranına yansıyan görüntüm soluktu, kenarları sanki bir hayaletin silüeti gibiydi.. Bu gerçeği kabullenmeyi hiç ama hiç istemesem de, Maribeth haklıydı. Yarı saydam görünüyordum. hâlim berbattı.

Bilgisayarın yönetici hesabına girip hızla internetteki rahatlama tekniklerine baktım.

Bir sürü yöntem vardı. Tekniklerden bazıları için bilindik markaların, reçeteye alınan sudan ucuz ilaçları gerekiyordu. Kanada'dan ithal ediliyordu ilaçlar. Diğer yöntemler konuyu daha bütüncül bir yaklaşımla ¹²ele alıyordu. Beyaz gürültü kayıtları¹³, tütsüler ve dua mumları gerekiyordu onlar için de. Ya da bir sayıdan geriye doğru tekrar tekrar saymam gerektiği yazıyordu.

Muhtemel çözümleri seçerek bir liste hazırladım. Listemi, yanlarına noktalar koyarak madde madde sıraladığım, rahatlama ve rahat yaşama üzerine aldığım notlarla

11 1891 yılı civarında Nikola Tesla tarafından bulunan ve yüksek voltaj, düşük akım ve yüksek frekansta alternatif akım üretmek amacıyla kullanılan deşarj bobinleridir. (Ç.N.)

12 Bütüncü yaklaşım, birbiri ile ilintili ve eklemlenmiş birimlerin bir arada değerlendirilmesi ile öznenin niteliğinin kavranabileceğini kabul eden yaklaşım biçimidir. (Ç.N.)

13 Beyaz gürültü, rüzgâr, dalga, şelale, radyo dalgası, okyanus sesleri gibi uğultulu ses frekansı veya sinyaldir. (Ç.N.)

tamamladım. Sonra da listeyi parça pinçik edip çöp kovasına attım.

Bir sorunum olduğunu ne de güzel kabullenmiştim ama!

Tarayıcı geçmişini temizleyip çantamı açtım. Bazıları ofis görevini ödevlerine başlayıp ilerlemek için kullansalar da benimki çoktan bitmişti. Haftalar öncesinden yapmıştım hem de, öyle bir alışkanlığım vardı. Çünkü geceleri uyumayınca koca dünyadaki her bir dakika bana kalıyordu.

Ödev yerine bir bulmaca çıkardım ben de. Bulmacanın yarısına gelmiş, tam da o berbat noktada tikanıp kalmıştım. Hani kolayları çözmüştünüzdür de geriye kalanlar boş boş durur, sizinle resmen dalga geçerler ya, o noktadan bahsediyorum.

Sağdan sola kırk beşinci. Bir isim. Rönesans çağı zehirleyicileri. On dört harf. Baş harf L.

Birisi kayıt masasının bulunduğu alanın kapısını gıcırdatarak açıp eflatun rengi bir izin kâğıdını masada kaydırarak önüme attığında ben, bulmacanın karelerine dalmış, kareleri tekrar tekrar saymakla meşguldüm. Uzun parmaklı, kemikli elleri vardı kâğıdı atanın. Erkek eliydi. Kâğıdı atan çocuk deterjanla karışık, adını çıkaramadığım, baharatımsı bir şeyler kokuyordu. Ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Ortamdaki sessizlik rahatsız edici olmaktan çıkıp tuhaf-laşmaya başlayınca, başımı kaldırıp çocuğa baktım. Marshall Holt tam tepemde dikiliyordu. O da aşağıya, bana bakıp ağzında abuk sabuk bir şeyler geveledi.

Arkama yaslandım. “Efendim?” dedim.

Gözümü korkutmak için yapmıyordu belki ama kollarını göğsünde kavuşturunca göğsü ve omuzları daha heybetli görünmüştü.

Bir öncekinden azıcık yüksek bir sesle, “Trunch’la görüşecektim,” dedi

Henry Morgan Lisesi’ndeki erkek öğrencilerle, dersler konusunda ve ruhsal konularda ilgilenen üç rehber öğretmen vardı. Trunchbull da onlardan biriydi. Üç öğretmenin içinde en irisi, en gür seslisi ve en acımasızı da oydu. Ayrıca, herhalde okul kuruldu kurulalı burada çalışıyordu. Bu da muhtemelen okuldakilerin ona Trunchbull demeye başlamasıyla aynı zamana denk geliyordu.

Masanın öbür tarafındaki kayıt defterini kendime çekip Marshall’ın geliş saatini kurşunkalemle not aldım. Yüzü ifadesizdi, ne düşündüğünü anlaşılmıyordu.

Hâlâ beklediğini, kıpırdamadığını görünce, “Girebilirsiniz,” dedim. Birden kalbim güm güm atmaya başladı. Pek de hayra alamet değildi öyle atması. Arkasını dönene kadar gözlerimi yüzünden çekmedim.

Marshall ofise girip gözden kaybolur kaybolmaz kayıt masasının olduğu alan gözüme yeniden çekilir görünmeye başlamıştı.

Sandalyemi geriye iterek bir çember çizdim. Ofisten gelen uğultulara kulak kabartmıştım. Trunch’ın sesi çoğu zaman en iyi ihtimalle biraz sıkıntılıymış gibi gelirdi ama kapıdan gelen sesi sinirli ya da sabırsız olmaktan ziyade tuhaftı. Rahatsız edici veya aceleci bir hava yoktu sesinde.

Hatta şefkat dolu konuşuyor bile denebilirdi. Bayağı *ilginç* bir durumdu anlayacağınız.

Tavandaki havalandırmanın hemen altında, ofiste konuşulan her şeyi çok net duyabileceğiniz bir metre karelik bir alan vardı. Sandalyemi tam da vaktinde geriye çekmişim. Böylece Trunch'un iç geçirip bir tomar kâğıdı düzenler gibi bir şeyler yaptığını duyabilmişim.

Sigaradan çatallaşmış sesiyle, "Bakalım üniversite için planların nelermiş?" dedi Trunch.

Bir anlığına araya sessizlik girdi. Derken, Marshall o anda yapılabilecek en tuhaf şeyi yaptı. Kahkaha atarak, "Üniversiteye falan gitmeyeceğim ben," dedi.

Trunch'un karşı çıkmasını ya da en azından devlet üniversitesinden birkaç ders alması için ona dil dökmesini beklemiştim ama o bunların hiçbirini yapmadı, boş verdi. Tam tamına on saniye bekledikten sonra, "Yine de şu notların konusunda bir şeyler yapman gerekiyor," dedi.

Marshall alabildiğine sıkılmış bir ses tonuyla, "Ne gibi?" diye sordu. Bir an gülümsediğini duyar gibi oldum.

Dönemin henüz bir buçuk ayı geçmiş olmasına rağmen, bir insanın dersler konusunda başına bu kadar çok çorap örebilmiş olmasına içten içe hayran kalmıştım. Neden hayran kaldığımdan ben de emin değildim.

"Mesela, üç-beş ufak noktayı hayata geçirerek başlayabilirsin bir şeyler yapmaya. Önce, arada sırada okula uğramayı düşünebilirsin. Ya da göstermelik de olsa derse katılmayı deneyebilirsin. Arada bir ödev teslim edebilirsin," dedi Trunch. Sopsoğuk konuşuyordu.

Marshall daha kısık ama aynı zamanda oldukça net bir

ses tonuyla, “Belki de o kadar zeki değilimdir,” diye karşılık verdi.

“İki yıldır yaptığım testler tam tersini söylüyor,” diye üsteledi Trunch.

“O testlerin tarafı olduğunu düşünüyordum ben, yani ne bileyim.”

Marshall’ın bu sözlerine karga gıklayışını andıran, çattallı bir sesle kahkaha attı Trunch.

“Aslına bakarsan, öğrenci testin her bölümünde senin gibi büyük başarı gösterince taraf tutma söz konusu bile olmuyor. Harikulade notlar almışsın İngilizceden.”

“Ee, yani, anadilimin İngilizce olduğunu düşünürsek...”

Trunch yine bir kahkaha patlattı. Ama bu sefer acı acı güldü, çok sürmedi kahkahası. “Son zamanlarda hiç ek derslere katılmış mıydın? Test sonuçlarından dolayı sormuyorum bunu, Marshall. Söz konusu olan sensin şu anda, onlar değil. Matematiğin nasıl?”

“Sayı sayabiliyorum. Daha ne olsun...”

Konuşmalarının seyri bir süre sonra değişti; öğretmenlerin adının yazılı olduğu listeden ve ders kodlarından bahsetmeye başladılar. Trunch, Marshall’a en azından yanına birkaç başvuru formu alıp evde doldurması ya da hiç olmadı mali yardım alabilmek için bir yerlere başvurması konusunda yol gösteriyordu. Gözümü kırpmadan bulmacaya bakıyordum ama tek bir cevap bile aklıma gelmiyordu. Üzerime bir ağırlık çökmüştü, kollarımı kaldıramıyordum resmen.

Marshall nihayet ofisten çıktığında yüzüme bakmadı bile.

Henry Morgan'ın pek de derin olmayan yakışıklılar havuzundaki çocuklar ikiye ayrılıyordu: İlk gruptakiler sarmaş dolaş olamayacağınız tiplerdi. İkinci gruptakiler ise ancak ve ancak bir partiye gitmiş ve sıkılmışsanız, televizyonda da izleyecek bir şey bulamamış ve bu çocukların abartılacak ne yanı varmış diye merak ediyorsanız sarmaş dolaş olma fikrinin bir ihtimal aklınıza yatabileceği çocuklardı. Yine de ikinci gruptaki çocuklarla işi ciddiye bindirmek istemezsiniz çünkü o tipler daha George A. Romero'nun kim olduğunu bilmezlerdi. İkinci gruptaki çocuklarla beş dakikadan fazla vakit geçirmeniz intihar etmenize sebep olabilirdi.

Marshall ise ilk gruba giriyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başında duruyordu. Gözlerini başka tarafa kaçırmıştı. Çıkışını yapmamı bekliyordu. Bu iş birçok farklı şekilde yapılabilirdi. İyi yanları:

Ağzının şekli,

Kendisini alaya alabilmesi,

Tişörtünün vücudunu sımsıkı sarması,

Aynı anda hem tertemiz hem de bayağı kokması.

Kötü yanları:

Tembel oluşu,

Kendini alaya alabilmesi,

Sınıfta uyuklayıp durması,

Ve neden öyle yaptığını anlayamasam da, çok değersiz bir insanmışım gibi beni görmezden gelmesiydi.

İzin kâğıdını damgalayıp masada kaydırarak ona geri verdiğimde, ilk defa göz göze geldik. Gözlerinin rengi kırçilli kahverengiydi. Bir an, kesin bir şeyler, hem de iğne-

leyici bir şeyler diyecek, diye düşündüm. Oysa o, arkasını dönüp çıkmaktan başka bir şey yapmadı. Kapı uğuldayarak kapandı arkasından.

Masanın üzerindeki izin kâğıtlarının kenarlarını denk getirip, klavyeye ve bilgisayar ekranına paralel duracak şekilde üst üste dizdikten sonra masadaki kalemleri de sıraya koydum. Düzenli şekilde yerleştirilmiş kalemler huzurun düzenden geçtiği izlenimini veriyordu; sanki, artık günün bir sonraki bölümüne, sıradaki işe, yani kır koşusu antrenmanına geçme vakti gelmişti. Her şey ne de yerli yerinde, ne de muntazamdı.

Bunca şeyin ardında bir yerlerde, mutlaka derin bir irfan yatıyor olmalıydı.

•

Koşu antrenmanımıla iki haftada bir yapılan En Muhterem Homecoming Komitesi toplantısı arasında kalan boş zamanımda eve gidip bir duş aldım. Duştan sonra yürüyerek Maribeth'lere gittim.

Okulun en harika öğrencileri, Maribeth'lerin salonunda toplanmışlardı; dedikodular ağızdan ağza, dışarıdan sipariş edilen yiyeceklerin kapları ise elden ele dolaşıyordu. Yörüngelerinin merkezine güneş gibi parlayan Maribeth'i oturtmuşlardı. Herkes, yörüngedeki yıldızlar gibi onun etrafına toplanmış radyoaktif parıltısının keyfini çıkarıyor, onun kendilerine ışık yılı uzaklıkta olan üstünlüğünü sö-nüp ölecekleri âna dek içlerine çekmeye çalışıyorlardı.

Merdivenlerden Maribeth'lerin hobi odasına indiğimde bana gülümseyip keçeli bir kalem uzattı. "Sen de şu şablonları hazırlamaya yardımcı olur musun?" diye sordu.

Maribeth kalemden tutun envai çeşit şey ürettiyordu evinde. Ara sıra, bu şekilde uyuşturucuyu da aradan çıkardığından şüphelenirdim. Hem insanlar da ayıplamıyorlardı onu bu sayede. Ne içki araklamasına ne de yasadışı maddeler kullanmasına gerek kalıyordu. Petrokimyasal maddelerin buharları doğrudan beynine gidiyordu çünkü.

Gece kıyafetlerinin olduğu giysi kataloğunun sayfalarını karıştırırken bir yandan da neşeli, sevecen tavırlarla poster yapımı işini denetliyordu Maribeth. Neşeli tavırları sayesinde, diğerleriyle arasına koyduğu mesafe göze batmıyordu. Loring ise kadife divanın köşesine oturmuş, sanki Maribeth onun otoritesini gözü doymaz bir hâlde koca koca lokmalarla yalayıp yutmuyormuş, gasp etmiyormuş gibi umutlu gözlerle gülümsüyordu.

Ben de bağdaş kurup çalışanların yanına oturdum. İki-üç saatimi ağzımı açmadan, topluluğa uyup bir şeyler hazırlayarak geçirmeye hazırdım. İletişim yetimi bir yerlerde unutmuşum gibi beynim uğulduyordu. Tüm vücudumda bir boşluk hissi vardı.

“İçinden geliyormuş gibi yap,” dedi Maribeth fısır fısır. Böyle demesiyle yüz ifadem otomatik olarak düzeldi. Yüzüme, kendimden başka herkes için bir gülümseme konurdum.

Sayfalardan birinin köşesini önce içe sonra dışa katlar-ken, “Kızlara kısa saç hiç yakıştırmıyorum,” dedi Maribeth.

Açtığı sayfada, kalçaları neredeyse yok denecek kadar düz, Mohawk saçlı bir erdişi mankenin fotoğrafı vardı. Saçları saç açıcı ile sarartılıp kazınmıştı. İpek kumaş kaplı bir josephin koltuğa, yığılıp kalmış gibi uzanmıştı. Kızın berjere ustaca uzanışını gördüğümde aklımdan geçen ilk şey josephin koltuğa uzanışının onunla hiç bağdaşmadığı olmuştu. Ardından, kızın alev alev yanan kıpkırmızı yanaklarını görünce aklıma Edgar Alan Poe’nun veremli kızlara takıntılı olduğu gelmişti, oradan da AP Lit projem için hâlâ ikinci bir kaynak bulmadığımı hatırlamıştım.

Elimdeki parlayan yıldız şablonunu kopyalamayı bitirmiştim. Uyku yavaş yavaş bedenimi ele geçiriyordu. Maribeth'in yüzümü yan taraftan seyrettiğini ancak üç-dört saniye sonra fark edebilmiştim çünkü. Bir şeyler dememi bekliyordu.

Nihayet başımı kaldırıp Maribeth'e baktığımda, kendisine sitem etmişim gibi yapıp, "Ya, olur mu öyle şey, Waverly! Senden bahsetmiyordum. Senin saçın gayet iyi görünüyor," dedi.

Bir keresinde Kendry Esptein'a, üst kısmı kilolu kızların üstlerine yapışan tişörtler giymesinden nefret ettiğini söylemişti. Çünkü sutyenlerinin askıları çok fazla içe gömülüyormuş, askıların izleri belli oluyormuş. İşte o zamandan beri Kendry bir kez bile Carl Carringer'dan aldığı bluzunu giymedi. Hem de kendi parası ile almasına ve iki maaş kadar bir para yatırmış olmasına rağmen...

Maribeth'in, insanın tüm benliğini tek bir cümleyle veya bakışla bu denli zedeleyebilmesi büyü gibi bir şeydi. Yanılmaz bir isabetle, gözüne kestirdiği şeyi insafsızca eleştirmesini iyi bilirdi, bir de öyle bir şey yapmaya çalışmıyormuş gibi görünürdü. Eskiden bu yönünü etkileyici bulurdum ama son zamanlarda bazen bunu yaptığının bile farkında olmadığını düşünüyorum. Benim saç modelim gayet problemsiz, kullanışlı bir modeldi. Üstelik bakımı da kolaydı. Her zaman aynı görünürdü. Önümdeki kâğıda bir daire çizerken, Maribeth'in ima ettiği şeyin derinlerine inmemeye çalışıyordum.

Dans organizasyonu topluluğunun başta gelen olaylarından biri de okuldaki düzgün çocuklarla takılabılme fir-

satını elde etmenizdi. Mesela okulun en iyi takımındaki çocuklarla veya üniversiteye gitmeye niyetlenen ya da kas yapma meraklısı çocuklarla takılabilirdiniz.

Maribeth gelecekte sevgilisi olacak çocuğa gece elbise-lerinin fotoğraflarını gösteriyordu. Hunter Pennington'a yani. Balon etekleri nasıl bulduğunu soruyordu ona. Merak ettiyseniz söyleyeyim. Hunter'ın balon etekleri falan düşündüğü yoktu.

Akşamımın çoğunu CJ Borsen'in ilgisini savuşturarak geçirdim. O da Hunter'la birlikte Amerikan futbolu takımındaydı. Hunter kadar çıkılabilecek de sayılırdı kendi çapında. Topuklu giydiğimde yanımda kısa kalmayacak kadar uzun, kulağım onda olmadığına ses etmeyecek kadar nazık bir çocuktur. Beraber bir yerlere gittiğimizde yanıma yakışacak, ortamdaki herkesin yan gözle süzüp beğeniyle başlarını sallayacağı kadar çekiciydi.

Araya giren sessizliği fırsat bilerek sehpanın karşısından bana doğru eğilip, "Maribeth bahsetti mi bilmiyorum ama okul meclisinde, konserve yiyecek yardımına bu dönem erken başlanılabileceği görüşüldü," dedi.

Ben öğrenci meclisinden nefret ederdim.

Biraz zaman ayırıp içinde bulunduğum durumların, koşulların ve o an o dakika olanların üzerine kafa yorduşumda, olanlar o kadar da kafa karıştırıcı gelmiyordu.

Bütün bunları biz planlamıştık. Maribeth'le ikimiz. Biz kurmuştuk, düzenlemiştik bu planı. Ben, yani cingöz plancı ile göz kamaştırıcı ışıklarını saçarak gülücükler dağıtan prenses, Maribeth, bile bile tasarlamıştı hepsini.

Sekizinci sınıftayken, okulun en popüler kızı Taylor Cassidy'di. Yılığın en başına onun fotoğrafı basılırdı. Voleybol takımının kaptanıydı. Havalı mı havalı ama öyle olmak için hiç çaba sarf etmeyen altın kızdı o.

Biz ise... Biz öyle değildik.

Taylor yılsonunda Tennessee'ye taşınacağını öğrendiğinde, Maribeth karşımıza çıkan fırsatı hemen fark etmişti. Halbuki ben öyle bir fırsatın karşımıza çıkmasını beklediğimizden bile habersizdim.

Maribeth'in giysi odasında oturmuş Reversi oynuyorduk. O tip oyunlar oynamayı hâlâ sevdiği zamanlardı.

"Taylor okuldan ayrıldığında, yılığın en başına benim fotoğrafım basılsın istiyorum. Onun yerine geçmek istiyorum," dedi.

"Niye ki?" diye sordum.

"Çünkü okulun en güzel, en popüler kızı olursan okulda her şey senden sorulur. Canının istediği her şeyi yapabilirsin."

Sosyalliğe pek düşkün bir insan olmasam da... Aklıma yatmıştı dedikleri.

Maribeth bütün yazını kendini baştan aşağı yeniden yaratmaya harcamak istiyordu. Okullar yeniden başladığında farklı biri olarak gidecekti okula, herkes huşu içinde ayaklarına kapanacaktı. Biraz fazla film izliyordu, sanki.

"Öyle yapma," diye karşı çıktım. Mantık çerçevesinde düşündüğüm için demiştim bunu ama o yine de kaşlarını çatmıştı.

Kaşlarını çatmasını umursamadım. Planı kafamda kurmaya çoktan başlamıştım bile. Reversi pullarını, işimize

yarayacak okul topluluklarından üçünü temsil edecek şekilde dizerek bir savaş haritası hazırlıyordum. V. Henry de yapmıştı bunu. Çünkü bazen, karşı tarafın sizden sayıca üstün olması önemli değildi. Doğru strateji ve planla, elverişli hava koşullarında, düzgün askerleriniz varsa, sayıca üstün olmanız bile Fransa'nın yönetimini ele geçirmeyi başarabilirdiniz.

“O zaman hemen, şimdi başla. Daha Taylor gitmeden başla. Böylece, payidar olursun,” dedim. İlk kez bu denli hızlı konuşuyordum. *Payidar* kelimesini cümlede kullandığım için göğsüm kabarmıştı. “Eğer şimdiden başlarsan, kimse ayağını kaydıramaz,” dedim.

Maribeth'i şimdiki Maribeth yapmak için adım adım uğraştık, ilmek ilmek dokuduk onu. Bildiği numaraların çoğunu nereden mi öğrenmişti? Ben uydurmuştum. Yani, en azından Machiavelli'den, Sun Tzu'dan ve *Heathers*'dan yürütmüştüm.

Tahmin ettiğim gibi başarmıştık. İstilacı böcekler gibi öğrenci örgütlerinin hassas ekosistemlerine dalarak, iki haftada bir yapılan toplantılarda bölgeleri bir bir ele geçirmiştik. Önce öğrenci meclisini, daha sonra Key Club'ı ondan sonra da çakma Birleşmiş Milletler'i ele geçirmiştik. Resmî dans komitesi de ufuktan bize el sallıyordu.

Oysa şimdi Maribeth'in dünyası aynı zamanda benim de dünyam olduğundan, ne zaman saatler geçmek bilme-se veya konuşurken bir şeyleri yumruklayasım gelse, bunu kendi isteğimle yaptığım geliyordu aklıma.İçecek bir şeyler bulmak için ayağa kalkıp mutfağa giderken CJ de peşimden gelince, kötü bir şeyler olacağı içime doğmuştu.

CJ'nin yüzü öyle simetrikti ki biraz tuhaf, hatta yapmacık duruyordu. Tipi, tam da yerli malı bir ürünün reklamında oynayacak bir oyuncuya andırıyordu. Kızıl renkli güir saçlarıyla, Volvo'nun geçen sene çıkardığı, orta sınıfa hitap eden arabanın reklamında oynayacakmış gibi görünüyordu. Hem çenesinde gamzesi de vardı.

Bakışlarından niyeti açıkça belli oluyordu. Ne diyeceğinden adım gibi emindim.

On dört yaşındayken, Maribeth nerden çıkardıysa, Jarett Fitz adındaki bir çocuktan hoşlandığıma dair geri zekâlıca bir düşünceye kapılmış, bir de herkese yaymıştı.

Bu tatlı fıyaskonun ilk günü, onu banyoya çekip hata yaptığını açıklamaya çalıştım. Ama o güldü ve bu kadar büyük bir şey yaptığıma göre ondan gerçekten hoşlanıyor olmalıyım dedi.O böyle deyince, olayı büyütmeyi bırakmıştım ama çok geç kalmıştım. Söylenti herkesin diline düşmüştü. Olayın üzerinden bir kırk sekiz saat geçtikten sonra ise Jarett'la çıkmayı istiyor olmak daha kolay görünmüştü gözüme.

Yine de, atlanmaması gerek bir şey vardı. O çocukla çıkmamıştım. Çünkü o zamanlar, az da olsa çıkmayı dilediğim tek çocuk, hızlandırılmış matematik derslerindeki cılız, sarışın oğlandı. Mandelbrot kümesine bayılırdı. Özel yetenekli olmakla dâhilik arasındaki tüyler ürpertici çizgi de gider gelirdi. Özel Bilim Turnuvası'na davet almıştı. Zaten ertesi yıl, her öğrencinin kendine özel grafikli hesap makinesinin olduğu özel okullardan birine gitmişti. O zamandan beri bir daha görmedim onu. Gerçi, hikâyemizin can alıcı noktası bu değildi.

Asıl can alıcı nokta Jarett'ın bana çıkma teklifi etmiş olmasıydı. Dokuzuncu sınıfta biriyle çıkmak daha çok bir yerlerde buluşmak, el ele tutuşmak, birbirinizin ağzının içine gire gire öpüşmek anlamına geliyordu. Sonra da çıktığınız kişi gider arkadaşlarına sizin onun malum yerini emdiğinizizi anlatırdı. Her ne kadar böyle bir şey yapmakla uzaktan yakından alakanız olmasa ve çıktığınız kişinin arkadaşları bunu bal gibi biliyor olsalar da duydukları hikâyeyi tekrar tekrar anlatır dururlardı. Ağızlarının suyu akardı çünkü.

Ama ben Jarett'ın teklifini reddetmiştim.

Ben Jarett'ı reddedince Marribeth küplere binmişti. Benim yüzümden insanların ona olan güveni sarsılmış, hareketim sosyalleşme çabalarımızı baltalamıştı. Mantık dışı davrandığımı söylemişti bana, ortada hiç de öyle bir durum yoktu aslında. Ayrıca, planımıza sadık kalmıyormuşum.

Bir hafta boyunca kendimi savunmaya çalışsam da sonunda Mairbeth'ten özür dilemişim. O da beni affetmişti.

CJ başımda bitivermişti. Umut dolu, müsterih bir havayla bana bakıyordu. "Bugün İspanyolca dersinde bayağı iyiydin," dedi.

Maribeth'lerin mutfağındaki tıpkısının aynısı sekiz baharat kavanozuna bakarak, "Sağ ol," dedim. Üzerinde *kahve* yazan kavanoz ağzına kadar doluydu ama çay ve şeker az kalmıştı.

"Waverly," dedi. İyice dibime girmişti. Nefesi baharatlı Cheetos'la şekerli bir şeyin karışımı kokuyordu. Kokudan

hapşırarak gibi olmuşum. “Acaba dansa benimle gelmek ister misin, onu merak etmişim?”

Gözleri, baharda yeşeren yapraklar ya da nefes açan naneli şekerler gibi yeşildi ve dansa gidecek olmak böbürleneceğiniz bir şeydi.Yüzüne öyle uzun uzadıya baktım ki utanıp sıkılmaya başladı.

“Olur,” diye cevap verdim. Başka bir cevap vermekten daha kolay gelmişti çünkü.

•

Eve varana kadar, uykusuzluk bastırmaya başlamıştı bile. Üzerimdeki kazağı çıkarıp atmaya ve geçirdiğim günden silkelenip kurtulmaya hazırdım. Hayatımı da silkeleyip atacaktım üzerimden. Her şey, en çok da geceleri gözüme sahte görünürdü.

Annem telefonu omzu ile kulağının arasına sıkıştırmış mutfakta dikiliyor, Zoloft'un eşantiyon olarak verdiği not defterindeki logonun etrafına minik çiçekler çiziyordu.

Mutlak bir otorite ile, "Sephanie... Kişiliğini bu tip temeller üzerine oturtmuş birinden ani bir değişim bekleyemezsin. Doğrusu, ilerleme görmeye can atsan da sen, nihai kararı kızın kendisi verecek," dedi.

Stephanie, akıl sağlığı merkezindeki diğer klinik psikoloğuydu. Annemin bir tane bile arkadaşı yoktu. Yalnızca iş arkadaşları vardı.

"Waverly, sen misin?" diye seslendi. Şöyle bir el salladı bana. "İyi iyi o da. Az önce geldi eve."

"İyi" kelimesi beynimde canlanıverdi. O gün ikidir, durduk yere karşıma çıkıyordu ama bu duruma pek de şaşırmamıştım. Sonuçta insanlar kendisini gerekli gereksiz

o kadar çok kullanıyorlardı ki pek bir anlam ifade etmez olmuştı.

Annemin, herkesin kibarlık olsun diye yaptığı şeylerle, başka bir deyişle toplumdaki görgü kurallarının manasızlığıyla bir derdi yok gibiydi. Başımın üzerinde bir yerlere bakarak işaretparmağını havaya kaldırdı.

“Stephanie... Kapatmam lazım, Stephanie.”

Annem telefonu kapattığı anda, odadaki oksijen miktarı yetersizmiş gibi gelmeye başladı. Çünkü, annemin dikkatini tamamıyla üzerime çekebilme çabasıyla acayip miktarda oksijen harcamıştım. Not defterinin ilk sayfasını koparıp çöpe attım.

Mutfak dolabından sos tenceresini çıkartırken iç çekti annem. “Stephanie’nin kızı var ya... Yine okulda sorun yaşıyormuş. Stephanie de sanmış ki, kıza engel olup elinin altında tutabilirse, hatta kızını devlet okuluna aldırırsa... Gerçi, dürüst olmak gerekirse, kızı başka bir okula aldırması sorunu çözmeyecekti. Yine de morali bozulmuş kadıncağzın.”

Bir şeyler söylemeye tenezzül bile etmedim. Stephanie’nin kızı salağın önde gideniydi.

“Geç geldin eve. Karnın aç mı? Tavuk suyu kaynatıyorum, belki biraz ciğer sotelerim.”

Annem, benim kendisinin kozasından çıkmamış hâli olduğumu sanıyordu. Bir gün, parlak ama işe yaramaz bir hâlde kozamdan çıkıp Ford reklamları hakkında psikoanalitik inceleme yapacağıma inanıyordu.

“Maribeth eve yemek söylemişti. Dans Organizasyonu

Topluluğu'nun toplantısı biraz uzun sürdü. Mumumuz var mıydı? Deney yapmam lazım.”

Galiba annem bu dünyada, kendisini rahatlatan yiyecekleri yiyince rahatlayan tek insandı, ama bunu o anda dile getirmedi. Duysa yüreğine inerdi herhalde.

Başını “evet” anlamında sallayıp tırnaklarıyla lavabonun kenarına tıklar tıklar vurmaya başladı. İçinden sayı sayıyordu sanki. “Geçen sene tatilde yaptığımız partiden kalma bir iki şamdan mumu olacaktı. Büfenin alt çekmecesine bakar mısın?”

Mutfaktan çıkmak için arkamı döndüğümde beni kapının eşiğine durdurup yanağıma çabukça bir öpücük kondurdu.

Elini omzuma koyarak, “Bazen çocuk büyütmenin ne dertli bir şey olduğu çıkıyor aklımdan, anlarsın beni. Sen bu zamana kadar bana hiç zorluk çıkarmadın. Küçüklüğünde bile konuşmadan önce iki kere düşünürdün,” dedi.

Ben tam da bu yüzden konuşmuyordum işte. Gerekliliği gereksiz her şeye kafa yorduğumdan dolayı...

Bir iki mumu bırakın, büfenin her tarafı mum doluydu, insanın gözü korkuyordu. Gerginliği alan, metal kutulu beyaz mumlardan tutun baharatlı elma şarabıyla mevsimsel depresyona bulanmış uzun yılbaşı mumlarından bile vardı çekmecedeki. Çekmecenin gerisinde ise rahatlatıcı, güçlü ve biraz da bilindik bir koku saçan kahverengi bir kütük mum duruyordu.. Alttan alta, meyan köküne benzer bir koku ile karışık tane karabiber kokusu da geliyordu mumdan. Aslında, dikkatimi iyice versem diğer kokuları da çıkarabilirdim. Çamaşır yumuşatıcısına karışan

sigara dumanının belli belirsiz kokusu... Kokuyla birlikte, rehberlik ofisinin önünde, masada oturmuş beklerkenki hâlim şöyle bir aklımda canlanmıştı. Bu koku bir erkeğe özgüydü. Sürekli somurtan, ağzının şekli bir an bile bozulmayan bir oğlanın; çene kemiğinin şekli insanı hayran bırakan ama yalnızca uzaktan seyredebileceğim bir çocuğun kokusuydu. Baştan çıkaran, cazibesine kapılmamı sağlayan ama yüzüme bile bakmayan bir oğlanın.

Yine de ben klasik mumları aldım. Çünkü gözüme, devrilip düşme veya eriyip biterek evi yakıp kül etme ihtimali en az olan mumlar onlarmış gibi görünmüştü.

MARSHALL

Aptalca

Waverly Candermar o kadar taştı ki, kızı ne zaman görsen ellerimle göğsümü yoklayıp nefes alıp almadığımı kontrol edesim geliyordu.

Hislerimi dile getireceğim yoktu gerçi. Aptal mıyım ben?

Waverly, her şey üzerime üzerime gelmeye başladığı anda kaçıp sığındığım yerdı sadece. Hani ofis çalışanları masalarının üzerine tatil yerlerinin fotoğraflarını koyarlar ya... Waverly de aynen öyle bir yerdı. İlham veren bir söz ya da müzik kutusundan çıkan balerin gibiydi. Özelimde gizliydi. Dile getirilmezdi.

He ne kadar içten içe suçluluk duysam da yatağıma uzanır, onun adını kafamda sayıklar dururdum.

Aslında, durum hep böyle değildi. Geçen seneye kadar, o da diğer kızlar gibiydi gözümde. Yani, diğer taş kızlar gibi taş ama ulaşamayacağım bir kızdı. Hislerimin önemli olmadığını sanmıştım. Başa çıkabilirim sanmıştım.

Şimdi ise iyiden iyiye kötüleşmişti. Her gün, İspanyolca dersine tahammül edip edemeyeceğime yeniden karar

vermem gerekiyordu. Kendi kendimi, ona ne bakacaksın ne de düşüneceksin, fark etmeyeceksin bile onu, hatta hiç-bir şeyi, diye tembihliyordum.

Ama her gün Waverly de derse geliyordu. Önden üçüncü sırada, bir sıra ötemde, kalemlerini masasının üzerine düzgünce sıralamış, ağzı açık otururdu. Eli sorulan soruların cevabını yakalamak istercesine havada olurdu.

Kalbimden çıkıp hızla yayılan ateş önce enseme yakar, suratım kıpkırmızı olana, kulaklarım cayır cayır yanana dek yayılması kesilmezdi.

Vakit gece yarısını geçmişti ama ben, ödevlerimi düşünmem gerekirken, hâlâ bunu düşünüyordum. Çünkü ev ahalisi de henüz ayaktaydı. Bu da benim dışımda evdeki herkesin bas bas bağırduğu, bir de tarih kitabımı okul dolabımda unuttuğum anlamına geliyordu.

Koridorda babam anneme, çok gereksiz bir insan olduğunu, durmadan ilgi beklediğini söylerken annem ağzını açıp babama yanıldığını söylemiyordu. Öyle bir şey dese aralarında bir şeyler kopar, dağılırdı herhalde. Öyle demesi, ikisini bir arada tutan mide bulandırıcı yapışkanın eriyip çözülmesine sebep olurdu. Tam da ihtiyaçları olan şey gerçekleştirdi yani.

Evden çıkmam lazımdı. Öyle bir sigara yakmak veya birkaç saatliğine uzaklaşmak için ya da geceyi kardeşimde geçirmek için değil, benim çıkıp mal bulmam gerekiyordu. Trunchbull üniversite başvurularım hakkında hayaller kursun dursun. Benim ailemde kavga gürültü bitmez, notlarım ise felaketten öteye gitmezken, üniversiteye gitmek Holt erkeklerinin yaşayamayacağı şeylerden biriydi yalnızca.

Kafam öyle dumanlıydı ki, Trunch'la aramda geçenleri net hatırlayamıyor; en önemli kısımlar bir türlü aklıma gelmezken gereksiz detaylar Hollywood filmleri netliğinde canlanıyordu kafamda. Dürüst olayım hadi. İyiden iyiyeye kafayı çekmiştim.

Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece, bunu sürdürmemiz hiç zor değil. Motivasyon konuşmalarından da kamu spotlarından da haberim vardı. Rehberlik odasının önündeki karşılama masasında doğru kararlar vermeyle ilgili envai çeşit poster ve kitapçık vardı zaten. Rehberlik öğretmenleri, hocalar ya da herhangi birisi bana içimdeki cevheri boşa harcadığımı söylediğinde, doğruyu söylediklerinin farkındaydım. Ellerimden kayıp gidişini izlesem de, bunu engellemek için ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. İngilizcenin veya tarihin altından girip üstünden çıkabileceğimi çok iyi biliyordum, özellikle de İngilizcenin. Aslında pek çok şeyin altından girip üstünden çıkabilirdim ben. Yapmıyordum, o ayrı.

Gözlerimi yumduğumda Waverly yeniden gözlerimin önünde belirdi. Kayıt masasına oturmuş bana, ben sorunlunun tekiymişim, kendisi ise on bin puanlık sorunun cevabını bilen kişiymiş de kahrolası tacını bekliyormuş gibi bakıyordu.

Elindeki bulmacayı hayatındaki en önemli şeymiş gibi harıl harıl çözmeye çalışıyordu. Bulmacayı bir tek, izin kâğıdımı almayı lütfettiğinde bırakmıştı. Kitaplardan veya *New York Times* gazetesinden bulabileceğiniz türde zor bulmacalardandı. Soldan sağa uzun bir kelime sormuşlardı. İçinde bir Z, bir C, iki de A vardı. Waverly'nin gözle-

rinden sıkıldığı belli oluyordu. Altdudağı pembe pembeydi, sanki daha önce kimse el sürmemiş gibi görünüyordu.

Ardından rehberlik ofisine girmiştim. Hâli hazırda bildiğim şeylerden bahsetmişti Trunch. İçimdeki cevheri ortaya çıkarmadığımı, biraz daha çaba sarf etmem gerektiğini söylemişti. Her şey o kadar kolaydı sanki... Artık işi bilen birinden de bunu halledebileceğim konusunda feyiz aldığıma göre, geriye kalan tek mesele gerekeni yapmamdı. Halbuki gerekeni yapma kısmının en zorlu kısmı olduğunu cümle âlem bilirdi.

Tam ben gitmek için ayağa kalkarken, *senin suçun değil* demeye çalıştığı her hâlinden belli olan üzüntü dolu, kısık bir sesle, “Marshall. Öğretmenlerinden biriyle konuşuyordum da... Geçen ayki veli-öğretmen gecesine ne annen ne de baban katılmış, öyle duydum,” dedi.

Başımı yalnızca “evet” anlamında sallamakla yetindim. Dramatik görünmemek için elimden geleni yapmışım.

“Ailende ilgi konusunda sorunlar mı var yoksa? Anne, babanla konuşursam çözülebilir belki?”

Oysa gelmemelerinin sebebi onlara söylememiş olmamdı. Çünkü hem işleri başlarından aşkındı hem de ben kendi ödevlerimi kendim yapabilecek kadar büyümüştüm. Evde bin bir türlü sorun vardı ama hiçbirinin ilgiyle veya şefkatle alakası yoktu.

“Büyütülecek bir şey yok,” diye cevap verdim. Veli-öğretmen gecesinden bahsetmiyordum ben- her şeyi kastediyordum. Getirmedığım ödevleri, derse katılımdan almadığım puanları, derse geç kalmalarımı ve girmedığım dersleri... Bütün bu saçmalıkları yani...

Rehberlik ofisinden çıktığımda, derimi lime lime etmişler gibi hissediyordum. İçim görünüyormuş, Waverly kafasını bir kaldırırsa içimi görebilecekmiş gibi geliyordu. Ama ne ciğerlerimi ne kemiklerimi ne de damarlarımda akan kanı... Yalnızca, içimdeki her şeyin nasıl da mahvolduğunu görecekti.

Kafama takmama gerek yoktu gerçi. Pek de umurun-daymış gibi görünmüyordu.

Bulmaca hâlâ önünde olmasına rağmen henüz yeni kareler doldurmamıştı. Kırk beş numaralı soru da, Z'si, C'si ve iki A'sı ile öylece duruyordu. Waverly izin kâğıdımı damgalarken yukarıdan aşağıya olan soruyu okudum. Birden aklıma, bulmacanın cevabı gelmişti. Cevabı ben biliyordum ama o bilmiyordu. Bunu ben biliyordum ama o bilmiyordu, bu da biraz olsun işe yarar kılmıştı beni. O kadar korkak olmasaydım bir şeyler derdim herhalde. Ama tam da o anda, kafasını kaldırıp bana bakmıştı. Bakışları delip geçiyor, insanın içine işliyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım. Aklımdaki cevabı görüp paramparça etmesini, sonra da gözlerini dikip bakmasını istememiştim.

Odamda yalnızken her şey zihnimde canlanıyordu. Her zaman bebek cildi gibi pürüzsüz görünen boynunu hayal ediyor, dokunmak istiyordum. İhtimalleri gözden geçiriyordum, hepsi tüylerimi diken diken etmişti. Waverly'nin beni fark etmesini sağlayabilir, onu etkileyebilirdim. Yalnız küçük bir sorunum vardı. Ona ne zaman baksam sesim inat ediyor, bir türlü çıkmıyordu.

Sonunda cevabı kendi kendime söylemiştim, fısıltıyla

da olsa. Sorunun cevabını, onda olmayan bir şeylere sahip olabilme hissi... Sahip olmak isteyip olamadığı bir şeylere hem de.

Gözlerimi kapatıp açtığımda odam gözüme daha az boş görünmüştü. Bir an, onu ciddi ciddi gördüğümü sanmıştım. Odamın kapısının eşiğinde durmuş, sokaktan gelen ışıkla narin ve solgun görünüyordu. Gözlerimi kısarak baktığımda kaybolmuştu. Bense kafası dumanlı, yapayalnız kalmıştım. Vakit geç olmuştu, epey geç.

Yana doğru yuvarlandım. Kendimi yorgun, aptal hissediyordum.

Yumruk atmak istedim kendime çünkü onun gibi kızlar... Bana bulaşıcı bir hastalıklımışım, yanlarına fazla yaklaşırsam üstlerini kirletirmişim muamelesi yapan kızlar yani. İçimden ona o kadar da zeki olmadığını, mükemmelliğin ise bu dünyadaki tek şey olmadığını söylemek geçiyordu.

Başka biri olabilirim demek istiyordum, iyi birisi. O istesin kendime çeki düzen verirdim. Ne isterse o olurdu.

Fakat Waverly bir kez olsun dönüp benim olduğum tarafa bakmamıştı.

WAVERLY

1.

Bazı insanlar uykusuz doğar.

Küçükken uyuyama sebepim çok basit gelirdi. Kafam düşünmekle çok meşgul olduğundan uyuyamadığımı, kafatasım büyüyünce sorunun çözüleceğini sanırdım. Düşüncelerin de büyüyeceğinden haberim yokmuş.

O zamanlar, dişlerimi fırçalayıp peluş kuzuma iyi geceler diledikten, elimdeki tüm yapbozları, oyunları oynayıp bitirdikten, bütün kitaplarımı da okuduktan sonra bile uyku bir türlü gelmezdi. O yüzden, ben de aya çıkardım. Küçükken, gerçekte hayal arasındaki ince zar hâlâ geçirgenken, bu tip yörüngeler arası bir gezi yapmak ne de kolay gelirdi. Hem o zamanlar, hayalî arkadaşlarınız herhangi biri gibi etten kemiktendi. Sizi çimdiklediklerinde canınız yanardı. Gözden kaybolduklarında, sizi bırakıp gitmelerine sebep olacak bir şeyler yapıp yapmadığınızın telaşına düşerdiniz.

Gecenin geç vaktinde, gözlerimi aya dikmiş, ayın üzerinde olduğumu hayal ederdim. Ta yukarıda sırtüstü uzanmış, kollarımı bacaklarımı sağa sola açarak ay tozun-

dan melekler yapar, bir yandan da teleskoptan seyredemişçesine bizim mahalleyi gözlerdim.

Hayal bu ya, ufacık evimin ufacık çatısı kaybolurdu. Aydan, örtünün altında yatan kendime bakar; fizikçi, mantikör ya da hiç değilse Carl Sagan olabilmeyi dilerdim. Bazen, ayda yeterince uzun kaldığım gecelerden birindeysem, aşağıdaki ben'in yüzü gevşer, gevşer ve gözlerini yumardı. Uykuya dalar; dalardım.

Artık bu numara işe yaramıyordu. Ay gitmiş; yerini başka hayaller almıştı. Mesela, radyoaktif dalgalar yayarak patlayan mantar bulutları ya da sivri uçlarının üzerinde dengede dururken harikulade bir simetri içinde dönüp durup göz kamaştırıcı bıçaklar görmeye başlamıştım. Bunun normal bir şey olmadığını söylemek için işin uzmanına danışmaya gerek yoktu.

Bazı insanlar doğuştan sorunlu olurdu.

Odamdayken, derimin altından sıyrılıp çıkma isteği birden öylesine bastırmıştı ki kendime zarar vereceğim sanmıştım.

Lambayı söndürüp, mumu yaktım. Kimse için bir şeyler yapmak zorunda olmadığım tek yeri aydınlatıyordu mum. Bir müsvedde kâğıdından yansıyan titrek mum ışığı, yatağımın, çalışma masamın ve sandalyemin üzerinde parlıyordu. Üç yüz çizgi romanımın yanı sıra Norman Bates'ten Xenomorph'a kadar alfabetik sırada dizilmiş otuz yedi tane korku filmi oyuncağını ve tarantulalarım Fran-ny'le Zooey'e ev sahipliği yapan, iki terrarium galonunu barındıran kitaplığımın üzerine de kızıl ışıklarını saçıyordu mum.

Bir keresinde Maribeth, evcil hayvanlarımla bile aynı odada, ölümü göze almadan durmalarının mümkünatı yokken, kafeslerini yerleştiriş biçimim bu derece adil oluşunun tam da benlik bir hareket olduğunu söylemişti. Halbuki onlar, uzaktan uzağa da olsa, birbirleriyle çok eğleniyorlardı.

Yatağıma uzandığımda, yatağım sanki altımda değilmiş de kilometrelerce ötedeymiş gibi gelmişti. Daha şimdiden kalkıp ayaklanmak, odada birkaç yüz tur atmak istiyordum. Fakat uyumam gerekiyordu. Olur da uyuyamazsam bile en azından şekerleme veya hipnoz türünden bir uyku hâline girmem lazımdı.

İnternet sayesinde, bugün üç-beş şey öğrenmiştim. Mesela, uykusuzluk hastalığı zaman zaman her insanın başına gelen bir şeymiş. Ayrıca, tıbbi anlamda deli olmasına rağmen doğruyu yanlıştan ayırt edebilen insanların biricik hastalığıymış kendisi. Psikolojiksel ve yüksek ihtimalle hayatı risk taşıyan bir durumun göstergesiymiş. Üstelik her şey kafada bitiyormuş. Yine de en çok şunu öğrenmiştim: İnternet insanın telaşa kapılmasına sebep oluyor; içinde bilgi milgi barındırmadığı gibi, bir de dolusuyla çelişki barındırıyormuş. Tek işe yarar seçenek ise aradan birkaç rahatlama tekniği seçip denemeye başlamakmış.

Şükran Günü'nden kalma devasa bir mum da olsa, en nihayetinde mumum vardı. Tek bir şeye ihtiyacım kalmıştı. O da, geriye doğru sayacak bir sayı seçip, beynim yinelemelerin hipnotize edici etkisine yenik düşüne dek o sayıdan geriye doğru saymaktı.

On bir gözüme güzel görünmüştü. Hem bir Lucas sa-

yısı, hem asal sayı hem de annemin açıklamalı meditasyon kitabındaki vizüalizasyon sayılarından biriydi. Alt kattan televizyonun homurtuları geliyor derken annem televizyonu kapatınca ev sessizliğe gömüldü.

Kollarımı iki yanıma koyup, sırtı üstü uzanarak zihnimi boşalmaya çalıştım.

Fakat düşünmemeye çalışmak görüldüğünden daha zor bir şeymiş. Zihnimi boşaltmak için uğraşmaya başlar başlamaz her gün dünyama giren insanların yüzleri hücum etti üzerime. Annemin yüzü, Maribeth'in ve koşu takımındaki koçum Jamie'nin yüzleri... Gözümün önünde gürültücü bir sürü hâlinde uçuşup duruyorlar, sesleri birbirlerinin seslerine karışıyordu. Öyle ki, kimin ne dediğini çıkaramıyordum. Cattleya orkidelerinden yapılma gelin çiçeklerini seven Jamie koç muydu, şimdi? Maribeth mi demişti eyalet yarışlarına bile çıkarsın sen diye?

Geriye doğru sayma yönteminin işe yarıyor olabileceği gerçeği şaşkına çevirmişti beni. Normalde bu saatlerde, yanan, kaşınan gözlerle, kabıma sığamaz; dibine kadar enerjik olurdum. Oysa, o anda tüm düşüncelerim sıvışıp savuşup gidiyorlardı; ellerim ağırlaşmış, uyuşmuştu.

Yavaş yavaş, düşünme olayının fazla abartıldığından şüphelenmeye başlıyordum. Okulda her çeşit insan vardı. Çoğu zaman için kafalarını çalıştırmadıklarından bayağı emindim. İnsanın beklentilerini düşük tutabilmesi güzel bir şey olmalıydı. Kimse çıkıp da bir şey istemiyordu senden. Tutuklanıp başını belaya sokmadın mı? Daha ne istersinler, o mutluluk onlara yeterdi.

Tek bir kişi dışında, Trunchbull.

Şu bildiğiniz Trunchbull. Birden, sesi kulaklarımda çınlamıştı; sanki odamdaymış gibi net geliyordu. Söz konusu olan sensin şu anda, onlar değil, diyordu.

Marshall Holt bitik bir ezikten başka bir şey değildi. Altı üstü yüzü gözü güzeldi; cildi kaymak gibiydi; biçimli kaşları vardı. Bir de sınav notları şaşırtıcı derecede yüksek geliyordu. Mumum kokusu aniden daha keskin gelmeye başlamıştı. Müphem, anlaşılmaz bir dizi şeyin kokusunu alır olmuştum. Kurutma kâğıdı, deodoran, sigara dumanı ve aldırmaazlığın kokusunu... Alttan alta da genzi yakan, şekerli bir koku duyuyordum; tek bir nesneden çıkıyordu bu koku. Belki de mumum tabağından geliyordu.

Birdenbire kendimi, önümde kart yığınlarımla, karşıla-
ma masasında oturur buldum. Marshall Holt izin kâğıdını
mühürlememi bekliyordu.

Beni görmezden geliyordu. Ağzı daha önce hiç fark etmediğim şekilde geniş, yumuşacık görünmüştü. Gü-
lümsemi bana ama dostane bir gülümseme denemezdi.
“Harikalar harikası küçükhanım pek de harika değillermiş
aslında,” dedi.

Başımı kaldırıp baktım. Sesinin tonu duyup duyacağım
her şeyden daha gerçekçi, daha keskindi. Biraz da suçlayıcı
gibiydi.

Rüyalarda sahneler değişir ya, öyle değişti o sahne. Bu
seferki oda ufaktı, çok kötü ışıklandırılmıştı. Detayları çı-
karmasam da oda, domates salçası, soğan, köpek ve kirli
çamaşır kokuyordu.

Marshall iki yataklı odadaki yatakların birine serilmişti.
Yataklar yapılı değildi. Hâlâ bana bakıyordu ama ne aksili-

ğinden ne de kibirinden eser kalmıştı. Gözleri gözlerime kenetlenmişti. Öyle karaydı ki gözleri boğulacağım sanmıştım. Hemen yakınımızda bir yerlerde birileri, birbirlerine seslerini yükseltmiş konuşuyorlardı. Ama belli belirsiz geliyordu sesler, homurtular hâlinde.

Bir kez daha gülümsedi Marshall. Fakat bu sefer acı acı gülümsemişti, üzölmüş gibi. “Soldan sağa kırk beş numara Lucrezia Borgia gelecekti,” dedi.

Örtüyü göğsüme göğsüme çekerek yatakta doğrudum, oturdum.

Saat 13.29’u gösteriyordu. Nabzım deli gibi atıyordu.

Sokağın aşağısında bir yerlerde, köpeğın biri kalbi kırılmışçasına uluyordu. Komodinimin üzerinde duran mum titrek titrek yanmaya devam ediyordu. Eğilip söndürdüm.

Lucrezia Borgia. Tabii ya. Nasıl bulamamıştım ben bu cevabı?

•

Sınıfa gitmeden önce bir fincan kahve içmek için Maribeth'le buluştuğumda, o çoktan Loring'le en sevdiğimiz masaya oturmuştu; beni bekliyorlardı.

Beraber, parti malzemeleri satan bir yerin kataloğuna bakıyorlardı. Maribeth kataloğun üzerine eğilmiş, konfeti fiyatlarının yazılı olduğu sütunda parmağını gezdiriyordu. Dudağını ısırışından her şeyin tıkırında olduğunu, plana göre işlediğini; darbenin yakın olduğunu anlamıştım. Hassas dengeler üzerine kurulu hile zincirimizin içinde, tek bir yeni gelişme yaşanmasına bakıyordu darbe.

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını çok iyi biliyordum Maribeth'in. İsteddiği renkte bir şerit krapon kâğıdının yanına, sanki renk konusunda nihai karar alınmış gibi, tik atacaktı. Loring ise kenara, uzaklara atılacak; bir bakıma gözden uzak gönülden ırak olacaktı. Sürgüne gönderme işi tertemizce hâlledilecekti, en ufak bir dağınıklık çıkmayacak, tek bir damla kan akmayacaktı. Maribeth ise, her zamanki büyüleyiciliğinden ve sıcakkanlılığından bir şey kaybetmemiş olacaktı. Ta ki en tepeye çıkana kadar...

Maribeth bana el sallıyordu. Loring'in daha şimdiden, sarsıntıları hissedebildiğini fark etmiştim. Güç dengele-

rinin değişirken sebep olduğu sarsıntıyı... Banka soygununda rehin alınmış biri gibi gülümsemişti. Ağzı iyiym diyordu fakat gözleri, ağzına katılır en ufak bir harekette bulunmamıştı.

Maribeth davranıp beni tuttu. Hareket etmişti ki fırsat vermeden Loring'ı saf dışı edebilsin. Gözlerini anlamlı anlamlı kırıpıştırdı.

“Haberler sende. Dün gece CJ'yle biraz konuşmuşsunuz diye duydum.”

Gösterdiği sandalyeyi görmezden gelip masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. “Dansa onunla gitmemi istiyormuş.”

“Tanrım. Öylece çıkıp sordu mu yani?” dedi Maribeth. Sesinde hakarete uğramış, hatta bir nevi rencide edilmiş gibi bir hava vardı. Ama yüzündeki gülümseme gücünü katıksız, high-test gururundan alıyordu. “Normal biri gibi teklif etmesini söylemiştim ona. İnsan, kalpti, çiçekti ya da ne bileyim şirin bir şeylerle teklif eder.”

Başını kasten öne doğru eğip kaldırarak parmaklarını boynundaki zincirde asılı duran sandık kilidine benzer anahtarın üzerinde gezdirdi. Anahtarı Hunter vermemişti ona ama biliyordum ki o anahtarı manalı bir tesadüfü temsilen oraya takmıştı. Eylülün başında bir gün, sohbet ettikleri veya flörtleştikleri zamanı, ya da dolap anahtarları veya üst düzey korumalı hapishaneler üzerine yaptıkları takım çalışmasını temsilen takmış olabilir. O anahtarın yüreklendirici bir anlamı olduğunu bilebilecek kadar iyi tanıyordum Maribeth'i. Hunter'la ikisinin, parlak ve bir o kadar da verimli geçecek geleceklerinin sembolüydü.

“Sorun değil. Sevmezdim öyle şeyleri zaten,” dedim.

“Severdin. Kesin severdin. Çok hoş olurdu!” diye üstelendi.

Bana ne istediğimi söyleyebileceğini düşünmesi sinir bozucu olsa da, bu defa içimde şimşekler çakmasına sebep olmamıştı. Ayaktaydım fakat fazla uyumamıştım, *birazcık* uyumuştum. Sözde rüya görmüştüm ama çok kısa sürmüştü, bir tuhaftı. Rüyadan sonra, dört beş saat kadar düzgün bir uyku çekmiştim. İyi gibi hissediyordum kendimi.

Güneş doğmuştu artık; her şey gözüme yepyeni, tertemiz, narin görünüyordu. Maribeth’in gülümsüyor oluşu, onunla burada bir arada olabilmem ne hoştu. Gülümsedim bu düşünceyle. Kendime bir fincan kahve aldım. Acı-lığı da, tatlılığı da, kıvamı da tam sevdiğim gibiydi.

Masanın karşısından uzanıp başımı ellerinin arasına aldı. “Bu sabah daha iyi görünüyorsun,” dedi.

Şöyleyiş şekli içimi ısıtmış, beni rahatlatmıştı. Yine de ucundan kıyısından daha önce berbat görüldüğüme gönderme yapmıyor değildi.

Gerçi belki de, kuruntuya kapılıyor, kendi düşüncelerimi onun düşünceleri sanıyordum. Öyle demek istemiş olabilirdi, niye istesin ki? Hem hayatta tadını çıkacak bir sürü şey vardı. Maribeth iyi ki saçının arkasını Disney prensesleri gibi salık bırakıyordu; iyi ki sekizinci sınıftan beri parfümünü değiştirmemişti; iyi ki yüzü böyle sevimli, böyle tanıdıktı. Onunlayken gülmeyi seviyordum. Hayatımız boyunca her güldüğümüzde gözucuyla birbirimize bakmıştık. Bu da çok hoşuma gidiyordu.

Aslında Loring’in fikirleri berbat ötesiydi; yaptığı plan-

ları hayata geçirirken sürekli eline yüzüne bulaştırırdı. Maribeth gibi insanlardan onay alma peşinde koşar dururdu. En çok da bu huyu, sonunun iyi olmayacağını apaçık gösteriyordu. Çünkü Maribeth'ten bir şey istediniz an her şey biterdi. Bütün bunlara rağmen, Loring'i bile seviyordum.

Maribeth'in Loring'i o anda süzüşünden kafasında ona değer biçmeye çalıştığı bariz bir şekilde anlaşıyordu. Ağzı, olabilecek en belli belirsiz ama en kurnaz şekli almıştı. Yarı gülümsüyor, yarı somurtuyordu. "Loring, senin şu masa dekorasyonu ile ilgili fikrin bayağı ilginçti aslında. Kadın dergilerinden birinde mi okudun yoksa?" dedi.

Melek gibi bir yüzü vardı Maribeth'in. Cevap bekliyordu. "İlginçti" demeden önce, az biraz, çok azıcık beklemiş miydi? "Bayağı"yı biraz fazla uzatarak mı söylemişti yoksa? Kim bilebilirdi ki... Bilip ile bilmemek arasında kalmak bu olsa gerekti.

Üzerine hem vaktimi hem de enerjimi harcadığımdan, Maribeth'in taktiğini biliyordum. Maribeth ise hiç düşünmeden insanların özgüvenini yerle bir edebilme yetisi ile doğduğundan biliyordu bu taktiği.

Peki böyle bir durumda ne mi yapılması gerekiyordu? Omuz silkip gülümseyerek ne simin, pulun ne krapon kâğıdının ne de plana dahil olmanın umurunda olduğunu söylemek. Sanki varlığının bir önemi varmış gibi...

Loring tavandan yere kadar uzanan pencereleri inceliyor, park yerindeki arabalara bakarak, Maribeth'in az önce kendisini paylayıp paylamadığını çözmeye çalışıyordu.

Jetonu birazdan düşecekti.

Umursamıyormuş gibi yapıp kendini kandırma, Loring. Kim olsa umursardı.

•

Şehir koşusu takımı, minicik, sentetik şortların ve okuldaki yeme bozukluğu furyasına kapılanların eviydi adeta.

Uzun mesafe koşusu yapanların geneline baktığımızda, ben normalin dışında kalıyordum. Çünkü ben kilomu korumak için koştuyordum. Koşmamın sebebi bu dünyada, nefes nefes kalmış insan kümelerini arkamda bırakarak, hiç zorlanmadan kilometrelerce koştuktan daha güzel bir şey olmamasıydı.

Kazanmamın sebebi ise kafamın strateji kurmaya, uzun süreli yarışlara basıyor olması, kendimi ve enerjimi yarışlara göre ayarlayabiliyor olmamdı.

Hayır, bir saniye... Palavraydı hepsi.

Kazanıyordum çünkü kaybetmektense iğneyi ateşe tutup gözüme batırmayı yeğlerdim. Hatta, göz çıkarma yarış falan yapsalar, kesin başı ben çekerdim. İşin içinde yarış oldu mu hemen hemen her şeyi yapabilirdim ben.

Lavabonun başında, Kendry Epstein, Palmer LeRoy'un saçını örüyor, bir yandan da yiyecek ve içeceklerdeki kалoriden bahsediyorlardı.

"Ama protein için... Biftek olmasa da... Soya yesek? Izgara tofuda kaç kalori var ki?" diye sordu Palmer.

“Bilmem. Ama göğüslerine yarayacağı kesin. Tofunun cicişleri kocaman yaptığını duymuştum. Waverly’e sorsak biliyordur, değil mi Waverly?” dedi Kendry.

Dediği şeye şöyle bir güldüm, senaryoda öyle yazıyordu. Espriye kıkırdayarak cevap vermem gerekiyordu. Sonuçta gülümseme benim için değil, başkaları içindi. Hem, göğüslerimi gösterecek hâlim yoktu herhalde.

Dolabımı açıp koşu ayakkabılarımla, şortumu çıkardım. Kafamda *homecoming* posterleri, uyku sorunum, kalpler, çiçekler, bir de Maribeth’in aptal kolyesi dönüp duruyordu. Bulmaca ve Lucrezia Borgia da aklımdaydı. Ta ki Kendry’nin, “Bak, Autumn, çok ciddiylim. Şu aptal saptal ilanları ilan panosuna asıp duramazsın. Lüften indirir misin o kâğıdı?” dediğini duyana kadar...

Autumn Pickerel alçak sıralardan birine oturmuş, ön kapığına ordan buradan bulduğu çiçek resimlerini yapıştırdığı bir hayli yıpranmış defterine gözlerini dikmiş bakıyordu. Ayaklarını ön sıra ile kendi sırası arasında kalan boşluğa uzatmıştı. Ayakkabılarının bağcıkları uyduruktan bağlanmış, üstelerine basılmaktan kir pas içinde kalmışlardı.

Arkasındaki ilan panosu kocamandı. Üstü maç öncesi partilerinin duyurularıyla, ceket ve taşlı yüzük reklamlarıyla dolu olurdu. Şimdi ise tam orta yerinde, elle çizilmiş bir tombala kartını andıran bir şey duruyordu.

Autumn çok yavaş bir insandı. Akli yavaştı demek istemiyorum, zaten zekâ kapasitesi ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ama şehir koşusundaki süreleri çok berbattı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ne derece berbat oldu-

ğu önemli değildi. Uzun mesafe koşusu, herkesin ismini yazdırabildiği sayılı sporlardan biriydi. Herkese açık seçmeli derslerden biriydi. Her kim isterse gelip kaydolabiliyordu.

Fakat benim anlamadığım, onun bunu neden yapmak istediğiydi.

Normalde Autumn gibi kızlar spor yapmak için dışarı çıkmazdı. O tip kızlar, tiyatro bölümünün veya resim sınıfının oralarda surat asarak dolanır, hizmetleriyle oynar durur ya da ne bileyim, ayakkabılarının üzerine karamsar nilüfer resimleri çizerlerdi. Olmadı, gözlerine kalem çeken, hüzünlü erdişi şairlere duydukları aşklarını anlatmak için şiirler yazarlardı. Ama çıkıp, müfredat dışı ders alıp da koşu takımının gerilerinden aheste aheste koşmazlardı. Daha doğrusu, önceden böyle bir şey yapan olmamıştı.

Autumn başını kaldırmış, bakıyordu. Kızılımsı bir tutam saç, gözünün üzerine düşmüştü. Floransan lambanın ışığıyla kulaklarındaki tüm metaller parıl parıl parlıyor, kulaklarından elektrik kıvılcımları çıkıyor gibi görünüyordu.

“*Faşist olacak faşist* kutucuğuna ‘yapıldı’ diye tik at ben-
ce,” dedi. Sesi kısık ama hırıltılı çıkmıştı. “Az önce yaptığın şey tam olarak oydu, ondan diyorum.”

Evirip çevirmeden, açıkça demişti diyeceğini. Ne tereddüt etmiş, ne duraksamıştı. Lafını ortaya atmıştı.

Autumnla ilgili şöyle bir teori oluşuyordu kafamda: Autumn toplum içindeyken biraz fazla tuhaf davranıyordu ve artık, bu tuhaflığını açıkça gösterebileceği tüm yöntemleri tüketmişti. Şehir koşusuna katılma sebebinin ise, tuhafliğini kanıtlayabilmek olduğu ortadaydı. Çünkü tuhaflığını

kanıtlayabilmek için elinde kalan tek yöntem normal bir şeyler yapmaktı.

Kendry ellini beline koyarak, “Tanrım? Derdin ne senin? Ne kadar tuhaf bir insan olduğunun farkında mısın?” diye çıkıştı.

Autumn ise dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadı. Tam da o anda, kesin bir şeyler olacak, diye geçirdim içimden ama ne olacağını bilmiyordum. Kafasından geçenleri anlamak mümkün değildi, gizemli bir havası vardı. Ama başka kızların flörtleşmeye veya sır tutmaya çalıştıklarında girdikleri havadan daha farklıydı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair en ufak bir ipucu yoktu yüzünde. Sinirli, gergin, kırgın ya da mahcup bir hâli de yoktu. Yüz ifadesinin ne anlama geldiğini çıkaramamıştım. İşte, bu bayağı tuhaftı.

Kendry’i kolundan tutup dirseğinden çekiştirerek arkaya çevirmeye çalıştım. “Boş ver, bırak” dedim.

Bir an karşı çıkar gibi oldu. Yiyecekmiş gibi bakıyordu Autumn’a. Fakat sonra, dişlerini sıkı sıkı iç geçirip, kendini bana bıraktı.

O gösterişli, öfkeli çetemizin hiyerarşisinde ben ikinci sıradaki elemandım. Bu da Maribeth Whitman’ı baştan yaratmam sayesinde olmuştu. Yırtıcılığımın verdiği bir ayrıcalık. Kendry kolunu ellerimin arasından kurtardı. Yüzü çoğu zaman neşeli bir turtayı andırırken şimdi yüzünde şimşekler çakıyordu. “İlan panosuna sadece ama sadece okulun onay verdiği ilanları asabilirsin,” dedi.

Autumn’un ilanını alıcı gözle inceledim. İlanda, koşu

takımındaki pek çok kızın ağzında olan şeylerden bazılarını epeyce eleştiren şeyler yazıyordu. Gülmemek için dudaklarını ısıtarak, “İnsanların anlama kabiliyetlerinin, böyle bir ilanı okuduklarında ilanın, yani şu *Turşu Surat Tombalas*’nın okul tarafından asılmadığını anlamaya yetecek düzeyde olduğuna eminim. Boş ver, takma kafana,” dedim.

Kendry’nin boş vermediği de, tombala kartının sekronize yüzme kayıt formunun üzerini kapatmasından ve insanların formu görmesini engellemesinden rahatsızlık duyduğu da açıkça belliydi. Yine de burnundan derince bir nefes verip sinirini gösterdikten sonra Palmer’ın kolundan tuttuğu gibi peşinde sürekleyerek soyunma odasından çıktı. Çıkarken Autumn’un öne uzattığı ayağına caka sata sata basmayı unutmadı.

Kendry’le Palmer gittikten sonra Autumn ayağa kalkıp lavabolara doğru yavaş adımlarla geri geri yürüdü. Hiç acele etmeden, bir yandan bel çevirme hareketini yapıyor, diğer yandan fısır fısır, “*One of these things is not like the others...*”¹⁴ söylüyordu.

İlk başta kendinden bahsettiğini sansam da bir mesaj vermek istercesine gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Tesadüfen bakıyor olamayacak derecede tatsızdı bakışları.

İlan tahtasının önünden geçerken, önümde durdu. Defterini göğsüne yaslamıştı. Ama defteri kendine siper etmiş gibi görünmekten çok kollarını koyabilecek bir yer arıyormuş da o yüzden defterini öyle tutuyormuş gibi görünüyordu. Kolları gerçekten ağırdı çünkü. Kızın boyu benden

14 “ Bunlardan biri, farklı diğerlerinden...” anlamına gelen şarkı sözü. Susam Sokağı’ndaki “Farklı Olanı Bul” oyununda söylenen şarkıya gönderme yapılmış. (Ç.N.)

uzun, vücudu gayet yapılıydı. Uzun bacakları vardı. Koşuda neden o kadar kötü süre getirdiğini merak ediyordum.

“Ne de güzel saldırıyorlar öyle,” dedi. Sesi uyuklu gibi çıkıyordu. “Baştan beri böyle miydiler yoksa sen mi öğrettin bu numaraları onlara?”

Ben de kızın yüzüne diktim gözlerimi. Cevap vermedim. Dürüst olmak gerekirse, dediği şeyin ikisi de biraz doğrudu.

Isınma hareketleri yavan geçiyordu, ağırdan alıyorduk. Parkın doğusuna doğru gidip dışarıya çıkıp yol boyunca koşmaya devam ettik. Egzoz dumanlarının içinden geçerken kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Terlemeye başlamıştım ama varlığı belli belirsizdi, geldiği gibi kayboluyor, yüzüm ve kollarım terlediği gibi ânında kuruyordu.

Çok nahoş bir kelime kaynıyordu kanımda. Ne miydi o kelime? *Yorgun, yorgun, yorgun...*

Daha başımı kaldırıp bakmadan geride kaldığımı fark etmişim. Bacağım kasılıp kalmış gibi zonkluyordu. Halbuki bir hafta öncesine dek bu ağrı yoktu. Yarım kilometredir, bu ağrı yüzünden Autumn gibi amaçsız, yavaş kızlarla birlikte arkadan gidiyordum. Bu kızlar ya ailelerini mutlu etmek, ya vücut sıkılaştırmak ya da sırf lisede spor yaptım diyebilmek için katılırdı koşuya.

Benimse o anda yorgun olmaya hakkım yoktu. Önceki gece uyumuştum hem de adamakıllı bir uyku çekmişim. Günlerdir ilk defa öyle derin, deliksiz uyumuştum. Tabii, sekiz saat uyumamıştım. Yine de gerçekten uyumuştum. İş görmesi gerekiyordu.

Kaşıkkı Sokağı’nı geçerken daha büyük adımlar atma-

ya başladım. Artık uyuşukluk hissini üzerimden atmaya, gücümü toplayıp cansızlığı delip geçerek yoldan yukarıya, ağaçların tepesine yükselmeye başlamıştım. Uçuyordum. Koşmak müzik gibiydi. Ritim istiyordu, odaklanma gerektiriyordu. Kendini adaman, koşmanın dışındaki her şeye kendini inatla kapaman gerekiyordu. Sürü aşağılarda nefes nefese kalmış, ayakkabılarından çıkan patırtılara bakarak zaman tutmakla meşguldü. Arabaların, kamyonetlerin, motosikletlerin seslerine karışan diğer tüm sesleri kafamdan çıkardım attım. Kafamdaki ses şarkıya dönüşene dek bir tek ona tutundum.

Wentworth Sokağı'nın Altıncı Sokak'la kesiştiği noktaya geldiğimde, diğerlerini geride bırakmıştım. Hareketlerim hava kadar hafif, ışık kadar hızlıydı. Süzülüyordum.

Ter damlacıkları sırtımdan ve karnımdan pıtır pıtır çıkıyor, ince bir katman oluşturuyorlardı. Tenimde, taşa dönüşüyormuşum gibi bir serinlik, pürüzsüzlük hissi vardı.

Eski Sokak'a vardığımda ağrı yeniden başladı. Bileklerimin arkası, topuklarıma doğru olan kısım sızım sızım sızılıyordu.

Size su toplamasıyla ilgili birkaç şey anlatayım mı? Önemsiz bir şeydir su toplaması. Su toplayan yer kopar, akar boşalır, yara olur ama sizi bitiş çizgisine varmaktan alıkoymaz. Acı, bir dizi uyarandan başka bir şey değildir. Bu uyarılar, sinir uçlarınızdan beyninize zıplayarak, elinizi can yakıcı cisimden çekmenizi söyler. Böylece vücudunuz yaralanan bölgeyi onarmaya başlar. Evrimsel bir özelliğimiz bu, vücudun hayatta kalmak için kullandığı dili.

Yoksa acı, elle tutulur bir şey değildir, gerçek anlamda var olamaz.

•

Annem çevresindeki şeylerin karanlık yönlerini görme-ye ne kadar meyilliydiyse, babam da o kadar değildi. Reklam işinde çalışıyordu babam. İş, amonyaklı saç boyaları, yüksek proteinli kilo aldırıcı gıdalar ya da protez yapıştırıcısı gibi ürünlerin reklam kampanyalarını başlatıp yürütmekti. Ben, genelde, hitap ettiği kitleye girmezdim.

İkimiz, bayağı ayrıntılı bir yapışkanlı not kâğıdı sistemi ile iletişim kurardık. Babam yeni bir konsept üzerine çalışırken, düşüncelerini yapışkan kâğıtlara yazar, mutfak tezgâhına yapıştırırdı. Gün gelir, not kâğıtları yüzünden mutfak içeride piñata¹⁵ patlatılmış gibi görünürdü.

O günkü ürün bir kutu gronola bariydi. Kâğıttaki not parlak, insanın moralini yükselten bir mavi tonu ile yazılmıştı. Mesaj açıktı, ürünle ilgili fikrimi soruyordu. Sun Valley gronola barlarını yiyince ne *hissettin*?

Barın paketini sıyrıp bir ısırık aldım. Ağzıda dağılıyordu. Anaokulundayken atıştırılmalık olarak dağıttıkları yulaf ezmeli kurabiyeleri anımsatmıştı bana.

Not kâğıdının üzerine çalakalem *nostaljik* yazıp düş almak için üst kata çıktım.

15 Karton veya kil konteynırların içinin şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle veya oyuncaklarla doldurulan, kuş ya da başka bir hayvana benzetilebilen Meksika kültürüne ait bir kukla-oyuncaktır. (Ç.N.)

Akşam yemeği için aşıya geri indiğimde tezgâhta iki yeni not buldum. Turuncu olan görüşlerimi belirttiğim için teşekkür ediyor, yeşil renkli kâğıt ise yüz yüze görüşelim anlamına geliyordu. Yeşil olanda, *Salonda pizzaya ne dersin? Zeytinli, biberli pizza, yazıyordu Kâğıdın alt kısmında, babamın dört renkli kalemi sağ olsun, kırmızıyla yazılmış bir cümle vardı: Mesajı alır almaz kâğıdı yok et.*

Kesin, annem dışarıdaydı. Normalde, salonda sulu veya renkli şeyler yememiz yasaktı çünkü.

Babam olaylar hakkında peşin hükümlü davranmadığından, onun birlikte yemek yemeği seviyordum. Babamla konuşurken belli kurallara uymak zorunda kalmazdım. Kimse peçeteleri tabak altlığına uydurmam gerektiğine dair ahkâm kesmezdi.

Sırtını kanepeye dayamış, bir bacağına üzerine sarı not defteri koymuş, yerde oturuyordu. Salona girdiğimde, başını kaldırıp bana baktı. Pizza kutusu sehpanın üzerindeydi.

“Yatırım fonu hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Pek de düşündüğüm söylenemez, aslında,” diye cevap verdim.

Başını sallayıp görev aşkıyla bir şeyler not etti. “Yani diyorsun ki piyasanın yüzde on yedisi ile yirmi beşi kadarına henüz el atılmadı.”

“Baba ya...”

Gülümseyerek, pizza kutusunu açmak için öne eğildi. “Sahi, sizin hayattan bezmiş genç kesimden bahsetmişken, bugün günlerden cuma değil mi? Senin evden çıkmış, çetrefilli işlerle uğraşıyor olman gerekmiyor muydu?”

Omuz silkip pizzadan bir dilim aldım. “Çetrefilli işlerle uğraşıp durmak sıkı beni.”

Elindeki kalemi sallayışı gözümün önüne annemi getirmişti. Bilerek öyle yapmıştı. “Anladım. Peki, günümüz Amerikan gençlerinden biri olarak, hayatında yenilikler ve değişiklikler olmasının akıl ve ruh gelişimin için hayati önemi olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

“Baba, yapma ama. Tam iki haftadır dansta kullanacağımız renkleri seçmeye çalışıyoruz. Sırf peçetelerden bahsederek geçirilen iki haftanın insana ne kadar uzun geldiğini biliyor musun sen?”

“Hımm. Peki dansa beraber gideceğin birileri var mı?” Ellerini sehpanın üzerine koymuş, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Dizinin üzerindeki not defterini unutmuştu bile.

“CJ Borsen’le gideceğim,” dedim.

“Neymiş bu CJ Borsen’in vasıfları?”

“Hukuk fakültesine gitmek için can atıyor, bir de yüksek güvenli, yakıt verimli bir arabası varmış.”

“Öyleyse, o çocuğu eşin olarak seçmenin sana sosyal anlamda getirileri olacağını düşünüyor musun?”

“Evet” anlamında başımı sallayıp pizzamın üzerindeki zeytinleri daha eşit dağılsınlar diye yeniden dizdim. İletişim içinde olduğum insanlarla, zaten sırf sosyal getirileri olduğu için iletişim kurduğumu belirtmemiştim.

Yüzünde rahat, anlayışlı bir ifade vardı. Bu ifadenin ne kadarının pazarlama uzmanı oluşundan, ne kadarının babam oluşundan geldiğini bilmiyordum. Geçimini sağlayabilmek için inandırıcı bir ifadesi olması gerekiyordu, o da bunu yapıyordu. İşi şakaya vuruyor olması hiç önemli değildi. Sonuçta, sosyal anlamda getirileri olan bağlar kurmak hayatın gerçeklerinden biriydi yalnızca.

Pizzamı yiyip, Law&Order uyarlaması bir diziden de iki bölüm izledikten sonra, trigonometri ödevimin cevaplarını iki kez kontrol ettim. O da bitince, odama gidip yeni bir bulmaca kitabı çıkardım. Masama oturup dört-beş saatimi önce İngilizce sonra da İspanyolca bulmaca çözerek geçirdim. Kelimelerin bazılarını sözlükte bulamamıştım. İnternette bakmak gerekmişti. Bazı İngilizce kelimelerin ise İspanyolcada karşılığı bile yoktu. Sesli harfler her tarafa dağılmıştı, onlara bakarak sözcükleri çıkaramıyordum.

Bulmaca kitabı gözüme seri katil işi gibi görünmeye başlayınca, öteye iteleyip mumumu ve kibritlerimi çıkardım.

Gecen gece uyuduğum uyku yetersizdi yetersiz olmasına ama en azından gerçek anlamda uyumuştum. Bir deneyin adamakıllı yapılmış olup olmadığını en iyi tekrarlanıp tekrarlanamamasından anlardınız. O yüzden, sırtüstü uzandım. Mumun alevi kısaydı, kesik kesik yanmıyordu. Gözlerimi kapayıp sayı saymaya başladım.

MARSHALL

Tökezlemek

Asitin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm söylenemezdi. Düşünmüyordum.

Ama kardeşim Justin parti yapmaya kafaya takmıştı. Üstelik, parti fikirlerine ölüp bitmişçesine mutlu görünmezsem, üzerine alınırdı.

Parmaklarıyla dokunup tozu kaçırmamak için, asit kâğıdını bir çatal iğnenin üzerine koyarak benden ucunu tutmamı istedi. Kâğıdın üzerinde, sarı mürekkeple çizilmiş minik bir Noel meleği vardı. Şaka mı yapıyordu yoksa kafası mı karışmıştı, anlayamamıştım. Çünkü daha ekim ayındaydık.

Ara sıra babamızı kızdırmaya çalıştığını düşürdüm. Asit kullanmak da kızdırma yollarından biriydi. Sanki beni takımına almıştı, yaptığım spor ise onun gibi olmaya çalışmaktı. Tam da babamın olduğumu sandığı gibi biri olmaya çalışmak...

Partinin teması Vitrindeki Varoş Süprüntüleri'ydi. Temayı Justin bulmuştu. Belki, ucuz birayı ciddi anlamda çok sevdiğinden, belki de yazın ağırlık kaldırmaya başladı-

ğından ve sıfır kollu tişört giymek için bahane aradığından seçmişti bu temayı. Ya da bir ihtimal, küçüklüğümüzden beri kıyafetlerimizle, ayakkabılarımızla ya da yaşadığımız yerle alay edenlere gösterdiği yolunu kaybetmiş bir orta parmaklı bu tema.

Fakat, şu an burada, Justin'in evinin mutfağında dikilirken, yaptığımız şey bana hiç de havalı veya heyecan verici gelmiyordu. Aslında alttan alta, daha ziyade vazgeçmek gibi görünüyordu; yalnızca başkası söylemeden önce sen söylemiş oluyordun. Alıp almasam mı diye enine boyuna iyice düşündükten sonra, uzanıp aldım asiti.

Gösterdiği numarayı yapmayı başarmış bir köpekmişim gibi bana gülümseyerek, "Aferin, oğlum," dedi Justin. Sonra da shot bardağı veya kapak açıcı bulmak ya da benim dışımda birini rahatsız etmek için yanımdan ayrıldı.

Arkadaşım Ollie bana bir bakış atmıştı ama bir şey dememişti. Olayların nasıl sonuçlanacağını öngörmekte çok iyi olsa da genelde ağzını kapalı tutmayı tercih ederdi.

Ollie'yi yanı başımda bulmak kolaydı ama aklından geçenleri okumak epey zordu. Annesi birkaç sene önce evi terk etmiş, tek bir uyarıda bulunmadan öylece çıkıp gitmişti. Hayatını sadeleştirmesi gerektiğini söylemiş, Honda'sının bagajına üç-beş şey atıp San Antonio'ya taşınmıştı. Galiba, duyup duyabileceğim en boktan işti bu. Ollie de bazı yönlerden benim kadar berbat durumda olsa da arkadaş olmamızın sebebi bu değildi. Yani en azından, işler bu kadar boka sarmadan önce de arkadaştık biz.

"Mars, bu gece kayıkla biraz açılalım mı, ne dersin?" diye sordu.

Kolayca cevap verebileceğim bir soru değildi bu.

Mesele, asit almak değildi. Ne de olsa cuma akşamındaydık, başka bir yerde olmam gerekmiyordu. Gerçi, şu son zamanlarda, hayatım biraz yoldan çıkmış gibi geliyordu. Daha şimdiden duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum. hâliyle, daha farklı şeyler hissetmek istesem de olduğumdan daha yıkılmış hissetmek istemiyordum.

Hem Justin'in partisi, pek de hormonlarımın değişmesini isteyeceğim bir yer değildi. Sağımdan solumdan saçlarını krepe ile kabartmış, ön dişleri çürük insanlar geçip duruyordu. Kafamda o gece çıkabilecek aksiliklere dair bin bir görüntü canlanıyordu. Yalnızca, fikrimi değiştirebilecek derecede korkunç değillerdi, o kadar.

Almamam için bir sebep gösterebilecekmiş gibi, "Alma," dedi Ollie.

Ben yine de minik, kare kâğıdı dilimin üzerine koydum. Hem bedavaydı hem de ne olursa olsun, o an hissettiklerimi değiştirebilecek garanti bir yol sunuyordu.

Parti, Justin'in evinde önceden verdiği partilerden daha gürültülüydü, daha büyük çaplı bir parti olmuştu. Her taraftan birileri çıkıyor, karınca gibi birbirilerinin etrafına toplaşıyorlardı. Kızların terden makyajları akmıştı. Daha fazla dayanamayacaktım muhtemelen, nefes almak için bahçeye çıkacaktım.

"Sırf Kaptan verdi diye alman gerekmiyordu."

Ollie'nin dilinde Kaptan, *Kaptan İbne*'nin kısaltmasıydı ama Justin'in bundan haberi yoktu. Justin, Kaptan olmak iyi bir şey sanıyordu; öyle sanması biraz içimi acıtıyordu.

Aslında, merhametsiz ibnenin teki olmasa, hepten içim acıyacaktı.

Bu gece, en azından biraz olsun kardeşim gibi davranıyordu. Hem daha demin, sırf içinden geldiği için bana asit kâğıdı vermişti. “Hadi ama. O kadar da kötü biri değil,” dedim Ollie’ye.

“İyi biri olmaz mı, iyi. Tabii, sen onun kıcını yalamaya devam ettiğin sürece.”

Bunu duyunca bir kahkaha patlattım. Halbuki, söylediği şey komik olamayacak kadar doğrudu.

Ollie omzunu silkti. Hemen ardından, hızla mutfağa giren Kaptan’a yol vermek için kenara çekildi. “Her neyse... Ah, selam, ne diyecektim sana bak. Bugün İspanyolcadan önce resim sınıfının orda Küçük Ollie’yi gördüm,” dedi Ollie.

Kaptan kahkaha atıp Ollie’nin omzuna bir-iki tane patlattı.

“Ne o? Senin alete bir de isim mi taktın?” diye sordu.

Ama Küçük Ollie gerçek bir insandı. Liseden bir çocuktu. Hık demiş gerçek Ollie’nin burnundan düşmüştü. Ama şimdiki Ollie’nin değil, Ollie on dört yaşındaykenki hâlinin...

Senenin başında bir gün, ona bahçede rastlamıştık. O kadar tuhaf, akla hayale sığmaz gelmişti ki bu bize, o zamandan beri gerçek Ollie ara sıra küçük Ollie’nin ne işler karıştırdığına göz atıyordu.

Ollie, Kaptan’ın elini omzundan itti. Cevap vermemişti. “Her neyse. Dolapların oralarda mal mal gezinip duruyordu. Birlerden bir kızı kandırmaya çalışıyordu. Tuhaftı anlayacağınız.”

“Kandırmayı becerebildi mi bari?” diye sordum. Pek umurumda sayılmazdı ama Kaptan’ın sohbetlerindense bu sohbetin yürümesini yeğlediğimden yüzde yüz emindim.

Ollie “hayır” anlamında başını salladı. “Pek sayılmaz. İçine düşecekmiş gibi bakıyordu kıza. Yanlarından geçerken gördüm.”

Kaptan, Ollie’yi takmadan, kafasına göre konuşmaya devam ediyordu. Kendini yukarı çekerek tezgâha oturup aramıza kuruldu. Bağıra bağıra, tehditkâr bir havada konuşuyordu. Ona üzüldüğüm, içim acıdığı hâlde hâlâ, umursamazsak gider diye düşündüğüm için kendimi kötü hissetmişim.

Mutfak lavabosuna sırtımı vermiş, tezgâha yayılmıştım. Asitin etki etmesini bekliyor, bir yandan da biramı içiyordum.

Kaptan, dünya tarihindeki en uzun, en aptalca hikâyeyi anlatmakla meşguldü. Hikâye oda arkadaşı Hez’le ve Hez’in, Kaptan’ın koltuğundan kalkmayışıyla alakalıydı.

“Yapacağıma inanmamıştı. Üzerine işyeceğime ihtimal bile vermemişti. Ama...”

Ollie avuçlarını tezgâhın üzerine koyarak gözlerini yere dikti. Saçları yüzüne düşmüştü. “Birinin üzerine işemek için soysuzun önde gideni olmak lazım. Ondan sanmamış olmasın?” dedi Kaptan’a.

Asit etkisini hafif çarpıntılar şeklinde göstermeye başlamıştı. Birisi suya taş atar da su çevreye dalga dalga yayılır ya, öyleydi işte.

Başımı kaldırdığımda, Ollie’yi beni seyrederken buldum.

“Ne var?” dedim.

Omuz silkip gülümser gibi yaptı. Ama hareketi daha çok bir çizgi film karakterinin hüzünlü hüzünlü omuz silkmesini andırmıştı. Haklıydı, başıma geleceklerin farkındaydım ama çok geç kalmıştım.

“Çok kötüleşirsen sıkıcı bir şeyler düşünmeye çalış. Tarih derslerini falan düşün,” dedi.

“Tarih dersleri sıkıcı değil ki,” dedim. Daha önce hiç, sesimin böyle çıktığını duymamıştım. Hüzün dolu, aheste aheste ama bir yandan da melodik...

Ollie bir kez daha omuz silkti. “Derin deniz balıkçılığını düşün o zaman. Ya da beyzbolu.”

Aslında şunu demek istiyordu: *Kötüleşeceğini ikimiz de bal gibi biliyoruz.*

“Doğru söylüyorsun,” dedim Ollie’ye ama dışımdan dediğimden pek emin olamamıştım. Belki de yalnızca kafamın içinde konuşmuştum.

Sonra ikimiz de orada, haklı olduğumuzu bilerek oturduk ama bundan pek de zevk aldığımız söylenemezdi. Sonuçta, böyle bir şeyin değeri yoktu ki.

WAVERLY

2.

Saymayı bırakmıştım ama ne zaman bıraktığımı hatırlamıyordum. Uzaktan sesler yankılanıyor, gittikçe yaklaşıyorlardı. Her şey buz kesmişti.

Gözlerimi açtığımda, bir bahçede, çimentodan yapılmış bir zeminin üzerinde dikiliyordum, dört yanımda insan kalabalığıyla sarılmıştı. Bulunduğum bahçe kir içindeydi. Bu kadar bakımsızlık, bir erkek öğrenci yurtlarında bir de uyuşturucu imalathanelerinde olurdu. Avlunun her yanı adeta birayla yıkanmıştı.

Kalabalık üstüme üstüme geliyordu. Oğlanlar hiphop şapkası takmış, sporcu atleti giymişlerdi. Kızlar boya kutusuna düşmüş gibiydi, altlarında oldukça kısa kot şortlar vardı.

Etrafınızdaki herkesin sözleşmiş gibi bir örnek giyindiği bir ortamdayken kendi üzerinizde pijama olduğunun farkına varmanızdan daha berbat bir şey yoktur herhalde. Ellerimi çenemin altında birleştirip bileklerimi birbirine kenetledim. Uyurgezer olduğum ve birilerinin bahçesine girdiğim düşüncesi içimi kemirmeye başlamıştı.

Gerçi kimsenin varlığımdan haberdarmış gibi bir hâli yoktu.

Bana doğru bakmıyorlardı bile. Bir süre sonra, bakmayacaklarından iyice emin olmuşum. Rüyadayken bir dolu seyircinin önünde çıırıçplak konuşma vermenin tam tersi bir durumun içindeydim, insanın işine yarıyordu. Sanki bilinçaltım dünyanın sıkı bağlarla örülmüş biyomlardan oluştuğunu, benim ise her şeyi dışarıdan seyrettiğimi bastıra bastıra söylemeye çalışıyordu.

Herkes içip gülüşmekle meşguldü. Birkaçını okuldan tanıyordum ama onları da ders aralarında gevezelik ederken veya kalabalığın içinde görmüştüm. Geri kalan herkes üniversiteye gidecek yaşta gösteriyordu. Fakat hiçbirinin üniversiteli gibi bir tipi yoktu. Yaşlarından fazla büyük gösteriyorlardı, fazla yorgun...

Yanı başında çocuklardan biri, elinde bira şişesi ve çim biçme makinesinin ilgisine mazhar olacak uzun sakallarıyla orada dikilen yirmili yaşlarında bir adamla konuşuyordu. Çocuğun ismi Ollie Poe'ydu. İspanyolca sınıfındaydı. Çenesine kadar uzanan uzun, cılız saçları vardı. Ağzını açmadan önce elmacıkkemiklerini gergin gergin ovuşturdu. Geçen sene beden eğitimi dersinde de aynı sınıftaydık. Badminton'a en ufak bir yeteneği yoktu. Badminton'daki yeteneksizliğiyle yarışabilecek tek beceriksizliği ise herhalde bir buçuk kilometreyi yirmi dakikanın altında koşamamasıydı.

Ellerini aceleyle oynatıyordu, bir alnı bir çenesi arasında mekik dokuyordu elleri. "Şimdi, Mars düzelecek, değil mi? Yani, sana *komik* geliyor falan olabilir ama masanın al-

tına geçmiş manyak gibi kendi kendine konuşup söylenip duruyor.”

Karşısındaki kişi başını sallayıp tek dikişte içkisini bitirdi. Konuşmadan önce pislik içindeki sakalını elinin tersi ile sildi. “Bir şeyi yok. Asit adamı başta fena çarpar ama çabucak kafa yapar. Takma kafana sen onu, bir şey olmaz.”

Ollie, kulağının arkasına sigara sıkıştırıp geri alarak, ani bir hareketle kukla gibi kıpırdadı. “Ya soğuk kaparsa? Bir tek atletle duruyor. Hani birileri bir baksa ya da battaniye falan götürse?”

Karşısındaki adam, elindeki boş şişeyi düşünceli düşünceli sallayarak havada daireler çiziyordu. “Şimdi gidip uğraşsak küplere biner. Yalnız bırakırsan o bir yolunu bulur,” dedi.

“Bugün abuk sabuk davranıyordu zaten. Dengesiz gibiydi. Bana bak. Yoksa bir şeyler mi karıştırıyorsun bu evde?”

Adam sinir çatışması yaşamış gibi dişlerini aniden sıkıttı bıraktı. Tek bir kez sıkılmıştı. Ardından başını sallayarak bahçeyi kolağan etti. “Burası benim evim,” dedi.

Ollie sigarayı ağzının kenarına sıkıştırdı. “Salağa yatma. Ne demek istediğini anladın sen.”

Öbür adam ensesini ovalayarak omuz silkti. Kıyafetinin neresi kostüm neresi her zaman giydiği şeyler ayırt edemiyordum. “Büyütme olayı. Hem, babam daha geçen gün uzun dönem sakatlık parası almıştı. Geçen hafta mıydı neydi. Neyse işte. Dert etme o kadar. Mars’ın bir şeyi yok.”

Ollie ikna olmamış bir ifade ile başını salladı. Gözü

hâlâ piknik masası ile paslanmaya yüz tutmuş barbekünün arasına yığılmış katlanabilir sandalyelerin olduğu yerdeki çitlerdeydi. Sandalyeler kullanılabilecek hâlde olsalar da tek tekerleği çıkık barbekü gönülsüzce boyunu bükmişti. Ollie'nin bakışlarından arkadaşına göz kulak olmayı bırakmayacağı, bunu da sırf öyle bir insan olduğundan yapacağı anlaşılıyordu.

Çimenliğin karşı tarafında, gözlerine bir ton makyaj yapmış iki kız vardı. Çok uykulu görünüyorlardı. İkisi de kör kütük sarhoş olmuştu. Hırpalanmış bir koltuğa oturmuş, aynı bira şişesinden içiyorlardı.

Kızlardan biri beni şöyle bir süzdü. Bir an, ciddi ciddi gördüğünü düşündüm beni. Gözleri gördüğü şey karşısında fal taşı gibi açılmıştı. Fakat, sonra, boynuna geçici dövme yaptırmış, bir de gerçek olup olmadığını anlayamadığım bir bıyık bırakmış çocuğun teki kızlara doğru yaklaştı. Kız ayağa fırlayıp önünden hoplaya zıplaya geçerek kendini çocuğun kollarına attı.

Onlara bakmamak için arkamı döneyim derken az kalsın Ollie Poe'ya çarpıyordum.

O da herkes gibi bana bakıyor ama beni görmüyordu. Bakışlarını çitlere, kırık dökük, terk edilmiş masanın, bu gece dengesiz davranan, hırsız çocukun durduğu yere çevirmişti.

Bahçede bir tutam çim yoktu. Onun yerine yerler kir, pisliklerle ve kokuşmuş yapraklarla doluydu. Üzerlerinden yürürken parmak aralarına kaçıyorlardı. RüzgârRüzgâr esti o sırada, pijamalarımı neşter gibi kesip parçalayarak içime içime girdi.

Piknik masasının modeli parktan-çalınmaydı. Üzerindeki oymalar ise çakı işiydi. Altında kim var diye bakmak için eğildiğimde, Marshall Holt'u başını eğmiş, dizlerini kendisine çekmiş otururken buldum.

Gördüğüm kişinin ne İspanyolca derslerindeki umursamaz Marshall'la ne de rüyamda gördüğüm havalı bulmaca uzmanıyla alakası vardı. Kollarını kendine dolamış, köprücük kemiğinin omzuna yakın kısmını tutuyordu. Beni gördüğünde gözbebekleri, dökülmüş mürekkep gibi gözlerinin her yanına yayılarak kocaman oldu.

Marshall'a yaklaşıırken, bir an, göğüs kemiğimin hemen arkasında, elektrik şoku verilmiş gibi bir çarpıntı hissettim. "Hey, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Nefesi boğazına kaçmış gibi iç geçirse de cevap vermedi. Gözleri gözlerime kenetlenmişti.

Karanlıkta biraz daha öne doğru eğilerek azıcık daha yaklaştım masaya. "Marshall, niye masanın altına girdin?" diye sordum.

Ürkerek başını omzuna sertçe gömdü.

"Bak," diye fısıldadım. Sesim temkinli ve usulcaydı. Rüyamın içine gitgide daha çok girdiğimi hissedebiliyordum, desem yeridir. Rüyanın üzerime sel gibi kapandığını hissedebiliyordum. Gerçek hayatta asla bu kadar nazik veya açıksözlü davranamazdım. "Marshall, yüzüme baksana... Niye bakınıyorsun yüzüme?" dedim.

Konuşmaya başladığında sesi çatlak çatlak çıkmıştı, zar zor duyabilmişim. "Sen gerçek değilsin," dedi.

Dirseğimi piknik masasının oturağına dayayarak, "Buradan çıkman lazım," dedim.

Yüzünü bana çevirmeden, “Olmaz,” demesinin hemen ardından, hiç haber vermeden dönüp bana baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, masanın gölgesinden kapkara görünüyordlardı. “Çok kötü hissediyorum, çok kötü. Yer yarıyor, her yana kabuk kabuk saçılıyor. Ölü birinin başına benziyor ay.”

Pisliğin içine oturup başımı kaldırdım. Ağaçların üzerinde, alçaklarda duran ay, orkide beyazlığında parılıyordu. Belli belirsiz bulutlar ayı, kuş tüyleri gibi kaplamış, önünde sürükleniyorlar; fakat karanlığın içinde, adeta ayı arkadan uzanıp saran hayalet parmaklarına, hatta kemiklerine benziyorlardı.

Sahnenin değişmesini bekliyordum. Hani rüyalarda olur ya... O nahoş partiden başka bir yere dönüşmesini... Belki de Marshall'ın düşüncelerini takip etsem, İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilere verilen rütbelerle ilgili bir tarih dersini düşünsem, olacakmış gibi gelmişti.

Fakat altımdaki toprak fazlasıyla gerçektir. Başımı yeniden kaldırdığımda, ay yalnızca ay gibi görünür olmuştu. “Bana gayet normal görünüyor ay. Cidden...” dedim.

Cevap vermedi Marshall, spor ayakkabısının ucuyla pisliği karıştırıyordu.

“Marshall, rahat ol. Her şey yoluna girecek,” dedim.

“Ne olur, adım söylemeyi bırak,” diye fısıldadı.

Güven verici görünmeye çalışarak başımı “olur” anlamında salladım. “Tamam, söylemeyeceğim adını,” dedim.

Uzunca bir süre, ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Marshall kollarını kendine dolamış oturmaya devam ediyor, uzun uzadıya nefes alırken ağlamaya benzer bir inilti çı-

karıyordu. Derken gözlerini yumup dudaklarını yaladı. “Gerçeksen, bana dokunursun,” dedi.

Masanın altından, mavimsi siyahımsı gölgenin içinden elimi Marshall’a doğru uzattım. Bir saniye geçmemişti ki o da bana doğru uzandı. Parmakları ılıktı, beklediğimden daha yumuşaklardı. Bu kadar temkinli dokunmasını beklememiştim. Parmakları parmaklarıma dolanmıştı. Elini hızla geri çekip benden uzaklaştı, kollarıyla başını sakladı. Gergin gergin, panik içinde nefes alıp veriyordu.

Annemin tıbbi kitaplarından birinde, karşınızdaki kişi psikoaktif uyuşturucuların etkisinde hareket ediyorsa ona basit, anlaşılır sorular sorun ki içinde bulunduğunuz atmosfer ferahlasın, diyordu. Böyle sorular sormanın bir de şöyle bir artısı vardı: Bu tip sorular bazen, karşınızdaki kişiyi sorguya çekiyormuş gibi hissettirmeden, ruh hâlini tespit etmenizi sağlardı.

Orada, kirin pisliğin ortasında, Marshall’a iyice yanaşmış, adını söylemeden duruyordum. Toprak nemliydi. Pijamamın kumaşından içeriye çamurumsu bir tortu dolmuştu. “Üşüdün mü?” diye sordum.

Yüzünü dirseğinin iç kısmına gömdü. Üzerindeki atlet karanlıkta, ampul gibi kızılımsı bir renkle parlıyordu. Tek seçebildiğim sırtının kıvrımı ve başının hatlarıydı. Öne arkaya sallanmaya başlamıştı şimdi de. Omuzları tir tir titriyordu. Boğazına bir şey takılmış gibi nefes alıp veriyordu.

“Üzgün müsün?” diye sordum.

Yüzünü dirseğinin iç kısmından çekmeden, “Git. Ne olur, git,” dedi.

Ellerimi kalçalarıma silip ayağa kalktım. “İyi. Peki,

peki... Pisliğin içinde yuvarlanmaya meraklıysan, sen bilirsin.”

Bir ampulün yarım yamalak aydınlattığı, yer yer çatlaklarla dolmuş çimento zeminin üzerinde gerisingeri yürümeye başladım. Bahçenin ortasına gelmiştim ki yürümeyi bıraktım. Ollie Poe kalabalıktakileri dirseğiyle itip kendine yol açarak bana doğru geliyordu. Kolunda askerlerin kullandığına benzer, gri bir battaniye vardı. Yanımdan geçip giderken kolu koluma değmişti. Ama fark etmemişti. Fakat o bana değdiği an, sanki yolunda olmayan bir şeyler varmış gibi, içimi ürperten bir his yüzümde ve çıplak bacaklarımda dolaşmıştı.

Tepemde ay, çöpür yüzüyle, parıl parıl parlıyordu. Bir titreme aldı beni, kendi kendime sarıldım. O anda bir şeyler gittikçe seyreliyor, açılıyordu ama bu bir tek bana mı oluyordu yoksa ortamdaki herkes mi öyle hissediyordu, bilemiyordum. Tenimde bir soğukluk vardı, canım yanıyordu. Sonra, bir hiçlik aldı bu hissin yerini.

Tavandaki lamba titrek titrek yanıyordu. Battaniyeyi üzerimden öyle bir hırsla savurmuştum ki mum sönmüştü.

Karanlıkta dururken, nerede olduğumdan pek emin değildim.

Rüyam tüyler ürpertici şekilde hâlâ capcanlıydı. Marshall Holt’u görüyordum, kolları çıplak, sırtı kambur... Masanın altından ona uzandığımda elinin elimde bıraktığı sıcaklığı hissedebiliyordum.

Böyle şeylerin ellerinizden kayıp gitmesini engellemek

zordu, gerçi. Etrafımdaki şeyleri aklıma kazımaya çalıştıkça aklım daha da bir karışıyordu. Her şey birbirine girene dek bu böyle devam etti. Bir tek o soğuk, kesici his benimle kalmıştı. Ne yana dönsem o hissi hissediyordum.

Farkında olmadan uzanıp el yordamıyla gece lambamı aradım. Sonra da lambanın ışığında kıpırtısız oturarak gözlerimi bacaklarıma, ayaklarıma diktim.

Ayaklarımın her tarafında, sülük gibi yapışmış kuru yapraklar vardı.

•

Hafta sonum, ara sıra aklımda canlanan görüntülerle, göz açıp kayıncaya dek geçmişti. Ayaklarımla ilgili meseleye tekrar tekrar dönüyordum. Ödevim için araştırmamı yapmış, Maribeth'e öğrenci meclisi gelir giderlerini hâle yola sokmasında yardımcı olmuş, kasabanın öbür ucundaki kilise okuluna karşı yapılan ufak çaplı karşılaşmayı, yaklaşık kırk saniye arayla kazanmıştım. Fakat ayaklarım bir türlü aklımdan çıkmamıştı.

Pazartesi gününe kadar, düşüncelerim düşüncelikten çıkmış, hafif hafif ağrıyan, monotonlaşmış ve dayanılabilir bir diş ağrısına dönüşmüştü. Yine de tamamıyla geçmiyordu.

Şehirler işgal edilir, hücreler bölünür, hayalî direkler güneşle birlikte işe yaramaz, hayalî dar açılar oluştururken ben, sıramda oturmuş ayaklarımla ilgili meseleyi düşünmekle meşguldüm.

Halletmem gereken ilk şey ayaklarımı yıkamak olmuştu. Ardından çarşafı sökmüş, çerçöpü ve her yana dağılmış yaprakları yatağımdan toplamıştım. Çöpe atmamıştım yaprakları. Onun yerine, yapraklarla dışarı çıkıp sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyerek akşaağaç aranmıştım.

Belki bu uyurgezerliğe başladığının kanıtı olacaktı.

Ya da belki, rahatlama teknikleri insana tuhaf tuhaf şeyler yapıyordu. Belki de, haberim bile yoktu ama oto-pilota geçince gidip varoş temalı bira partilerine katılıyordum.

Fakat karşı tezlerim şunlardı:

- 1) Marshall Holt'tan başka kimsenin partideki varlığımdan haberdarmış gibi bir hâli yoktu.
- 2) Bizim mahalledeki tüm ağaçlar kavak ağacıydı.

Defterimin kapağının iç kısmına, yamuk prizmanın yüzey alanını veren bir folmül yazmıştım ama ne zaman yazdığımı hatırlamıyordum. Defterin geri kalanı İspanyolca fiil çekimleriyle doluydu.

Marshall'ın derse katılım oranı bir iyi bir kötü olsa da o gün derse gelmeyi başarmış ama ders zili çaldıktan tam tamına üç dakika sonra gelebilmişti. Kapı açıldığında, tüm başlar ona dönmüştü. Milletin her defasında, derse geç gelenlere bakmak için dönmesi ne de tuhaftı. Her seferinde, sanki o defa kapıyı beyzbol sahasının orada sigara içerken zamanı unutan aylağın teki değil de, zırhlı bir dinazor açacakmış veya kapının eşiğinde duran bir gergadanla karşılaşacaklarmış gibi bakıyorlardı.

Bir saniyecik bakıvermişti bana. Ben bakışlarımı ona çevirip göz göze gelmeye çalışana kadar o çoktan gözlerini kaçırmıştı. Marshall Holt'la hepi topu tek bir kez konuşmuştum o da karşılama masasının orada, bitmek bilmez bir saniye sürmüştü. Yani, geçen gece, kısacık bile olsa konuştuğumuza dair hiçbir kanıt yoktu. Bu ise fazla gerçekçi

bir rüya ile baş başa bırakıyordu beni. Çarşafımın her tarafını farkında olmadan çamur ettiğim, yapraklar bulaştırdığım bir rüya...

Olmuyordu, olay çözülmüyordu.

Üstün körü bakıldığında her şey gayet açık, gayet mantıklı görünse de bu, olaya tatmin edici bir açıklama getirmiyordu.

Soyunma odasındaki lavaboların üzerindeki aynalardan birinde gözlerimin altını inceleyip duruyordum. Gittikçe takıntı hâlini alıyordu. Kapatıcıyı parmaklarımla gözaltlarıma noktalar hâlinde sürüp yayıyordum. Çoğu zaman, porselen beyazlığındaki, tam kapatıcılık sağlayan, cilt düzgünleştiricim iş görse de bugün tebeşirimsi bir havası vardı, beni itici göstermişti.

Palmer arkamda duruyordu. Metali bile aşındırabilecek bir ses tonu ile, “Yine gelmiş,” dedi.

Arkamı dönüp baktığımda, soyunma odasının ortasında, omuzlarını kamburlaştırmış ve ayak bileklerini tuhaf bir şekilde birbirinin üzerine atmış, ayakta dikilen Autumn’u gördüm. O gün bir karşılaşmaya çıkacaktık. Fakat Autumn formasını giymek yerine hâlâ, rengi atmış siyah tişörtüyle duruyordu.

Tavandaki florasın lambanın ışığı bir anlığına gidip gelince, Autumn gözüme ucuz korku filmlerinden fırlamış biri gibi görünmüştü. Hani şu filmin ortalarında öldürülen bir kız olur ya, işte o. Filmdeki en akıllı, en güzel, en erdemli kız değildir belki ama kimse de kulp takmamıştır kendisine; hatta öldüğünde herkes çok üzülmüştür.

Kendry ellini beline koyarak, “Autumn... Şu gelişigüzel ilanlarını ilan tahtasına asmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Yoksa, senin gibi bir deliyi alıp götürsünler diye yetkilileri arar ihbar ederim demiştin, hatırlıyor musun?”

Autumn hemen karşılık vermedi. İlan panosunun ortasına yeni bir ilan asmıştı. İlanda koca koca harflerle şunlar yazıyordu:

SEVGİLİ KAYIP TEK BOYNUZLU ATIM,
BULUNMAN DURUMDA,
LÜTFEN EVE GERİ DÖN.
CANIMI SIKMA.

İlanın üzerindeki çizim çok hoştu. Kafasına boynuz bantlanmış bir Boston Terrier’inin resmi vardı.

Gözucuyla gördüğümünden dolayı tam emin olamamıştım ama galiba, Autumn bir an beni süzmüş fakat hemen, kaküllerini gözlerinin üzerine düşürerek gözlerini kaçırmıştı.

Ağır ağır iç çekti. Saçını kulağının arkasına sokarken kasıtlı olarak orta parmağını kullanmıştı. “Ben de tenis malzemeleriyle ahlaksız işler karıştırmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Palmer’ın yüzünden çok bozulduğu anlaşılıyordu. “Tanrım... Bunun lafını edecek kadar pislik olmaya ne gerek var. Espri yapmıştı o.”

Autumn her zamanki düz, uykuyla ifadesiyle dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadı. Ardından, başını salladı.

yıp, “Ah, ya... Kusura bakma. Şimdi anladım.” Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. “Yok yani... Cidden komikmiş. Gerçi esprinin can alıcı noktasını batırdın sanırım. Bence, *siktir git* desen daha iyi olurdu.”

Bu dediğinin üzerine, bir an katıla katıla güleceğim sandım. Palmer’la Kendry’nin yüzlerinden küplere bindikleri anlaşılıyordu. Acaba uluslararası muhabirler de, gerginlik artıyor dediklerinde böyle bir durumu mu kastediyorlardı, onu merak etmiştim. Neredeyse, öfkenin yarattığı elektrik akımı havada çatır çatır çatırdıyor denebilirdi.

O sırada Jamie koç yukarıdan bağırarak otobüsün gelmesine beş dakika kaldığını haber verince Palmer’la Kendry rüzgârlıklarını kapıp kapıya yöneldiler. Onlar soyunma odasında çıkınca ortam o kadar sessizleşti ki, her şey pas tutmaya başlamış gibi geldi bana. Autumn hâlâ hafif haiff titreşen lambanın altında dikiliyordu. Konuşmaya başladığında sesi uyuşturucu almış gibi çıkmıştı. “Neyi anlamıyorum biliyor musun? Bunu kendi istediğinle yapmanı... Yani, kusura bakma ama amacın ne?”

Elimi lavaboya yaslayarak cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadım. “Affedersin?”

Autumn özellikle dört büyük adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı. “Bir sana bak bir de onlara. Sakın bana aynı kafada olduğunuzu falan söyleme.”

“Fark etmez ki.”

“Sen de ne çıkarıcı çıktın.”

Şaşırmış olduğumu belli etmemeye çalışarak öne eğilsem de kaşlarımın havaya kalktığını hissetmiştim. “En azından ben, insanları kendime düşman etmeden yaşamayı biliyorum.”

“Şükrüler olsun ben bilmiyorum.”

Kaküllerimi musluk suyuyla ıslatıp alnımdan geriye doğru çekerek, elastik bir sargı bezini saç bandı niyetine kullanıp onları geriye tutturdum. “Madem bunun bu kadar anlamsız olduğunu düşünüyorsun. O zaman niye buradasın? Sana gel diyen mi var?”

Oda boşalınca farklı davranmaya başlamıştı. Yüzüne rahat, canlı bir ifade yerleşmişti. “Bütün bu sporlara ve aktivitelere katılmam annemin işi, topluma karışmam için uğraşıp duruyor. Bana kalsa, hayatta katılmazdım.”

Annemin hastaları karşısında takındığı ifadeyi takınmıştım. Yüzümü ifadesiz tutmaya özen göstererek, “Hayret,” dedim.

Autumn altdudağıyla oynayarak aynaya döndü. Aynadaki yansımasından kayıtsızlık, acımazsızlık akıyordu. “Az önce sana gayet ciddi bir soru sormuştum ama lafı kırıyorsun. Bir kendine, bir de onlara bak. Neden?”

Omuz silktim. Kendry ile Palmer bizim neslin parlak zekâlarından olmayabilirlerdi ama en azından boş iltifatlarla ve laklaklarla dolu arazilerde nasıl yol alacaklarını biliyor, ben bir şeyi umursamadığımda fazla takılmıyorlardı. “Onların da kendi çaplarında işe yaradıkları konular var.”

Autumn aynanın karşısından hızla çekilerek, “Tanrım, şu işe bak. Manyaksın sen!” diye çıktı.

“Faydacıyım sadece,” diye karşı çıktım. Böyle bir şeyi gündüz gözüyle beyan etmiş olmak Waverly’e ağır gelmişti. Biraz zayıf, iknadan uzak bir ses tonuyla, “İkisi arasında fark var,” diye ekledim.

Autumn gözlerini devirdi. “Yapma ama. Arkadaşların o

kadar berbat ki, söylediğinin bir mantığı olamaz. Her konuda onlardan daha iyi olduğunu bilmenin getirdiği tatmin duygusunun dışında o kızlardan ne çıkarın olabilir?”

“Sandığın kadar tatmin edici değil aslında.”

“Hadi ya...”

Dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyordum. Ama her ne kadar kendini beğenmiş ve robotumsu görünsem de, gerçekler daha beterd. Danslara katılmanın, öğrenci meclisinin, yani Maribeth ve minyonlarının dışındaki tek seçeneğim dibine kadar yalnız olmaktı, başka yolum yoktu. Bu tehlike bana hep göz kırpmış, ilkokuldan beri arkadan arkadan benimle gelmişti. Bu nedenle hiyerarşileri ve sosyal normları iyice öğrenmiş, kurallara itaat etmişim. Kendimi zapt etmeyi öğrenmişim. Hatta ara sıra uygun yüz ifadeleri takınmayı bırakmak veya spiral galaksilerden bahsetmek gibi cevizler kırsam da, Palmer ile Kendry bunların çoğunu fark etmiyorlardı.

Bir an Autumn'un da beni, kendimi beğenmişliğimden dolayı, Maribeth gibi azarlayacağını, devrelerimin nasıl da yanlış bağlanmasıyla ilgili masalı bir kez daha anlatacağını sanmışım. Fakat Autumn, omzunu arkadaş canlısı bir biçimde hoşgörülle silkmekten başka bir şey yapmadı. “Tamam, ya. Anladım ben. Senin sorunun insanlarla iletişime geçememek. Takma kafana... En mükemmelimizin bile başına böyle şeyler gelir.”

Gözlerimi Autumn'a dikip başımı salladım. “Önüne gelen herkesin kasten tepesini attırmak hobin olmuş ama sen tutmuş, suçu benim insanlarla iletişime geçemememin üzerine atıyorsun, öyle mi?”

“Hayır canım... Benim sorunum yalan söyleyememek. Tamamen farklı bir şey... Yine de istersen, sana üç-beş tavsiye verebilirim belki.”

“Sağ ol ama hiç konuşmamayı tercih ederim,” dedim.

Bunun üzerine sırtı ama sırtıtmaktan çok dişlerini gösteriyormuş gibi görünmüştü. “Waverly, lütfen ama... Sanki ben senin o küçük, rezil sırrını bilmiyorum.”

Kendinden bir haber sarhoşların arasında pijamalarla dolaşmaktan tutun, ayaklarıma yapışmış kuru yapraklarla uyanmama kadar bir dizi kabahatli hatıram vardı. Tabii, Marhall’ı, masanın altından ellerime uzanan sıcacık ellerini de unutmamak lazım.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne sırrı?” diye sordum.

“Senin aralarında en akıllıları olduğunu biliyorum.”

Rahatlamış bir hâlde kakhaha attım. “Ee, bunu dünya âlem biliyor. Başarı listesi her dönemin başında *Rehber* dergisinin son sayfasına basılıyor sonuçta. ”

“Notlarından bahsetmiyorum.” Oda boş olmasına rağmen kendi kendine el salladı. “Şunlardan bahsediyorum: danslar, öğrenci kulüpleri, şifreler ve el sıkışmalar... Bütün bunların saçmalık olduğunun sen de farkındasın ama oyunu kuralına göre oynamaya devam ediyorsun.”

Karşılık vermedim.

“Kesin satranç oynuyorsundur,” dedi.

Başını “hayır” anlamında salladım. “Birinci sınıftayken bıraktım.”

“Çok salakça gelmişti, değil mi?”

“Aynen.”

“Ama bayağı da iyi oynuyordun, değil mi?”

“Bence iyi olduğum hiçbir şey yok.”

Sağma soluna çizikler atılmış sıraların tepesine çıkmış birbirimize bakıyorduk. Göz kalemini fazla kaçırmıştı. Kalem, pastel boya gibi kavlayıp pul pul dökülmeye başlamıştı.

“Bırakmadın aslında. Sadece, kendine daha şık taşları olan daha büyük bir tahta buldun,” dedi sonunda. .

•

O geceki koşum uzun sürdü, rüyadaymışım gibi hissetmiştim. Gerçeküstü hissediyordum. Akü gibi doluydum, motorum takur tukur sesler çıkarıyor, düşüncelerim birbirini kovalıyordu.

Autumn da nereden çıkmıştı! Ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Tam dört sokak boyunca, bana karşı olan merakının doğurabileceği felaketleri tahmin etmeye çalışarak koştum.

Hangi açıdan bakarsam bakayım beni sevmesi için bir sebep bulamıyordum. Zaten, beni gerçekten sevdiğini düşünebilecek kadar temiz kalpli de değildim. Yalnızca, benden ne istediğini bir türlü bulamıyordum.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Ayrıca, İngilizce dersinin sunumu için bir taslak hazırlamam, ayağıma buz koymam, *homecoming* için elbise seçmem ve eğer gün gelir de okyanuslar yarılacak, yıldızlar art arda sırlanacak olursa, gerçek anlamda uyumaya başlamam gerekiyordu.

Partiye gittiğim ve yatağında yapraklar bulduğum geceden sonra, henüz rahatlatma tekniklerimi tekrar uygulamaya başlayacak kadar gerilmemişim. Her zamanki uykusuzluk sorunun nüksetmişti sadece. Fakat en azından, kalkıp birilerinin bahçesine yalın ayak gitmeye kalkmaya-

cağımı biliyordum. Cuma günü yaşadığım şeylerin henüz çözemediğim olağandışı yanları hakkında kafamda sorular olsa da sayı saymayı ve mum yakmayı bıraktığımdan beri, böyle bir şey başıma gelmemiştir.

Koşmak insanın öfkesini bastırmasına yetiyordu. Hem yeterince uzağa koşunca, sağlam bir sakinlik hissi çöküyordu insanın üzerine. Bu kadar koşmak bacaklarımı kaskatı etmesine ediyordu ama beni de sakinleştiriyordu. Arka kapıdan eve usulca geri girerken kuş gibi hafif hissediyor, içime mutluluk dolmuş oluyordu.

Gerçi gece yarısına kadar salgıladığım endorfinin etkisi çoktan silinip gidiyordu. Ayaklarım sızım sızım sızlıyor; gözlerim uzakçekerler kadar keskinleşiyor ve nesneler korkucu bir netlikle görünmeye başlıyorlardı. Salonda kanepeye oturup *Dövüş Kulübü*'nü seyretmekten başka yapacak bir şey bulamıyordum. İşe yaramadı mı? Baştan izliyordum.

Ben tam anlamıyla, *Dövüş Kulübü*'ndeki Jack'in boşa geçen gençliğiydım.

MARSHALL

Üst mü Alt mı?

Hayatımdaki her şey mantıksız gelmeye başlayınca Kaptan'ın evine gidiyordum.

Kendi evimde, o gecenin teması *Suç Atmaca: Kime Denk Gelirse*'ydi. Bense midemi bulandıracak şeyler yapacak havamda değildim.

Kaptan'ın evindeki cam odada, beyaz piknik masasının etrafına dizilmiş Hi-Lo oynuyorduk. Masanın kendisiyle takım dört sandalye, bir de meyilli çatının altına zar zor sığdırdığımız keten şemsiye vardı.

Kaptan'la Hez, masayı birkaç ay önce yeni yapılan sitelerden birinin içindeki umumi havuzdan yürütmüşlerdi. Masa yüzünden kapıyı açmakta zorlanıyorduk ayrıca çamaşır makinesinin önünü kapatıyordu ama Kaptan'la Hez masayı çaldıkları için kendileriyle öyle gurur duyuyorlardı ki atmaya kıyamıyorlardı.

Hez kartları yayıp dağıttıktan sonra bahisleri aldı. Kupa beş açıp sonraki kartı söylememi bekledi.

Masanın karşısında oturan Ollie'yle Kaptan sorunların, özellikle de Ollie'nin kızları tavlayamama sorunun üze-

rinden bir milyonuncu kez geçmekle meşgullerdi. Gelme ihtimalinin pek de yüksek olmadığını bile bile, “Alt,” dedim. Çünkü içimden bir his alt olduğunu söylüyordu.

En üstteki kartı çevirdi Hez. Üç gelmişti.

“Üst,” dedim. Sonraki kartı açtı. Ondü.

Kaptan çalıntı sandalyesine sırtını yaslamış gözlerini kırsarak Ollie’ye bakıyordu. “Diyelim ki dediğin gibi zamparanın tekisin. Peki, o zaman şu üstündeki tişörtü kızlarla işi pişirememek için mi giyiyorsun?” diye sordu.

Ollie annesi evi terk ettiğinden beri neredeyse hep aynı kıyafetlerle gezmıştı. Kot pantolon üzerine, üstlerinde müzik gruplarının resimleri olan eskimiş tişörtler ya da yakaları parça pinçik olmuş renkli, kısa kollu gömlekler giyiyordu. Abartılı hareketlerle cam odayı ve boş bahçeyi köşe bucak inceledikten sonra Kaptan’a dönüp, “Ben burarlarda kız mız göremiyorum. Bir tane bile,” dedi.

Birdenbire, aklım başka bir yere uçtu. Öyle kızları falan düşündüğüm yoktu, aklımda tek bir kız vardı. Waverly’nin bahçedeki halüsinasyonunu düşünüyordum. Solgun hayali karanlıkta parlayarak bana doğru yaklaştığında birden her şey gözüme çok sahici görünmeye başlamıştı. Korkunçtu.

Yüzü görüp görebileceğim en temiz şeydi. Onun yüzünün dışındaki her şey o kadar çirkin, o kadar kirliydi ki... Dünyanın kabukları soyuluyordu, içindeki kemikler görünmeye başlamıştı. Aldığım her nefese iyice odaklanmam, nefesleri içime birer birer çekmem gerekmişti. Yoksa, nefesim kesilecekmiş gibi hissediyordum.

İşe bakın... Waverly’i görene kadar kafam çoktan uç-

muştı bile. Kahretsin, astronot olmuştum. Hatta yürüngeye çıkmıştım. Eli elime değdiğinde yüzyıllar geçmiş gibi gelmişti.

“Üst,” dedim Hez’e. Üçüncü kart kız çıkınca sırayı, ceza almadan, Kaptan’a devrettim.

Esrar piposunu koyduğu iş tişörtünün cebine parmağıyla dokunarak, “Havanda mısın?” diye sordu Hez.

Omuz silktim, kartları masadan sıyrarak alıp bir araya topladım. “Bilmem. Belki sonra,” diye cevap verdim.

Hez’in gerçek adı Isaac’ti. Fakat ortaokuldayken, Kaptan nedensiz yere ona Hezekiah demeye başlamış, öyle de kalmıştı.

Marsanın karşı tarafında Kaptan, eğlenceli bir oyun oynuyormuşçasına Ollie’yle alay edip üstüne gitmeye devam ediyordu. “Seçicisin işte, tek sorunun bu. Marshall’a bak-sana. Şerefsizin teki herif ama hâlâ malı götürüyor.”

Ollie, Kaptan’a bir bakışı attı. Herhalde Ollie’den daha iyi atabilen yoktu o bakışı. Sonra da, üst veya alt demeye tenezzül bile etmeden Hez’in elinden en üstteki kartı alıp masaya yapıştırdı.

Kaptanın şöyle bir huyu vardı: Çenenizi kapayıp işine karışmamanızı isterdi. Küçükken daha betardı. Malca bir şeyden dolayı beni bir güzel pataklar veya çeker gider, beni geride bırakırdı. Şimdi de yavşağın tekiydi.

Hez, Ollie’nin attığı kartı masadan alıp Ollie’ye bir şey içmesini söyledi. Masanın karşısında Kaptan, *Grease Monkey*’de beraber çalıştığı çocukların birinden duyduğu bir fıkrayı anlatmaya başlamıştı. Cezaları beklemem gerekirdi ama biramın kalanını diktim kafama.

Okul zamanı, geceyi ilk defa Justin'in evinde geçirdiğimde, pek de kafaya takılacak bir şey gibi görünmemişti. Değişiklik olmuş gibi gelmişti. Fakat sonra sonra bu durum, gözümü üzerinden ayırınca içime sızmış ve hayatım hâline gelmişti. Çünkü hayatım hâline gelecek başka bir şeyim yoktu.

Hez bir yandan piposunu dolduruyor, diğer yandan kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Pipoyu bana uzatınca aldım. Halbuki tam on beş dakikamı içimden, kendimi toparlamam gerektiği ve bu gece pipo falan içmeyeceğimi söyleyerek harcamıştım. Salla gitsin. Daha çok acemiydim; sıcaklığın, dumanın ve hiçliğin içine dalmak için çok hazır hissediyordum.

Duman ciğerlerime dolduğunda yine kolay yolu seçtiğim için vicdanım sızladı. Dünyada benden daha güçlü durabilen insanları düşündüm. Boyundan büyük işlere kalkışıp batıran ama büyük çabalarla kendilerini yetiştirip herkesi etkileyebilen liderlere ve üçüncü dünya ülkelerindeki vatandaşların asil kahramanlarına dönüşen insanları düşündüm.

Derken hem havada süzülüyor olmanın içimi ısıtan sıcaklığını hem de hareket edemeyecek kadar ağırlaştığımı hissetmeye başlamıştım. Tüm bıkkınlık, rezillik hissi bedenimden çıkıp gidiyor; ben de orada oturmuş, arkasından bakıyordum.

Hava cuma günkünden sıcaktı. Onca insan olmayınca bahçe gözüme daha büyük görünmüştü.

Ollie, Kaptan'la, tek gecede iki kızla birden malum işi yaparsa ama kızlar birbirine dokunmazsa bunun yine de

üçlü sayılıp sayılmayacağını tartışıyor; Kaptan kızların ikisinin birden aynı yatakta olması durumunda sayılacağını söylüyordu.

Ollie, “Çok da sikimde sanki, benim için fark etmez,” diye karşılık verdi.

Kaptan sonunda, Ollie’yi canından bezdirmekten sıkılınca, karşıdan uzanıp bana yumruk attı. “Eee, annem hâlâ şu akşam yemeğini hep beraber yeme olayında ısrarcı mı?”

Başka bir yere bakarak “evet” anlamında başımı salladım. Biliyormuş gibi konuşuyordu bir de. Eve bile uğramıyordu. Kardeşimiz Annie de hep işte, okulda veya daha önemli bir yerlerde olduğundan, asıl amacı aileyi bir araya toplamak olan samimi aile geleneğimizin henüz, ailenin tamamını etkileyebildiği söylenemezdi.

Genelde bir ben, bir de annem ve babam oluyordu masada.

Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle boktan, hır gü-rün eksik olmadığı, anne babanızın durmadan kavgaya ettiğ-i bir evde büyüdüğünüzde, her şeyin gün gelip sona ereceğ-i düşüncesini iyice kanıksıyordunuz. O yüzden, bizi karşıla-rına oturtup gerçeğ-i açıkladıklarında çok da şaşırmamıştık.

Babam arka ofisteki yonga paketleme tesisinde çalışan o kadınla bir süredir görüşüyormuş. Konuşması çok ruh-suzdu, hiç de sevinçli veya âşık gibi bir havası yoktu. An-nemin gözleri kıpkırmızı kesilmişti ama ağlamayı çoktan bırakmıştı. Boşanacaklardı, sorun yoktu yani.

Böyle durumlarda, filmlerdeki oyuncular hep dünyası başına yıkılmış gibi yaparlardı. Ben hiç de öyle davranma-mıştım. Annie’yle birlikte kanepede oturup her şey daha

iyi olacaktım gibi yeni, sakin hayatımı dört gözle beklemeye başlamıştım.

Yalnız, bir mesele daha vardı. Babamızın bazı sağlık sorunları vardı, gözleriyle ilgili sorunları, dengesini sağlamakta yaşadığı sorunlar. Gözleri babamın iflahını kurutmuyorlardı kurutmamasına ama gittikçe kötüleşiyorlardı.

Tahliller açıklanmış, sonuçlar kötü çıkmıştı. Babamın beyninde ve omuriliğinde lezyonlar vardı. Aniden, anemle babam bir arada kalmaya karar verdi. Her şeye rağmen evliliklerini sürdüreceklerdi. Annem onu affedecek, o ise âşık olmadığı diğer kadınla işi pişirmeyi bırakacaktı. Durum buydu. Her zaman yaptıkları şeyi yapmaya devam edecekleri. Artık yalnızca, birbirlerinden nefret etmiyor-muş gibi davranacak kadar suçlu hissediyorlardı kendilerini. Biz de onlarla birlikte rol yapmak zorunda kalmıştık.

Ollie iskambil destesini Hez'den alıp önüme koydu. "Karma sırası sende. Baksana, yarın bize gelmek ister misin? Aslında..."

Kaptan sandalyesinde arkasına yaslanıp sorun yokmuş gibi davranarak, "Bütün bu akşam yemeği manyaklığı, saçmalığın daniskası zaten. Bir ara pedere gidip, "Cehenneme kadar yolun var," demen gerekiyor. Hatta, ikisine birden de," diyerek Ollie'nin sözünü kesti.

Aniden cam odanın atmosferi elektriklenir gibi olsa da göğsüme dolan his o zamana kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Çıkabilmek için sandalyemi geriye itip masayı önümden çektim.

Kaptan hâlâ önünde birası, çamaşır makinesinin diğer tarafında oturuyordu. "Ya bak... Ben sadece o kadar kö-

tüye kaderine razı olmana gerek yok demek istemiştim. Derdin ne ki şimdi?”

Tek derdim Justin’in olmadığı bir yerde olabilmekti. Suçu pek çok şeye atabilirdim. Mesela, sürekli birilerinin canını sıkmasını, birbirimize söyleyecek önemli bir şeyimizin olmayışını, hatta, cuma gecesi yaşadıklarına kafamın hâlâ bozuk olmasını sebep gösterebilirdim. Beş saat kadar bir zamanı perişan bir hâlde, akla hayale gelebilecek en iğrenç, en berbat şeylerin hayalini görerek geçirmişken Justin’in tek yaptığı bana gülmekti. Hayatımda gördüğüm en tatsız kâbuskâbusu dünya zamanıyla uzun uzadıya yaşamış olmam çok komik bir şeydi sanki. Oradan çıkmam lazımdı.

Kaptan gözlerini dikmiş bana baksa da ağzını açıp tek kelime etmedi. Uzun süren, rahatsız edici bir sessizlikten sonra kartları masanın üzerine atıp eve girdim.

Yürümeye devam edebilirdim. Koridordan ve salondan geçip ön kapıdan dışarı çıkabilirdim. Mahallede biraz yürür; belki eve gider belki de ne yapıyor diye Heather McIntire’a mesaj atardım.

Ya da atmazdım. Heather’ı öptüğümü düşününce kendimden tiksinimiştim.

Dışarıdan kulağıma, Kaptan’ın Ollie’ye korkak ana kuzularının fıstıkları kapamayacağını söylediği çalınmıştı. Evin içi bomboş ve karanlıktı. Salonda tek başıma, hiçbir şey yapmadan öylece oturdum.

WAVERLY

Ayaklarım acıyordu.

Ayaklarımı yataktan sarkıtır sarkıtmaz derinden gelen, geçmek bilmeyen bir ağrıyla küt küt atıyorlardı. Duşa girip on beş dakika ayakta dikildikten sonra ağrı biraz hafiflemişti. Beynim, kafamın içine pamuk doldurulmuş gibi uyuşuktu.

Bütün sabah, çantamın yan gözündeki telefonum titreşip durmuştu.

Beş mesaj gelmişti. Say bakalım onları: beş.... Hepsi de iki yıldır tanışıklığım olan ama gerçek anlamda tanıdığımı söyleyemeyeceğim CJ'den gelmişti. İlgili hiçbir konuda yani. Mesajlarının tamamının içerikten yoksun oluşu göz dolduruyordu.

Üçüncü teneffüste coşkuyla dolabıma yaklaşıp çenesini omzuma dayayarak, "Neyi kesip biçmek istiyormuşsun bakalım?" diye sordu Maribeth.

Kaşlarımı çatmayı bırakmaya çalışarak telefonumu uzattım. Ekranda:

Batı uygar konusunu atladım sen de romalılardan benim kadar nefret ediyomusun? yazıyordu.

"CJ bu sabah mesaj atmış. Bir sürü hem de."

“Yani? Ne güzel işte! Demek istediğim, sana kendini özel hissettirmede mi mesajlar?”

Maribeth’in dediğinden çıkarabileceğim anlamları düşündüm. Cevabım hayırdı. *Hayır, hissettirmedi.* Beş mesajın neyi o kadar özel olacaktı ki? Telefon numaramı biliyordu. Telefonunu nasıl kullanacağını da biliyordu. Geri kalan her şey teferruattı.

“Seni düşündüğünü bilmek hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu Maribeth. Tam da o anda fark ettim ki ben asla ona onun anlayabileceği türden bir cevap veremeyecektim.

Telefonuma bakıp CJ’den gelen, “*N’aber güzelim*” şeklinde, sonuna üç soru işareti bir de ünlem konulmuş bir mesaj gördüğümde, birbirimize uygun olmadığımızı gayet rahat söyleyebilirdim. Noktalama kurallarıyla kafayı bozmuş biri olduğumdan veya dilbigisi konusunda faşist davrandığımdan değil. Yalnızca, CJ’yle en basit konularda bile hiç ama hiç uyuşmadığımız ortadaydı.

Çıkış zili çalana kadar, günüm hayalî ve anlaşılmasız geçmişti. Galiba, kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı.

Rehberlik ofisi, her sah olduğu gibi o sah da boştu. İlk on beş dakikamı, fotokopi cihazını lisolle silip ders ekleme bırakma dilekçelerini düzenleyerek geçirmeye razı oldum. İnsan zoraki temizlik yaparken en fazla bu kadar süre dayanabiliyordu, gerçi. Masamın üzerine *Beş Dakikaya Geliyorum* yazan kartı koyup kendime bir izin kâğıdı yazarak yürüyüşe çıktım.

Birileriyle konuşmak istiyordum. Tam olarak, dediğim şeyi kastettiğim doğrudur. Kafamdaki zıvanadan çıkmış, devrilen yıkılan ne varsa dile getirmek, bu dünyada beni anlayan birilerinin var olduğunu bilmek istiyordum.

Fakat onun yerine, okulun batıya bakan kısmındaki tuvalete varana dek içeri doğru daralan bir çember çizerek dolandım durdum; tuvalete vardığımda, boyası yer yer kavlamış duvarın önüne geçip insanların yazdığı sırlara bakmaya başladım. Ne de çok sır yazılmıştı. Hepsi de, insanların başkalarının yüzüne söylediklerinden daha sahici şeylerdi. Uyuşturucular, seks ve arkadaşlık hakkında bin kadar gerçek... Güzellikle, kıskançlıkla, yazanların kendi vücutlarında beğenmedikleri yerleriyle ilgili şeyler. Ve de aşkla... Her birini bir saatte okumayı başarsam bile o süre içine yerine yenileri türemiş olacaktı.

*Normal bir insan gibi davranmayı
beceremiyorum, bu da hayatımı
mutsuzluğa boğuyor.*

En yakın arkadaşım beni sevmiyor.

*Erkek arkadaşım hoş biri bile değilken
neden yalnız olmak, mutsuz olmaktan
daha korkutucu geliyor bana?*

Aşağıdaki köşede, kalorifere yakın bir yere birisi şöyle yazmıştı:

*Kendimi açlıktan öldürmeye
çalıştım falan yok
Tek isteğim zayıf biri olmak
İsteğimin sorun yaratacağını düşünememiştim.*

Tanıdığım birinin, belki de koşu takımından birinin el-yazısı olup olmadığını anlamak için duvardaki yazıyı iyice inceledim.

Ama belki de önemli olan tanıdığım birinin yazısı olması değildi.

Belki de önemli olan, duvardaki yazının bir gerçeği yansıtıyor olmasıydı.

Göğsüm daralır gibi olmuştu, çantamın fermuarını açtım. Çok aptalcaydı bu yaptığım. Benim üstüme vazife miydi sanki? Hem açıksözlü iletişim kurmaya yarayan silahlar dolu kalemlüğimin fermuarı sıkışmıştı. Kalemlüğimden hiç kullanmadığım bir yeşil keçeli kalem çıkarıp kendimi dışarıdan izliyormuşçasına kapağını açtım. Duvardaki sırrın altına, daktilo harflerini andıran bir yazıyla:

*Rehberlik ofisinin önünde duran Sharon'a
gidip Sağlıklı Seçimlerle bilgi alabilirsin.
Rehberlik öğretmenine ilk üç gidişinde ailen
durumdan haberdar edilmez.*

Tuvaletten çıkarken vasıfsız tıbbi tavsiye vermenin herhangi bir kanunsuz eylem teşkil edip etmediğini düşünüyordum.

Yine de, yerinde bir duyarlılık göstermiştim.

Yaptığım şeyin olsa olsa ruhsatsız bir vicdaniyet tutumu olabileceği sonucuna varmıştım.

•

Evim... İçimdeki sarıp sarmalanmış yayın biraz olsun açıldığı, sinirlerimin zıplamayı bırakıp az da olsa durulduğu yer... Beni bekleyen, izleyen veya zekâ dolu, gözü açık, bağımsız davranmam beklentisi içine giren birilerinin olmadığı yer...

Mutfakta, tezgâhın üzerinde bir yığın yiyecek paketi duruyordu. Yiyeceklerin hepsinde zencefil ve limon otu karışımına benzer iç ısıtıcı bir koku vardı. Annemle babam mükemmel bir uyum içinde ayakta duruyorlardı. Aralarında bir okyanus vardı aslında. Kâğıt kaplardan Tayland yemeği yerken determinist psikolojiden konuşuyorlardı.

Kimsenin anne babası birbirlerini benimkiler kadar çok sevmezdi. Nükleonlar gibi yüklüydüler; mıknatısın iki farklı kutbu gibi tamamlarlardı birbirlerini. Kendi aralarında teorilerden ve istatistiklerden kodlanmış, soğuk bir dil kullansalar da ikisinin de gözleri cilvebaz bakışlarla birbirine kenetlenirdi.

“Cambridge’in yeme isteğini durduramama üzerine yaptığı araştırmadan bahseder misin o zaman?” dedi annem. Saçının aralarında gri teller vardı. Mutfak lambasının altında griler gümüşü bir renk almıştı. “İşlenmiş gıdalardan

dolayı ortaya çıkan bir bağımlılık olduğunu mu ileri sürüyordu, yoksa insanların kendilerine gösterileni yeme konusunda kandırılabilceğı hususunda nihai bir sonuç mu sunuyordu, tam olarak hatırlayamadım.”

Babam yeme çubuklarını sallayarak gülümsedi. “Yani irade kavramının, akran baskısından dolayı kusurlu bir kavram olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Annem toplumsal koşullanma üzerine mini seminerini vermeye başlamadan önce kızarmış noodle’ından bir lokma daha aldı.

Annemle babam kur yapma törenlerine devam etmesini izlerken, tezgâhın yanındaki uzun iskemleye çıkıp oturdum. Plastik kabın içinden yeşil körili tavuğumu yerken daha önce hiç birbirlerine bu denli âşık ama bir o kadar da erişilmez iki insan görmediğimi düşünüyordum.

Olay, ilişkinin yapmacık kısımlarında benden daha iyi numara yapmalarında yatmıyordu, numara yapmıyorlardı çünkü. Rahatlıkla annemin bu dünyadaki en tuhaf insan olduğunu söyleyebilirdim. Yaptıkları şey daha çok, benim hiç karşılaşmadığım bir dille konuşmaktı. Yalnızca sizi çok iyi anlayan biriyle konuşabileceğiniz bir lehçeyle.

Birden içimden, tuvaletteki duvarla ilgili ne düşüneceklerini bilme isteğı geçmişti. Belki de içlerinden biri itirafıta bulunmanın psikolojik açıdan insana neden bu kadar çekici geldiğı bilebilirdi. Bakarsın duvara mantıklı bir açıklama getirirlerdi. Fakat konuyu onlara açtığımı gözümde canlandırır canlandırmaz felaketin daniskası olacağını anlamıştım. Annesiyle babasının aşırı akılcı, kurallara uyan kızları bugün okul malına zarar vermişken, onlara duvara

yazdığım şeyi açıklamaya çalışacaktım. Onlar ise düşüncem karşısında tıpkı Maribeth gibi şaşıp kalacaklardı.

Birinin ilgi çekmek için ağlayıp sızlanmasına cevap vermek pek benlik bir şey değildi aslında. O güne dek hiç başkasının meselelerine müdahil olan birisi olmamıştım. Fakat bugün duvara yazdığım şey gözüme daha çok ahlaki bir zorunluluğu yerine getirmek gibi görünmüştü. Birileri ilgi istiyor, hatta ilgi görmek için yalvarıyorsa, belki de gerçekten ilgiye ihtiyacı olduğu içindir, diye düşünüyordum.

Ben mutfaktan çıkarken annemin gözlerinin arkamdan kapıya doğru kaydığını hissediyordum. Artık orada olmadığının farkındaydı; meseleyi anlamadığından değil ama bu onun için bir şey ifade etmediğinden? Odama gittiğimde, iki tane çekirgenin üzerine mineral tozu serpip Fran-ny'le Zooey'e verdim. Onlar avlarına sinsi sinsi yaklaşıırken ben de onları seyrettim.

Katliam sonlandığında, oturup dizlerimi göğsüme çektim. Fizik dersinde aldığım notlar sağıma soluma saçılmıştı. Aklımdan yine mum yakmak geçti. Daha doğrusu yakmalı mıyım, tehlikeli bir şey mi yapmış olur muyum, diye düşündüm. Acaba cuma günü yaşananlar sadece bir hayalden mi ibaretti? Hatta yatağымda çerçöp yığını gibi gerçekliği tartışılmayacak bir şey bulmuş olmam bile bir hayalden ibaret olabilir miydi?

Maribeth eğer aklını bir şeye verirsen her şeyin mümkün olabileceğini söylerdi. Tabii bunu gecenin bir vakti mekânlar arası seyahati göz önüne alarak değil de SAT sınavını full çekmek için söylediğini unutmamak lazım. Kalkıp Maribeth'e uyandığımda ayaklarımı çamurlanmış

bulacak kadar gerçekçi bir rüya gördüğümü söylesem tepkisinin ne olacağını gözümde canlandırmaya çalıştım.

Maribeth her zaman için belirsizlik karşısında kararlılıkla devam etmenin gücüne inanmıştı. Matematik dersindeki bir durum veya küme örneğini anlamamış mıydı? Hiç sorun değildi. Deneyerek öğrenecektin. Okuldaki en güçlü kızlardan biri olmak istiyorsun ama o noktaya nasıl ulaşacağını bilmiyor musun? Bir arkadaşından yardım alır, düzenini kurar, planını yapar, bir daha da dönüp arkana bakmazdın. Tam gaz ileriye yol doğru yol alırsan, bir çaresi bulunurdu elbet. Her şey çorap sökücü gibi gelirdi.

Ama benim bildiğim başka bir şey vardı, o da şuydu:

Dünyanın mantığa veya sistemlere uygun davranmak gibi bir yükümlülüğü yoktu.

Bir keresinde Baker'da yerel bir karşılaşma yapılacaktı. Lisedeki ilk senemdi. Koşu takımından herkes eve dönme saatinden çok daha geç vakitlere kadar ayakta kalmıştı. Bizi grup ücreti ödedikleri birkaç otel odasına sıkış pıkış yerleştirmişlerdi. Bonibon yiyip kim şey yapmış kim yapmamış ondan bahsediyorduk. O bağlam içinde şey *sevişmek* anlamına geliyordu. Aslında her bağlamda o anlama geliyordu da neyse.

Bütün gün sinirden kudurmuştum ve gittikçe daha kötü oluyordum. Tek bir kişinin bile uykusu varmış gibi görünmüyordu. Yavaş yavaş kafayı bulmuş gibi hissetmeye başlıyordum. O ortamdan uzaklaşmazsam, yere düşüp tuzla buz olmuş bir bardak gibi yere çakılıp parçalanacakmışım gibi geliyordu.

Yanıma odanın anahtarını ve bir dolar alarak kola almak

için dışarı çıktım. Çıkış o çıkış... Yürümeye devam ettim. Kulaklarım çınlıyor, ellerim karıncalanıyordu. Daha hızlı yürümeye başladım. Otelin park yerinin girişinde, belboy-lar birilerinin valizlerini sırtlanmış bir an önce kaldırım-dan yürüyüp içeri girmeye çalışıyorlardı. Yağmur başla-yacak gibiydi çünkü. Sokağın üzerine toplanan bulutlar kapkaraydı. Ne de yüksekte duruyorlardı!

Pijamamın altı şorttu, ipeğe benzer bir kumaşı vardı. Her tarafı minik ördeklerle bezeliydi. Aslında soğuktan tir tir titremem gerekirdi ama kaldırım sıcacıktı. Kaldırımdan yola inerken şiddetli bir rüzgâr esti. Çıplak ayağımın altın-daki yol taşlı, kumluydu. Koşmaya başladım.

Şimşekler çakmaya, ardından da gökyüzünü kırık bir sinekliğin telleri gibi kör edici, çatlak ağlara çevirmeye baş-ladığında altı sokaktır koşuyordum. O anda anlamıştım ki gözü kara hatta tehlikeli denebilecek bir işe kalkışmıştım. Fakat gerçekten tehlikeli bir iş miydi yoksa yalnızca öyle mi hissediyordum, bunu ayırt edebilmek çok zordu.

Mahalledeki geniş sokağın sonundaki dönemece var-dığımda gök yarılıyor sandım. O kadar yakından gürle-mişti ki ayağımın altındaki kaldırım sallandı. Dünya bir anda beyaza boğulmuş ve aniden, sokağı gece kelebekleri basmıştı. Ağaçlardan fırlayıp çıkmış, arabaların tekerlek boşluklarından dalga dalga yükselmişlerdi. Beni çepeçevre saran karanlık minik, gümüşü parçalara ayrılarak patlamış gibi hissetmiştim. Derken rüzgâr çıkmış, yaprakları ve dalları dört bir yana savurmuştu. Gece kelebeklerini de savurmuştu oraya buraya. Gök gürültüsü ellerini çırpınca gece kelebekleri ortadan kaybolmuştu.

Kelebekler ortadan kaybolduktan sonra gerçekten var olup olmadıklarını asla öğrenemedim. Yoksa geceyi büyü-
lü kılmak için kendim uydurmuştum onları? Ya da gözle-
rim yanıltmıştı beni. Koştura koştura Hyatt Oteli'ne geri
döndüm. Kimse yokluğumu fark etmemişti. Ayağımın al-
tına yapışan kum tanelerini silkip Kendry'le paylaştığımız
yatağa çıktım. Hatırimda kalanların gerçek mi yoksa hayal
mi olduğundan emin değildim. Tabii eğer fırtınada dışarı
gerçekten çıktıysam...

Ödevimi önümden bir kenara itip mumu çıkardım.
Dünya işte, ne olacak! Bu dünyadaki her şey eninde so-
nunda anlaşılır, sırrı çözülürdü. Yine de kalbimin gümbür
gümbür atması için gece kelebeklerini ve kuru yaprakları
düşünmek yetmişti. Hızlı hızlı nefes alıp verişim hayra
alamet değildi. Nihayet cesaretimi toplayıp elimdeki kib-
ritlerden birini yaktığımda o kadar uzun bekletmiştim ki,
kibrit dibine kadar yanmış, beni de kararmış bir kibrit ku-
tusunu ve canımın acıyıp acımadığına kadar veremediğim ya-
nık bir parmakla baş başa bırakmıştı.

Yeni bir kibrit çaktım. Usulca alev aldı, mumun kava-
nozuna aksetti ışığı.

Pekâlâ... Mantıklı olmam gerekiyordu. İhtimalleri
gözden geçirmeliydim. Belki de rüya mucizevi bir şey, bi-
linmeyene çıkan tuhaf bir kapı aralığıydı. Belki de geçen
gece, kazara bir başkasının bahçesine girdiğimi görmüş-
tüm.

Ya da uyku biyolojik bir işlevden başka bir şey değildi
de ben, altı üstü bir mumum gözümü korkutmasına mü-
saade ediyordum.

Bir nefes alıp mumu fitiline gelene kadar yokladım.

Örtünün altından kalkışa hazırlanır gibi geriye doğru saymaya başladım. Kollarımı iki yanıma koymuş bir vaziyette karanlığın ve soğuk, müphem havanın içine daldım.

MARSHALL

Perdah

Kaptan'ın evinin şöyle bir özelliği vardı: Eninde sonunda birileri kusmaya başlardı. Bu sefer kusan Ollie olmuştu.

Mutfak lavabosuna varmayı başarıp lavaboya yaslanarak lavabonun içindeki çöp öğütücüsüne kusmaya başladı. Kendisini eve götürmemi isteyip istemediğini sorduğumda “hayır” anlamında omuz silkip biraz uzanıp dinlenmesi gerektiğini söyledi. Eğer bunu Ollie söylüyorsa bu, “Evet istiyorum ama arabana kuserim diye korkuyorum,” anlamına gelirdi. Ollie'ye bir bardak su getirip onu orada, Hez'in banyosunda, yere yüz üstü uzanmış bir hâlde bırakıp banyodan çıktım.

Ollie'nin korumacı müdahaleleri olmasa, normalde onun beni yapmaktan alıkoyacağı seçimler için açık hedef hâline gelirdim. Telefonumu karıştırırken Heater'ın adının rehberimden silindiğini fark etmiştim. Onun yerine, yukarıdan aşağıya yeni bir isimle karşılaşmıştım: Son Kararın Mı?

Bunu görünce şöyle bir güldüm fakat pek hoş bir gülüş sayılmazdı. Kısa, kupkuru bir kahkaha atmıştım. Ollie her

ne kadar o anda orada olmasa da beni tanıyordu. Sahi Heather'a en son mesaj atalı ne kadar olmuştu? Belki de aylardır adının telefonumda kayıtlı olmadığını anlamayacağım kadar uzun süre geçmişti. Ona karşı olan hislerimin şeyle alakası olmadığını hatırlayınca kendimi adinin önde gideni gibi hissettiğimi unutacak kadar uzun bir süre...

Ama dudakları, ağzı sıcacıktı; göğüsleri muhteşemdi. Hem ne zaman arasam bana geri döneceğini biliyordum.

Gelip beni bulduğunda salondaki müzik setiyle uğraşmakla meşguldüm.

Birlikte olmam gereken kız oydu aslında. Hep ilk benim aramamı bekleyecek, hatta geçen hafta her geceyi kardeşimin evinde kafayı çekerek geçirdiğimin farkında olsa bile bunun lafını edip işleri tuhaf bir hâle sokmayacak kızdı. Hep bir esprisi veya bahanesi olan ve eğer işler ciddiye binecek olursa geri çekilen kızdı.

Kör kütük sarhoş olduğu belliydi. Konuşacak havamda olmamamı sorun etmemişti. Onunlayken kafama göre takılabiliyordum. Sevişecektik. Zevk alacaktım.

Kaptan'ın, koltuğu ve Hez'le ilgili anlattığı hikâyede gerçekten bir şeylerin üzerine işeyip işemediğini tam hatırlamıyordum. Büyük ihtimalle işemişti. Ama koltuk kanepeden daha rahat gelmişti. Hem yüzümü döşemenin yakınına bir yere koyduğumda kötü bir koku almamıştım.

İç içe geçmiş bir hâldeydik, minderlerin içine gömülmüştük. Heather ellerini omzumun üzerinde bir aşağı bir yukarı oynatmaya başlamıştı. Göğsüme dokunduğunda içim muzur bir duyguyla kıpır kıpır olmuştu. Elimi kalçasının hemen üzerine, sırtına koydum. Öpmek için eğilerek kendini bana yasladı.

Vücudu yumuşacıktı. Keşke dedim, keşke ona karşı olan hislerim elimi tişörtünden içeri sokabilme arzusuyla yanıp tutuşmaktan öteye gidebilseydi. Kalçasıyla dizlerimi açıp arasına oturduğunda hissettiklerim kendimden nefret etmeme sebep oluyordu.

Sanki ben durumun farkında değilmişim hatta farkında oluşum midemi bulandırmıyormuş gibi, “İçimde sutyen yok,” diye fısıldadı. Kulağımın her tarafına dudak parlatıcısını bulaştırıyordu.

Göğsünün kenarına, belinin kıvrımına dokundum. Aramızda bir kat tişörtten başka bir şey yoktu. Hissettiklerime yenik düşüyor, dudaklarını dudaklarımda bıraktığı histe kayboluyordum. Derken birisi kahkahayı koyuverdi. Ruhsuz, alaycı bir sestti.

Gözlerimi açtığımda Waverly Candemar’ın odanın köşesinde, kalçasını bir yana doğru çıkarmış, kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarını kaldırmış dikildiğini gördüm. Üzerinde yakaları ve göğüs cebi olan mavi bir pijama vardı. Pijamanın düğmeleri kuş şeklindeydi. Yüzünde görüp görebileceğim en tuhaf ifade vardı. Çekicilikle karışık tiksinti ifadesi... Sanki televizyonda iğrenç bir şey seyrediyormuş, ben ise o iğrenç şeyin can alıcı noktasıymışım gibi...

WAVERLY

3.

Heather McIntire müfredattaki derslerden başka ders almazdı. Tam da Marshall gibi çocuklara yapışacak türden bir kızdı. Gözüne çektiği kalem kadar bile uzun tişört giymeyen tiplerden... Marshall'ın kucağındaydı, Marshall kızın kalçalarına ve bacak arasının kenarlarına dokunuyordu. Duvara yaslanıp varlığını fark etmesi için beklemeye başladım.

Ben izlemeye devam ederken Marshall'ın eli yukarılara çıkıyor, kızın göğüslerini arıyordu. Birden kendi dudaklarım aklıma düştü. Ne kuru, ne işe yaramaz dudaklardı. Daha önce kimsenin olmamıştı. CJ Borsen kafamda ruh gibi canlanmış, tam tamına bir saniye ama hiç de davetkâr gelmeyen bir saniye boyunca orada öylece kalmıştı. Marshall'ın Heather'ı öptüğü gibi CJ Borsen'in öptüğümü hayal edemiyordum. Yani, dudaklarımı, ellerimi ve dilimi o kadar çok kullanarak... Hayali bile imkânsız hatta söylememe gerek var mı bilmem ama biraz da iğrenç gelmişti.

Heather'ın Marshall'a karşı böyle çekinceleri olmadığı ortadaydı. Marshall başını arkaya yatırmıştı, gözleri yarı

kapalıydı. Heather, Marshall'ın boynuna yapışmıştı, çocuğun üzerinde balık gibi kıvranmaya başladı.

Marshal ellerini Heather'ın pantolondan içeri kalçalarına doğru daldırırken iç geçirdi. Bunu görünce kendimi tutamadım, kahkahayı patlattım. Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kahkaha atmıştım atmasına çünkü gördüklerim, içtenlikle söylüyorum, rahatsız ediciydi.

Gözlerini bir çırpıda açarak beni olduğum yere gözleriyle çiviledi Marshall. Nefes almaya debelenirken kaskatı kesiliyordu.

Heather, Marshall'ın kendinden geçtiğini sanmış olmalı ki daha da şiddetli öpmeye başladı. Görünüşe göre kapıldığı intibadan dolayı yöntemlerini güçlendiriyordu. Marshall ise kızın omzunun üzerinden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ona gülümsediğimde ellerini kızın pantolonun içinden hızla çıkardı.

“Selam,” dedim.

Koltukta sırtını dikleştirdi. Başını sallayıp dudaklarını kıpırdatarak, “Nasıl ya?” dedi bana.

Heather bana doğru dönüp baksa de beni gördüğü söylenemezdi. “Biriyle mi konuşuyorsun?” diye sordu Marshall'a.

Marshall cevap vermedi. Yalnızca başını sallayıp kendini kızın kollarından kurtardı. Kız koltuktan kayıp yere düştü. Kırgın görünüyordu. Buna rağmen Marshall umursamadan ayağa kalkıp kızın etrafından dolandı.

“Ya!” diye bağırdı kız. Sesi cırtlak cırtlak çıkmıştı. Kafasının karıştığı anlaşılıyordu. “Ya, ne oldu?”

Arkada çalan müzik bas gitarlarla varoş mahallelerin-

deki sıkıntıların karşımı, acemi işi bir curcunadan ibaretti. Marshall odadan çıkıp evin arkasına doğru yürüdü.

Heather arkasından, “Ne oluyor be!” diye seslendiyse de sesinden kızgınlıktan ziyade incinmişlik yatıyordu.

Bir dakika sonra kendimi duvardan çekip Marshall’ın peşinden gittim. Evin içi loştu, mısır patlağı gibi bir koku vardı. Halı insanın ayağını kaşındırıyordu. Dokunduğum her yüzey çok ama çok sahiciydi geliyordu.

Marshall’ı arka sundurmadaki çamaşır odasında, çamaşır makinesine yaslanabilmek için şemsiyeli piknik masasını iterken buldum. O sigarasını yakarken kapının girişinde bekledim. İçmiyordu sigarayı, sadece elinde tutuyordu. Cam odanın penceresinden dışarıyı seyrediyordu.

Ben, “Elindekini söndürsen iyi olur,” deyince elektro şok vermişim gibi sıçradı.

Masanın aralığından sığışarak yanına geçtim. “Hiç duymadın mı? Henüz kesin olmasa da sigaranın öldürdüğüne dair önemli kanıtlar bulunmuş.”

Benden uzaklaşıp çamaşır makinesine iyice sokuldu. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki çenesi gerginlikten kilitlenmiş gibi görünüyordu. Dişlerinin arasından zar zor, “Derdin ne senin?” diye fısıldadı.

Her an bozulabilecek bir gülümseye yerleştirdim yüzüme. “Derdim merdim yok,” dedim.

İnandırıcı olmasa da bana kendimi âciz hissettiren yorgun, cansız bir kahkaha attı.

Kendimi toplayıp omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım. “Yani senin yüreğimi burkan bu kimyasal bağımlılığını suratıma suratıma üflüyor olmandan ve pasif

içiciliğin insanı usul usul öldürdüğünü bilmekten başka derdim yok benim. ”

“Ciddisin sen,” dedi kaskatı bir yüz ifadesi ile. Hâlâ yüzüme bakmamıştı. “Niye geldin?”

Sigaranın pis kokusunun dışında alttan alttan bira, ot ve şekerli bir kız parfümü kokusu geliyordu üzerinden. Arkamdaki salonu gösterdim. Muhtemelen Heather daha yerden kalkmamıştı. “Baksana... sefil kararlar çukuruna düşen benim sanki. Asıl sen niye buradasın?”

Bana gözücuyla bakıp sigarasını kenarı çatlamış çay tabağına bastırarak söndürdü. “Niye kardeşimin evinde olduğumu mu soruyorsun? Çünkü kardeşim o benim. Kardeşimi görmeye de mi gelemeyeceğim?”

Yüzüne o kadar uzun baktım ki gözlerini kaçırma ihtiyacı hissetti. Nihayet yüzünü ovuşturup iç çekerek, “Bak, karışık bir mesele bu. Yani, yapma ama... Senin hiç derdin olmaz mı?”

Sorusunu cevapsız bıraktım. Zaten cevap verilebilecek bir soru değildi. En nihayetinde herkesin derdi vardı.

“Şey... Her şey boka sarmış durumda şu sıralar. Anlıyor musun? Bu konuları, hayatı yüksek notlar ve popülerlik etrafına kurulu biriyle konuşmak istemediğim için kusuruma bakma.”

Kızgın görünüyordu. Kızgınlığının altında ise yorgunluk yatıyordu. Aklıma İspanyolca derslerinde, geçişli fiiller marş ileri üzerine yürürken gözlerini açık tutamıyormuş gibi uyuklamaya başlayışları gelmişti.

“Konuşabilirsin, neden ki? Anlat, dinliyorum hadi.” Sözcükler ağzımdan yumuşacık bir ses tonuyla sanki baş-

kasından, bugün duvara tüm iyi niyetiyle yazı yazan kızın ağzından çıkıyormuş gibi çıkmıştı. İçinde ufacık da olsa yaradılıştan gelen bir sevecenlik olan kızın... “Anlatmak istersen tabii...”

Dönüp gözlerini bahçeye dikerek soğuk soğuk güldü. “Bak, şu anda tek istediğim şey içeri girip, bir bira alıp, iyimişim, sorunum yokmuş, her şey normalmiş gibi davranmak.”

Gibi davranmak, demişti. Gibi davranmak... Öyle olmak değil. Hâlâ Heather’la öpüşüyor olmak istermiş gibi bana arkasını dönmüştü.

“Kafayı çekip tanımadığın insanlarla sevişmek ne berbat bir şey!”

“Gayet de *normal* bir şey.”

Kaşlarımı kaldırıp, “Ne derler bilirsin işte... Hekimin böylesine can kurban!” diye karşılık verdim.

“Sus ya,” dedi dümdüz bir sesle. Sesindeki şeyin bıkkınlık mı, kızgınlık mı yoksa sadece umutsuz bir derinden incinmişlik mi olduğunu çıkaramamıştım. “Yani, öyle demek istemedim. Hem o kız yabancı değil. Heather işte.”

Sesi beni biraz korkutmuştu. Ses tonu onu sınıftakinden farklı bir Marshall’a dönüştürüyordu. Sınıftaki çocuk bıkkın, küstah cevaplar verir veya konu tekrarları sırasında uyuklardı. Ses tonu onu izin kâğıdını önüme itip kendimi önemsiz biri, bir hiç gibi hissettiren çocuktan farklı birine dönüştürmüştü.

Sönmüş sigarasını huzursuzluk içinde ezip büzerek parça pinçik ediyordu. Yer yer yırtılan tütün kâğıdının içinden, yaradan akan kan gibi tütün parçaları boşalıyordu.

Uzanıp sigarayı elinden aldım. Parmağımın ucuyla tutarak çay tabağının içine attım. “Kes şunu,” dedim.

Karşı çıkmak veya geri almak yerine gözlerini kısarak bakmayı yeğledi. “Eline ne oldu öyle?” diye sordu.

Avucuma baktım. Cam odadaki ışık loştu ama işaret-parmağımdaki is lekesini ve ufak, açık renkli yanığı aydınlatmaya yetmişti. Çay tabağının içindeki sigaranın üzerinde de parmağımın şeklinde ve boyutunda bir is lekesi kalmıştı.

“Hiç. Deney yapıyordum.” Gözlerimi kaçırıp elimi pijamama sildim. “Kibrit yakmaya çalışırken oldu.”

Bahçede birileri bir avuç minik havai fişek uçuruyordu. Havai fişekler arkalarında ısıltılı kuyruklar bırakarak gökyüzünde patlıyorlardı. Patlarken belli belirsiz bir pat sesi çıkarıyorlar, ses sanki boşluktan geliyormuş hissi uyandırıyordu.

Ne deneyinden bahsettiğimi sormak yerine pantolonun ceplerini karıştırıp ceplerinin birinden kırmızı bir çakmak çıkardı. “Bir daha sefere bunu kullan.”

Yanına az daha yaklaştım, biraz daha yaklaşısam kollarımız birbirine değecekti. Çamaşır odasında o anda yalnız biz, ikimiz, yani ben ve benim geceleri peydah olan sıra dışı hadisem vardık. Diğer herkes çok uzaklardaydı.

“Uyuyamıyorum,” dedim.

Marshall başını salladı. Çakmağı uzatmaya devam ediyordu. “Efendim?”

“Derdin ne dedin ya? Uyuyamıyorum işte. Benim derdim de bu.”

Karşılık vermedi. Bana o kadar uzun uzadıya baktı ki

kendimi, sanki beni sahiden görebiliyormuş gibi tuhaf hissettim.

“Elimden daha iyisi gelir aslında,” dedi sonunda. Birbirimizle karşılıklı itiraflarımızı paylaşıyormuşuzcasına kısık sesle konuşmuştu. “Okulda diyorum. Ama işte, omuzlarımda hayatın bin bir türlü yükünü taşıyorum, okula sıra gelmiyor. İstesem daha iyisini yapardım.”

“Ama yapmıyorsun,” dedim. Aslında bunu, Marshall ölüm döşeğindeymiş gibi fısıldamak istemiştım. Bir tragedyanın içindeymişiz gibi...

Marshall iç geçirip parmaklarını tarak gibi kullanarak saçını alnından geriye çekiyor. “Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Haklı olduğumu biliyorsun da ondan.”

“İyi... İyi, peki... Haklısın. Bu kısmı geçemez miyiz?”

“Hangi kısmı?”

“Senin bana tembelin, miskinın, beş para etmez adamın teki olduğumu söyleyeceğin kısmı. Ben de biliyorum hayatımın içler acısı olduğunu.”

İkimiz de tek kelime etmedik. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

Bahçede, bir posta hava fişek daha patlattılar. Işıltıların süzülerek inişi, birileri gökyüzünde kiriş kaynağı yapıyormuş gibi makine işi görünse de güzelliğine laf yoktu. *Acaba minik havai fişekleri nereden aldılar, ne kadar,* diye düşündüm. Belki paramı üç-beş tanesine yatırırdım. Hızı gittikçe artıp patlayan şeylere bayılırdım.

“Sana şöyle bir bakıyorum da...” dedi Marshall. Sesi birden çok nazikleşmişti. “Sana bakıyorum da bu kız ne-

den bu kadar üzgün olabilir ki diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Nedir seni bu kadar üzen?”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dönüp yüzüne baktım. “Üzgün falan değilim ben.”

Çamaşır makinesinin üzerine sırtını kamburlaştırarak yaslanmış hâliyle çok derbeder görünüyordu. Yüzü cam odanın loş sarı ışığıyla yarım yamalak aydınlanmıştı; hüznünlü, dalgın görünüyordu. Gülümseyerek, “Ben buna saçmalık derim işte. Saçmalığın daniskası derim hem de,” dedi.

Dimdik durarak, “Affedersin ama birilerinin ruh hâlini tarafsız bir şekilde eleştirmenin senin uzmanlık alanın olduğunu düşünmüyorum,” diye çıktım.

Omuz silkip, “Neyse ne. Önemli olduğundan değil ama kimseyi kandıramazsın.”

“Herkesi kandırırım ben,” dedim. Gerçeği söylemiştim.

Onun dışındaki herkesi kandırıyordum.

Kanımın incelik hava gibi, su gibi bir şeye dönüştüğünü hissediyordum. Ellerim güçsüzleşmiş, dünyaya tutunma gücüm azalmış, Waverly’nin izini kaybetmeye başlamıştım. Kendi yatağında uyanıveririm diye ödüm patlıyordu.

Durup dururken, “Özür dilerim,” dedi. Gözlerini bahçeye dikmişti.

“Ne için?”

“Şey için işte... Şey olmadığım için...” Başka bir şey diyecekmiş ama bir anda kelimeler aklına gelmemiş gibi durarak nefes aldı. Ağzını açmıştı. Kelimeleri ağzından çıkarabilmek için verdiği uğraşın canını nasıl da sıkıldığını

görebiliyordum. Lafa karışıp cümlesinin sonunu getirmesi için tahminler yürütmek istesem de bekledim.

Cümlesini tamamlamak yerine, çakmağı almam için bana uzatmaya devam etti. Fakat almak için uzandığımda ellerimin karıncalandığını ve uyuşmuş olduğunu fark ettim. Bana çok dikkatli bakıyordu. Bakışları ondan asla ummadığım şekilde yürektendi. Birden, çatlaklarla dolu yer döşemesini, soğuğu, hatta hiçbir şeyi hissedemez oldum.

Ben yavaş yavaş gözden kaybolurken, “Daha iyi... Daha iyi biri olmadığım için,” dedi.

Uyandığımda nefes nefese kalmıştım. Göğsümün tam ortası kalbimin sızıyla sıkışmış gibi hissediyordum.

•

Yalnızca tanımadığım insanlarla anlamlı sohbetler edebildiğimi düşünmeye başlamıştım. Elekten geçirmediğim hakiki benliğim günlük sohbetlere uygun değildi. Ayrıca, bütün sabahım bitmek bilmeyen bir hayat dersi gibi geçmişti.

Dersten önce ortak alandayken Maribeth'e, dans mekânının giriş kapısındaki balon süslemelerini iyi ki çimen yeşili seçtiğini söylemiştim. Halbuki çimen yeşilinin berbat bir renk olduğunu cümle âlem bilirdi. Ne hikmetse şu son yirmi dört saat içinde Autumn Pickerel'a karşı, arkadaşım dediğim insanlara karşı davrandığımdan daha dürüst davranmıştım. Geceleri de rüyalarımda ne istersem onu söylüyor, yapıyor, olmak istediğim kişi oluyordum. Ama gündüzleri bu, asla ama asla mümkün değildi. En azından, gerçek hayatta değildi. İkinci teneffüsün çoğunu, iletişim kurma yetimin eksik yönlerini enine boyuna düşünerek geçirdim.

Sonuçta, çimen yeşiline laf etmiş olsaydım daha etkileyici bir renk alternatifi sunmam gerekirdi. Ama bu meseleyi o kadar umursadığım söylenemezdi.

Trigonometriden önce, CJ beni her günkü gibi mesaj

yağmuruna tutmaya başlayınca telefonumu çıkartıp CJ'yi yoksaya aldım. Israrcılığının gururumu okşamaması gerekirken tam tersine sinirlerimi zıplاتیyordu. Sırtımı kamburlaştırıp sırama yaslanarak mesajlar CJ yerine Marshall'dan geliyormuş gibi yapmaya başladım; o gün ilk defa yüzüm gülmüştü. Hayalimdeki mesajları nüktedan ve şaşırtıcıydı. Boş konulardan bahsedip durmuyordu. Soru işaretlerini cümle başına bir tane ile sınırlı tutuyordu. En çılgın hayallerimde bile düzgün noktalama kullanımını göz önünü almamın göz doldurucu mu yoksa zavallica mı olduğuna karar verememiştim.

Klasörüme sonradan taktığım çizgili kâğıtlardan birini koparıp alarak Marshall'a vermeyeceğimden adım gibi emin olduğum bir not kaleme aldım. Kelimelere dökülmesi aşırı zor pek çok şeyi işin içine karıştırmadan kendilerini gayet iyi ifade edebilen cümleler içeriyordu notum.

Selam,

Gecen gece söylediğin şeyi düşündüm. Sorduğun için teşekkür ederim ama ben üzgün olduğumu sanmıyorum. Herhalde yorgunum biraz. Bir de, sefil kararlar çukuruna düştüğünü söylediğim için özür dilerim. Galiba sana biraz haksızlık ettim.

Tüm İçtenliğimle,

Notu yazdıktan sonra on altı kareye bölüp omuz çantamın gözüne koydum. Kısa teneffüste de kâğıdın üzerinde ad yazmıyor olmasına rağmen kâğıt parçalarını çöpe attım.

Maribeth'le İspanyolca dersinden çıkınca buluşup dolapların olduğu koridora doğru yürümeye başladık. Bir

yandan da gidip elbise almamız gerektiğinden ve bir son-
raki dönem yüksek matematik alacağımız için işlerin epey
zorlaşacağından bahsediyorduk. Güven verici biriydi. Ma-
ribeth yani... Planladığı gibi gidecek bir geleceği olacağına
inanıyordu.

Marshall derse gelmemiştii. Kafasına estiği için gelme-
miştii, biliyordum. Çünkü biz Maribeth'le üçüncü sınıf-
ların koridoruna vardığımızda, omuzlarını çökerterek
dolabına yaslanmış olduğunu gördüm. Yüzünde gereksiz
kankası, Ollie, Poe'dan bıkmış, suratsız bir ifade vardı.
Gözleri simsiyahtı. Gözlerimi çekmeden önce uzun uzun
baktım ona.

Maribeth kolunu boynuma sararak üzerime yaslandı.
"Bayağı gösterişli, sıkır sıkır bir şeyler, mesela kristaller
veya zümrüt, yakut gibi taşların renklerine benzer renkler
kullanmalıyız bence, ne dersin?"

Gözücüyla Marshall'ın duvardan uzaklaştığını fark et-
tim. Şimdi de koridoru geçip benim olduğum yöne doğru
geliyordu. Marshall'a sırtımı dönüp yüzümü ifadesiz tut-
maya çalıştım.

Maribeth tam gaz anlatmaya devam ediyor, gözleri par-
layarak korselerimizi elbiselerimize uydurmanın ne denli
önemli olduğunu detayına kadar açıklıyordu. Fakat söyle-
diklerine kafamı veremiyordum.

Marshall'ın varlığı üzerime yolundan çıkmış bir geze-
genin ağırlığı kadar ağırlık yüklemişti. O kadar yakınım-
daydı ki kırış kırış olmuş tişörtünün kokusunu, deterjanla
karışık biber, meyan kökü, deodoran ve esrar kokusunu
alabiliyordum. Ama ne ben onun yüzüne baktım ne o bir
şeyler söyledi.

Maribeth'in yüzüme diktığı gözlerini başka yöne çevirdiğini fark ettim. Ağırlığını bir ayağından ötekine verip duruyordu.

Ağzı açık dolabıma odaklanmaya çalıştım. Matematik kitabım rafa yamuk yumuk konmuş, kitabın yayınevinin amblemi arka kapağa altın yaldızlı bir yapışkanın üzerine basılmış. Marshall tam da arkamda duruyordu.

En sonunda kaçış olmadığını, Marshall'ı daha fazla görmezden gelemeyeceğimi anlayınca ellerimi belime koyup arkama döndüm. "Affedersin ama... Nasıl yardımcı olabilirim?"

Benden on beş santim uzundu. Tepemden, az önce karnına yumruğu geçirmişim gibi bir ifade ile bana bakıyordu.

Elinde bir çakmak vardı.

Bana çok uzun gelen bir an için kalbim duracak gibi oldu. Yüzümü hissedemiyordum. Koridor gözlerimi kamaştırıyordu. Marshall'ın elindeki çakmak ucuz bir şeydi, kiraz kırmızısıydı. Geçen gece cam odada vermek istediği çakmanın aynısıydı.

Ayakkabılarımızın uçları birbirine değiyor, ölçülemez bir mesafeden yüz yüze bakıyorduk.

Derken çakmağı elime sıkıştırdığı gibi yürüdü gitti.

"Vay vay... Bu neydi şimdi?" diye sordu Maribeth.

Açık dolabıma geri dönüp hiç etkilenmemiş gibi konuşmaya çalışarak, "Adı Marshall Holt o çocuğun. İspanyolca dersinde aynı sınıftayız," dedim.

"Ama bayağı bayağı... Sokuldu sana, sokulmadı mı?"

Ne idüğü belirsiz bir ses çıkarıp kitaplarımı uzundan

kısaya sıralamaya koyuldum. Düzenlilermiş gibi görünmelerini sağlıyordu bu.

Maribeth heyecandan yerine duramıyordu. Gözlerini fal taşı gibi açıp içime içime girerek bileğimi yakaladı. “Bu ne peki? Ne verdi sana? Hediye mi verdi yoksa?”

“Hiç. Bana lazım olduğun düşündüğün bir şey sadece. Önemli bir şey değil.” Aslında demek istediğim, hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyanın en temel mantığı işe yaramaz hâle gelmişti. Bir daha asla hiçbir şeyin önemi olmayacaktı.

“Waverly, ciddiym ben. Elindeki ne?”

Bir an, çakmak için ciddi ciddi boğuşacağız sandım. Parmaklarımın arasına bakmaya çalışacak sonra da öyle ya da böyle hikâyeyi ağzımdan alacaktı.

Ama bunun yerine o, saçlarını geriye savurup koluma girerek beni tuvalete sürüklemeye başladı. “Aman ya... Niye böyle şeylerden bahsedip vakit harcıyoruz ki? CJ’nin antrenmanda Hunter’a senin hakkında söylediği şeyi anlatmam lazım sana!”

Soluğumun kesilmeyeceğinden emin olana dek yere oturup beklemek istiyordum. Laboratuvar sınıfına bir koşu varıp önümdeki elli yılı, gerçekliğin emin olmak için çakmağı mikroskop altında inceleyerek geçirmek istiyordum. Maribeth’in kullandığı değişik zamirleri çözümledikten sonra bile cümlesinden hiçbir anlam çıkaramamıştım.

Tualete vardığımızda Maribeth lavaboların önüne geçip pudrasının ağzını açarak aynaya doğru eğildi.

“Ne zamandır ihtiyacın olan şey tam da buydu,” dedi aynadaki yansımasına bakarak. “CJ kelimenin tam anlamıyla hayatını kökten değiştirecek. Sonunda sen de birile-

riyle çıkacaksın. Ömrünün sonunu kedi ordunla bir başına geçirmek zorunda kalmayacaksın. Hem CJ, matematik, *logical fallacy*'ler¹⁶ ve daha pek çok konuda inek bile sayılır. Yani saçını başını yoldurtmayacak sana. *Harika* ya. Waverly standartlarına CJ'den daha uygun birini düşünemiyorum.”

Başımı salladım. İçimde kopanlarla dışımda görünenler arasındaki fark katlanarak artıyor olmalıydı.

Elimdeki çakmak pürüzsüz ve sertti. Daha şimdiden kalp atışlarım normale dönmeye başlamıştı. Lavaboların arkasındaki duvara dokundum. Birilerinin nasıl olup da bunları, itiraflarını, dileklerini, hatta kalplerinin en derinlerinden geçenleri o duvara yazabildiğini düşünüyordum.

Ya deli cesaretiydi bu ya da avanaklığın önde gideni.

Biri elime bir kalem verseydi ben de belki, *uyuyamıyorum*, yazardım.

Ya da hepimizin içinde sakladığı New Age ruhu adına, *zamanların ve mekânların ötesine çıkabiliyorum*, yazardım.

Olmadı, *geçen gece Marshall Holt bana üzgün olduğumu söyledi, doğru mu değil mi diye kafa patlatıp duruyorum*, yazardım.

“Gel hadi,” diye seslendi Maribeth. “Seni dram ofisine kadar geçireyim. Zaten benim de meclis için yiyecek yardımı afişlerinin fotokopisini çektiirmem gerekiyordu.”

Meclis dediğini duyunca çantamdan A4 kâğıdı çıkarıp ufacık ufacık edesim gelmişti. Elimini duvardan indirip Maribeth'in peşinden tuvaletten çıktım.

O geceki koşum henüz bitmemişti ki gözlerim arkasında sıcak sıcak bir basınç hissi peyda oldu. Artık hare-

16 (İng.) *Mantıksal safсата*. (Ç.N.)

ketlerim aşırı derecede yavaşlamıştı, hızlı hareket edemez hâldeydim. Kafamın içinde dır dır edip duran zayıflatıcı halkalarla uğraşamayacak kadar yorgundum. Bacaklarıma böyle ağırlık çökmüşken zincirleri koparmak kolay değildi.

Pek çok şey değişmişti. Uykusuzluk diyarının sınırları çoktan değişmiş olmasına rağmen şimdi bile, bir yanımda bunun gerçek olamayacağı konusunda ayak direme ihtiyacı duyuyordu. Normalde insanlar gözlerini kendi yatak odalarında yumup başka yerlerde açmazlardı. Rüyalarında sohbete girip gün ışıırken sohbetlerine son da vermiyorlardı. Yani, geçen geceki hiçbir şeyin mümkünatı yoktu.

Fakat çıkmak gerçektir işte. Çıkıp gelmişti öylece. Eski-den Marshall'ın cebindeydi şimdi ise daha yukarıya, masamın üzerine kurulmuştu. Kafamın içindeki her şey allak bullak oluyordu. Cam odada, Marshall'ın yanı başındayken hissettiklerimi ve *daha iyi biri* deyişini düşünüp durmaktan kendimi alamıyordum. Bütün günüm hayal gibi geliyordu.

Uykusuzluğun bu aşamasını iyi bilirdim: Gerçekten kopma, akıl karışıklığı. Uykusuzluk, acımasız olmasına acımasız ama pek de yakından tanıdığım bir hastalıktı. Alışkanlıklar edinmiştim hem. Mesela şu anda, koca bir kutu meybuzu mideye indirirken kafama uyan korku filmlerini ardı ardına izleyerek o alışkanlıklardan birini yerine getiriyordum. Kanım o kadar gergin akıyordu ki her tarafım kaşınıyordu. Güzel filmlerin hepsini on milyon kez izlemiştim.

Oturduğum yerden televizyonun önüne atlayıp kanalları dolaşmaya başladım. En kanlısından bir şeyler arıyor-

dum. Sadist falan olduğum yoktu. Sadece yaşadığım hiçbir şeyden gerçek anlamda rahatsız olamıyordum. Hem de hiçbir şeyden... Yaşamımın içinde beni hayrete düşürecek şeyler bulamadığım zamanlar, ara sıra bu dünyada kalbimin gümbür gümbür atmasını sağlayacak şeylerin hâlâ var olduğunu bilmek iyi geliyordu.

Televizyonda tekrar tekrar oynatılan *Seinfeld* dizisini ve fevkalade dayanıklı blender'ların reklamlarını da geçtikten sonra nihayet bir dövüş programında karar kıldım. Tekrar yayınıydı çünkü vakit gece yarısını geçtiğinden tüm kanallar kendilerini tekrar etmeye başlamıştı.

Şampiyonluk maçında Sırp Psikopat Nikolai Federov bir önceki senenin şampiyonu Andrew Saint John'a karşı dövüşecekti. Aynı maçı iki kez seyretmiş ve sonunu öğrenmiş olsam da ayaklarımı toplayıp bir elimle boğazımı tutarak maçı izlemeye koyuldum. Dünyanın en basit gerçeği idi bu. Kaba saba, manasız olabilirdi ama en azından gerçektir.

İkinci yarının ortalarına doğru odanın kapısını açılınca sıçrayıverdim. Annemdi kapıyı açan. Kapının eşiğindeki karaltısı yüzünden, sanki utanılacak bir şeyler yaparken yakalanmışım gibi sırtımdan aşağıya bir adrenalın ürper-tisi inmişti.

Başını televizyona doğru eğerek, "Ne seyrediyorsun?" diye sordu. O sırada televizyonda Saint John, Federov'un kafasını muşambaya sürterek ezmekle meşguldü.

Hemen cevabı yapıştırınca sesim doğruyu söylüyormuşum gibi çıkmıştı. "Erkeklerin hâkimiyet kurmak adına sergilediği davranışlar üzerine bir rapor yazıyorum. Okul için."

Durumun daha da vahim olan tarafı bunun anneme gayet normal gelmesiydi. “İyi bari... Böyle uğraştırıcı bir konu seçmiş olman beni çok mutlu etti. Çoğu çocuk kendisine en kolay gelen konuyu seçip seçtiği konuyu pek de bir şey öğrenmeden hazırlıyor. Hem antropolojik açıdan bakmak gerekirse insan saldırganlığı akıl almaz derecede ilgi çekici bir konu.”

Anneme insan saldırganlığının düşündüğü gibi bir-iki yumruk ve nakavttan ibaret olmadığını söylemek istiyordum. Şiddetin bazı türleri saldırı içermezdi. Mesela, saldırganlık deyince bunun içine her öğle yemeğinde Maribeth Whitman’la kafede oturmak zorunda olmak da giriyordu. Benim tanıdığım kaşarlanmış suçluların hepsi sırlarla, gizli mesajlarla işi götürüyordu. Maribeth’in gücü de Loring’in bu haftaki topluluk toplantılarından birine bile katılmamış olması ile gözler önüne serilmişti.

Annem televizyona düşünceli düşünceli bakarak, “Bitmedi mi daha?” diye sordu. Saint John şimdi de Federov’u boks ringinin korkularının orada kapana kısırmıştı. Federov kanlar içindeydi, kıvrım kıvrım kıvranıyordu. “Artık yatsan iyi olur.”

“Yatacağım, bir dakika,” dedim.

Aslında, anneme yalan söylemem gerekmediğinin farkındaydım. Durmadan işleyen bir beynin zararlarını anlasa anlasa o anlardı. Yine de, doğruları söylemem muhakkak ki içten içe bir hayal kırıklığı yaratacaktı.

Beni tedavi etmesini istesem etmez miydi? Ederdi. Beni seve seve psikoanalizlerin ve ilaçların kucağına atardı. Kendimi teslim olmuş gibi hissederdim belki ama bir ihtimal gece boyu mışıl mışıl uyumaya başlayabilirdim.

Televizyonda, Saint John tüm ağırlığını Federov'un üzerine vererek adamı boğmaya çalışıyordu.

Annem elleri belinde televizyona bakıyordu. Bu onun "İlgimi çekti bak" duruşuydu. "Şimdi bu adamı böyle kısıtınca adam pes edecek mi?"

Saint John ölümcül yıkım moduna girerken başımı "hayır" anlamında salladım. Saint John Federov'u muşambadan yarı kaldırıp bir yumruk daha çakarak geri muşambaya yapıştırmış sonra da adamı yerde sürüklemeye başlamıştı. Federov'un kanı peşi sıra bir iz bırakıyordu yerde.

Annem odanın ortasında dikiliyordu. Kaşlarını az biraz çatmıştı.

"Dövüşmeyi bırakmayacaklar mı artık?"

"Federov'un aklını kullanarak kendini savunma şansı varken bırakırlar mı hiç, bırakmayacaklar."

"Aklını kullanarak derken?" Sesindeki küçümseyici havayı fark etmiştim etmesine, anlamıştım yani ama her şeyi göremiyordu. İşin içinde daha pek çok etmen vardı.

Doğrusu şu ki kan kaygan bir şeydi. Başlı başına kan, bir strateji kurmaya yeterdi. Ortada yeterince kan varsa bazen dövüşün seyri değişebilirdi.

O sırada Federov kaşla göz arasında Saint John'un elinden kurtulup kolunu çekti. Saint John'a yandan önce bir yumruk, derken ikinci bir yumruğu indiriverdi. Üçüncü yumruğu da yiyen Saint John dengesini kaybedip kafes ringin içinde bir yana savruldu. Federov hemen başında bitti. Bir kolunu Saint John'un boynuna dolayıp bir eliyle de adamın pazusunu kavradı.

Yorumcular birbirine yüksek sesle bağırmaya başlamış-

tı.Saint John'un suratı çirkin bir mora dönünce hakemler vaziyeti kurtarmak için birden içeri daldılar.

“En azından bu sayede, okulda birilerinin omzuna dokunmadan önce iki kere düşünmesi gerektiğini öğrenmiş oldu,” dedi annem.

Karşılık vermedim. Espri yapmıştı güya ama tam da yerinde bir mukayeseye parmak basmıştı. Lisede popüler olmak bir çeşit avcılık sporu gibiydi.

MARSHALL

Boğulmak

İkinci içkimi yarılamışken okul hakkında düşünüp durmayı kesmiştim. Altıncı kadehe varmadan ise evi aklımdan çıkarıp atmıştım.

Sözümona ailecek yediğimiz akşam yemeklerini, ara karneleri, babamın günde hemen hemen on dokuz ilaç almasına rağmen ilaçların elinin titremesini geçirmediğini unutacaktım gidecekti. Hayattan alıp vereceği bir şey kalmamışçasına, dünyanın sonu gelmiş gibi evin civarında yığılıp kalmalarını da çıkaracaktım aklımdan. Annemin kendisine müstahak olan buymuş veya babama borçluymuş gibi adamın dediği en boktan şeyleri bile yuttuğunu da unutacaktım.

Kaptan şerefsizin teki olsa da, mutfakçı çöpü çıkarmayı unutmuşlar gibi koksa da, hiç değilse onunlayken, karşıma ne çıkacağını kestirebiliyordum. Ne kavga gürültü vardı ne de gözyaşı. İngilizce ödevi derdi de yoktu, kız kardeşime neden biraz olsun benzemediğimi sorup duran birileri de.

Başarısızlığa hazır değildim. Tabii bu sonuncusunun söylediklerimin içindeki en baba yalan olduğunu saymaz-

sak. Sonuçta eğer Kaptan'ın mutfağında viski içmekteysem demek ki evde, bir şeyleri başarmak için çaba harcamakla uğraşmakla meşgul değildim.

Ollie de yanımda oturuyordu, tezgâha yığılmış kalmıştı. Birasının üzerindeki etiketi yoluyordu. "İyi görünüyorsun," deyip gülümsedi. Ama hem aheste aheste, alaycı bir gülümseme atmıştı hem de Ollie'nin dilinde *iyi, zilzurna sarhoş*la aynı anlama gelirdi.

Öyleyse ne çıkardı ki? Amacım da bu değil miydi zaten? Yavaş yavaş zilzurna sarhoş olmaya doğru ilerliyordum. Hatta belki birkaç kadeh sonra Waverly'i bile aklımdan çıkarıp atmış olacaktım.

Çakmağı almıştı. Koridorda, tam da önüne dikilip kıza plastik çakmağımı vermiştim, o da almıştı. Tabii bazen birileri bir şey uzatınca gayr-i ihtiyari aldırды insan. Bana ölesiye bitkin bakmıştı. Sanki ben öylesine bir oğlandan fazlasıymışım gibi.

Olabilirdi. Olmaya da bilirdi. Bakışları bir şey ifade etmiyordu belki.

Fakat hâlâ gerçekleşmiş olması muhtemel bir sürü tuhaf şey vardı. Okuldaki en zeki, en erişilmez kızlardan biri gecenin bir vakti pijamalarıyla kardeşimin evine çıkagelmış ve bana sigarayı bırakmamı söylemiş olabilirdi.

Ona kalsa gelmezdi ama gelmiş olabilirdi.

İçimden aşk şiirleri düzdüğüm kızla cam odada yana durmuş olabilirdik. O kadar yakın ki hem de saçının kokusunu içime çekmiştim, bana uyumadığını söylemişti. Bu gerçek olması muhtemel bir bir şeydi.

Fakat bir şeyin mümkün olması gerçek olduğu anla-

mına gelmiyordu. Onun gibi kızlar normalde insanların salonlarına dalmazdı. Ya da elinden sigaranı alıp sana bitik biri olduğunu haber vermezlerdi. Dahası, konuşacak havada olsalar bile, insanın gözünün önünde ortadan kaybolmazlardı.

Demek asit aldıktan sonra yaşanan flashback'lerden bahsedilirken anlattıkları ekstrem duygusal çöküşler böyle oluyordu.

Tek isteğim vardı. O da, sarhoş olursun da ellerini hissetmemeye başlarsın ya, o durumu gelebilmektir. Çünkü insan ellerini hissedemeyince diğer pek çok şeyi de hissedemez hâle geliyordu.

Ollie'yle beraber tezgâhta otururken Ollie yüzümü inceliyordu. Umurunda olmadığımı göstermeye çalıştığı belli olan bir ses tonu ile, "Baksana ya," dedi.

Başka zaman olsa beni umursamıyormuş gibi yapmaya çalışması gerekmezdi. Beni umursaması doğal hâliydi. Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp gözlerini kaçırdı. "Düşündüm de şu birinci sınıfta okuyan kızla konuşsam iyi olur. Hani şu Küçük Ollie'nin kendisine sarkıntılık etmesine izin veren kız var ya... O çocukla işi nereye götürdüğünün farkına varması lazım. Kızın karpuzlarını elde edeceğinden adı gibi emin o çocuk, kızın da bunu bilmesi gerekiyor. Kızın aptallık edip o çocuktan hoşlandığını sanmaya başlayacağına daha şimdiden eminim. Sonu kötü olacak bu işin, demedi deme."

Kendime bir kadeh daha viski doldurduktan sonra, belki de Ollie'ye insanların ara sıra sonu kötü bitecek işlere bulaşmaları gerektiğini, böylece biraz güçlenip hayat hak-

kında fikir edinebileceklerini söylerim diye düşünürken Kaptan parfüm kutusuna düşmüş gibi bir kokuyla ve tüm mallığıyla sallana sallana üzerimize doğru geldi. Puro içiyordu.

“Kardeşim... Birinci sınıflardan bir kıza mı yürüyor-sun? *Aklını* mı kaçırdın yoksa? Tehlikeli sular bunlar, Avanak Apdi, tehlike sular!”

“Öyle değil,” dedi Ollie mahcup mahcup.

Kaptan purosundan bir firt çekip Ollie’nin yüzüne üfleyerek homurtuyla kahkaha atı. “Tabii, tabii... Seninki iniş için pist aramıyor zaten. Niye öyle olsun!”

Başka zaman olsa ağzının payını verir, yürüyüp gitmesini söyledim ama o gece düşüncelerimi toparlayamayacak kadar dağınıktı kafam, yavaş işliyordu. O yüzden bir şey demedim.

Ollie kaşlarını çatı. Elindeki boş şişeyi çöpe hızla fırlatıp atarak orta parmağını gösterdi. Şişeyi o kadar sert fırlatmıştı ki koca çöp kutusu zangır zangır sallanmıştı.

İçimden bir ses gevşememi, ayılmamı, sonra da hemen toparlanıp eve gitmemi söylüyordu. Kaptan’a, “Sanırım benden bu kadar,” dediğimde gülerek omuzlarımın ortasına bir tane patlattı. “Affedersin? Az önce adının ödleğ olduğunu mu söyledin? Öyle duydum gibi geldi.”

Puronun dumanı her yanı sarmıştı, üzerime siniyordu.

Uzanıp bir şişe içkiyi tezgâhın öbür ucundan bana doğru iterek, “Biraz erkek ol,” dedi. Biraz erkek ol.

Sürekli, bu yaptığım şeyi aslında yapmak istemediğime dair kötü, amansız bir his tarafından gafil avlanıyordum. Dibine kadar saçmaydı gerçi. Sonuçta eğer gerçekten yap-

mak istemeseydim bile bile bu yolun yolcusu olmaz, ne yaptığımı unutana dek içip durmazdım.

Öyle değil mi?

Heather'a mesaj attığımı hatırlamıyordum ama gelip beni mutfakta bulmuştu. Beni bulur bulmaz da hemencecik sarmaş dolaş olmuştuk. Bir süreliğine hoşuma gitmişti bu durum. Çünkü öpüşmek, kendimi kötü hissettiren şeylerin üzerine iyi hissettirerek set çekmeyi başarıyordu. Bir de Heather'ın dudaklarındaki bayram şekerine benzer pembe, çilekli tat bana küçüklüğümü hatırlatıyordu.

Yarın kendimi felaket hissedecektim. Bu bir vaat veya plan değildi. Yalnızca, bir şeylerin kesin kesin gerçekleşeceğini bilmek insana iyi geliyordu. Hani bazıları vardır, "Lanet olsun yaşadığım hayata," der dururlar. Sanki kaderlerinin kurbanı olmuşlar; sanki dünya hepten zalim kesilmiş de onları kullanıyormuş gibi konuşurlar. Bilir misiniz? İşte, ben o tip bir insan değildim. Her şeye ben sebep olmuştum. Kendim.

Bu kadar gerçekçi olmak canımı acıtıyordu. Heather kucağıma iyiden iyiye yaklaşıırken, "Kapüşonun güzelmiş," dedi. Bir şekilde salona geçmiştik, ısınlanmıştık adeta. Kucağıma oturabilmek için ayaklarını kanepenin kenarına soktu. "Bu şarkının şu fanuslu kısmı var ya, çok hoşuma gidiyor," dedi.

Sesi tıpkı küçük bir kızın sesi gibi tiz ama yumuşaktı. Pink Floyd'un umurunda bile olmadığını biliyordum. Hem, babamın üzerimdeki kapüşonluyu geçen sene doğum günümde, sırf kendisi Pink Floyd'u sevdiği ve "Wish You Were Here"ın gerçekten iyi bir albüm olduğunu

düşündüğü ve ben de eziğin teki olduğum için otomatik olarak benim de seveceğimi düşündüğü için aldığını da bilmiyordu. Ama Heather bilmediği halde, sözleri bildiğini zannediyordu ve ben sevdiğim için kendisinin de sevmesi gerektiğini düşünüyordu. Heather’la iki gece üst üste sevişme konusunda dikkatli olmam lazımdı. İşin ciddiye bindiğini sanabilirdi. Ben bunları düşünürken eğilip dudaklarımı öpünce, öpücükten başka her şey aklımdan silindi gitti.

Sendeleye sendeleye Hez’in yatak odasının olduğu bodrum katına indiğimde her şey kirli çorap gibi kokmaya başlamıştı. Kendimi banyoya kilitleyip yere oturdum.

İçerisi o kadar sıcaktı ki eriyeceğim sanmıştım. Bir de başımı her hareket ettirişimle daha da beter bir hâl alan midemin çalkalanışı ve tere batışım yüzünden midem çok fena bulanıyordu.

Zaten hemen ardından salyalarım hızla akmaya, kusaçağımın haberini vermeye geldi. İyi haberdirdi bu. Nefesimi tutup gözlerimi kapatacaktım. Bütün o birayı, viskiyi, Heather’ın öpcüklerinden geçen uyduruk şeker tadını içimden atacak, kendimi daha iyi hissetmeye başlayacaktım. İçimi döktüğümü hissedecektim.

Banyo küveti o zamana dek gördüğüm en temiz şey değildi belki. İçini kir tabakası kaplamıştı ama yine de içine girdiğimde seramik soğuk soğuk gelmişti. O anda yüz on derecede kavruluyormuşum gibi hissettirmeyecek bir şeylerin içine uzanmaktan başka hiçbir isteğim yoktu.

Başımı küvetin kenarına yasladım. O kadar soğuktu ki dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı. Tenim gerilmiş,

yapış yapış olmuştu. Ellerimi hissedemediğimden başka bir şey düşünemez hâldeydim. Yavaş yavaş başım kusacak gibi dönmeye başlamıştı. Hem hayatımda yaşadığım en güzel histi bu hem de en berbatı.

Küvete iyice yerleşip sırtüstü uzandım. Ağzımda başa-rısızlığın tadı vardı. Çilek ve viski tadı...

WAVERLY

4.

Tüm sayılar gürültüye dönüşünce gözlerimi açtım.Yetmişlerden kalma çirkin duvar kâğıtlarıyla kaplı fakat penceresiz minik bir banyodaydım.

Marshall Holt tuhaf bir biçimde küvetin içine kıvrılmış, başını yana yatırmıştı. Yerler buz gibiydi.

“Marshall,” diye seslendim. Kımıldamadığını görünce küvetin yanını tekmeleyerek, “Marshall,” diye yineledim.

Yüzünü ovuşturup gözlerini kıpıştırarak bana baktı.

Yanına çömeldim fakat acı bir alkol kokusu dalga dalga yüzüme çarpınca biraz geri çekildim. “Bayağı sarhoşsun sen.”

Başını salladı. Bana bakmak için döneyim derken başını duvara çarptı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, biraz daha içşe yanıcı maddeye dönüşecekmiş gibi kokuyordu.

Bu kadar bitik hâldeyken bile, bu kadar bir rezil hâlde, yer yer kavlamış muşamba ve duvar kâğıtları onunla hiç bağdaşmıyordu. Yüzü mum gibiydi, o narin ağzı ve elmacık kemikleri... Daha önce bir erkek hakkında hiç böyle düşünmemiştim ama o çok saf görünüyordu.Yerin yapış

yapış oluşu insanın sinirine dokunuyordu. Banyodaki her şeye bir küf kokusu bir de yalnızca ergenliğe girmemiş erkek çocuklarının sebep olabileceği türden bir pasaklılık kokusu hâkimdi.

“Kendine bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. Tek ayağımın üzerinde sarsak sarsak sekerek diğer ayağımın altını bacağımın arkasına silmeye çalıştım. “İğrenç bir şey bu... Çok aptalca.”

Dik dik bakarak, “Ne olmuş yani? “Ama yine de normalden çok daha iyidir.”Sesinde rahatsız olduğunu hissettiren bir hava vardı. Gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım çünkü bakışları biraz fazla açık yürekli, içtendi. Her şey gereğinden fazla sahiciydi.

Durduk yere, “Hayalet falan mısın sen?” diye sordu. Kelimeleri boğuk boğuk, ağzının içinden konuşur gibi çıkmıştı.

“Değilim.”

“Nesin peki?”

“Kızın biri.”

Önüne çok zor bir denklem sorusu koymuşum gibi kaşlarını çatarak elini boydan boya yüzüne sürdü. “Yani okulda gördüğüm mükemmeller mükemmeli prenses hanımefendi Waverly Candemmar’la sen, aynı kişi misiniz? Yani yarın sen, sen olacaksın ve bunları hatırlayacaksın, öyle mi?”

Başımı “evet” anlamında salladım. Asıl ben, onun hatırlayacağından tam emin olamasam da bunu dile getirmem yakışık almaz gibi gelmişti. Uygunsuz bir his olduğunu farkında olsam da soyadımı biliyor olması beni memnun etmişti.

Ayağa kalkarak kendini küvetten çıkarmak için debelendi. Küvetin kenarına oturup gözlerini yumarak başını öne eğdi. “Tanrım!”

“İyi misin?”

Kafasını kaldırmadan başını “evet” anlamında salladı. “Mide bulandırıcı hissediyorum.”

“Midemin bulandığını hissediyorum.”

Başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. “Efendim?”

“Mide bulandırıcı hissetmek ayrı şey... Senin miden bulanıyor.”

“Tamam, anladım. Sen öğbenin önde gideniymişsin.”

Beti benzi sararmış, yüzü yapış yapış olmuştu. Burnundan nefes alıp veriyordu. Söylemeden geçemeyeceğim, öğbe kelimesini kullanmış olması beni içten içe çok etkilemişti. Küvetin kenarını sıkı sıkı tutarak oturuyor; uzun uzun, düzenli nefesler alıp veriyordu. O sırada gözlerini açmadan uzanıp klozet kapağını oturağıyla birlikte kaldırdı.

Klozetin üzerine kapanacağını sanmıştım ama kapanmadı. Onun yerine, gözleri kapalı, başı eğik şekilde kılını bile kıpırdatmadan hareketsiz kaldı.

Sonunda boğazını temizleyip kekeleye kekeleye, “Bana bir iyilik yapar mısınız?” diye fısıldayarak sordu.

Yukarıdan bakınca omuzları daha geniş görünmüştü gözüme. Kaslı oluşları içimi bir tuhaf etmişti. Kendimi korumak istercesine kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne tür bir iyilik?”

“Musluğun en soğuk tarafını açıp elini altına tutabilir misin?”

İsteddiği şeyin bir numara veya espri olup olmadığını anlayabilmek için Marshall'a gözlerimi diktim. Gerçi çok basit bir şey istemişti. Bayağı içten bir şey...

Birkaç saniye sonra musluğu açıp suyun parmaklarımın arasından kayıp gidişini izledim. "Tamam, koydum."

"Su soğuk mu?"

"Evet. Şimdi ne yapayım?"

"Şimdi... Elini enseme koyabilir misin? Çok değil birkaç dakikalığına..."

Elimi ensesine koyduğumda, içinde tuttuğu nefesi verip tir tir titremeye başladı. Elimin altındaki omurgaları semsert, yumru yumrulardı. Tam da avucumun içine sığmışlardı.

Ben de küvetin kenarına, onun hemen yanına iliştim. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallarken bir an düşecek gibi oldu, omzunu omzuma yasladı. "Evet. Evet, gayet iyi."

Tişörtünün altından teninin sıcaklığını ve nefes alışverişlerini hissedebiliyordum.

Konuşmadan yan yana duruvermiştik. Benim elim Marshall'ın ensesinde duruyordu, onun başı ise yavaş yavaş bana doğru kayıyordu. En sonunda başını omzuma yasladı.

İç geçirdi. İç çekerken çıkardığı ses bana yumuşacık, rüya gibi gelmişti. Ben de ona yaslandım. Yanağım hafiften saçına değiyordu. O gün ilk defa doğru yerdeymişim gibi hissediyordum.

"Neden kendini sersefil etmeyi bu kadar kafana koydun?" diye sordum. Sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

O da benim gibi fısır fısır, “Bilmem. Peki sen?” diye sordu.

“Benim öyle bir şeyi kafama koyduğum yok ki... Benimkisi hırstan.”

Dediğim şeydeki noksanlık kafama ancak birkaç saniye sonra dank etmişti. Dank eder etmez de gözüme aşırı komik görünmüş olacak ki çılgın gibi kıkırdamaya başlamıştım.

Derken Marshall da, hızlı hızlı nefes alır gibi sesler çıkararak kahkaha atmaya başladı. “Doğru aslında. Bütün bu iş yükünü ve abuk sabuk şeyleri kendi üzerine yığıyorsun ki başka bir şeye kafanı yormak zorunda kalmayasın. Tamam, anladım ya... Mükemmel görünmen lazım senin, keyfin bilir gerçi. Benim yöntemim daha kolay.”

Bir şeylere kafa yormada iyi olmadığım konusundaki yanlış anlaşılmayı düzeltmem gerektiğinin farkındaydım fakat az önce hayatımın tamamını iş yüküne indirgemiş olması kafamı daha çok kızdırmıştı. “En azından ben, sırf eğlence olsun diye kendimi kepaze etmiyorum.”

Bir anda gülmeyi bırakıp, “Sanki benim yaptığım şeyleri neden yaptığıma dair en ufak bir fikrin varmış gibi...” diye söylendi.

Sesi çok sertti. Yüzüne bakmaya çalışarak iyice sokuldum. “İyi, peki... Neden o zaman? Neymiş bu kadar kötü giden şey?”

Gözleri yerdeydi, güçlkle yutkundu.

“Hayatında o kadar kötü giden şey nedir?” diye sordum fısıltıyla.

Nahoş bir soru sormuştum. Zaten o yüzden fısır fısır

sormuştum. Sonuçta soru nahoşsa cevabı da hâliyle nahoş olacaktı. Bir yanım cevabını öğrenmek istemese de öbür yanımın, zalim olanın bilmesi *gerekiyordu*. Rezillikleri duymadan edemiyordu.

Marshall cevap vermemiş, onun yerine omuzlarını sallayıp kafamı omzundan atarak yana kaymıştı. Yüzünün rengi hastalıklı bir griye dönmüştü. Berbat görünüyordu.

Nedendir bilmem, gülümsüyordu. “Çıksan iyi olur,” dedi.

“Affedersin?”

“Biraz çıksan da beni yalnız bıraksan diyorum.”

“Niye ki? Ne yapacaksın?”

Bana uzun uzun baktıktan sonra dini ikonografilerde insanları kutsarken resmedilen azizler gibi baş ve işaret-parmağını yukarı kaldırdı. Ardından, intihar eden birinin taklidini yapar gibi parmaklarını boğazına sokup klozetin üzerine kapandı.

“*Tanrım!* Şu işe bak! İğrenç ötesisin!”

Parmaklarını boğazından çıkararak, “*Gitsene* o zaman. Birilerinin izlemesi benim de işime gelmiyor,” diye çıkıştı.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Her an patlayacakmış gibi bir bakış attı. Bana meydan okuyordu. O manzarayı görmek istemesem de böyle içler acısı bir durumun beni yenmesine izin verecek değildim. Başımı çevirmek için önümde kusan aptal bir sarhoştan daha fazlası gerekirdi.

Yeniden klozete dönüp kendini ayarlayarak parmaklarını boğazına soktu. Öğürünce elini çıkardı. Hiçbir şey çıkmamıştı.

Halinden bezmiş bir iç çekişle yeniden denedi şansını.

Bu sefer kusacak gibi olunca ben görmeyeyim diye kafasını iyice klozetin içine gömdü. Tüm işlem çok sistemli ve şaşırtıcı biçimde sessiz sedasız sürmüştü. Daha önce de yapmış gibi bir hâli vardı.

Sifonu çekti. Gözlerini kapatıp, ellerini klozet çanağının dışında tutmak için bileklerini klozetin kenarlarına yasladı. Dokunsam mı, diye düşündüm. Elimi omzuna koyabilir ya da saçını okşayabilirdim. Fakat omuzlarının kaskatı durduğunu görünce olduğum yerde kaldım. Kendimi durdurabilmek için kollarımı kendime sardığımı fark etmiştim.

Gözlerini açmadan, “İzledin yani hepsini, öyle mi?” dedi. Sesi, aramızdaki savaş artık bitmiş gibi yorgun argın çıkıyordu.

“Aynen.”

Alnını sifon haznesine dayayarak, “Derdin ne senin, Waverly?” diye sordu.

Tepesinde dikilmiş, iki büklüm olmuş sırtına, ıslak saçlarına bakıyordum. O açıdan kulak memelerinin aslında ne kadar yapışık olduğunu, boynundaki kemiklerin çıkıklığını açık seçik görebiliyordum. Sarhoşluk onda, hem aptalca hem de anlamsız duruyor, adeta vücut hatlarının en çirkin yönlerini gözler önüne seriyordu.

“Böyle bir sorunun okul gecesi kendini içkiye vurup ardından da yarı bulimik olduğunu göstererek üzerimde gayet iyi bir intibaa bırakan birisinden gelmiş olması ne tuhaf!”

“Ciddiyim ben,” diye fısıldadı. “Kendimi harap ediyorum, kendi ağzıma sıcıyorum, doğrudur. Sen ise başımda dikilip hiçbir şey olmuyormuş gibi seyrediyorsun.”

“Belki de birilerinin kendini küçük düşürmesi ilgimi çekiyordur.”

“Mantıklı. Bayağı hem de... Havluyu verir misin?”

Rengi solmuş banyo havlusunu alıp fırlattım. O da başını kaldırmadan yakaladı. Havluya önce ağzını sonra da başını kuruladı. Ellerini kurularken bir kez olsun dönüp bakmadı.

Sonunda dayanamayıp, “Nasıl oldun?” diye sordum.

Muşambaya güzelce kurulduktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Terden sıırıslıklam olmuş, beti benzi atmıştı. Gözleri kapanmamak için direniyordu. Kahkahalarla gülmeye başladı. “Bunu cidden soruyor musunuz Şeref Öğrencisi küçük hanım? Nasıl mı oldum? Çok aptal hissediyorum, oldu mu? Hâlimle eğlenmeyi iki dakika bıraksan da gargara var mıymış bir baksan?”

Sesi öyle yorgun öyle sert çıkmıştı ki sorusun içinden nasıl çıkacağımı bilememiştim. *Eğlenmek derken ne kastetmişti bu şimdi?* “Efendim?”

“Gargara diyorum. Scope olur, Listerine olur. Dolaba bir baksan...”

İlaç dolabını açıp içinden, diş eti iltihabı tehdidinin kökününü kuruttuğunu taahhüt eden koca bir şişe floresan sıvıyı alarak ona uzattım.

Sıvıdan bir yudum alıp ağzını çalkalayarak bir ağız dolusu yeşilimsi köpüğü klozete tükürdü. Ardından ayağa kalktı ama yavaş hareketlerle.

Lavabonun önüne geçebilmek için beni kenara itti. “Çekil.”

“Tiksindiriyorsun beni,” dedim. Öyle demek istemişmişim halbuki.

Marshall'ın musluğu açmasıyla suyun fışkırıp lavabonun kenarına çarparak üstümüzü başımızı ıslatması bir olmuştu. Ben nefesimi tutup sığrayarak geri çekilince Marshall musluğun başını geriye çevirmiş, böylece su damla damla akmaya başlamıştı.

“Başta iyiydin herhalde,” desem de sesim daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Arkası bana dönük bir şekilde ellerini sabunlayıp ovalarken, “Hangi başta iyiydim ben, Allah aşkına?” diye sordu.

“Başta işte... Ne güzel oturuyorduk. Her şey yolundaydı. Sonra sen nereden çıktıysa banyoya gelip olayı mazoşist bir şeye çevirdin.”

Karşılık vermeden önce avucunu lavabonun altına tutup ağzına su aldı. “Mesele kötü veya ondan beteri arasında bir seçim yapmakta...” dedi çatlak, seramik lavaboya ve yere bakarak. Su, yüzünden ve boynundan süzülerek çenesinden damlıyordu.

“Ya hemen yapıp midem bulanmadan yatacaktım ya da yarın evde yapacaktım. Tabii evde yapsaydım, annem banyonun kapısını tıklatıp durarak midemi bastırarak bir şeyler isteyip istemediğimi soracaktı. Üstüne bir de, başım çatlayacaktı.”

“Kafayı hiç çekmeye de bilirdin. Böyle bir seçenek her zaman için mümkün.”

Musluğu kapatıp bana döndü. “Ama işte, bazen böyle bir seçeneğin olmayabiliyor. Bazen, o anda daha kötü hissetmemek için sonrasında kötü hissettirecek şeyler yapabiliyorsun.”

Bana özür diler gibi bakıyordu. Sanki gözden ırak, pek bilinmedik bir gerçeği anlatarak af diliyordu. Tatsız şeyleri asla ama asla savsaklamadığımı söylemek isterdim ona. Kötü hissettiren ne varsa o anda yaptığımı... Koşuda başarılı olmamı, hatta yaptığım her şeyde başarılı olmamı sağlayan şeyin bu olduğunu...

Koridorda birileri bağırıp sevinç çığlıkları atarak banyoya geliyordu. Oğlanın teki Marshall'ın adını sesleniyordu. Banyonun kapısına varınca durup kapıyı tıklatmaya başladı.

Marshall hâlâ bana bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hareketlerindeki çözemediğim bir şey yüzünden ona durduk yere sarılmak istiyordum. Kollarımı ona dolayıp öylece kalmak... Yüzünde aynı savunmasız ifade ile beni incelemeye devam ediyordu. Benim ise ağzımı bıçak açmıyordu.

Tıkırtılar kesilmemiş, peşinden de kapıya tekmeler inmeye başlamıştı. Kapının önündeki her kimse kapının altını tekmeliyordu.

Marshall duvara yaslanarak titremesini bastırmaya çalışarak iç geçirdi. "Affedersin, bakmam lazım," dedi.

Kapıyı açtığı anda kardeşini koridora yayılıp oturmuş hâlde buldu. "Kıçıma benzemişsin, Mars. Kendini biraz toparladın galiba?" dedi kardeşi.

Marshall terden ıslanmış saçını gözünün önünden çekti. Yüzünü huzurlu, geniş bir gülümseme kapladı. "Evet, iyiyim," dedi.

"Tam sayılmaz! Bize yetişmek için beş dakikan var."

"Yok, benden bu kadar..."

Kardeşi Marshall'ı banyoya itip bir şişe uyduruk, yağimsı tekilayı havaya kaldırarak, "Yapma ama... Ödleklik edip yan mı çizeceksin!" diye üsteledi.

Marshall istemediğini anlatmak için başını iki yana sallayıp bana döndü. Ben ise çoktan gözden kaybolmaya başlamıştım bile.

•

Ertesi gün Marshall derse perişan bir kılıkla geldi. Gözlerinin altı mosmor kesilmişti. Geçen geceki kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

Sınıfın arkalarını görebilmek için pudramı çıkarıp aynasını kullanmaya başladım. Akşamdan kalma birinin böyle görünüp görünmeyeceğine karar vermeye çalışıyordum. Yoklama alındıktan sonra başını sıraya koydu, zil çalana kadar da kaldırmadı.

O âna dek rüyalarımın gerçek olup olmadığına ilişkin bir kuşku varsa gördüklerim bu kuşkuyu rahatlıkla rafa kaldırabilecek nitelikteydi. Marshall'ın üzerindeki, tişörtünün mavi, kotunun yırtık, yüzünün bembeyaz oluşunu hatırlayabilmiş olmamın, hem de bu kadar yanıldan kesinlikle hatırlamamın tek bir yolu vardı. O yol da, geçen gece Marshall'ın kardeşinin banyosunda tepesinde dikilip her şeyi kendi gözlerimle görmemden geçiyordu. Gerçekten orada bulunmuş olmamdan...

Derste mevsimlerle ilgili kelimeleri öğreniyorduk. Bana bir yıl önce işlemiş gibi geliyordu. Ben o bölümün üzerine beş bölüm daha bitirmiştım. Daha eylülün ikinci

haftasında ben, Şükran Günü ile ilgili kelimeleri ezberlemeye başlamıştım bile.

Bana neler oluyordu, hiç anlamıyordum. Teoride, kaosla kafayı yeme arasında sıkışıp kalmam, inanıp bildiğim ne varsa şüphe duyar hâlde olmam gerekirken gerçekte, yaşadıklarımı dosyamı açıp ödevimi, ne zaman yaptığımı hatırlamasam da, çoktan yapılmış beni bekler vaziyette bulmaktan pek farklı hissettirmiyordu. Bedenim gerçek değilmiş, dumandan ve buhardan oluşmuş gibi geliyordu. O sorumluluk sahibi, ödevcil Waverly artık maddesel bir şeyler olmaktan çıkmış gibiydi.

Çalışma saatlerimi, rehberlik ofisinin önündeki masamda oturup, bir yandan saate bakarken bir yandan da karşılama masasının şatafatlı gri damarlarına dokunup kendime orada olduğumu, gerçeğin bu olduğunu hatırlatarak geçiriyordum.

Saatin saniye ibresi tık tık atıyor ama kimse gelmiyordu. O yüzden, kendime sahte bir tuvalet izni yazıp tuvalete giderek dünden beri duvarda filizlenmiş yeni sırları tek tek okudum. Çoğunlukla aynı teranelerdi. Oğlanlarla, sırlarını dökenlerin kendi vücutlarında beğenmedikleri şeylerle ve kendilerinden nefret etmeleriyle alakalı yazılardı. Bir de rezil oldukları durumları, platonik aşklarını ve ne kadar sıkılıp bunaldıklarını anlatan şeyler yazmışlardı.

Aslında bir şey daha vardı. Özel rehberlik servisi hakkında anonim olarak yazdığım bilginin altına bir takım yazılar çiziktirilmişti. Üç farklı kaleminden, üç farklı kişinin elinden aynı cümle çıkmıştı.

Teşekkürler.

Koşudan sonra Autumn, lavaboların önünde saçımı tarayıp ayakkabılarımı çıkartırken beni bekliyordu.

Durduk yere, “Ee, şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kafamı arap saçına dönmüş bağcıklarımın kaldırıp soru cümlesini öğelerine ayıştırmaya çalışırcasına yüzüne baktım. “Yapmak derken?”

“Yani, bize gelmek *falan* ister misin demek istemiştin.”

Autumn’un kurduğu son cümledeki her şey gayet normalmiş gibi aldırmadan, ayakkabılarımı spor çantamın yan gözüne koyup fermuarını çektim. Ben aldırımıyormuş gibi davransam da yüzüm abuk sabuk hâllere giriyordu. Açıklayamadığım bir sebepten dolayı yüzüme bir gülümseme yerleşmişti. Ne olduğunu anlamıyordum. Autumn sanki arkadaşım olmaya yeni yeni *karar veriyormuş* gibi davranıyordu. “Olmaz, gelemem. Dans komitesinin bütçesi ile ilgili bir toplantım var.”

Şen şakrak bir havayla, “Ne korkunç bir haber bu böyle! Benim de gelmem lazım o zaman,” dedi.

“Ne dediğimi duymadın herhalde? *Bütçe* toplantısı diyorum.”

“Ne yani, çok mu gizli şeyler konuşacaksınız? Gelemez miyim ben de? İşleri daha da eğlenceli hâle getirdiğinin farkındasın, değil mi?”

Küçümseyen gözlerle bakıp başımı salladım. “Eğer hesap çizelgelerindeki tenakuzları karşılaştırmaktan zevk alıyorsan, gerçekten tuhaf bir eğlence anlayışın var demektir. Neyse ne... Bu toplantı öyle canının istediği gelip girebileceğin bir şey değil. Öğrenci meclisinde değilsin sen.”

Autumn arkasını dönüp söylediklerimi enine boyuna düşünüyormuş gibi parmaklarını saçının arasında dolaştırdı. Ardından başını kaldırıp bana bakarak, “Sen bile yaşadığın *kusursuz* hayattan memnun değilsen benim ne derdime, değil mi?” diye sordu.

“Ben gayet memnunum. Sayılır yani.”

Gözlerini yüzüme dikti. Dudağının kenarı yukarı doğru hafifçe kıvrılmıştı. “Tanrım... Sen ne zavallı şeysin öyle! Bayıldım bu hâline!”

Bu lafı beni gülümsetmişti gülümsetmesine ama yüzümdeki gülümseme, Autumn’un tavırları bulaşıcıymışçasına, her zamankinden daha kalpsiz, daha merhametsiz görünüyormuş gibi gelmişti. “Normallik benim kanımda yok ki... Ne de olsa reklamcı bir babanın ve kafa doktoru bir annenin tek evladıyım.”

Autumn başını arkaya yatırıp kendi kendine sarılarak kahkaha attı. Gülünce çok tatlı görünmüştü gözüme.

Saçları dağma dağınık olsa da hoş bir kırmızı şarap rengineydi, aklıma tilkileri ve yavru geyikleri getirmişti. Dikkatini yalnızca karşısına çıkan fırsatlara vermek isteyişini çok etkileyici buluyordum. Kendimi tazelenmiş hissediyordum. Autumn’layken role girmem veya rolden çıkmam gerekmiyordu. Her şey bir “sırada ne var”a ve “*neden olmasın*”a bakıyordu.

Elimi alnıma dayayıp Maribeth’in neyi kabul edeceğini düşünmeye başladım. Ne için kıyameti koparır, neye izin verirdi acaba? Köstek değil destek olacağı bir şeyler var mıydı?

“Aslında olur. Gelebilirsin. Öğrenci meclisine değil

gerçi. Dönemin kaç haftası bitti. Ama istersen, gelecek hafta Maribeth’lerde gönüllülerden oluşan bir toplantı yapılacak. Gelip süslemelere yardımcı olabilirsin,” dedim. Hemen ardından da dürüst olma zorunluluğu hissederek, “Açıkçası pek seveceğini sanmıyorum,” diye ekledim.

Autumn sebatkâr bir gülümsemeyle, “Gerçekten kendi kendimi eğlendirmekten âciz olduğumu mu sanıyorsun?” diye sordu.

Çok zevkli bir oyun oynuyormuşuz gibi yanakları al al olmuştu. Bir yanımda, ufak ama mantıklı bir kısımım, kızını davet ettiğine pişman olmuştu. Autumn’un Maribeth’le aynı odada bulunacağını düşünce hem tüylerimi diken diken etmişti hem de çok azıcık heyecanlandırmıştı beni.

“Bak, anlamam gereken bir şey var. Maribeth biraz şeydir... Hükmetsenmeyi sever. Çok da ciddiye alır bunu. Yani, *homecoming* umurunda olmasa bile en azından öyleymiş gibi yapmam gerekecek.”

“Geçen sene biyoloji dersinde, Andrew Wiesman’ın kurbağasının tasnif kurtlarını yemiş olması umurundaymış gibi yapmayı bile becerememiştin. Ne yazık bana değil mi? Maazallah sicilime falan işlemiş olabilir! O yüzden bana, duygularını göstermeme olayı nasıl oluyormuş biraz anlatır mısın?”

Avuçlarımı göz kapaklarıma bastırarak sıralardan birine oturdum. Autumn’un yerinde olsaydım duruma nasıl yaklaşacağımı kestirmeye çalışıyordum. Karşımdakini kendi düşünceme çekmek için envai çeşit yol vardı önümde. “Saygılı, hürmetkâr ama aynı zamanda da dolu dolu bir insan gibi görünmen lazım. Yardımsever biri gibi... Mesela,

dans için henüz bir tema bulamadık. Bir tema önerebilirsin.”

“Ne gibi bir tema? *Enchantment Under the Sea* ¹⁷veya *Love Among the Stars* ¹⁸olur mu?”

“Olmaz. Adam gibi bir şey olması lazım. Espri veya bir film den alıntı olmaz. Bir de bulacağın temanın, Maribeth’in kelimelerle oynayıp biraz değişiklik yaptıktan sonra kendi fikriymiş gibi ortaya atabileceği kadar da esnek olması gerekiyor.”

Autumn az önce kendisine açık açık hakaret etmişim gibi kaşlarına kaldırdı.

Tepkisinden rahatsız olmamıştım fakat kendimi yeni baştan açıklama ihtiyacı hissetmiştim. Kendimi izah etme ihtiyacı tarafından mağlup edilmişim. Birden, Autumn’un dediğim şeyi anlaması hayati görünmüştü gözüme. Evet, belki çok gülünç geliyor kulağa fakat toplum düzenini kavrama konusunda üstüme yoktu. İşime de fevkaladenin fevkinde yarardı. Emin olun bu görüldüğü kadar nahos bir özellik değildi.

“Karmakarışık görüldüğünün farkındayım fakat aslında çok basit. Mesela sen Göz Açıp Kapayınca Dek gibi bir şey önereceksin, Maribeth de bayılacak. Fakat kendi fikri olmadığı için kullanamayacağından bir iki kelimeyi falan değiştirecek. Sonunda Ne Romantik Günlerdi ya da Geçmiyor Zaman gibi bir şeyde karar kılacaksınız.”

Altını çizerek anlattığım süreç izaha gerek duyulmayacak kadar açıktı aslında. Yine de deneyimlerimden, başka-

17 *Back to the Future* adlı filmin ilk bölümünde Marty’nin annesinin ve babasının ilk kez öpüştükleri mezuniyet partisinin adı. (Ç.N.)

18 Aşk., Yıldızlar Arasında , Aşka Dair Kitap 4 (Aşk... Serisi). (Ç.N.)

larının kişiler arası devinimleri benim gibi göremediğini çoktan öğrenmiştim. “Ya da neyse işte... Zaten bu kısım çok önemli değil. Önemli olan kendini satmayı bilmen. Sosyal anlamda başarılı olmanın yolu daha çok, insanların gözünde değerli biri olmaktan geçer.”

Autumn, alttan alta beni korkutucu buluyormuş gibi bakarken dudağını kemiriyordu. Onca lafıma karşın o, “Amerika’nın Gelecekteki Yönetim Kurulu’yla takılacağıma göre tipimi düzeltip adam gibi görünmemi sağlayacak birisine ihtiyacım olacak,” diye karşılık verdi.

“Yani göz kalemini av tüfeğiyle çekmemiş gibi görünmekten mi bahsediyorsun? Tipini düzeltmekle onu mu kastettin?”

“Bir bakıma, evet... Bin bir türlü tip var sonuçta. Hadi ama, çok eğleneceğiz. Önce Şehir Eczanesine uğrarız, oradan da bana kıyafet bakmaya gideriz.”

Kırk beş dakika içinde Maribeth ve Palmer’la birlikte parti için kiralık bütçemizi gözden geçirmem gerekiyordu ama pahalı olan şeylerin çoğunun parası zaten ödenmişti, ayrıca hesap makineleri vardı; ben olmasam da ikisi halledebilirdi. Hem sonuçta, renk renk dizilmiş saç tokalarını görünce sevinçten havaya uçmamı beklemeyen biriyle bir yere gitmek güzel olabilirdi. Eczaneye gitmek için Detmer Caddesi’ne çıktık. Yolda, kafamdan o gün için bir program oluşturarak Autumn’a alışveriş planı çıkarıyordum.

Yeni takılara ve farklı bir göz kalemine ihtiyacı vardı. Ondaki kalem onu kafası atmış bir rakun gibi gösteriyordu.

Maribeth’in bir anlık boşluğundan yararlanabilmek

için, yaptığımız işi numaradan yapıyormuş gibi görünmememiz lazımdı. Çünkü Maribeth numara yapmazdı; bu yüzden, benim özenle yaratılmış kişiliğim dışında, bu tür insanlara hiç tenezzülü yoktu. hâl böyleyken, Autumn'un ortama en ufak bir kusur olmadan karışması hayati önemi taşıyordu. Hep aramızdaymış gibi hissettirmesi gerekiyordu.

Genel olarak konuşmam gerekirse, düzeni tertibi tercih eden bir insandım. Ajanda tutumayı severdim. Fakat Autumn, tam aksine, reyonlar arasında kafasına göre dolanıp duruyordu. Her işle laf olsun diye ilgilenen bir kızdı. İlla her ruju, her çeşit pudrayı sürecektik, işimize yaramayacağı baştan belli olan simli dudak parlaticılarını bile deneyecekti. Tam on beş dakikayı numune farları kaşına kadar, gökkuşağı gibi katman katman sürüp karşılaştırarak geçir-mişti.

Stanttan bulduğu minik far fırçasıyla altın sarısı simli bir farı gözkapığındaki gökkuşağına pür dikkat eklerken dayanamayıp müdahale etmek zorunda kaldım. "Ne yapıyorsun ya?"

Gözlerini kocaman açıp kırıştıtarak, "Tavus kuşu oldum," diye karşılık verdi.

Bakışı bir âlemde doğrusu. İstemsizce güldüm bu hâline.

Lip stain'lerle ve renkli göz kalemleriyle kendini bu kadar eğlendirebiliyor olması ne kadar büyüleyiciydi. *O güne kadar bir kez bile* toplum kurallarına veya koşu antrenmanlarına, makyaj malzemelerine gösterdiği ilgi-alakayı göstermemişti. Autumn, gümüşü gri toz farla inci tonlarındaki

krem far arasında gidip gelirken ben de bir üst reyondaki erkek deodoranlarını kapaklarını açıp kapatarak vakit öldürüyordum. Halbuki kararsız kaldığı farların ikisi de onu gözlerine hiçbir şey sürememiş gibi gösteriyordu.

Bana kendimi sefil bir ezikmişim gibi hissettirse de birkaç dakikamı, Marshall'ın kokusunu anımsatan deodorandı bulmaya çalışarak geçirdim. Onun esrarlı, muğlak kokusunun parçalarından biriydi; bir an için durup o kokuyu içime çektim. Autumn'un reyonun ucundan beni dikizlediğini görünce az kalsın şişeyi elimden düşürüyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Yüzüne sürdüğü pudraları ve simleri silince yüzü pembe pembe kalmıştı. Bakışları, sırrımı açsam tutabilecek biri gibi çok candandı.

“Hiç,” deyip deodorandın kapağını yerine takarak raftaki beyazlatıcılı diş macunları çok ilgimi çekmiş gibi numara yapmaya başladım.

MARSHALL

Hasta

Öksürük yeni bir şey değildi benim için. Sigaranın çok normal bir yan etkisiydi. Aylardır çekiyordum.

Her nasıl olduysa tek bir gecede kuru bir öksürüğe kapılmıştım.

Evdeydim. Kanepeye yayılmıştım, televizyon açıktı. Televizyonun sesi kısık olduğu sürece ışığı hoşuma gidiyordu. Evin olmadık yerleri karanlığa gömülmüştü çünkü lambalar patlayıp duruyor ama kimse değiştirmiyordu. Ufacık şeylerin üst üste bu denli hızlı yığılıp kalması ne tuhaftı. Kuru yapraklar, bitmiş piller ve usul usul hareket edip gıcırdayan kapı menteşeleri... Tüm ev halkı hikâyelerdeki lanetlenmiş krallıklar gibi sonsuz uykusuna dalıyordu. Biri gelsin de her şeyi hâle, yola soksun diye bekliyorduk.

Babam hastalığa yakalandığından beri, hayatımızda hâlâ normal kalabilen birkaç şey olmuştu. Annem enerji ve su işlerinde çalışmaya ve mutfağa girip saatlerce oyalanmaya devam ediyordu. Babam eskiden AgiTech'te çalışıyordu. Bilgisayar çipleri koliliyor, iş çıkışlarında veya hafta sonla-

rında ise gitar çalıp garajda rafli dolaplar yapıyordu. Fakat artık, her hafta vurulması gereken iğneler vardı. Ayrıca el-leri beceri isteyen bir iş yapamayacak kadar çok titriyordu. O da durmadan uyuyor, uyumasa bile uyuyormuş gibi yapıyordu.

Mutfakta annemin bir şeyler doğradığını duyabiliyordum; internette kimyasalların insanları hasta ettiğini okuduğu için normalde paramızın yetmeyeceği, koruyucu ya da boya içermeyen ürünler satan organik marketlerden birinden aldığı tavuk ve sebzeleri kavuruyordu. Annemin internette okuduğuna bakılırsa insanlar sırf bu kimyasallar yüzünden hasta oluyordu.

Keşke bir bardak suyum, bir de üzerime örtecek battaniyem olsaydı... Annie burada olsa gidip battaniye getirirdi. Hem yanımda da otururdu, birlikte uyduruk polisiye dizilerinden birini seyrederdik. Ben uyuyakalana kadar futbol muhabbeti yapardık.

Biraz dingilik istiyordum, biraz bencil olabilmek... Erkek olmak veya her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum. Ama hastası olan bir evde yaşayınca insana, evde Monopoly oyunu dönüyormuş gibi geliyordu. Birisi bir şeylere muhtaç durumdaysa başka kimsenin bir şeyler isteme hakkı olmuyordu.

Televizyonun üzerinde bir aile fotoğrafı duruyordu. Beşimiz birden mermer grisi tonunda bir fon perdesinin önünde poz vermiştik. Üç yıl önce çekilmişti. Justin'le babam üzerlerinde bir örnek beyzbol kazakları, yüzlerinde ise aynı alaycı bakışlarla en arkada duruyorlardı. Annem ise onların hemen önünde sevinçten zil takıp oynayacak-

muş gibi numara yaparak duruyordu. Ben ise fotoğrafta görünebilmek için büyük çaba sarf ediyordum. Gözlerimi fotoğraftaki hâlime dikip yüzümün ne zaman bu kadar sert bir ifadeye büründüğünü, ne zaman suskunluğa gömüldüğümü hatırlamaya çalıştım. Gülmeyi ne zaman bırakmıştım? Dördümüz bir kenara, bir tek Annie normal bir insan gibi neşeyle poz vermişti. Fotoğrafta çok sıkkın çıkmıştım. Varoluşumdan utanırmış gibi bir hâlim vardı.

Böyle sessiz sedasız, kıpırdamadan yattıkça aklımın başka yerlere gitmesi daha kolay oluyordu. Geçen geceyi pek hatırlamasam da Waverly'nin olduğu kısım net mi net aklımdaydı. Sanki dün gece başıma gelen tek gerçek şey oydu. Onu düşünüp durmamalıydım. Dahası, bir ihtimal, sadece küçük bir ihtimal de olsa geri gelebileceğini düşünmeyi bırakmalıydım.

Kafamı kanepeye gömüp yanımda, küvetin kenarında olduğu ânı gözümde canlandırdım. Mis gibi kokan saçlarını, omzuma yasladığı omzunu... Diğer kısma ise, Hez'in banyosundan bir anda kaybolup gittiği kısma, aldırmamaya çalıştım. Bunları düşününce keçileri kaçıracaktım gibi geliyordu. Başım araba kazasında paramparça olmuş gibi ağrıyordu. Gözlerimi yumunca elinin ensemin üzerindeki varlığını ve içimi ne kadar *umutla* doldurduğunu hissediverdim. O elini enseme koyunca, rayından çıkmış her şey sonunda yoluna girecekmiş gibi gelmişti.

İyi olmadığım ortadayken sorup durması çok tuhaftı. Kaptan'ın evindeki cam odada o gece sesi bal gibi üzgün çıkıyordu; etrafa gerginlik dolu huysuz bir cızırtı yayıyordu adeta. Sesindeki her neyse, bir yerim morarmış gibi içimi

acıtmıştı. Fakat dışarıdan bakınca, erişilemez bir görüntüsü vardı. Sanırım ne olduğunu daha yeni anlamıştım.

Karşındaki kişiye iyi olup olamadığını sorup durmak çok hince bir dâhilik örneğiydi. Eğer karşıdakine asıl kendisinin bitik durumda olduğunu gösterirsen, sorununu o kişiye açmak zorunda kalmazdın.

Köpeğimiz Chowder etrafımda dolanıp duruyordu. Televizyonun önünde çok otursam onu sevmeye başlarım, sonra da yemek gelir sanıyordu. Ama bir şeyler yiyecek havamda değildim.

İki tane soğuk algınlığı ilacı alıp etki etmesini, başımın zonklamasını dindirmesini beklemeye başladım. Kolumu ışığı engelleyebilmek için gözümün üzerine kapatmışken hiçbir yerde olmamak çok kolaydı. Bir hiçe dönüşmek... Waverly'i düşünüyor, hatta düşünmemem gerektiğini takmıyordum. Ne fark ederdi ki? Ne fark ederdi? Fark etmezdi. Fark edemezdi. Çünkü Tanrım, bu bana gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Uyuyakaldığımda, rüyamda birilerinin elektrikli testereyle kafatasımı deldiğini gördüm. Uyandığımda ilaçtan bir tane daha alma vakti gelmişti. Oysa ben hâlâ ilk aldıklarımın etki etmesini bekliyordum.

WAVERLY

5.

Sekiz yaşındayken, uzun teneffüste bizimle ilgilenen bir kadın bana çöp kutularının yanındaki ölü sincapları millete göstermemem gerektiğini çünkü diğer çocukların ölü sincaplardan korktuğunu söylemişti. Ayrıca, sincapların çürüme evreleriyle ilgili konuşup durmaya devam edersem hiç arkadaşım kalmazmış. İnsanların beni sevmesini istemiyor muymuşum ben?

Ne cevap vereceğimi bilememiştim. Sonuçta insanlara kendimi sevdirmek gibi bir derdim yoktu ama korkutmak gibi bir niyetim de olmamıştı.

Eve döner dönmez çalışma odasına gidip anneme, o kadının dediği şeyi anlatmıştım. Sonra da yere uzanıp annemin sorunu çözmesini beklemiştim.

“Otoliz ve çürüme konuları üzerine düşünmeyi bırakmaya gerek yok,” demişti sonunda. Masasının altında uzanmış, elimdeki kurşunkalemi kemirirken sandalyenin altındaki çubuğa sardığı çıplak ayaklarına bakakalmıştım. “Fakat bu konuyu başkalarıyla daha az paylaşmayı düşünebilirsin.”

Hemencecik pratik bir çözüm bulmuştu. Problemi analiz etmişti, çözümü de buydu.

Kalemi dişlerime bastırıp bir güzel ısırmıştım. “Ee, o zaman neyi paylaşacağım?” diye sormuştum. Sesim mırıl mırıl çıkmış, hayal meyal duyulmuştu.

Annem bir süre konuşmadan durmuştu. “Mesela, ilgilendikleri şeyler hakkında konuşabilirsin. Düşünsen aklına bir şeyler geleceğinden eminim.” Derin bir nefes alıp dizüstü bilgisayarını kapatmıştı. “Waverly’ciğim bu hayatta pek çok insanla karşılaşacaksın. Bu insanların çoğu, malesef, çürüme olayına senin gibi ilgi göstermeyecekler.”

Bunu söyleme şekli kafamda bazı şeylerin şekillenip bir ağ şeklinde parlamasını sağlamıştı. O zamana dek şüphe duyduğum fakat kelimelere dökecek kadar idrak edememiş olduğum her şeyi açıklığa kavuşturmuştu.

Annem sandalyesini geriye doğru itip masanın altına eğilerek beni dikkatle süzmüştü.

“Tatlım,” demişti. Sesi biraz yumuşamıştı. “Sorun sende değil. Sen yalnızca ortalamanın üstünde bir çocuksun. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Anaokulundan beri hep duymuştum o deyimi. Başımı sallamıştım. Sonunda, o deyimimin ne anlama geldiğini anlamıştım.

Sırtüstü uzanıp tahta masanın damarlarına bakarak kolumun içini emmiştim. Aslında kolumun içini emme işi büyüdükçe bıraktığım bir huydu.

Annemle bunu konuşuyorsak ya benimle bir derdi vardı ya da diğer herkesle ve şu kadarını biliyordum ki tüm

gezegenle sorunu olamazdı. Fakat sorunun, koca bir evrende olma ihtimalinin neredeyse imkânsız olduğunu kavrayabilecek kadar olasılığa basıyordu kafam.

Mum ışığının altında, kalbim hızla atarken gözlerimin yumup saymaya başladım.

Gitgide şeffaflaşıyor olma ihtimalimden korkmam gerekirken hiç ama hiç korku yoktu içimde. Yoksa ben değil de dünya mı saydamlaşıyordu? Tüm akşam, gece olsun diye hop oturup hop kalkmışım. Tüm sorumluluklarımı bitsin gitsin de mumumu yakayım, gözümü başka bir yerde açayım diye beklemiş durmuştum. Beynim duruyor, dünya çözülüyor olabilirdi ama hayır, korkmuyordum. Çünkü ulaşılmaması ne kadar imkânsız olsa da Marshall, tam anlamıyla kendim olduğum hâlde her şeyin yolunda gitmeye devam ettiği tek yerdirdi.

Orada doğruları, beteri beterini ya da en içten şeyleri söyleyebilirdim. İstersem herkesi korkuturdum ama sonuçları hakkında endişe etmem gerekmezdi.

Gözlerimi açtığımda, ufak, alçak tavanlı bir salonun kapısında dikiliyordum. Marshall televizyonun karşısındaki kareli kanepenin üzerine sere serpe uzanmıştı. Odada bir de açık kahverengi köpek vardı. Başımı dikmiş bana bakıyordu. Odadaki diğer tüm nesnelerle birlikte o köpek de bana, Marshall'ın kardeşinin evinden başka bir yerde olduğumu bağıırıyordu.

Televizyonun ışığı bir yanıp bir sönüyordu. Marshall

kolunun tekini çok tuhaf bir biçimde başının altına sokmuş, ekrana ne oynadığını görmüyormuş gibi bakakalmıştı.

Kapıda öylece dikildim; bekliyor, Marshall'ı seyrediyordum. Çok yorgun görünüyordu. Üzerinde alışılagelmedik bir çocukluk hâli vardı.

Bir kız bana hafifçe değerek yanımdan geçti. Üzerinde bir marketin tişörtü vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Televizyonun ışığından gördüğüm kadarıyla kibar birine benziyordu. . Bir yığın kitap taşıyordu. Kitapları tutuşundan dolayı başlıklarını okuyamıyordum. "Mars, yatağına geç," dedi.

Marshall başını iki yana sallayıp bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Televizyonda *Storage Wars* var. Biraz daha izlerim herhalde," dedi. Yüzünü buruşturup kafasını mindere gömerek kuru kuru öksürdü.

Kız, kitapları kayıtsız bir hareketle Marshall'ın bacağına üzerine bırakıp kaşla göz arasında iş tişörtünü çıkardı. Altından düz, gri bir tişört çıkmıştı. "Tanrım, ıyy... Yine solunum yolu enfeksiyonu olduysan anneme söyle de git sin sana antibiyotik alsın."

Bir kez daha bana sürtünerek yanımdan geçip koridorda gözden kayboldu. Bir dakika geçmiş geçmemişti ki elinde battaniyeyle çıkageldi. Battaniyeyi Marshall'a uzattı. O da alıp üzerine emaneten örttü.

Kızın hareketleri o kadar merhametliydi ki bir an boğazıma yumruk yemiş oturmuş gibi hissediverdim. Kızı o sırada, kitaplarını toplayıp cüzdanını, telefonu ve arabasının anahtarlarını havaya atıp tuttuktan sonra açık kahverengi köpeği kalçasıyla kenara iteleyerek önünden çekti.

Kız gittikten sonra Marshall bana dönerek, “Baksana... Sizin hayalet adasında işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

Can sıkıcı bir yorum yapasım, uykusuzluk bile tifodan iyidir gibisinden bir laf edesim gelse de ağzımdan çıkan tek sözcük “selam” oldu.

Başını bir anda kanepeye çevirdi Marshall. Ben de gidip kanepenin kenarına iliştim. Ağırlığımı üzerine vermemek veya kullanmaktan yıpranmış battaniyesine değmemek için özen gösteriyordum. Yer açmak için kendini minderlere doğru çekse de bacaklarını toplamak veya doğrulmak gibi bir harekette bulunmadı.

Omuzlarımı öne doğru eğip ellerimi dizlerimin arasına soktum. “Bu gece evdesin herhalde? Demek o kadar akşamdan kalmasın?”

Başını iki yana salladı. “Hastayım. Ciğerlerimle alakalı. Çok iğrenç bir şey...”

Bir yanım ona iğrenç olmadığını söylemek isterken kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Onun yerine, benim her zaman repliklerimden, Waverly klasiklerinden birini attım ortaya. “Belki de her önüne gelen kızla öpüşmemen için Tanrı’dan gelen bir uyarıdır bu.”

Gülümsemişti gülümsemesine ama ağzı acı çekiyormuş gibi bir şekil almıştı. Ne yapmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. İnsanlara sevecen bir şekilde yardımcı olmak pek bana göre işler değildi.

“İstedğin bir şey var mı?” diye sordum. Sesim, sevecen olmasa da yardımsever çıkmıştı. Canının yanmasından hiç de keyif almadığımı anlamasını istiyordum.

Gözlerini yüzüme çevirdi. Yanakları ateşten kıpkırmızı kesilmişti. “Minik, soğuk elini enseme koyar mısın?” dedi.

Bir anda kendime geldim, utanmıştım. “Musluğun altına da tutayım mı?”

“Yok. Hissetsem yeter.” Ses tonu kısık, heyecandan uzaktı; içtendi. “Çok şey... Sahici oluşun hoşuma gidiyor. Ben de, keşke gelse, diyordum, biliyor musun?”

Mesele şuydu ki, biliyordum.

Elimi ensesine koyunca gözlerini sıkıca yumdu. Uzanıp kanepenin öbür ucundan el yordamıyla beni aradı. Teni kupkuruydu, cayır cayır yanıyordu. Bacağımda hissettim alevini. Çekmedi elini, diz kapağımın hem üst kısmını parmağı ile okşadı. Aplığın ışığı altında gözüme çok pejmürde görünmüştü. Her geceyi dışarıda geçirdiğinden yanakları içine çökmüş, gözaltları çukur çukur olmuştu. İsteddiği buymuş gibi nazıkçe ve temkinli bir şekilde dokunmuştu bacağıma.. “Kendine bu kadar acımasız davranma,” dedim.

Cümlem onu gülümsetmişti. Bacağımyı hafifçe sıktı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Bunu da uyuyamayan bir kız söylüyor.”

Geçen gece cam odada söylediğim şeyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı. “Öyle ama ben hastalanmıyorum,” diye karşı çıktım.

Bacağımyı hafifçe sıvazladı. Tek kelime etmedi. Bilgiç, hüzünlü bir gülümsemeydi yüzündeki. Kendimi çok aptal hissetmişim, sanki her şeyim gözler önüne serilmişti. Bacağımdaki eli yanaklarımı karıncalandırıyor, yangın yerine çeviriyordu.

“Niye sürekli böyle yapıyorsun? Sarhoş oluyor, kafayı çekiyorsun. Ben bu işin mantığını anlamıyorum.”

Yüzünü yastığa çevirip kahkaha attı. “Mantığı yok zaten. Bu sadece *bir* şeyler olma şekli.”

“Ne olma şekli, Allah aşkına?” Sesimin tonu küstahçaydı. Bir liste dolusu olumsuz şeyi ima ediyordum. Önemli veya işe yarar olma şekli *değildi* elbette. Başarılı olma şekli de *değildi*.

Yüzünü kanepeye yarı gömüp ağzını döşeme kumaşına dayayarak konuşmuştu. Fakat cümlesinin devamını gayet net bir tonda getirdi. “Zorunda hissettiğim için değil içimden geldiği için burada olma şekli...”

Sesinde mahcubiyetin “m” si bile yoktu. Yalnızca, tuhaf ama doğru söylüyordu.

Gözlerimi ellerine çevirdim. Hatırladığımdan daha yumuşak, daha narinlerdi. Tırnak etleri tertemizdi. Upuzun parmakları serçeparmağına doğru kısalıyordu. Bacağım ise elinin altında kürdan gibi kalmıştı. Güzel olmasa da işime yarıyordu bacaklarım. Salon sehpalardan, televizyon koltuklarına ve hatta berbat lambalara kadar eşya doluydu; sanki sadece ikimiz odaya az gelmişiz de başka insanların da olması gerekiyormuş gibi. Marshall bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi nefes alayım derken yarı yolda şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. Kollarından destek alarak koltukta doğrulup alnını dizine dayayarak iki büklüm oturdu. Yüzünün mora çalmaya başlaması ve teninin kıpkırmızı kesilmesi pek de hayra alamet değildi.

“İyi misin? Bir bardak su getireyim ister misin?” diye sordum.

Başını “hayır” anlamında salladı. Yüzü hâlâ kıpkırmızı, hâlâ nefes nefeseydi. Bir dakika sonra geri yerine uzandı.

Elimi yeniden alnına koydum. Alev alev yanan, pürüzsüz tenini parmağımla ovarken parmağım, kulağının arka-

sındaki çukura değiyordu. “Senin durumundaki biri sigara içmeye devam etmemeli. Hem solunum yolu enfeksiyonu olduysan muhtemelen antibiyotikle geçmeyecek. Solunum yolu enfeksiyonları genelde virüsler yüzünden olur.”

İç geçirdi, yüzüne belli belirsiz bıkkın bir gülümseme kondurdu. “Waverly, sen böyle konuştuğça ölesim geliyor. Ama emin ol, böylesi daha iyi. Bilemezsin sen.”

Mutfaktan gelen bir kadın sesi doldu salona. “Mars... Kiminle konuşuyorsun?”

“Hiç kimseyle,” diye seslendi Marshall da. “Televizyonun sesidir.”

Bu sırada kadın, süzülürcesine salona girdi. Bayağı güzel bir kadındı, sıkılğan birine benziyordu. Kendi boyunda üç evlat sahibi olamayacak kadar genç gösteriyordu. Marshall’a, plütonyum parçacıklarına ayırıyormuş gibi ihtiyatla yanaştı. Alnına bakmak için kare desenli koltuğun üzerine eğildi. Sakin durmuyordu Marshall. Annie’ye gelince zorluk çıkarmamış, battaniyeyi kabul etmiş, itirazını da edebiyle etmişti. Fakat annesi elini alnına koyar koymaz kendini geriye çekti.

“Bir şeyim yok,” dedi. Dirseğinin üzerinde hafifçe doğrularak öteye kıvrıldı.

“Mars, tatlım, yanıyorsun sen. Dur sana aspirin getireyim.”

Yüzündeki endişenin sebebini annem bile anlayamazdı. Bizim evde maddesel dünyaya dair endişeler tamamen arka plana atılırdı. Ben şu düşünceyle yetiştirilmiştim: Hazır krep kutusunun üzerindeki yapılış talimatlarını okuyabiliyorsam pekâlâ ocağa varıp kendi işimi kendim de halledebilirdim. Yani, ciğerlerimi üşüttüysem ölmezdim ya.

Marshall'ın annesi eğilmiş, küçük bir çocukmuş gibi oğlunun saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarayarak okşuyordu. Marshall direnmeyi bırakıp yanağını yastığı gömüştü ama gözü annesi görmüyordu, benim üzerimdeydi.

Kaybolmaya başlamıştım. Tenimin inceldiğini hissedebiliyordum. Kaybolmaya başlayınca içime dolan saydamlık hissinden nefret ediyordum.

Marshall'ın bakışları bana yalvarıyordu adeta, dudakları kıpırdadı. *Gitme* demişti.

“Gitmem lazım,” dedim ben de. Dudaklarımı kıpırdattıysam da sesim çıkmamıştı.

•

Marshall okula gelmemişti fakat günümün odak noktası hâline getirmemeliydim bunu. İngilizce dersi için hazırladığım uzun mu uzun proje ödevinin kaynakçasını çıkarmam, trigonometriden bir tomar test çözmem gerekiyordu. Şüpheli bir durum söz konusu olsa da, kimsenin derse katılıp katılmamasına kafa yoracak vaktim yoktu.

Pudramın aynasından Marshall'ın sırasına göz attım, bomboş oluşu canımı sıkımtı.

Rehberlik ofisine gitme vakti gelene dek, içim içimi yiyip bitirmek üzereydi.

Rehberlik ofisinin orada, dönüp dursam mı, volta mı atsam yoksa saçımı başımı mı yolsam bilememiştim. Hep-sini bir kenara bırakıp, okulun batı tarafındaki tuvalete gitmek için kendime izin kâğıdı yazdım.

İtiraf edecek hiçbir sırrım, okumaya değecek, ses getirecek en ufak bir şeyim yoktu. Anaokulundayken kimseyle bir şeylerimi paylaşmazdım. Duvarla kapı arasında çıldırımış gibi altı tur attıktan sonra tükenmezkalemimi çıkardım.

Sakso çekince hamile kalacağını sanan bir kız vardı. Şöyle cevap vermiştim:

Sözüm ona kankalarının, tarzlarından, tavırlarına, sözlerinden, taktıkları takılara kadar kendilerini taklit ettiğinden şikâyet edip sonra da kendilerini tatmin edercesine,

Biyoloji kitabını aç da bir bak, lütfen.

Olmadı, Cosmopolitan'ın bir sayısını oku.

türünden beyanlarda bulunan kızların tamamına ithafen herkesin bildiği çok ünlü bir filme gönderme yapmışım:

Keşke böyle yapmasa

Bu cümleyi tek bir kez yazıp ardından cümleyi, aynı problemin farklı permütasyonlarına benzeyen şikâyetlerin üzerine gelecek şekilde yayılan, örümcek ağına benzer bir yığın okla dağıtmışım.

Prada çantanız kadar bile etmezsiniz.

yazan birine karşılık olarak ise başımı sallayıp şöyle yazmışım:

*Bence Austin Greer benim ruh ikizim ama
o benim varlığımın farkında bile değil*

Duvara yazdığım ilk yazının yanı başına birisi:

Senin öyle düşünmen, gerçekten öyle olduğu anlamına gelmiyor.

yazmıştı.

*Cinsel bozukluluğumla çok mutluyum ben.
Hayatımda verdiğim en doğru karar bu, kimse
için de değişmeye niyetim yok.
Kendi işinize bakın siz!*

Bu itirafın üzerine uzun uzadıya düşünmüş, o güne kadarki en uzun, en açık sözlü cevabımı yazmıştım:

Ben on yedi yaşında bir kızım. Tıbbi anlamda ne bir tecrübem ne de eğitimim var. O yüzden, kafası karışık, korkmuş, yardım arayan kim varsa, yardımın bir adım ötenizde olduğunu bilmelisiniz. Yalnız şunu unutmayın: Ağlamayan çocuğa süt vermezler.

•

Geceler, birbirini takip eden, uzun, aralıksız şeritlere benziyordu. Biri geçiyor, diğeri geliyordu.

Marshall'ın kanepede uzanmış, ateşten kıpkırmızı kesilip sulanmış gözlerle bana bakmasının üzerinden dört gün geçmişti. Yanına oturalı, ensesine dokunalı, elini bacağım da hissedeli dört gün olmuştu. Tam dört gündür görmemiştim onu. O geceden beri iyi bir uyku çekememiştim, gözüme bir damla uyku dahi girmemişti.

Bütün o kocakarı yöntemlerini, sıcak sütünden tutun da sıkıcı kitaplarına kadar denemiştim. Hatta iki tane Benadryl yutmuştum da bana mısın dememiş, üstüne bir de beynimi uyuşturmuş, susuzluktan kavrulmama sebep olmuştu.

Mumum, komodininin üzerinde yanmaya devam ediyordu. Fakat ne kadar şevkle sayarsam sayayım, hiçbir şey olmuyordu. İki saat geçip şans yüzüme gülmeyince, inanın faydasız olduğunu görüp mumu söndürdüm.

Aslında pazartesi gününün, her şeyi çıkırt diye normale döndüren gün olması gerekiyordu. Sonuçta kimse, yetmiş

iki saatten fazla hasta kalamazdı, değil mi? İmkânsızdı bu. Bir yanlışlık olmalıydı.

Fakat Marshall hâlâ okula gelmemiştı. İspanyolca dersinde öğretmen, çalışma kâğıdı vermişti ama sırf zaman geçirelim diye. Ödevleri teslim etmeye gerek yoktu çünkü eğer edersek, okuyup not vermekle uğraşması gerekirdi. Ara sıra gözlerimi kırptığımda sınıfın köşeleri parlıyordu. Fiiller yazmam gereken boşluklara spiraller çiziyordum.

Marshall'ın elini bacağıma koyuşunun anısı, hayatımın içinde gizliden gizliye bir başka hayat gibi yaşıyordu. Hayatıma süzölerek girmiş, koşuda gerileyen sürelerime ve ödevlerime karışmıştı. Bir de bakmıştım ki hayatımdaki her şeyi örtüp bastırmaya başlamıştı.

•

Çarşamba güzeldi. Daha güzeldi.

O gün Bay Aimsley, Virginia Woolf hakkında yazdığımız kâğıtları geri vermişti, benimkinin en tepesine A iliş-tirilmişti. Maribeth tirgonometriden önce elinde bir bardak kahve beni beklemiş, krepe kâğıtlarıyla yapmak için önerdiğim çiçek deseninin çok hoş olduğunu söylemişti. Kendimi iyi hissediyor olmam herhalde bunlardan ileri geliyordu. Fakat çarşamba gününün diğer günlerden daha güzel olmasının sebebi başkaydı. O gün, altıncı ders zili çaldığında Marshall yorgun ama sırtı dik bir şekilde İspan-yolca sınıfına girmişti.

Pudramın aynasından onu seyrediyor, bana baksın diye bekliyordum. Bakmadı. İstemeden CJ Borsen'le göz göze gelince CJ, bana göz kırpıp ayakkabısının burnuyla ayak bileğime dokundu. Çantamda silgi veya tükenmezkalem arıyormuş gibi yaptım. Hangisini alacağıma karar veremiyordum. Bir kutu ataç çıkardım. Birden her şey gözüme o kadar yapmacık görünmüştü ki başım döndü. Aklımdan, sınıfın sahte bir kaplamayla kaplanmış olduğuna dair sinir bozucu bir düşünce geçiverdi.

Tahtanın önünde duran Bayan Denning, mağlubiyeti-

ni kabullenmiş gibi görünüyordu. Bu hâli, yüreğimi her zamankinden daha fazla burkmuştu. Bir insanının ne akla hizmet lisede İspanyolca öğretmeni olabileceğini merak ediyordum. Belki de tanık koruması altındaydı. Ya da intikam peşindeki bir tanrı onu geçmiş yaşamında yaptığı şeylerden dolayı cezalandırıyordu. hâlbuki önünde, her gün böyle aşağılanmak zorunda kalmayacağı pek çok kariyer yolu uzanıyordu.

Umutsuz bir havayla, “Sınav kâğıtlarını dağıtmak isteyen var mı?” diye sordu. Kimseden çıt çıkmayacak oluşuna kendini hazırlamıştı.

Elimi kaldırdığımı görünce şaşırsa da ölgünce gülümse-di. Benimle başkaları arasında seçim yapmaya gelince çoğu öğretmen, kendilerini güvenli olduğundan şüphe duymadıkları tarafa, yani benim tarafıma atmayı tercih ederlerdi.

Kâğıt destesinin içinde isimleri arayarak sıraların arasında bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladım.

Marshall’ın sırasına varmıştım. Saçının kokusunu duyduğumda mutluluktan ve keyiften bayılasım gelmişti. Bayılmak, Viktorya döneminde yazılmış bir romanda iyi kaçabilirdi ama gerçek hayatta, çok amaçsız görüneceği ke-sindi.

Kâğıt destesini karıştırıp Marshall’ın ismini ararken istemesem de derin derin nefes alıyordum.

Gayet iyi bir kâğıt çıkarmıştı. Birkaç yerde şapka işaretlerini koymayı, *poner*’in düzensiz fiil olduğunu falan unutmuştu sadece.

Bayan Denning’in itinalı el yazısıyla kâğıdın en altına iliştirdiği notta, *Aferin :) Derse kendini vermeye başladığını*

görmek beni çok mutlu etti. Artı puan kazanmak istersen dersten sonra yanıma uğra. :) :) yazıyordu.

Kâğıdı Marshall'ın sırasına tersyüz edip koydum. Başını kaldırıp bakmamıştı. Uzun parmaklı, temiz ellerini sıranın üzerine koymuştu, kıpırdatmadan tutuyordu. Elini bacağıma koyuşunu anımsadım. Acaba, o da hatırlıyor muydu? Hiç aklına geliyor muydu?

Sonuçlarını bir an bile düşünmeden, Marshall'a biraz sokuldum. Nefesimi ensesinde gezindirdim. Uzun, ahes-te nefesim ensesinden alınına tüm saçlarını diken diken etmişti, pancar gibi olmuştu. Kulakları cayıp cayıp yanıyordu.

Ben sıraların arasında dolanmaya devam ederken o, kıpkırmızı kesilmiş bir suratla gözlerini sınav kâğıdının boş tarafına dikmiş bakıyordu.

Bir haftadan daha kısa bir süre içerisinde, Autumn çok farklı birine dönüşmüştü. Bu hâline itfahfen, arka fona Mindless Self Indulgence'dan veya The Offspring'den asabi, hızlı tempolu şarkılar konmuş bir film çekilse yeri-yiydi. Saçları parıl parıl parlıyordu. Kıyafetleri kıskanılası derecede tikiydi. Yürüyüşü bile değişmişti. Gerçi bu muhtemelen, spor ayakkabısını bırakıp dolgu topuk giymeye başladığından olmuştu.

Eski Autumn'un daha yumuşak başlı, daha pembemsi bir hâlini dolabımın başında bekler bulmuştum. İnci rengi far yüzüne saf bir hava katmıştı.

"Vay be!" dedim. Nefesim kesilir gibi olmuştu.

Bileklerini çapraz atmış, parmağını saçına dolayıp duruyordu. O sırada, yüzüne yayılan kocaman, muzip gü-

lümsemeyle yüzü yeniden normale döndü. “Di mi?” diye karşılık verdi.

Maribeth yüzüne kondurduğu en tatlı, en yapmacık gülümsemelerinden biriyle itiş kakış aramıza girdiğinde ben, Autumn’un tane tane ayrılmış kirpiklerine, kulağındaki piercingi kapatmak için saçını ve perçemini yana atışına hayran hayran bakmakla meşguldüm.

Maribeth’in gözlerini masumane bir havayla hızlı hızlı kırptırışı iyiye işaret değildi. “Selam, yeni kız... Waverly, konuşmamız lazım. Az önce CJ’nin, masaların ortalarına koyacağımız süsler için hazırladığı örneği gördüm. Bir şeye benzemeyecek gibi. ”

Yarışmadan araba kazanmış birisine arabasını takdim edermiş gibi, “Maribeth, bu Autumn,” diyerek iki elimle birden Autumn’u gösterdim.

Maribeth, Autumn’a dönüp dikkatle inceledi onu. “Peki...” dedi ama ses tonundan ne düşündüğü anlaşılmıyordu, kaşlarını belirgin bir şekilde çatmıştı. Autumn saçını kulağının arkasına atıp iyice yanıma yanaşarak başını öne eğdi. Bu hareketiyle beni Maribeth’e karşı kalkan olarak kullanıyormuş gibi görünüyordu. Daha önce böyle bir şeyi kimse yapmamıştı.

Ben Maribeth’in moral bozucu arkadaşıyım. İfadesiz yüzlü veziri, ileri matematik dersinin başrahibesiydim. Çıt çıkarmadan savaşıyan paralı askeri, kara kedisiydim. Gülümsemesi gerektiğini hatırlamak için yardıma ihtiyaç duyan kızdım. Maribeth’in her an tetikte olan dostuydum. Maribeth’i kitleler severdi, beni ise bir tek o.

Fakat şimdi, Autumn’la omuz omuza duruyorduk. Sırtını dolaplara vermişti, kolu koluma değiyordu.

Maribeth'in gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı abartılı bir sevinç gösterisiyle O şeklini almıştı. "Ne bu şimdi, *Waverly*? Arkadaş edinip insanları etkilemeye mi başladın? İyi misin, ateşin yok değil mi? Ana kartın falan yanmadı umarım?"

Autumn da Maribeth'in neşeli yüz ifadesini taklit ederek, "Güncellenmiş versiyon geldi! Artık *Waverly* de insan içine karıştı!" dedi.

Oysa Maribeth'in eğlendiği falan yoktu. Bana bakarak, "Bu kızı nereden buldum demiştin?" diye sordu. Autumn harici biriymiş, bir yabancıymış; dibimizde durmuyormuş gibi sormuştu.

"Koşu takımında beraberiz," dedim.

Maribeth değil yüz ifadesi konuştu bu kez de. "*Ne olmuş öyleyse? Bu dünyada daha bir sürü silik eleman var fakat hiç biri burada durmuş, teneffüs ettiğim havayı tüketmiyor. Sadede gel, Waverly. Açıkça anlat,*" diyordu.

"Resim-sanatla uğraşıyor Autumn. Bizim de masa süslerini hazırlayacak birilerine ihtiyacımız vardı," dedim.

Maribeth yüz ifademi inceledikten sonra biraz yumuşamıştı. "Ah, süper o zaman! Zaten Loring gittiğinden beri bir kişi eksikimiz vardı."

Son cümlesi, Maribeth'le hiç alakası olmayan bir kazadan bahsedilir gibi kurnazca kurulmuş, söylenmişti. Sanırsın Loring isteyerek çıkmıştı. Maribeth'in gerçekte ne düşündüğünü bilmek isterdim.

"Harika. O zaman bu gece Autumn da gelsin," dedim.

"Harika," diye karşılık verdi Maribeth. Gerçekten de bunu demek istemiş olabilirdi. Autumn'a doğru dönerken

kolyesini parmağına doladı. “Kâğıtları işleyip desenler vererek kâğıttan fenerler yapacağız. Ortalarına da elektrikli mumlardan koyacağız. Dört kenarlı, bilemedin beş kenarlı olacaklar. Şöyle çiçek desenli olsalar güzel olur. Zambak deseni olmayacak ama...”

Bunları dedikten sonra saçlarını arkaya savurarak bizi açık dolabın önünde bırakıp gitti.

Autumn, sıra sıra dizili metal kapaklara yaslanarak Maribeth’in kalabalığa karışıp gözden kaybolmasını seyretti. “Neydi bu ya?” diye sordu.

Omuz silkip kitaplarımı düzeltmeye koyuldum. Maribeth’in o zamana dek bana kaç kez uzaylı, sayborg, ileri zekâ veya robot dediğini sayamamıştım. Fakat ilk defa o bana laf sokarken bir başkasının duymuş olmasından çok utanmıştım.

Autumn gözlerini yüzüme dikmiş bir açıklama yapmamı, bir şeyler dememi bekliyordu.

Kahküllerimi gözümün önünden çekip, “Bu arada, baştan sormam gerekirdi ama kâğıt fenerler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bulaşık teli veya cüce fareler hakkında ne düşünüyorsam onu... Demek Maribeth’in öyle nefes alıp vermesi aklında bir hinlik olduğu ama dile getirmediği anlamına geliyor, doğru mu?”

Başımı sallayarak, “İnsanları yargılarken öyle iç çeker,” dedim.

Autumn bu dediğime daha önce hiç kimsenin gülmediği gibi güldü. Başını geriye yatırıp neşe dolu, açık yürekli bir kahkaha attı.

Spor salonuna giderken yarı yolda aklıma bir şey gelivermişti. Belki de Autumn yanıma yanaştığında onu koruyayım diye eğilip büzülmemişti. Aksine kendini bana siper etmişti.

•

Aşkın taşkın konfeti topluluğunun toplantısı öyle bir şeydi ki toplantıda gözünüze kalem saplamak istiyordunuz.

Herkes Maribeth’lerde toplanmış, püsküllü halının üzerinde oturuyordu. Herkesten kastım, Pek Değerli Kişilerin nemrut üyeleri idi. Renk seçimleri üzerine kibar kibar tartışıyorlardı.

Kendimi kâğıttan şeritlerin deli cazibesine kaptırmaya çalışsam da aklım başka yerlerde dolanıyordu. Evimde, yatağında, mumumla ve Marshall Holt’la ilgili o büyüleyici ihtimalin hayaliyle baş başa kalmak istiyordum. Pek çok konuda merak içerisindeydim. Okula çok mu erken dönmüştü, sağlığına kavuşmak için biraz daha zamana ihtiyacı var mıydı? Bugün nefesimin boynunda bıraktığı his içinde bir şeyler uyandırdığımdan mı yüzü kızarmıştı yoksa psikolojik ve hormonal bir durum muydu, herhangi bir kıza da aynı tepkiyi verir miydi? Düşündüğüm gibi bir Marshall var mıydı yoksa normal bir insan gibi fonksiyon göstermeye çalışmakla meşgulken kafamdan uydurduğum biri miydi? Hiç aklına geliyor muydum? Parmağıyla dizimi okşayışının özel bir anlamı var mıydı?

Maribeth, “Waverly, çizerken kenarlara dikkat et, bak.

Hep kaydırmışsın,” deyince kendime gelerek elimdeki işi geri döndüm.

Masaların ortasına koyacağımız kâğıt fenerler için mukavva kesiyorduk. Sıkıntıdan insanın beyni uyuşuyordu.

Çember çizerek oturmuştuk. Çemberin karşısında Autumn oturuyordu. Maket bıçağını Hunter Pennington’a vermişti. Cetvelinin ucuyla çocuğa şakadan vurup duruyordu. Hunter da bayağı keyif alıyordu durumdan. Autumn’a ince kâğıt isteyip istemediğini sorduktan sonra Autumn’un sözümona kayıtsızlığı kalbini kırmış gibi yaptı.

Tepkisini ölçmeye çalışarak Maribeth’i süzdüm. Tavan spotunun altında gayet saf, masum, uysal görünse de gözüm hobi odasının cam kapısına kayınca, camdaki yansımından yüzünde kimsesiz bir ifade olduğunu fark etmiştim.

Masa süsleri gittikçe daha çok ortaya çıkıyordu. Autumn’un bulduğu desen güreşçi çocukların bile kesip birleştirebileceği kadar basit ama güzeldi Benim fenerlerim muntazamdı; hassas girinti ve çentiklerle birlikte kayıyorlardı. Palmer’inkiler mutasyona uğramış, asabi böceklere benzemişti. Autumn’unkiler ise çok kibar olmuştu. Enfes, ince bir güzellikleri var desem yeri ydi. Gecenin sonuna kadar Maribeth ne yapıp eder, Autumn’a bütün fenerli yaptırırdı.

Autumn elindeki tükenmezi kalemi altdudağına çarparak Maribeth’in halısının üzerine serilmiş mukavvadan şekillere göz gezdirdikten sonra, “Bütün her şey bahçe temalı mı olacak yoksa sadece fenerler mi öyle?” diye sordu.

Cevap veren Palmer olmuştu. Halinden, sıkılmasına rağmen sabrının tükenmemiş olduğu anlaşıyordu. “Henüz belli bir şey yok. Daha karar vermedik.”

Kendry’nin de onun da Autumn’un orada oluşundan kuşkulandıkları ortadaydı. Yalnız henüz, açık açık fenalık etmemişlerdi. Ne de olsa Autumn Maribeth’in lütfu üzerine oradaydı. Daha doğrusu, Maribeth’in itiraz etmemiş olması üzerine...

Autumn, tahminimce ona geçen hafta şöyle bir anlattığım öneriyi sunmak için ağzını açtı. Ama o daha tek kelime edemeden Maribeth lafını ağzına tıkadı.

“Ne düşünüyordum var ya,” dedi Maribeth. Ses tonundan az önce parıl parıl parlayan bir tek boynuzlu at keşfettiği anlaşıyordu. “Bence okul genelinde bir oylama yapmalıyız. Aynı *homecoming* meclisini seçmek için yaptığımız gibi... Bu sayede okuldaki herkes dansı *kendi danslatmış gibi* benimseyebilir.”

Bunları söyleyiş biçiminden hazırlıksız yakalandığı belli oluyordu. Üstün körü bir otorite ile konuşmuştu, güya çok yüce gönüllüydü. Aslında yapmaya çalıştığı şey henüz bir tema bulmamış olmamızın, yani bulmamış olmasının önemi yokmuş gibi göstermekti.

Autumn gözlerini devirdi, hem de saklamadan gizlemeden. Birden teyakkuza geçmiştim. Alaycı yüz ifadelerini herkes çok net görebildiğini Autumn’un kafası almıyor muydu?

Kendry, Autumn’a sert sert bakarak, “Yoksa senin *daha iyi* bir fikrin mi var?” diye sordu.

Sırf Autumn giriş yapma şansını hâlâ kaçırmadığını an-

lasın diye başımı ihtiyatla, tek bir kez salladım. Önüne bir kapı açılmıştı, tek saniyelik bir fırsat yakalamıştı.

Autumn keyifle gülümsedi. “Bir sürü *daha iyi* fikrim var benim. Şu an tutup kriz geçirsem, o bile daha iyi bir fikir olurdu. Bakın, kimsenin eline yetki vermeye gelmez. Verirseniz de üç yüz tane “Götüm Olsun” yazılı oy kâğıdından başka bir şey elde edemezsiniz,” dedi.

O sırada en olmaması gereken şey oldu

Tüm kızlar dumura uğramışken Hunter Penington’la Chris Webb birbirlerini yumruklayıp, *kesin “Götüm Olsun” yazardık*, gibişeyler söyleyerek kıs kıs gülüyorlardı.

Maribeth cevap vermek için ağzını açtıysa da Autumn uyuşuk uyuşuk elini sallayarak, “Tema neyse ne. Çok da önemli sanki,” dedi.

Maribeth’in kaşları havaya öyle bir fırladı ki uçuyorlar sandım. İrkiliverdim. “Pardon ama *tema* olayın bütünleyici unsuru,” diye çıkti.

“Demek istediğim, bu tip şeyler bu kadar utandırıcı olmasa katılımcı sayısı çok daha fazla olurdu. Bir kez olsun adam gibi bir şeyler yapabiliriz. Mesela, Kült Filmler veya Hollywood Kahramanları konulu bir şeyler... Böylece kı-yafetler *temayı* belirlemiş olur.”

Maribeth dimdik oturup masum masum gözlerini kırptırdı. “Kostümlerle insanların içine çıkmak utandırıcı değil mi? Kusura bakma ama sanırım ben bir şeyler kaçırdım.”

Acı alaylardan ve açıkça üzerine gelinmesinden hiç mi hiç yılmayan Autumn iyice bastırdı. “Bir düşünün. Şöyle rahat, çarpıcı temalı bir şeyler yaparsak herkes çeşit çeşit

giyinebilecek. Erkekler kıyafetlerini son yüz yılın moda akımlarına göre seçebilir; istemezlerse kravat takmaz, ceket giymezler. Yani, *Rıhtımlar Üzerinde*'deki [On The Waterfront] Marlon Brando'nun smokin kemeri giymesi gibi bir şey değil bu."

Kızlar Autumn'u ölesiye bir şüpheyle süzüyorlardı. Fakat çemberin karşı tarafındaki Hunter, Autumn'un ağzından çıkanlar çok yerindeymiş gibi başını sallıyordu. Güreşçi oğlanların bazıları da epey dikkat kesilmişti. En son Autumn, okul çapında yapılacak bir oylamanın muhtemelen erkeklik organlarıyla alakalı sonuçlar içereceğini açıkladığından beri ilk defa bu kadar dikkatli dinliyorlardı.

Maribeth ise hiç ama hiç etkilenmemişti. "Süper. Yani her günkü gibi giyinecekler, öyle mi? Affedersin ama ne mantığı var bunun?"

"Bilmem. Belki de tek mantığı, böyle bir etkinliğin bir kez olsun eğlenceli geçecek olmasıdır."

Kılımı bile kıpırdatmadan duruyordum. Her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar olabilecek en kötü hâle gelmiş olmasına inanamıyordum. Herkes kendini fenerleri birleştirmeye vermişti. Göz kontağı kurdukları an onlar da bataklığın içine çekileceklermiş gibi davranıyorlardı.

CJ sehpanın üzerinden eğilerek kulağıma, "Bu gece çok hoş olmuşsun. Filmdeki kıza benziyorsun. *Tiffany'de* bilmem ne var ya... Autumn'un temasını yapacak olursak o kız gibi gelmelisin," diye fısıldadı.

İstemsizce, "Holly Golightly," dedim. Bir gözüm hâlâ, eli kulağındaki felaketin üzerindeydi.

Maribeth sırtını dimdik tutarak oturuyor, pamuk ipli-

ğine bağlı soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Öfkesi-
nin ne kadarının dans planlama hiyerarşisindeki yerinin
çiğnenmiş olmasından, ne kadarının ise Hunter'ın Au-
tumn'un atkuyruğu ile oynayıp durmasından ileri geldiği-
ni merak ediyordum.

Bakışları üzerime kaydı, kaşlarını kaldırışıyla, *Aferin Waverly, planının ne de güzel işledi*, mesajını veriyordu. “Sen ne düşünüyorsun, Waverly?” diye sordu.

Aslında şunu demek istemişti: *Ne düşündüğümü düşün-
düğünü adım gibi biliyorum.*

Autumn'u yeniden yola sokabilme çabasıyla, “Biricik
Hatırlar gibi bir şey olabilir aslında,” dedim.

“Ben klişeyim diye bağır bağır bağırmayan bir şeyler de
yapabiliriz,” dedi Autumn. Gülüşünün parlaklığı gözleri-
mi acıtmıştı. Bu kız ne yaptığını sanıyordu, Tanrı akşına?

Kasten mi yapıyordu bu gösteriyi yoksa sırf katılmak
istediği bir dans etkinliğini savunmak için mi böyle yapı-
yordu, bilememiştim. Fakat adım gibi emin olduğum bir
şey vardı. O da neşeli bir uysallık gösterememiş olmasının
Maribeth tarafından kabul görmeyeceğiydi.

Yüzüme hevesli, yardımcı olmaya istekli bir ifade otur-
tup, “Göz Açıp Kapayınca Dek'e ne dersiniz?” diye sor-
dum. Çünkü bazen esas planı bir kenara bırakıp hayat kur-
tarmak için ne gerekiyorsa yapmanız gerekiyordu.

Bir an çok yanlış bir öneride bulundum sandım. Çaba-
lamanın faydası yok gibiydi. İş işten geçmişti.

Derken Maribeth yumuşayıverdi. Gülümseyerek,
“Güzel fikir,” dedi. “Bayağı güzel hem de. Peki ikramlık-
ların üzerine minik saatler hatta kum saatleri koysak nasıl
olur?” diye sordu.

Böylece, Maribeth'in mührünü vurmasının ardından temamız beş dakikadan kısa bir süre içinde karara bağlanmıştı.

Autumn'a durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu anlatabilmek amacıyla bir bakış attım fakat dikkati başka yerdeydi. Hiçbir şey olmamış gibi masa süslerini yapmaya geri dönmüştü. Elini Hunter'ın koluna koymuştu. İkisi birden kesik kesik gülüyor, kahkahalarını içlerinde bastırıyorlardı.

Biraz daha limonata yapmak için benimle gelip yardım etmesini isteyerek kolundan tuttuğum gibi mutfaktan geçirip dışarıya, evin tavanı kubbeli girişine götürdüm. Saldaki ufak, çirkin oyundan uzaklaşmıştık.

Gereksiz yere bir ton para harcanmış sahte çiçek aranjmanının yanında durarak birbirimizin yüzüne baktık.

"Ne oldu? Yapma ama... Bu daha hiçbir şey. Altı üstü minik bir kapışma," dedi.

Autumn'un bu tür meselelerin çok da büyütülmemesi gerektiğine dair düşüncesi paniğe kapılmama sebep olmuştu. Maribeth'in sosyal projelerine karşı hislerinin ne derece güçlü olduğunu, kendini bu işlere ne kadar verdiğini kelimelerle ifade edemeyeceğimden Doric tarzı sahte sütunlardan birine yaslanıp Hunter'ın ve Neşeli Ufaklık şablon çıkarma partisinin olduğu tarafı işaret ederek, "Seni aşar, Autumn," dedim.

Autumn omuz silkti. Yüzünden pişmanlığın esamesi okunmuyordu. "Yapmak zorunda kaldım. Az kalsın beni toplantıdan atıyordu," dedi.

"Sen de Maribeth'in göz koyduğu çocuğa yapışırsan atamayacağını sandın, öyle mi?"

Autumn yanıma sokuldu. Gizli bir bilgiyi paylaşır gibiydi ses tonu. “Artık olay bir yarışa dönüştü. Bu boktan şeyi herkesin gözü önünde kazanabilmek için beni tutmak zorunda kalacak. Maribeth, rakibinin diskalifiye olmasıyla kazandığı zaferi, zaferden sayacak bir kız değil,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Autumn acımasız olmasına acımasız ama bir o kadar da isabetli bir değerlendirmede bulunmuştu. “En azından, şu düşmanlık işini birazcık azaltsan diyorum. Birazcık.”

“Çok meraklısı değilim. Şu anda tek istediğim eve gidip turla yiyerek televizyon seyretmek.” Bir anda başını yeneden eğip omuzlarını kamburlaştırdı. “Waverly ya... Ne yapıyoruz biz burada? Hiç *eğlenceli* değil ki...”

Ters ters, “*Eğlenceli* olmadığının ben de farkındayım,” diye karşılık verdim. “Hiçbir zaman da olmadı.” Bu son cümlem biraz yalandı çünkü bu toplantılar her zaman böyle değildi. Eskiden *eğlenceli* olurdu. Yedinci sınıftayken falan...

Autumn dirseklerini blok duvarın üzerine koyarak iç çekti. “Neyse, baksana. Kitle Kaynak Hanım’a özürlerimi iletirsin. Eve gidiyorum ben.”

Çömeliip çantasını koridorun hemen başına yığılmış çanta, cüzdan, ayakkabı yığınının kurtardı. Müfredat dışı etkinlik planlamanın ve göstermelik iyi işlerin monotonluğuna kimse tahammül edemiyordu ama elişi kâğıdına olan nefretim konusunda aklanmış olmak zannedildiği kadar rahatlatıcı değildi. Autumn bile görüldüğünden daha dayanıksız çıkmıştı.

“Yarın işin var mı?” diye sordum. Halbuki benim de

çok cazip bir teklifim yoktu. “Koşudan sonra hep birlikte alışveriş merkezine gideceğiz. İstersen sen de gel.”

“Olur olur,” deyip çantasını omzuna attığı gibi antreye doğru yürümeye başladı. Antrenin yerleri mermerdendi, parıl parıl parlıyordu. Birden durup bana döndü. “CJ haklı,” dedi. “Elbise konusunda. Siyah veya lacivert bir şeyler seçmelisin. Sırtı açık olsun, yakası da kayık yaka.”

“Mücevher renklerini kullanacağız. Maribeth saçımıza takacağımız çiçekelrin renklerini çoktan seçti. Hatta tokaları falan da aldı,” dedim.

Maribeth’in çiçeklerle ilgili aranjmanları yapmasına karışmayarak kendimden ödün veriyormuşum da bu duruma sitem ediyormuşum gibi çıkmıştı sesim. Halbuki zerre kadar umurumda değildi. Bu yalnızca, çiçeklerle ilgili en ufak bir enerji sarf etmek zorunda kalmamamın karşılığında bile isteye bulunduğum bir fedakârlıktı.

Autumn gülümseyip başını salladı. “Tabii mücevher renklerini kullanmak ister. Çünkü gökyakut ve turkuaz ona çok yakışıyor. Senin ise daha az göze çarpan renkleri kullanman lazım. Hanım hanımcık bir renk seçeceksin. Böylece insanlar sana farklı bir açıdan bakmış olacaklar. Göze çarpacaksın. Dansa da başka biriyle gitmen lazım. CJ senin entelektüel üstünlük anlayışına yakışmayan bir tip.”

Oda üstüme üstüme gelmeye başlamış olmasına rağmen güldüm.

Eve gidip battaniyelerime ve mumuma kavuşmak istiyordum. Marshall’a kavuşmak istiyordum.

Autumn kapının eşiğinde durmuş, bana öylece ba-

kıyordu. Gülümsediğinde boğazıma sebepsiz yere bir yumru oturuverdi. Birden gönlümden koşmaktan, koşup uzaklaşmaktan başka bir şey geçmez olmuştu.

MARSHALL

Müzik Kutusu

İnsan hastalığı atlattıktan sonra okula dönünce kendini, düşündüğünden de fazla vakit kaybetmiş gibi bir tuhaf hissediyordu.

Okulun park yerine girdiğinde okul binası gözüme hatırladığımdan daha büyük görünmüştü. Bir an dünya hızla büyüyor, genişliyor gibi gelmişti.

Ollie her zamanki gibi oradaydı, beni bekliyordu. Okulun batı kapısındaki basamakları salına salına çıktık. Beni bir ömür sürecek olsa da beklerdi, bir gün çıkıp geleceğime olan inancı tamdı.

Buna rağmen Heather nerelerde olduğumu öğrenmek istemişti. Kendimi iyi hissedip hissetmediğimi, kendisini neden hiç aramadığımı sormuştu. Mesele şuydu ki Heather'ın evime geldiğini, benimle birlikte kanepede oturduğunu hayal bile edemiyordum. Ben ciğerlerim sökülürcesine öksürür, uyur, televizyona bakarken birileriyle mesajlaştığını veya dergi karıştırdığını gözümde canlandıramıyordum.

Daha doğrusu, canlandırabiliyordum ama canlanan görüntü gözlerimi acıtıyordu.

Biraz olsun iyileşmişim.

Kendimi saydamlaşmış, kilo vermişim gibi hissetsem de biraz olsun iyileşmişim.

Tüm derslerde geri kalmıştım. Geri kalmıştım derken takip ederken geri kaldığım söylenemezdi. Yine de, öğle yemeğinin ardından ufak tefek birkaç konuya, yani umursamazlıktan geldiğim tüm tekrar sorularına ve çalışma kâğıtlarına dalarcasına bir giriş yapmıştım. Rapor ve inceleme yazılarını yazmak zor gelmişti. Ne var ki, yarım yamalak da olsa, sınavda üç beş şey yazabilecek kadar not çıkarmış; İleri Seviye İngilizce kitabının bir kısmını okumuştum. Tarih ağzımın içine etmişti etmesine ama bu kadar az çaba gösterip tembellik ederek buna kendim müsaade etmişim.

Küçük, boktan masamda oturmuş, fen dersi için kitaptan ödev verilen kısma gözlerimi dikmişim. Halbuki gözüm kitap mitap görmüyordu.

Kafam aptal saptal şeylerle meşguldü. Aklım Annie'nin takı kutusuna takılmıştı. Şu beyaz kartondan yapıma, içi pembe kumaş astarlı kutulardandı. Kutuyu açınca içinden dantel etekli bir balerin çıkıyordu. Balerin kendi etrafında dönüp dururken kutudan müzik çalıyordu.

Eskiden odasına gizlice girer kutuyu açardım. Eşyalarını dağıtmama sinir olurdu. Yine de balerinin dansını seyredebilmek uğruna tokat yeme ihtimalini göze alırdım.

O balerin bir parça huzur gibi bir şeydi benim için. Tutkunu olduğum eşi benzeri az bulunur, küçük limandı. Annie o şeyi on yıl önce atmıştı. O zamandan beri hiçbir şey tam anlamıyla huzur getirmemişti.

En sonunda ışığı söndürüp yatağa girdim. Hem yorgundum hem de değildim. Kaburgalarım hâlâ sızlıyor olsa da kuru öksürüğü atlatmıştım. Günlerdir uyuyup duruyordum zaten. Çok ağır bir uykuydu, ilaç verilmiş gibi uyumuştum. Halbuki artık bir buçuk iki tane soğuk algınlığı ilacı almadan nasıl uyunduğunu hatırlayamıyordum bile.

Gözlerimi kapattığımda Waverly gözümün önüne geliyor, zihnimde canlanan adi sinemanın perdesinde gölge oyunu gibi oynuyordu. Oraya ait olmadığı gün gibi ortada olmasına rağmen sürekli boy gösteriyordu. Hayalinden bir türlü kurtulamıyordum. Kabul etmeliyim ki suçluluk duygusu içimi kemirse de kurtulmak istediğim pek söylemezdi.

Üzerinde ara sıra giydiği ince, ipeğimsi etek vardı Hatta gerçek ipekten bile yapılmış olabilirdi; bu da ben de ona daha çok dokunma isteği uyandırıyor. Eteğinin altından teni çok hoş bir çiniyi, elde boyanmış Avrupa işi bir oyuncak bebeği andırıyor, kaymak gibi görünüyordu. Gerçek olsun olmasın. O anda umurumda bile değildi.

Birkaç metre ötemdeydi. Birbirimize bakıyorduk. Derken görüntü değişiverdi. Annemle babam salondan, gündüz kuşağı kadın programlarındaki seyirciler gibi kafamdaki görüntüye saldırıyorlardı. Yastığım başımın altına toplanmıştı. Çarşafım sigarayla mentollü öksürük pastilli karışımı bir şeyler kokuyordu. Kafamı hayalime vermekte zorlanıyordum.

Waverly sırtüstü uzanmış, bana bakıyordu.

İlk düğmeyi çözmeye çalışırken hislerim göğsümden

gürleyerek yükselip kanıma karıştı. Dudağını ısırduğında yüzü o kadar içten, o kadar güvenilir görünmüştü ki uzanıp denizde boğulmak üzere olan biri gibi ona tutunmak istemiştim. Fakat onun yerine eğilip düğmelerini çekiştirerek Waverly'nin tişörtünü sıyırdım. İlk düğmesini deliğinden çıkarmayı başarinca en sonuna kadar açtım.

Tişörtü açılınca dantel kenarlı beyaz sutyeniyle birlikte göğüslerinin şekli ortaya çıkmıştı. İpincecik bir beli vardı. Tanrım, teni ise... Yanağında parmağımı gezdirince yüzünü bir gülümseme kapladı.

Önce adım döküldü dudaklarından, sonra da “beni öpsene” cümlesi.

Öpmek için başımı eğince o da bana doğru uzandı. Elini başımın arkasına koyup yavaşça öpmeye başladı. Hızlı gidip ânı mahvetmek istemiyormuş gibi bir hâli vardı. Dünya üzerinde öpmek istediği tek kişi bendim sanki.

WAVERLY

6.

Ne olduğu anlaşılmayan şekiller karanlığı mesken edinmişlerdi. Karanlık ise her yanıma zift gibi kaplamıştı. Ufak mıydı devasa mı, yoksa ikisinin ortasında bir şey miydi anlayamamıştım. Yalnızca tam ortasında, boşluğun içinde belli belirsiz dikildiğimi biliyordum.

Ortamdaki koku epey tanıdık gelmişti. Ayaklarımın altında o keçeleşmiş halı seriliydi. Bir ses vardı. Bir an önce kesilmezse keçileri kaçıracaktım. O sırada içinde bulunduğum vaziyet tüm ehemmiyetiyle sel misali üzerime boşandı.

Sesim kulak tırmalayıcı, cırtlak bir tonda çıkmıştı, acı bir feryadı andırıyordu. “Aman Tanrım! Bana bunu yapmadığını söyle!”

Marshall bir anda doğrulup sırtını duvara dayadı. Karanlığın içindeki gölgesinin yatak örtüsünü hızla göğsüne çektiğini gördüm. Bir an nefes alıp verişinin sinir bozucu sesinden başka ses çıkmaz oldu.

O sırada karanlığın içinden bir yutkunma sesi geldi. Konuşmaya başladığında sesi çatal çataldı. “Waverly, sen misin?”

Ben güçsüz biri değildim.

Hassas veya çıtkırıldım da değildim. Öyle kolay kolay yüzüm kızarmazdı. Fakat utancımın suratımın tam ortasına yerleştiğini hissetmiştim.

Orada olmamam gerektiğini kesin surette anlamıştım. Diğer tüm seferleri görmezden gelebilmişim halbuki. Sabahları uyandığımda, plastik çakmaları, mavi tişörtleri ve ayağıma yapışmış kuru yaprakları akıl süzgecinden geçirmiş, kendi kendime önemli olmadığını veya koca bir evrende yaşadığımı söyleyebilmişim. Gerçek değil bunlar, diyebilmişim.

Fakat bu seferki korkunçtu, yadsınamazdı. Tam karşımda yaşanıyordu. Bir an, yerin dibine geçmiş hâlde kendi omuzlarıma tutunarak odanın ortasında öylece dikilmiştim.

Marshall dizlerini doğrultmuş, sırtını duvara yaslamış oturuyordu. İkimiz de hareket etmedik. Bir süre sonra gözlerim karanlığa alışmaya başladı.

“Burada olmaman lazım,” diye fısıldadı. Orada *olmam gerektiğini* mi yoksa *olma ihtimalim bulunmadığını* mı kastetmişti, söylemesi zordu.

Ayaklarımı halının üzerinde sürüye sürüye yatağa doğru yürüdüm. Oraya buraya atılmış kitapları, başıboş çorapları ayağımla öteye iteleyerek döşegin köşesine vardım.

Yatağın üzerine oturunca yatak örtüsünün yumuşacık, sıcacık olduğunu fark ettim. Üzerinde baharatlı bir deodoran kokusu vardı. Marshall’ın saçlarından yükselen rahiyalı, dumanımsı koku tüylerimi dike diken etmişti.

Benden öteye kaçıp sırtını iyice duvara yaslayarak, “Nasıl yapıyorsun bunu?” diye sordu.

El yordamıyla karyola başlığını arayarak iyice yanına kaydım.

Elim omzuna sürtününce derin derin nefes aldı. Üzerine tişört giymemişti.

“Ne var, Waverly?”

Kıpırdanmayı kestim. Titrek titrek konuşuyordu. Sesinin bu kadar hüzünlü çıkmasını beklememiştim.

Karanlıkta kıpırdamadan, birbirimize dokunmadan öylece oturakaldık. Yatağın döşegi süngerimsiydi. Ortası hafifçe çökmüştü. Daha önce kendimi hiç bu kadar zincirinden boşanmış hissetmemiştim. Karanlıkta elin oğlunun yatağında, üstelik onunla birlikte gecenin bir yarısı üzerimde pijamalarım, omzuna dokunduğum çıplak elimin tatlı tatlı karıncalanması dinmek bilmez hâlde hiç oturmamıştım.

“Beni öpmeni istiyorum,” dedim. Sesim hiç olmayacak şekilde çekingen ve dalgın çıkmıştı. Ses tonumdan dediğimi kastetmiyormuş gibi anlaşılabilirse de bazen ses tonu pek bir ipucu vermezdi. Kelimeleri ancak kulaklarım ile duyduktan sonra hayatımda hiçbir şeyi bu kadar net kastetmediğimi fark etmiştim.

“Olmaz,” dedi.

“Niye ki?”

“Şaka falan mı bu?” diye sordu. Sesi yine nefesini toplayamamış gibi çatallaşmıştı. “Benim gibilersenin gibi kızlarla öpüşmez.”

Bir an hiçbir şey demedim. Ardından içine girer gibi sokularak, kulağının hemen dibinde, “Fakat geceleri biz, biz gibi değiliz. Ne istersek yaparız,” dedim.

Yüzünü duvara döndü. “Yani? Epey acınası bir durum o zaman? Uyduruktan, bayağı uyduruktan, aptal saptal bir hayal.” Kollarını kendini koruyormuşçasına göğsünde kavuşturmuştu. Ses tonu sertti, can yakıcıydı.

Diğer yandan ben, o bahsettiği hayalin içinde olmaktan epey memnundum.

Kollarımı boynuna dolayıp öptüm Marshall’ı.

Birbirine sürten bedenlerimizden öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki... Bir an için dudaklarımın dudaklarına uyguladığı basınç gereğinden fazla gelse de bir saniye sonra, üzerindeki basınca dayanamayan bir bina misali patlayıp kabımdan sıyrılıvermiştim.

Doğrudur, daha önce başkaları tarafından öpülmüştüm. Dans partilerinin ardından yapılan partilerde ve başka toplantılarda da... Sebepsiz yere, kalbi duygulardan uzak, uzun öpücüklerdi onlar. Fakat hayatımda ilk defa ben, kendim birini öpüyordum.

Marshall oturmaktan başka hiçbir şey yapmayarak kendini bana bırakmıştı. Dudakları yumuşaktı. Hiç tepki göstermiyorlardı. Bu da Marshall’ı tutup bırakmayanın, ilk öpenin ben olduğumu açıkça gösteriyordu. İlk adımı ben atmış, reddedilme riskini göze almıştım.

Başım dönmüş, nefesim kesilmiş bir hâlde ayrıldım dudaklarından. Kim bilir belki de bunca zamandır, Marshall’ın bana bakmaktaki niyetini... Yanılmıştım belki.

Tam ben bunları düşünürken Marshall beni kolumdan tutup geri öptü.

Filmlerdeki veya kitaplardaki gibi bir öpüşme olmamıştı. Beni tuttuğu gibi yatağa yapıştırıp arzularına ve hırslına yenik düşerek üzerime atlamamıştı. Tam tersine, beni kendine çekip usul usul öpmüştü. Kocaman, sıcak elleri pijamamın üstünden içeri dalıyordu. Diş macununun tadını almıştım.

Göğsü pürüzsüzdü. Onu duvara itip sıkıştırarak önüne diz çöktüm. Kalçasının üst tarafını dizlerimin arasına iyice oturtabilmek için biraz kıınıldadı. Kim kimin kanına giriyor, öpücüklerinin esiri ediyor belli değildi.

Daha hiçbir şey beni, Marshall'ın dudaklarının dudaklarıma kenetlendiğinde olduğu kadar heyecandan tir tir titretmemişti. Yaşadığım heyecana dayanacak gücüm kalmadığında dudaklarımı önce boynuna, ardından göğsüne ve aşağılara sürüdüm.

Tam da o anda beni omuzlarımdan yakalayıp geri çekti. "Bunu yapamayız," dedi.

"Niyeymiş? Sen de bunu hayal etmiyor muydun?" diye sordum.

Cevap verirken sesi sert ama dokunaklı çıkmıştı. "*Hayır.*"

Hem yalan hem de doğruyu söylüyordu. Önemli olan, benden hoşlanıp hoşlanmaması ya da sonu gelmez bir günde beni okul koridorunda gözetleyip durması veya bana dokunabilmeyi hayal etmiş olması değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Önemli olan içinde bulunduğumuz gerçeklikti. Çıplak kollarına koyduğum ellerim, bedenimin aslında imkânsız olan bir yeri işgal ediyor olmasıydı. Bu gerçeğe dönüşmemesi gereken bir hayaldi.

Göbek deliğinin üzerinde bir tutam tüy vardı. Ama bir tutamcık... Boksırına doğru yoğunlaşıyordu tüyler. Parmaklarımla tüyleri takip edip parmaklarımı beline kadar indirdim. Kalça kemiğine dokunmamla karnının altındaki kaslar titreyip sarsıldı.

Bunu yapmayı önceden düşünmüştüm. Farazi olsa da düşünmüştüm. Gelecekte bir zaman gelecekti ve Waverly gelecekteki farazi sevgilisi için dizginleri bırakacaktı. Fakat bunu sözde yetişkinliğe erişmiş, olgun bir dünyada, belki üniversite zamanlarında yapacaktı. Çünkü şimdiki Waverly'nin kalkıp ön sevişme becerilerini geliştirecek ya da bu iş için hazır olup olmadığına kafa patlatacak vakti yoktu. Şimdiki Waverly bir tek CJ Borsen'e sade bir hoşça kal öpücüğü verip vermeme konusunda kafa yormuştu.

Marshall'ın elimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti, nefesini tutuyordu sanki.

Sırtımı doğrulttum ama elimi çekmedim. "Durmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Marshall, "Hayır," diye cevap verdi. Ellerini kalçalarımaya koymuştu, sırtüstü uzanıyordu. Sesinin öyle suçlu çıkması bana biraz komik gelmişti. *Bunu yapamayız. Yine de durma sen.*

Daha önce hiç bir çocuğa dokunmamıştım. Bu şekilde dokunmamıştım yani. Benim pek aklıma gelmezdi böyle işler. Pijama partilerinde sohbet koyulaşp munzurlaştığında bile gelmezdi. Dokuzuncu sınıftayken oğlanların beden eğitimi dersinde bile erekte olup, basketbol şortlarının içinden şov yapmaları hiç ama hiç ilgimi çekmezdi.

Marshall kalçalarını sıkarken soluksuz kalmış gibi nefes alıp veriyordu. Birden yatakta yuvarlanarak kenara çekilip sırtını dikleştirdi. Beni tutup sıkıca kendine çekiverdi.

Boynumda gezinen dudakları ılıktı. Dudaklarının dokunuşuyla, damarlarımdan tüm vücuduma bir elektrik dalgası yayılıyordu. Deli gibi heyecanlı ama aynı zamanda saygılı bir şekilde beni soymaya başladı. Pijamamın altını beceriksizce çekiştirip hızla kalçalarımdan aşağıya indirerek dokundu bana. Yüzü ellerimin arasındaydı, ağzındaki ılık diş macunun tadına doymak istiyordum. Marshall'ın öpmek istiyordum fakat sırf birisiyle öpüşmüş olmak için değil.

Yalnızca onu öpmek istediğim için.

•

Bir sorunum vardı.

Ne astral seyahatlerden ne de aklımdaki tek kişi Marshall Holt'ken, CJ Borsen'le tek taraflı bir ilişkiyi dolaylı yollardan da olsa kabul etmemden bahsediyorum.

Autumn Pickerel'i oyuncak misali kurduktan sonra da serbest bırakıp malum dünyamızı yıkmasına seyirci kalmaktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi, kızın kurmalı bir yıkım makinesine dönüşmüş olmasını saymıyorum bile. Yakında yerel bir karşılaşmaya çıkacak olmamdan, trigonometri sınavımdan veya geçen gece aylardır ilk defa deliksiz bir uyku çekmemden falan da bahsetmiyorum.

Boynumun yan tarafındaki devasa kızarıklıktan bahsediyorum.

Bordomsu bir rengi vardı, biraz biraz İspanya haritasını andırıyordu. Hatta o kadar kocamandı ki kendi başına bir vekil çıkarsa yeriye. Boynumdaki şah damarı attıkça nefes alıp veriyormuş gibi görünüyordu.

Şifonyerimin üzerindeki aynada kendimi inceliyordum. Kızarıklığı kapatabilecek kadar yoğun bir makyaj yapmam mümkün değildi. Kızarıklık, kızarıklık değil, kılcac damarlarımın çarpışmasından geriye kalan kan toplamış muharebe alınıydı sanki. Felaketin daniskasıydı.

Ben hep olanı olduğu gibi görmeyi yeğlerdim. Gece-
lerimin gündüzlerimden daha gerçekçi gelmesi tamamen
normal bir durumdu.

Gözlerimi kapayıp ipin ucunu yakalamaya çalıştım. Bir
haftadan fazla bir süre önce bir gece, mum yakıp yatağıma
uzanmıştım. Sonra da her yanımda kuru yapraklarla uyan-
mıştım. O geceden beri zaman zaman, her şeyden sıyrılıp
uzaklaştığım anlar olmuştu. Bu anları genellikle aşırı ka-
fein aldığım da veya bedenimin içine hapsolmuş gibi his-
settiğimde yaşamıştım. Kendime, *Bu nasıl mümkün olabilir?*
Akla mantığa sığar mı? diye sorup durmaktaydım.

Kızarıklık kanlı canlı karşımda duruyordu. Dokununca
canım yanıyordu. Bu sefer öyle abuk sabuk, sahici bir rüya
falan görmemiştim. Tanımadığım bir oğlanın verdiği kır-
mızı plastik çakmak gibi de değildi. Utanmadan sıkılma-
dan, yapmasam ölmüşüm gibi, Marshall'la çılgınlar gibi
öpüşmüştüm. Üstelik fevkalade hissetmiştim kendimi.

Şifonyerimin önünde dikilmiş, gözlerimi boynuma
dikmişim. Sanırsınız bakışlarımın gücüyle aynadaki yan-
sımamın üstünü başımı düzeltebilecek ya da en azından
boynundaki kızarıklığı geçirebilecektim.

Maalesef, hiç şansım yoktu. Kızarıklık olduğu gibi du-
ruyordu.

Takı kutumun dibinde, büyük annemin sekizinci sınıf
mezuniyetimde hediye ettiğı parıltılı boyunluk kolyeyi
bulmuştum. Kolye ne yüzümün keskin hatlarına ne de
güzellik anlayışına uysa da üzerindeki sahte taşlar, Çıkarıp
taksana bizi. Bizim işimiz bu, dercesine göz kırıyorlardı.

Kolye fena hâlde süslü püslüydü. Saray işi telkâriyle

örölmüştü. Boynuma takar takmaz aynada bana bakan kız ağırbaşı bir hanımefendiye dönüşüvermişti. Narin, saf bir kız, Autumn'un deyişiiyle *hanım hanımcık* bir kız duruyordu karşımda. Adeta o sır küpü kız gitmiş, yerine hiç olmadığı kadar masum bir kız gelmişti.

Teneffüsler geçit töreni düzenlemişçesine önümden geçip gidiyor, bir türlü bitmek bilmiyorlardı.

On dakikalık teneffüslerimin her birini dolabımın önünde oyalanarak geçiriyordum. Marshall'dan bir işaret bekliyordum ama o, yüzünü bana dönmeme konusunda inat ediyordu. Yüzünü bir kez olsun görebilseydim, eminim ne düşündüğünü okuyabilirdim. Hiç değilse, aramızda geçenleri bildiğinden mi yoksa bana tamamen bir yabancı olduğundan ve *biz* diye bir şey olmadığından mı gözlerini kaçırdığını anlardım.

Halbuki ne kadar gerçekçi olmaya çalışırsam çalışayım, son söylediğimin doğru olmadığını bal gibi biliyordum. Kolyemin altında, durumun nişanesi misali kopkuyu bir ezik duruyordu.

Bu şekilde zilin çalmasını bekleyerek koridora bakmaya devam ettim. Her seferinde Marshall, yüzünü benden kaçırarak Ollie Poe'yla derin sohbetlere dalıyordu. Haddinden fazla denebilecek derecede görmezden geliyordu beni.

Maribeth, dışarıdan görüldüğü kadarıyla, geçen gece yaşananlardan dolayı beni affetmişti. Yüce gönüllükle Autumn fiyaskosunu bir kenara koymuş ya da en azından memnuniyetsizliğini bir şişeye hapsedip yıllandırmaya ka-

rar vermişti. Trigonometri dersinden önce dolabımın orada beni şöyle bir süzse de kolyemin lafını etmedi.

Onun yerine, elindeki yulaf ezmeli bisküviden ikram etti. Ardından, beş dakika boyunca Palmer'ın inadını dal-gaya aldı durarak beni biraz olsun neşelendirdi. Palmer'ın, dünyanın en mükemmel platform topukluluklarını bulmayı kafasına koyduğunu duymamla yerine gelen neşem, bir de böyle bir şeyin olabileceğine inandığını duyunca ikiye katlanmıştı. Renkli simlerin insanı çok mutlu ettiğinden söz etmeye başladık. Sesim ne kadar kulak tırma-layıcı çıkarsa çıksın, uzaktan bakılınca bayağı pervasız göründüğüm farkındaydım.

Öğle yemeğinde, yedi dolarlık menüler bulabileceğimizi Küçük Şişuan'a uğradık. Arka duvardaki fiyat listesi tam otuz yedi seçeneğimiz olduğunu gururla duyuruyordu. Menülerin hepsi strafor paket kaplarının içinde, koca koca porsiyonlarda geliyordu.

Maribeth başka zaman olsa Çin yemeğine burun kıvrırdı fakat bu sefer teklif ettiğimde, onu çok kaygılandır-yormuşum gibi usulca başını sallamaktan başka bir cevap vermedi. Önümde göz kamaştırıcı bir gün uzanıyordu ve ben kurt gibi açtım. Vıcık vıcık yağlı, sodyum dolu bir şeyler çekiyordu canım. Maribeth, yemeği pas sökücüye batırılmış gibi gelmiş olmasına rağmen ağzını açıp da aş-ağlayıcı tek bir söz etmemişti.

Bana, "Karşılaşmadan sonra bizimle alışveriş merkezine geleceksin, değil mi?" diye sorduğunda, rüzgârlıklarımıza sarınmış, okula dönüyorduk. Önce adımlarını yavaşlattı, sonra da tamamen durdu. "Autumn da gelebilir aslında," dedi.

Cümlesi kayarak uzaklaşıp kayıplara karışmadan hemen önce kısacık bir an için havada asılı kaldı. Ne cevap vereceğimi bilememiştim.

Maribeth mahcup mahcup omuz silkip gözlerini kaçırdı. “Gelmek isterse yani.”

Anlayışlı görünmeye çalışarak başımı sallasam da içten içe bayağı etkilenmiştim. Autumn, Maribeth’in, rakibinin elenmesiyle elde edeceği zaferi saymayacağını söylediğinden lafını bilerek konuşmuştu.

Okulun doğu bakan tarafındaki çimenliğin yarısına gelmiştik. Rüzgâr şiddetlenmişti. Yerlerdeki sigara izmaritlerini ve park yerinden döne döne gelen şeker kâğıtlarını üzerimize savuruyordu. Gökyüzü katı kalpli bir üniforma grisine bürünmüştü.

Yağa bulanmış bir patates kızartması kâğıdının üzerine basınca ayağımın arkasına bir ağırlık girivermiş, girdiği gibi hızla geçmişti Eğer ayak kemerimdeki etlerin kemiklerden çekilmesi geçmezse okuldaki koçlardan biriyle görüşmem gerekecekti. Fakat bunu ancak son çare olarak düşünebilirdim. Kendini fazla yormanın lise çağındaki sporcuları nasıl harap ettiğine dair makaleleri toplamaya başladığından beri Spor Sağlığı Uzmanı Molly Bruin milleti *iyileşip toparlanmaları amacıyla* yedek kulübesinde oturtmayı pek sever olmuştu. Bu işin iyi bir şekilde sonlanmasının mümkünatı yoktu.

Maribeth iyice sokulup düzenbaz bir gülücük atarak, “Ee, CJ’yle nasıl gidiyor?” diye sordu.

Uçarı ve neşeli bir ses tonu yakalamaya çalışarak, “İyi,” diye cevap verdim. Biraz olsun aklımdaymış gibi çıksın istemişim sesim. “Bayağı iyi...”

Tek amacım Maribeth'in merakını gidermek olsa da kelimeler ağızımdan sesli çıkar çıkmaz içime dolan neşe gayet sahiciydi. Yüzüme ılık su gibi çarpan adrenalin de epey sahiciydi. Bir kez daha Marshall Holt'la birlikte, karanlığın içindeydik.

Bundan yirmi dört saat önce çok farklı bir kızdım. Sevişmek, oğlanlar veya birilerinin çıplak bedenleri aklımın ucundan bile geçmezken artık, bu tip düşünceler çok çekici gelmeye başlamıştı. Araştırılmaya değer bir konuydu bu. Onu öpüşümü, öperken kendimi ne de gözükara hissettiğimi tekrar tekrar düşünüyordum. Bir saniye bile düşünmeden yine olsa yine yapacağımı, Marshall'ın üstünü başını dişlerimle parçalamayı ne çok arzuladığımı düşünmeden edemiyordum.

Maribeth'in gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. "Tanrım! Waverly! Senin bir sır-*run* vaaar," diye bağırdı. "Sırrın" kelimesini, gözlerini fal taşı gibi açarak çocukken oynadığımız oyunlarda söylediğimiz mânilerin yavaşlığında şakıymıştı. Kolyem hâlâ boynumda olsa da elimle boynumu kapatma ihtiyacı hissetmiştim.

O sırada futbol sahasında bando takımının kızları yerel oyunlar için alıştırma yapıyorlardı. Kızlar hep bir ağızdan Maribeth'in cümlesini tekrar edince Maribeth de şaha kalkmış okul ruhunun melodisine ayak uydurmadan, onlara katılmadan edememişti. "Waverly'nin sır-*rı* vaaar, sır-*rı* vaaar!"

"Yok sırrım mırrım."

Maribeth uzanıp elinin avucumun içine sokuşturdu. "Peki, peki... Hemen şimdi anlatmana gerek yok zaten. Ama yapma yani... Anlamayacağımı mı sandın?"

Konuyu uzatmaktaki ısrarı nefesimi kesmişti. Kendimi, güverteden okyanusa düşmüşüm de Maribeth beni girdabının derinliklerine çekmek, okyanusun dibine batırmak istercesine aşağılara çekiyormuş gibi hissediyordum.

Maribeth'e yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetmiştim. Vicdanımı rahatlatmak için, parmaklarımı parmaklarına kenetleyip geri onun elini sıktım.

Üzerime yaslanıp başını bulutlu gökyüzüne doğru eğerek, "Tanrım! Tepeni mi attırdım yoksa?" Bandodaki kızların üzerinde eşofmanlar ve renk uyumu gözetilmeden takılmış bereler vardı. Hep birlikte ileri marş yürüyorlardı. Bu hâllerleriyle kurlmalı oyuncakları andırıyorlardı.

"Waverly? Ya Waverly... Bir sorun mu var? Kızdın mı? Ölesiye heyecanlandın mı yoksa? Niye heyecanlanmış gibi bir hâlin yok?"

Bando takımındaki kızlar asker ciddiyetiyle topuklarının üzerinde geriye dönerken başımı sağa sola salladım.

Efendim, ne demiştin Maribeth? Duyamadım?

Karşılaşmaya gideceğimiz için yedinci teneffüsten hemen sonra ayrılacaktık. Soyunma odasında Autumn yanımında dolaşması bu dünyadaki en normal şeymişçesine salına salına dolanıyordu. Üzerindeki kazak görüp görebileceğim en pembe şeydi muhtemelen. Hiç değilse çılgın saçlarına ve gözüne çektiği Kleopatra'msı göz kalemine geri dönmemesi içime biraz su serpmişti. Üzerindekini dalgasına mı yoksa Maribeth'i, hatta beni öyle insanlar sandığından mı giymişti, anlayamamıştım.

Başımla geniş, pötikareli saç bandını göstererek, "Bugün çok afili olmuşsun," dedim.

Çantasıyla eskiz defterini yere attı. Dolgu topuk ayak-kabılarını çekiştirerek çekiştirerek çıkararak onları da yere atı-verdi. “Sen de çok afili olmuşsun, hatta bin kat daha afili. Daha sık takı taksana. Bayağı iyi olmuş,” dedi.

Etrafımızdaki herkes ellerindeki ağrı bantları ve tarak-larla telaşlı telaşlı bir o yana bir bu yana gidiyordu. Pal-mer bir köşeye çekilmiş, gözlerini kapatmış, ellerini tavana uzatarak yoga hareketleri yapıyordu.

Ellerimi kolyemin üzerinde gezdirirken hemen altında yatan ezik deriyi gözümde canlandırdım. Yarışmada takı takmamıza izin verilmiyordu. Öyle ya da böyle eziğin üze-rini açmam gerekecekti.

Daha fazla uzatmadan kolyemi çıkardım. Autumn tek kelime etmese bile boynumdaki eziğin konusu açmanın bir yolunu aradığını resmen hissetmiştim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim çünkü gülümsemek bana saf bir hava katıyordu. Hem gülümsemeseydim, her an bir şeyler soracakmış gibi bir hâli vardı.

“Waverly,” diye adımı seslendi.

Adımı seslenişiyle sırtımdan aşağıya iğneler batır gibi olmuştu. Köprücük kemiklerimi sıkıp geri bıraktım.

“Waverly.”

“Efendim?” Sesim çok çekingen, hatta uyku semesi gibi şaşkın çıkmıştı.

Autumn bana sıkıca sarılarak bir öne bir arkaya salladı, sonra bırakıp gülmeye ve dönerek uzaklaşmaya başladı. “Waverly. Sana bir *mutluluk* gelmiş. Şu işe bak! Tabularını yıkmaya başladın anlaşılan.”

Kuş Deresi’ne giderken otobüste yan yana oturduk.

Etrafımızdaki herkes yırtınırcasına kahkahalar atarken biz Autumn'un kulaklığından müzik dinliyorduk.

Çalan şarkıları bilmesem de bayağı sarmışlardı. Birbirimize yaslanmıştık, müziğin ritmine uyarak kafalarımızı sallıyorduk. Küçükken Maribeth'le de yapardık bunu fakat nedendir bilmem, onunla kafa sallamaktan artık zevk almaz olmuştum. Autumn'la kafa sallamak ise çok zevkliydi.

Otobüsün yanından geçip giden araçları izliyordu Autumn. Ne boynumdaki eziğin detaylarını öğrenmek için ağzımı arıyor ne de çene çalmaya uğraşıyordu. Boynumu koskoca bir kıta büyüklüğünde ezmeyi nasıl becerdiğimi öğrenmeye çalışmıyordu.

Şehir merkezine giden yolu yarılamıştık ki kafama dank ediverdi. Konuyu açmamasının sebebi kibarlık etmek falan değildi. Yalnızca Autumn, toplumsal dünyanın ücra bir köşesinden geliyordu ve o ücra köşede azgın tekeler gibi öpüşmek hiç de garip karşılanmıyordu.

•

“Bu hiç olmamış,” dedi Autumn.

Karşılaşma başlı başına bir felaketti zaten.

Dördüncü olmuştum. Halbuki ayaklarım mutfak bıçağıyla kesilip tekrar yerine takılıyormuş gibi acımasaydı daha iyi bir performans gösterebilirdim. Autumn ise ilk dördün yakınından bile geçememişti.

Alışveriş merkezinde Flora/Fauna isimli mağazaya gelmiştik. Üzerime yerlere kadar uzanan satenden bir elbiseyi geçirmiş, aynadaki yansıma bakiyordum.

Burası dördüncü mağazamızdı. Bir şeyler bulamadan çıktığımız her yeni mağazayla birlikte Autumn’un kıyafetinden *anladığına* daha bir ikna olmuştum. Dağınık saçları ve sürekli tişört giyip durması sağ olsun, giyim kuşam konularından anlayabileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştım. Neyse ki genel kayıtsızlık hâli okul dışına uzanmıyormuş. Gece elbisesi bakmaya gelince Autumn’un kafası zehir gibi çalışıyordu.

Aynadan Autumn’a ters, usanmış bir bakış attım.

Boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadı. Parmaklarıyla saymaya başladı. “Şimdi şu üzerindeki ne noktalardan bakmamız gerektiğine bir karar verelim. Bir, sen kimsin? İki, olmaz ya. Üç, cidden, kimsin sen? Dört, çıkar şunu.”

Sakin kalmaya çalışarak, “Çiçeklerden dolayı denemiştin. Masalara koyacağımız orkideler, şu çok parlak renkli olanlardan... Fuşyayla gidecek bir şeyler seçmem lazım.”

“Beni alakadar etmez. Yaprağına çengelli iğne takılmış yirmi dolarlık iki orkide için renk uyumu işinin tüm ilkelere karşı gelmeye çalışıyorsun. Sen kendini bu elbisenin içinde küçük düşürürken seyirci kalmaya niyetim yok.”

Ayaklarımı sürüyerek kabine geri girip tır tır titreyerek elbiseyi üzerimden çektim çıkardım. Elbisenin kumaşı çok serin tutuyor, insanın üzerine yapıştıyordu. Bir saniye daha üzerimde kalacak olsa parça pinçik ederek çıkarıp atma isteğine karşı koyabileceğimi hiç sanmıyordum.

Kabinden çıktığımda, mağazayı bıraktığım gibi bulmuştum. Ne olurdu mucize eseri bir yangın çıksaydı da mağaza yanıp kül olsaydı?

Raftan pembe, üzere yapışan bir elbiseyi çekip aldım. Hayatta giymeyeceğimi bile bile havaya kaldırdım. “Buna ısınabildin mi?” diye sordum.

Autumn koluna taktığın siyah bir şeyle kışlık kıyafet reyonunun yanında duruyordu. “İçimden bir ses biraz açık kaçar diyor. Zaten, ben sana gereken her şeyi çoktan buldum bile. Kendini hazır hissettiğinde, günahlarını bir kenara bırakıp İsa’nın yoluna girmen için seni bekliyor,” diye cevap verdi.

Bana gösterdiği siyah, kolsuz, kayak yaka bir elbiseydi. Sırtında dekoltesi vardı. Tam da dediği gibi bir şey getirmişti. Bugüne kadar Maribeth’in dergi sayfalarını kenarını kıvrarak seçtiği elbiselere biraz olsun benzemiyordu. Fakat giyer giymez aklımı başımdan almıştı.

Karşımdaki kız bana benziyordu fakat benden katbekat güzel görünüyordu. Gerçek Waverly duruyordu karşımda. Omuzlarımın keskin, kare hatları ortaya çıkmıştı; pürüzsüz sırtım tam olması gerektiği kadar açılmıştı. Ne çok kapalı ne de çok açıktı.

Autumn'un gülkurusu dudaklarına bir gülümseme oturmıştı. Ruj rengi seçme konusunda ustalaşmış birisinin gülüşüydü bu.

Tatlı tatlı, nazıkçe, "İşte bak. Sence de daha güzel olmamış mı?" diye sordu.

Maribeth de Autumn'un yanına gelmişti. Elinde bana getirdiğini tahmin ettiğim sarı satenden bir tren kazası tutuyordu. Endişe içinde kaşlarını çatıp bana bakarak, "Biraz sade mi olmuş ne?" dedi.

Autumn uzanıp alnıma düşen saçlarımı çekerek bir de öyle inceledi kıyafetimi. "Bu elbise Waverly'i, allı pullu şeylere takıntısı olan kafası kırık bir patenci gibi göstermedi demek istiyorsun herhalde? Haklısın, ne diyeyim," diye karşılık verdi.

Maribeth konuşmak için ağzını açtı. Yanakları al al olmuştu, beni iyi niyetli bir endişe ile süzdü. Fakat endişesi gitgide azalıyordu. Yalnızca bir an, bakışlarının altında saklı olan rahatsızlığı görür gibi olmuşum.

Fakat karşı çıkmadı. Çünkü her ikimiz de dokuzuncu sınıftayken etkili konuşma ve beyin faaliyetleri üzerine yazılmış aynı makaleyi okumuştuk. Bir konu hakkında doğrudan bir münakaşaya girmek karşı tarafın bunu bir tehdit olarak algılamasına sebep olabilirdi. Bir defa böyle bir hataya düşüldüğünde ise karşı tarafı ikna etme olanağını kalmazdı.

Kabine geri girip kendi kıyafetlerimi giyerek, siyah elbiseyle kasaya gittim.

Elbisenin parasını ödeyip sağ salım paketlettirdikten sonra yeniden Autumn'u göz hapsine almaya başladım. Ne de olsa birilerinin kızı, cinnet geçirmekten, mahalle sakinlerini korkutmaktan veya Maribeth'in önünde pervasızca saç taramaktan alı koyması gerekiyordu.

Autumn sezon sonu reyonundaki polyester ve kırmızı etiket tarlasının içinden sıyrılıp geçerken peşinden yürüdüm.

Palmer arkamızdan gelerek, "Niye geldin ki sen? Kıyafet bile denemiyorsun," diye çıkıştı Autumn'a.

Autumn, Palmer'a hâlimden hoşnut bir bakış atarak, "Vatandaşlık görevi gibi düşün. Hem neyse ne... Ben kendime kendim dikiyorum," diye cevap verdi.

Normal şartlar altında bu tip bir kendin yap kendin giy saçmalığı kızların kendi aralarında acıyan bakışlar atmalarına sebep olurdu. Fakat hiç değilse, Autumn çoktan afiş hazırlama konusundaki maharetini ortaya koymuştu. Maribeth bile biraz biraz etkilenmiş görünüyordu.

Palmer sezon sonu kıyafetlerin bulunduğu raflara yaslanıp kolyesiyle oynayarak, "Nasıl bir şey yapıyormuşsun?" diye sordu.

Autumn gülümseyerek arkasını döndü. "Söylemem, sır."

Daha fazla anlatsın diye ağzından girip burnundan çıkmaya can attıklarına emindim. Palmer'la Maribeth kızlar arasında sır tutulabileceğine inanmazdı. İşin aslına bakılırsa en pis en menfur sırlar cümle âlemin bildiği gerçeklerden ibaretti.

Fakat tam da o sırada Kendry kabinden, yapay elmaslar ve ince, arap saçına dönmüş bağcıklardan oluşan bir felaketin içinde çıkıverdi. “Ne kadarını gösteriyor?” diye sordu.

Autumn başını yana yatırıp, “Her şeyini... Ama bir dakika, soyut kavramlardan, mesela zevkler ve namustan bahsediyorsak, pek bir şey gösterdiğini söyleyemem. Eğer ikizlerden bahsediyorsak, meydandalar,” diye cevap verdi.

Kendry üç kanatlı aynanın önünde donup kaldı. Kollarıyla göğüslerini kapamaya uğraşıyordu. Sinirden deliye döner diye beklemiştim ama o çoktan geri adım atmıştı; elbisenin fermuarını açıp içinden kurtulmaya çalışıyordu. Palmer her yanından bir desen fişkıran mini elbisesiyle Autumn’a dönüp sinirle söylenmeye başladı. “Derdin ne senin kızım? Tam bir Gila canavarısın sen!”

Autumn omuz silkip dans hareketi yapar gibi miskin bir tavırla yarım yamalak dönüp ellerini başının üzerine kaldırarak, “Her yanının görüldüğü duymak istemiyorsa, her yanı ortadayken başkalarına ne düşündüklerini sormasın,” diye karşılık verdi.

Yüzündeki ifadeyi Rönesans döneminde çizilmiş Meriem Ana tablolarından birine çizmek gerekirdi.

Acınası elbiselerle düzenlediğimiz geçit töreninden sonra Kendry’le Palmer ayakkabı bakmak için sezon sonu mağazalarına, Autumn da benimle öğrenci meclisi oyununu oynamazken hangi sihirli ülkede yaşıyorsa oraya gitmişti. Ben ise Maribeth’le birlikte alışveriş merkezinin yemek katına iniyordum.

İyisinden bir sessizliğe can atıyor olsam da Maribeth, ileri seviye kimya dersinden, *homecoming* için düzenlenecek akşam yemeğinden bir de Palmer'ın yakaladığı son fareden ve hemen ardından gelen ayrılık olayından bahsetmek istiyordu. Herkes eskisi gibiydi, aramızdaki hiçbir şey değişmemişti. Hem Maribeth bunları başkalarıyla değil de benimle konuşmak istiyor diye göklere çıkmam gerekirdi.

Saçıyla oynayarak, “Logan’la çıkması çok gereksizdi zaten,” dedi.

Her şeyin yetkisi kendisindeymiş gibi konuşuyordu. Ha o, ha Palmer, ha benmişim, hepimizin gereksinim duyduğu şeyler aynıymış gibi... Sanki benim Palmer'ın kısa ömürlü sevgilileriyle ilgili ufacık bir fikrim varmış gibi...

“İşimize yaramazdı,” dedi usulca. Olasılıkla öğrenci meclisinin hayranlık uyandırıcı amaçlarıyla, okulun en iyi hokey takımının daha az hayranlık uyandırıcı hedeflerinin arasındaki dağlar kadar farkı kastediyordu. Belki de sadece çocuğun, herkesin içinde pantolon arasını çekiştirip durmasından bahsediyordu.

Konudan kopuk olduğum kesin yüzümden okunuyordu. Üzerime biraz daha yaslanıp sesini özellikle alçaltarak, “Ee, Autumn nasıl bir elbise dikiyormuş?” diye sordu.

“Bilmem. O kadar özeline girmedim,” diye cevap verdim.

Soğukkanlılıkla, “Şu sıralar kanka oldunuz sanıyordum,” dedi. Arkadaşlığın elde edilebilecek veya değiş tokuş edilebilecek bir şey olduğuna, tek seferde yalnızca bir arkadaşın olabileceğine ciddi ciddi inanıyordu galiba. Herhalde onun yerine tanımadığım bir insanı koyabileceğimi sanıyordu.

Gözlerimi kaçırıp *smoothie*'mi yudumladım. O anda yemek katında Maribeth'le değil de Autumn'la oturmayı yeğlediğimin açık ve net farkındaydım. “Hayır. Sadece koşu takımından arkadaşım. Hepsi bu,” diye karşı çıktım.

Ayaklı güneş gözlüğü standının ve oyun alanında çiğlikler atan çocuk sürüsünün olduğu tarafa gözlerini dikererek başını salladı. Elini omzuma koyup gözlerini kocaman açtı. “Bari en azından, şu ateşli gecenin detaylarını anlatıver.”

“Ne gecesi?”

“Waverly, boynunda koca bir ezik var! Yüzünün hâlini bir görsen... *Bir anlık şeytana uydum, bir sürü sırrım var*, diye bas bas bağırıyor. İçindeki robotça aşkı CJ'ye açmış olmanın imkânı yok sonuçta, değil mi?”

Pipetimin içine dolan içecek yarı yolda geri indi. Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

Aptalca bir yalan söyleyecektim. Şok olacaktı Maribeth çünkü *evet,öyle* diyecektim. Hiç değilse *evet* demek *hayır* demekten daha az sorun çıkaracaktı.

Maribeth derinlere inmeyi kafaya koyarsa mumum yatsıya kadar bile yanmazdı. Fakat böyle bir şey olacağını sanmıyordum. Çünkü Maribeth gidip CJ'yle yüz yüze konuşmayacaktı. Yakışık almayacağını düşünecekti. Büyük ihtimalle sinemaya gittiklerinde veya ders çalışırken ya da beraber her ne yapacaklarsa o zaman Hunter'la dedikodu mu yapacaktı.

Fakat Hunter'ın emen, öpen kişi kendisi olmadıkça başkalarının hormonlarına yenik düşüp birbirlerini emmiş olmasını pek umursayacağını sanmıyordum.

Tabii bir de Autumn Maribeth'in hayatını süratle ele geçiriyordu ve buna sevgilisini gasp etmek de dahildi.

MARSHALL

Uyuşuk ve Acıkmış

Sık sık midem kazınıyordu. Derste, okulda, herkes uykuya dalmışken... Öğle yemeğinde veya Justin'in evine gittiğimde başkalarının yemek istemediği şeyleri de silip süpürüyordum. Fakat sıra sofraya oturmaya gelince, tüm açlığım geçiyordu.

Babam hastalanana dek ailece yemek yemezdik. Fakat artık, her akşam ailece yemek yiyorduk. Masadan kumaş peçeteler ve iyi sonlanmayacağı kesin olan sohbetler hiç eksik olmuyordu. İşkence gibi geliyordu bana.

Sofrada, babam ruhsuz bir sesle okulumun nasıl gittiğini sorunca başımı kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmedim.

"Nazik olsan biraz? Neden bir kez olsun normal bir akşam yemeği yiyemiyoruz bu evde?" diye sitem etti annem.

Babam çatalıyla tabağının kenarına vurmaya başladı, bunu sırf canı istediği için yapıyormuş gibiydi ama bir yandan elleri titriyordu. Bazı günler, şu hastalığı pek kötüleşmiyordu ama bazı günler fena oluyordu. Öyle günlerde, her şey daha beter oluyordu. "Belki sen fark etmemiş

olabilirsin, *hayatım* ama beyefendinin hayatında neler olup bittiğini öğrenmemiz için her seferinde çapraz sorguya çekmemiz gerekiyor.”

İkisinden biri gerçeği söyleseydi bari. Sırf önemli şeylere kafa yormak zorunda kalmamak için benimle ilgilendiklerini itiraf edebilselerdi. Aslında minnettar olmam gerektiğinin farkındaydım. Mahalledeki çocukların anne babaları ya kaldırım mühendisi ya avantacı ya da Ollie’nin annesi gibi çoluğunu çoğunu terk edip giden tiplerdi. Benimkiler ise öyle değildi. Annem ve babamlayken üzerimize o iğrenç, pis umutsuzluk bulutu çöküyor, gitmek bilmiyordu. Evin içine sızıp yemek yediğimiz odaya doluyordu. Her yanıma sardığını hissedebiliyordum.

“Shane,” dedi annem. Sesi cılızlamış, çenesi titremeye başlamıştı. “Bu konuyu bir kenara bırakıp yemeğin tadını çıkarsak olmaz mı? N’olur?”

Babamın özür dilemeyeceğini adım gibi biliyordum. Gönül alıcı iki kelime etmek şöyle dursun konuyu bile değiştirmeyecekti. Aksine, kulaklarını tıkayıp konunun üstüne gidecekti. Masanın diğer ucundaki anneme boş bakışlar atacak, annem ise kızarmış yüzüne, yaşla dolmuş gözlerine rağmen ağlamamak için kendini tutmaya çalışacaktı. Ben de orada öylece oturup tabağıma bakacaktım. Olacaklar resmen boğazıma takılmıştı, yutkunamıyordum.

Çocukken ben, ikisinin arasındaki emniyetli bölgeydim. Durmadan kavga ederlerdi ama benim önümde yapmaktan kaçınırlardı. Hatta şimdi bile üçümüz aynı odadayken, odada olmam olayın kâbusa dönmesini engelleyebiliyordu.

Kimi zaman da engelleyemiyordu.

İki dakika geçmeden tartışma çirkinleşmişti. Yok Marshall'dı, yok mutfak masraflarıydı, yok Annie'ydi Chowder'dı, arabaydı... Hem hayatlarındaki her şey hakkında hem de hiçbir şey hakkında tartışıyorlardı. Yani hayatlarında ne kadar önemsiz, aptal saptal, yetişkin bireylerin tartışma konusu etmeyeceği şey varsa onlar o konularda ağızlarını yoruyorlardı. Sütü buzdolabında kim yanlış rafa koymuş da, postayı almayı kim unutmuş da...

Gerçekten önemi olan şeylerle ilgili bir kez olsun konuşmuyorlardı. Mesela immune baskılayıcı ilaçların neden işe yaramadığından, ne yapmaları gerektiğinden ya da hastalığın artık kronik hâle gelip gelmediğinden hiç bahsetmiyorlardı. Aynı ortamda bulunmaktan rahatsızlık duymuyormuş gibi yapmalarının nedenini veya kimin içindeki aşkın öldüğünü falan da hiç tartışmıyorlardı.

Annem akşam yemeğini hazırlamak için iki saatini harcamıştı. Sanki yemek hazırlaması babamın üç haftadır evde hapis hayatı yaşamasını telafi edebilecekmiş gibi davranıyordu. Servis tabaklarını doğru sıraya yerleştirebilirse babamın da sorununa şifa bulacakmış gibi yemek tabaklarıyla uğraşıp duruyordu.

Masanın karşısından eğilip koluma uzandı ama dokunmadı. "Mars, yemeğini yemiyorsun."

"Aç değilim," dedim. Halbuki öğle yemeğimi bir çırpıda yiyip bitirmiş, hatta Ollie'nin pizzasını da götürmüş olmama rağmen tokluğun yakınından geçmiyordum.

"Yine hasta mı oluyorsun?"

Hasta kelime bile kötü gelmişti. Mutfaktaki tüm boşlukları kapladığını hissedebiliyordum. Bitmek bilmeyen, o korkunç, boş sessizlik hâlinin hemen ardından masadan kalkıp yarısından çoğu dolu olan tabağımı çöp kutusuna sıyırdım. Annem ağlamaya başladı.

Kendimi karanlık, el kadar odama kapadım. Bok çukuru odama... Yine de Justin'le paylaştığım zamanlardan iyiydi. Yapacak işim olmadığından ödevimi çıkardım.

Salonda şov devam ediyordu. Güya ufacık tefecik şeylerle kafalarını meşgul edelerse başka bir şey, bir zamanlar birbirlerini sevdikleri gerçeği akıllarına gelmeyecekti. Tabii olur da içlerinden birinin hatırlayacağı tutarsa...

Sandalyemi çalışma masama doğru kaydırıp İngilizce kitabımı açtım. Geçen ders yeni bir üniteye başlamıştık: "Bunalım Edebiyatı". Çalışmaya devam edemeyeceğimi anladığımda henüz birkaç sayfa ilerlemiştim. Giriş sayfasında Dust Bowl¹⁹ yüzünden hayatları kararmış çocukların fotoğrafları vardı. Bakışları şaşkın, yüzleri güneş yanıklasıyla doluydu. Ama bakışları içimi yakmıştı. Sanki kendilerini çeken kameramandan nefret ediyor, benim ise onları incelediğimi görebiliyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Fotoğraf bana kaldıramayacağım kadar ağır gelmişti. İlkokuldayken sınıfa orman yangınıyla veya ölmüş bir köpekle ilgili hikâye okuduğum sırada sesim çatallaşır, boğuklaşırdı. Öğretmenin ise sorun olmadığını, okuduğum şeyin yalnızca bir hikâye olduğunu söylerdi. Durmama izin vermezdi. Aynen öyle hissetmiştim.

19 Dust Bowl veya Dirty Thirties, 1930'dan 1936'ya ve bazı bölgelerde 1940'a kadar şiddetli toz fırtınalarının, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın bozkır ve çayır topraklarına önemli derecede ekolojik ve tarımsal zarar verdiği bir dönemdir. (Ç.N.)

On iki ya da on üç yaşlarındayken Annie bana, başkalarının benim gibi hissetmediğini söylememiştii. Başkaları haberleri izlerken karınlarına ağrı girmez, üzgün birilerini görünce ağlayacak gibi olmazlarmış.

Bana, “Belki sen bilmiyorsun ama insanlar beyinleri uyuşmuş gibi hareket ederler. Çoğu zaman, bir tek kendilerini düşünüler, bencil davranırlar. Hatta kasıtlı olarak yapmadıklarında bile...” demişti.

Annie bunu söylemeden önce, ben de herkes gibi olduğumu sanıyordum. Sadece onlar, hislerini görmezden gelme konusunda benden daha başarılıydılar. Hislerini kapattıklarından işlerine güçlerine bakabiliyorlardı. Ben ise durmadan üzülen, anormal bir eziktim. Çünkü ben hislerimi kapatamıyordum.

Annie bana normal bir insan olmadığımı söyleyince içim rahatlamıştı. Sorunum vardı var olmasına ama hiç değilse, ezik falan değildim. Zaten sonraları ot içmeye başlamıştım. Güzel yanı, artık istemediğim sürece bir şeyler hissetmek zorunda kalmıyordum.

İngiliz ödevimi bitirmem gerekiyordu. O odadan sıyrılıp çıkmam lazımdı. Salonda her zamanki mallıklar yaşıyordu çünkü.

Kulaklıklarımı takıp müziği son ses açtım.

WAVERLY

7.

Yatak odası loş ve sıkış sıkıştı. Odanın tek bir penceresi vardı, ona da perde asılmamıştı. Oda düzenin bir önceki geceden hayal meyal tanıdık gelmiş olsa da kafam karışmıştı. Işık açık olunca odadaki her şey gözüme daha ufak görünmüştü. Yerdeki halı alev turuncusu rengindeydi, insanın içini daraltıyordu.

Marshall ufak çalışma masasında arkası dönük oturmuş, önündeki kitabın üzerine kapanmıştı. Gözlerini kitaptan ayırmadan, masadaki paketten balık kraker yiyordu. Yakınlarda bir yerlerde birilerinin bağırıldığını duyabiliyordum.

Bu duruma alışkın olduğu belliydi. Kulağında kafa üstü kulaklıklar vardı. Muhtemelen, ses geçirmez kulaklıklardı. Çünkü omzuna dokunduğumda yerinden sıçrayıp elindeki kalemi düşürürdü. Hızla arkasına dönüp kulaklarını başından çekti çıkardı. Gözünün rengi gözbebeklerinin kocamanlığından görünmez olmuştu.

“Sinsi sinsi yaklaşmak istememiştin, affedersin,” dedim.

Bir an kıpırtısız oturup yüzüme baktı. O sırada çenesi

gerildi, gözlerini yumdu. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu. Aldığı nefes boğazında takılıp kalmıştı.

“Bilmem,” diye cevap verdim. Aslından içimden Çok önemli mi? demek geçiyordu.

Tamam, önemli olması gerektiğinin ben de farkındaydım. Fakat boynumda gerçek olması mümkün olmayan o devasa ezikle uyandığımdan beri bu tip bir sorgulamaya girişmek gözüme çok gereksiz görünmeye başlamıştı. Ben Waverly Camdenmar’dım. Tüm hayatımı akıl sır ermez şeyleri ezberleyerek geçirmiştım. Şimdi de bu tavşan deliğinin en derinlerine inmeye hazırdım.

Mesela bir çay kaşığı kadar nötron yıldızının yüz milyonlarca ton ağırlığı vardı, zürafalar günde yalnızca yirmi dakika uyurlardı. Erbağa takımyıldızının tam ortasında el-mastan bir yıldız bulunurdu ve Venüs’e kar yerine kurşun yağardı. Boynumda Marshall’ın ağzının şeklindeki koca bir ezikle geziyordum. Bunca şey doğruysa neden Marshall aramızdaki meselenin doğru olmadığı konusunda bu kadar emin görünüyordu?

Birden Marshall’ın da durumun tuhaflığını benim gibi kabullenmesi gerektiğinin kaçınılmaz olduğunu fark ediverdim. Kabullenmek zorundaydı. Ben nasıl koşmaya ta-kıntılıysam, uykusuzluk hastalığı çekiyorsam veya uzak-larda bir başına duran ayları kafama takıyorsam o da bu durumu öyle sayacak; boş verip fazla düşünmeyecekti.

“Belki bu da, hani olur ya yumuşacık, sallanıp duran bir yer vardır, onun gibi uykunun ve uyanıklığın iç içe olduğu bir yerdir,” dedim.

Kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme dikerek başını sağa sola salladı. “Yok yani, rüyalar tuhaf falan olabilir. Ama gerçek hayatla iç içe geçmezler. Bir şey ya gerçektir ya da değildir; aradaki farkı anlayamıyorsan sonunda delirip tımarhaneye tıklırsın. Sihirbaz gibi gözümün önünde kaybolduğunu gördüm. Bu gerçek olamaz. Olamaz işte.”

“Neden insanlar hep böyle yapıyorlar?”

“Ne yapıyorlar ki?”

“Bir şeyler bal gibi de gerçekken, gerçek olamayacağını söylüyorlar.” Ashında, *Dudaklarına bugüne kadar bana astrofizikten bile daha ilgünç gelen ilk şey*, demek istiyordum. *Boynumu ne hâle getirdin. Hiçbir anlamı yok mu bunun? Boynumu bu hâle getirmen hiçbir şey ifade etmiyor mu?* diye sormak istiyordum. “Bir haftadır gerçekliğe kafa tutarken aklın başına yeni mi geldi? Birden sorun edesin mi tuttu? ”

“Evet,” dedi dümdüz bir sesle. Sesine hâkim olmaya çalıştığından sesi titriyordu. Zaten bazen sorun tam da bundan kaynaklanırdı. Bir şeyi ne kadar sıkı tutumaya çalışırsanız içinizdeki titremeyi o kadar açığa vururdunuz. “Sorun edesim tuttu. Yani, önceden daha farklıydı anlamıyor musun?”

“Önceden derken? Neyin öncesinde?”

Gözlerini kaçırıp başını salladı. “Bak, insan kafayı çektiğinde etrafında olup bitenlere ayak uydurur. Ama normalken etrafındaki şeylerin de normal kalması, başka bir deyişle kitabına göre işlemesi gerekir. Bu sefer kafayı çekmediğime göre?”

Sesinde bir inat havası vardı, sanki bir şeyleri kanıtla-

maya çalışıyordu. Fakat söyledikleri fındık kabuğunu bile doldurmazdı. Bu hayatta her şey kitabına göre işlerdi zaten. Kişinin yaşadıklarına anlam veremiyor olması gerçek olmadıkları anlamına gelmezdi.

Marshall her bir kelimesini bastıra bastıra, “Ne sarhoşum ne uyuşturucu aldım ne de... Kafam bir dünya... Kahrolası odamda oturmuş ödevimi yapmaya çalışıyorum,” diye ekledi.

Başka zaman olsa itirazlarına ses etmez, kabul ederdim. Karşılık vermekten kaçınır, kaşlarını çatıp başını sallardım. Çünkü başkaları öyle yapıyordu. Maddesel dünyanın girmemi istediği kaba sığılmaya çalışırdım. Fakat o anda, o odada şeklim şemalim hiç ama hiç önemli değildi. Gündüz olduğum kişiden epey farklı bir insandım çünkü.

“Marshall,” dedi. Sesim kaba saba ama otoriter çıkmıştı. Antrenmanda kötü süreler getirdiğimizde Jamie koçun sesi de öyle çıkardı. “Bu durumun rahatını kaçırdığının farkındayım, gerçekten. Fakat olan bu. Bu yaştan sonra kulaklarını tıkayıp şarkı söyleyecek hâlin yok. O yaşları geçtik biz.”

Ağzını açtı. Karşı çıkacak, hiç değilse bilim kanunları kadar güvenilir ve herkesçe bilinen bir şeyi *rahatını bozmak* olarak ithaf etmiş olmama itiraz edecek sanmıştım. Ama o ağzını açtığı gibi kapayıverdi. Bakışlarını masasına çevirip başını bir aşağı bir yukarı sallamakla yetindi.

“Peki öyleyse,” dedim. Elimi sandalyesinin arkalığına koymuştum. “Peki.”

Odasını ilk defa gerçek anlamda görüyordum. Kendimi

bir müze sergisinin, hatta Amerikalı bir uyuşturucu müptelasının doğal yaşam alanını gösteren üç boyutlu bir maketin içinde gibi hissetmiştim. Yırtıklarla dolu bir yataklara yatağa uymayan bir şifonyer bulunuyordu odasında. Bir de çürük çarık, ufak bir çalışma masası. Başka da pek bir şey yoktu. Gardırobun karnı dışına çıkmış, dışarıya rasgele tıkmış kıyafetler taşmıştı. Kulaklıları, açık ara odadaki en pahalı eşyaydı.

Bir şeyler yapmam, ağzımı açıp iki kelime etmem gerekiyordu. Ama ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemiyordum. Hayatımın büyük bir kısmını bir takım işe yarar senaryoya göre idame ettirdikten sonra bir anda o senaryoların hiçbirisi işe yaramaz olmuştu. Birisini banyoda klozetin önüne çömelmiş gördükten, o kişinin en özel anlarına canımın istediği gibi daldıktan sonra o kişiyle nasıl sohbet edebildim ki? Üstelik aynı kişi tişörtümün içine elini sokmuştu ve ben yine yapsa sorun etmezdim.

Kitabını incelemek için öne doğru eğilerek, “Ne okuyordun?” diye sordum.

“Hiç. Ödev işte.” “Okuldan nefret ettiğini sanıyordum.”

Kitabın kapağını kapadı. “Derdim Amerikan edebiyatıyla değil. Derdim okulla,” diye cevap verdi.

Ona en sonra bu denli yakın durduğumda öpüşüp koklaşma telaşındaydım. Elleri kabuğumun aralıklarından içeri dalmış, dudakları meteor isabetiyle dudaklarımı buluvermişti.

Gözlerini gözlerime çevirip, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Göğsümün tam ortasında bir hava boşluğu açılır gibi

olmuştu. Birden, bu, yani böyle bir soruyu soran tek kişi olması gözüme bayağı önemli görünmüştü.

“Beni öpmeni,” diye cevap verdim.

Gözümü bir kez olsun kırpmadan vermiştim yanıtlımı. Ağzına ve kara, kıpırtısız bakışlarına, vücudundan yayılan sıcaklığa ve dudaklarının şekline odaklanarak konuşmuştum.

Ayağa kalkıp bana uzanmasını ümit etsem de omuzlarını kamburlaştırıp masasının üzerine doğru eğildi. “Sus. İçinden gelmeyen şeyler söyleyip durma.”

Bileklerimi sandalyesinin arkılığına dayayıp kıpkırmızı kesilmiş boynuna yaklaşıarak, “Marshall,” diye adını seslendim. Bir tuhaf çıkmıştı adı. “Seni öpmek istiyorum.”

Buna rağmen kılını bile kıpırdatmadığını görünce elimi iki avucumun arasına alarak bileğini nazıkçe çevirdim. Avucunu göğüs kafesine yasladım. Eli sıcacıktı. İstedğim gibi oynatabiliyordum. Titriyordu Marshall.

Karşı koymamıştı. “Ben böyle işin...” diye söylendi.

Avucumun içindeki eli feci ağır gelmişti. Birkaç saniye olmamıştı ki bıraktım.

Nihayet başını kaldırıp yüzüme baktığında, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Sanırsın çıplak görmüştüm onu. “Yalan söylemediğin tek bir kişi var mı?” diye sordu.

Beni yalan söylemeyi huy edinmiş, yalan takıntılı biri sanıyordu herhalde. Duyan da ağızından çıkan her şey yalan yanlış, şeytanca zannederdi. Sanki ben güvenilir bir insandım. O anda aramızda hiç de tatlı, ince, hoş denebilecek şeyler geçmiyordu. Üzerimize çöken sessizlik iğne gibi batıyor, bıçak gibi kesiyordu. Hatta o anda “aramızda” diye bir şey bile söz konusu değil.

Başka taraflara bakarak, “Sen varsın. Sana yalan söylemiyorum,” dedim.

İnsan dürüst olunca heyecanlanıveriyordu. Soluklanıp cümlemi tamamlamak için devam ettim. Lafımın devamını getirebilmek önemli bir şeydi çünkü. Hem çok sık yapmıyordum, kaybedecek neyim vardı? “Autumn’a da söylemiyorum galiba. Ona da yalan söylemiyorum.”

Başını sağa sola salladı. “Hangi Autumn?” diye sordu.

“Autumn Pickerel. Aynı okuldayız,” diye cevap verdim.

Bunu duyunca kesik kesik, tiz bir kahkaha attı. “Dalga mı geçiyorsun? Autumn mu? Sen Autumn’la takılmazsın.”

“Kimlerle takıldığımı nereden biliyorsun?”

“İmkânsız. Autumn siliğin teki. Sana garip kaçır o kız.”

İşte, yine başlamıştık. Yüzümde ne kadar geniş bir gülümseme olursa olsun, ne kadar uzaklara koşarsam koşayım, gün sonunda ne tür bir insan olduğum sorusu illaki karşıma çıkıyordu.

İki elimle dirseklerimi tutup, kendime sarılarak başımı sağa sola salladım. Autumn siliğin teki değil, aksine, doğanın bağrından çıkmış, kanlı canlı, gerçek bir güç örneğiydi. İki-üç kilometre koşabilen tiplerden eksiği yoktu hatta çok daha fazlası vardı. O kız Bette Davis’i, Dorthy Parker’ı, Madonna’yı cebinden çıkartırdı. Bir Tyler Durden, Tony Soprano neyse o da oydu. Dünyaları Yakan Yıkan Cthulhu’ydu Autumn.

Kendime nefeslenmek için yer açabileyim diye odanın içinde dört dönmeye başladım. Gidip yatağına oturunca içine gömüldüm. Döşegi pek yüksek değildi, sünger gibi

bir şeydi. Ortası çökmüştü. O çökük kısma rahatça yerleşip sırtüstü uzandım. “Belki de Autumn’u o kadar iyi tanııyorsundur.”

“Şaka mı yapıyorsun? O benim sekiz yıllık kankamdı. Her doğum gününe giderdim. Autumn’la takılmazsın sen.”

Son noktayı koymuştu konuya. O anda her şey kafama dank etti. Autumn’u tanıyordu. Ne cesaretli, şaşırtıcı biri olduğunu, insanları nasıl sindirdiğini iyi biliyordu. Asıl kastettiği şey benim Autumn’u o gözle görmemin imkânsız olduğuydu.

Yüzümü yastığına gömdüm. Yüzümü yastığa bastıdıkça gözlerimin önüne şekiller geliyordu. “Neyse ne. Mesele şu ki ben azılı bir yalancı değilim.”

Kulağıma sandalyesinin gıcirtısı çalınıverdi. Yanıma uzanınca yatak hafifçe içine göçtü.

Başımı kaldırıncı bana baktığını fark ettim. Kafka’nın eserlerini andırıyordu gözleri. Kuyu dibi gibi karanlıklardı. Kendi yansımanı görebiliyordum. Sebepsiz yere gerilmiştim.

Birkaç saniye sonra boynumu okşamak istiyormuş ama cesaret edemiyormuş gibi uzandı boynuma.

“Haklısın. Sağ ol.”

“Kusura bakma. Şey olacağını düşünmemiştim...” Sesi duygu dolu, üzüntülüydü. İyice üzerime eğildi. O böyle yapınca odadaki tüm oksijeni içine çekti sandım. Beni öpüp nefessizliğimi geçirmesini bekledim.

Bir an kesinlikle öpecek gibi geldi. Yerçekimine karşı koyamayıp üzerime düşecek, dudaklarını dudaklarıma bas-

tıracak ben de böylece sonunda bir felaket yaşanacakmış gibi hissetmeyi bırakacaktım.

Oysa o gözlerini yumup başını yana çevirerek, “Waverly,” dedi. Sesi bir tuhaf çıkmıştı. Boşlukta yer kaplıyormuşçasına hantal ve ağırdı. “Senden çok hoşlanıyorum.”

Ne cevap vereceğimi bilememiştim. Pek de öyle yalan söyler gibi bir havası yoktu ama itirafı gerçek olmayacak derecede imkânsızdı.

“Geçen gece yüzünden mi dedin bunu?”

“Hayır,” diye cevap verdi. Hâlâ gözlerini kaçırıyordu. “Hayır. Uzun zamandır hoşlanıyorum.”

Gözlerimi tavana diktim. Bakarsın bakışların tavandaki keresteleri ve sıvaları deler geçer de gökyüzünü görebilirdim. “Ne kadar uzun zamandır?”

“Geçen sene şey olmuştu, hatırlıyor musun?” Soruyu sanki tek bir cevabı varmış gibi sormuştu.

Geçen yıl olan pek çok şeyi hatırlıyordum. Ne de olsa bir yıl dediğin koca bir yılı kapsıyordu.

Marshall karmaşık tarihleri hatırlamada pek yürekli çıkmıştı. Kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. Gözü halıdaydı. “Tarih dersinde, Mosley hoca 1920’lerde kullanılan argo deyimlerden bahsederken *abayı yakmak* demişti. Ben de hemen sana bakmıştım. Hatırladın mı?”

Sorun da buydu. Hatırlıyordum.

Aslında o ders, üniversitede saydırabileceğim doğru düzgün derslerden biri değildi. Yalnızca adam gibi bir ders almadan önce almam gereken bir dersti. Marshall sınıfın diğer ucundaki aktivite masalarından birine oturmuştu. Ne zaman defterimden kafamı kaldırsam Marshall’ın be-

deninin sınıfta ama aklının başka yerde olduğunu görüyordum.

Aklımda kalanlar belli belirsizdi. Marshall ise arka planın bir parçası gibiydi. Daha çok müzelerde yanından geçip gideceğiniz desenleri ve renkleri andırıyordu. Warhol'la Parlock'un hemen yanına konmuştu. Bu yüzden gerçek sanat eserlerinden ayıramıyordunuz. Bir bakıma pek tanınmamış çağdaş sanat eserlerinden biri gibiydi.

Fakat 1920'lerin en çok tutulan argo deyimlerinin sergiye çıktığı o gün, Mosley hoca bize bir dolu tanım verirken bir yandan da tahtaya not almıştı. Beyaz tahtaya yamuk yumuk bir liste çıkarmıştı. *Hilekârdan* tutun *fevkalade* ve *fırariye*, *iki dirhem bir çekirdekten enafise* kadar pek çok deyim sıralamıştı hoca. En altta ise *abayı yakmak* yazıyordu.

Başımı kaldırıncı bir an Marshall'la göz göze geldik. O anda Marshall'ın tüm desenliği ve siyah beyaz donukluğu kayboluverdi. Gözlerinin kömür karasından başka hiçbir şeyi düşünemez olmuştum. Derken Marshall elini çenesine koyup bakışlarını başka yöne çevirdi. Ne yaptığının farkına varıp utandığından kaçırmamıştı bakışlarını. Yalnızca, artık ilgisini çekmiyormuşum gibi sıkılmış bir ifade ile yavaşça kendi işine dönmüştü.

“Ne kadar uzun?” diye üsteledim. “Ne kadar zamandır benden hoşlanıyorsun?”

O gün gözünü kırpmadan bakıp huzurumu kaçıran çocuk bugün bakışlarını yerden çekemiyordu. “Bilmem. Bayağı uzun zamandır.”

Neye göre uzun dediğini bilmesem de, ne derse desin doğru olduğunu biliyordum. Çünkü bahsettiği tarih dersinin üzerinden bir yıla yakın zaman geçmişti.

“*Peki neden?*” Sesim hesap sorar gibi çıkmıştı. Halbuki tek isteğim nedenin anlayabilmektir.

Ben alımlı, ilgi çekici veya sürprizlerle dolu bir kız değildim. Kibar da değildim. Güzeller güzeli, şen şakrak biri hiç değildim. Ben de yalnızca... onunla aynı sebeplerden oradaydım. Marshall yüzünü buruşturmamaya çalışır gibi yaparak ağzını o anda sokulabilecek en tuhaf şekle sokmuştu. Kara sevdasını itiraf etmek üzere olan birinden öyle bir yüz ifadesi beklemiyordu insan.

“Bir keresinde senin koridorda görmüştüm. Çorabını çekiştirip duruyordun. Ayağının her tarafı su toplamıştı o yüzden de galiba çorabın sıkışmıştı. Çıkarmaya çalışıyordun çorabını. Topuğunun halini görünce kendi kendime, senin yaptığını asla yapamayacağımı düşünmüştüm.”

“Neyi yapamayacağını?”

“Su toplayan yerler patladıktan sonra koşmaya devam edemeyeceğimi.”

Gözlerimi kapatıp su toplayan yerlerin metal iğneler batıyormuşçasına acıyan ama aynı zamanda da hoşuma giden sızılarını hissetmeye çalıştım. “O kadar da zor bir şey değil. Tek yapman gereken acısa da umursamamak...”

“Ben yapamam işte,” dedi. Sanki utanılacak bir yanı olmayan, ayan beyan bir gerçekliği dile getiriyordu.

“Belki de yeterince kendini vermiyorsundur.”

“Âşık olduğum şey bu yanıydı. Sınıfta görüldüğün gibi bir kız olmayışın. O hâlini gören bir tek ben vardım, ayağının kanadığını yani. Tutuldum, âşık oluverdim.”

“İnsan tanımadığı birine âşık olamaz.”

“Sana âşık olmadım zaten,” dedi. Yüzü kıpkırmızı ke-

silmişti. “O âna... O âna âşık oldum ben. Çorabını çıkarışına. En özeline şahit olmuş gibi hissettim.”

“Yani sırf ayağım kanıyor diye benden hoşlanmaya başladın, öyle mi?”

“Öyle değil.”

“Nasıl peki? Yardıma ihtiyacım olduğunu mu sandın? Ya da beni tanıma şansını elde ettiğini?”

Neşeden uzak, boğuk bir kahkaha atarak, “Hayır, o kadar da mal değilim. Benim için ayıltı sevgilisinden başka bir şey olamayacağının farkındaydım,” dedi.

Kullandığı söz öbeğini birkaç defa kafamda çözümlemeye çalışsam da çok tuhaf gelmişti. “Neyden neyden?”

Yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Fakat acı ve bir o kadar da acıklı gülümsüyordu. Yüzüme bakmıyordu. “Hiç. Ollie uydurmuştu. Şerefine içtiğin kız demek oluyor. Aptal saptal bir şey.”

Oturduğum yerden bakakaldım. Ben daha aynı odada bulunduğum birinin şerefine bir sohbeta girmeyi beceremiyordum. “Yani diyorsun ki ben senin çılgın gibi içtiğin zamanların hayali merkez üssüydüm.”

“Öyle değil,” diye yineledi. “Açıklaması biraz zor.”

Başımı yana yatırıp kaşlarımı kaldırdım. “Zorsa zor. Koca bir gece var önümüzde.”

Marshall altımızdaki örtüyü çekiştirerek huzursuz huzursuz kıpırdandı. “İnsan bazen üzüntüden perişan olur, anladın mı? Biri yüzünden, yaşadığı bir şeyden dolayı kendini yer bitirir. Hiçbir şey olmasa bile, kendini kendi içine hapsolmuş gibi hissedebilir. Bazen kafanı dağıtman gerekir.”

Dizlerimi çekmiş, sırtımı duvara yaslamış oturuyordum. İçimden Marshall'a uzanıp salağın önde gideni olduğunu söylemek geçiyordu. Madde bağımlısı olmadan da kafayı dağıtmanın pek çok yolu vardı.

Ben sırf bu yüzden, uzun mesafeler koşmanın kitabını yazmıştım.

Ellerini yüzüne bastırarak, “Demek istediğim seni bazen bahane olarak kullanıyordum. Bir bahanesi oldu mu insan daha kolay kafayı çekiyor. Kafayı çekmek iyi geliyor, pek çok şeyi aklından çıkartıyorsun. İttikten sonra insanın midesi bulanıyor bulanmasına ama önemli değil. Kısacık sürüyor çünkü. Mide bulantısı yani... Fakat her şey bittiğinde başladığın yere geri dönüyorsun. Üstüne bir de yalnız kendi kafanın içindekiler değil çevrendeki her şey çok boktan gelmeye başlıyor. Yatağına uzanıp kıvrılıyor, her şeyin farklı olmasını diliyorsun,” dedi.

Nedense birden, sırf işine geldiği için *ben* yerine *sen* de-yip durduğunu düşündüm. Çünkü öylesi geliyordu. “Demek beni, kendini kötü hissetmenle bir tutuyorsun.”

“Hayır.” Altdudağını kemirerek dişlerini sıkıp bıraktı. “Asıl seni, kendimi iyi hissetmemle bir tutuyorum.”

Aramızda yarım metre ya vardı ya yoktu. Oysa birbirimize beş, altı bin kilometre kadar uzaktık. Yan yana duruyorduk. Ufak tefek ayrıntılar içimdeki ateşi körüklüyordu. Mesela geçen yıl tarih dersinde kolunun izi yüzüne çıktığında Marshall'ı öpmek istemiştim. Bunların hepsi aslında kabullenmeyi kendime yediremeyeceğim, minik, aptalca şeylerdi.

Bakışlarının ağırlığını, tenimdeki baskısını hissedebili-

yordum. Çok kırılğan duruyordu Marshall, elimi uzatsam dokunabileceğim uzaklıktaydı. Bense uzaktan uzağa arzulamaktan başka bir şey beceremezdim.

Ayağa kalkıp odada bir o tarafa bir bu tarafa yürümeye başladım. Çünkü kalkıp hareket etmezsem her an bedenimi ortadan ikiye yarıp içinden çıkmaya çalışacakmışım gibi hissediyordum. Ayağım altındaki pasaklı hah yüzünden bile ızdırap içinde bağırasım geliyordu. Fakat derin bir nefes alıp odayı turlamaya devam ettim.

Marshall kendini duvara doğru iterek, “Her şey yolunda, Waverly. Sakinleş biraz,” dedi.

Salondaki bağırsımlar tam, anlaşılmayan homurtulara dönüştü derken yeniden yükseliverdi. Hiçbir şey yolunda falan değildi.

Bir an ikimiz de yerimizde kalıp dinlemiyormuş gibi yaparak bağırtılara kulak kabarttık.

Marshall birden, irkilip geri kaçarak yatak örtüsünü çekıştirmeye başladı. “Kabul, bu hiç olmadı.”

Onca şeyin yükünü omuzlarından atmak istercesine titreyerek, “Affedersin, fark ettin mi bilmem ama bu evdeki her şeyde bir bokluk var,” dedi.

Hızlı adımlarla geri yatağa yürüdüm. Koridordaki melodinin notaları gitgide değişiyordu. Kalın sesli bir flüte, hiddetli bir klarnete benzeyen bir kız sesi Marshall’ın babasının sesini bastırmaya başlamıştı. Öfkesinin şiddeti duvarları delip geçiyor, açık seçik duyuluyordu.

Uzanıp Marshall’ın elini tuttum. Parmaklarımı parmaklarına dolamaya yeltenince elini kaçırdı. “Kardeşinin sesi mi?” diye sordum.

Uzaklaşıp eline bulaşan ilgi alakamı silmek istercesine elini yatağına sürererek başını salladı. “Annie’nin sesi. Sınırlandırma konusunda üstüne yoktur.”

“Senin var sanki?” diye sordum.

Başını iki yana sallayarak, “Benim de üzülmemde üstüme yoktur,” diye cevap verdi.

Evinde devamlı kavga gürültü olan birinin, bu duruma sempati duyması hâliyle olanaksız olsa da bunu dile getirmek istemedim. Yüzindeki ifade tarif edemediğim, derim bir içtenlik yatıyordu. Çok hüznü bakıyordu.

Özür dilercesine omuz silkti. Yenilmiş görünüyordu. “Annem bir türlü, babamın koca adam olduğunu kabullenip bu işe bir son veremiyor. Babamın gitmesine gönlü razı olmuyor.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden yanına kaydım. Çünkü bazen birinin yakınında olmak da doğru kelimeleri bulabilmek de birdi.

Bana gergin, ızdırap dolu bir yüz ifadesiyle şöyle bir bakarak, “Korkutucu aslında,” dedi. “Babamı hatta etrafındaki herkesi bu kadar çok sevmesi çok korkutucu. Galiba ben de bir şeyi çok istesem, onun gibi olurum. Anneme benzediğimi bilmek çok korkutucu geliyor.”

“Annen nasıl biri ki?” diye sordum. Halbuki asıl öğrenmek istediğim şey annesi gibi biri olmasının onu ne nasıl bir insan yaptığıydı.

Gözlerini tavana dikti. Az sonra birileri ona tekme tokat girişecekmiş gibi kaskatı kesilmişti.

“Şöyle yani,” dedi sonunda. “Mesela örümceklerden deli gibi korkar. Ağlar, çılgılık atar hem de. Fakat evde

örümcek gördü mü su bardağıyla yakalayıp dışarı atar. Çünkü örümcekleri bile öldürmeye kıyamıyor.”

Üzerine yaslandım. Omuz omuza duruyorduk. Oysa ben, üzerine iyice abanıp elime neresi gelirse orasını tutabilmek için yanıp tutuşuyordum. O kadar açık ve net konuşmuştu ki haklı olabileceğini düşündüm. Onu örümcekleri öldürürken hayal edemiyordum çünkü.

Bir an hiçbir şey yapmadan durdu. Ardından yutkunup tek koluyla bana nazikçe sarıldı. İstedğim öpücüğü alamamıştım. Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Tuttuğum nefesi verip Marshall’ın beni yatağa doğru çekmesine ses etmedim. Çenesini başıma yaslamıştı. Saçımın içine doğru konuşarak, “Lütfen neden benden... Benden hoşlandığını söyler misin?” diye sordu.

Bir başkasıyla böyle dip dibe uzanmak, kalp atışlarını açık seçik duyabilmek ne tuhaftı. Elimi Marshall’ın göğsüne koyup gözlerimi yumdum. Yaşadıklarımı kelimelere dökemezdim. Hepsini kafamı öyle allak bullak etmişti ki... Tişörtünü kavrayarak elimi yumruk yaptım. Gözüm dönmüş gibi görünmemek için fazla çekiştirmemeye çalıştım.

Cevabı dünya üzerinde var olmayan bir soru sormuştu. Daha doğrusu, vardı da yeterli geleceğini sanmıyordum. Ben asılsız bir varlıktım. Kendi beyninin içinde yaşayan, hemen hemen hayal ürünü, allak bullak, dumanımsı bir varlıktım. Marshall’la bir araya geldiğim gibi pekâlâ bir sonenin veya organik molekülün içinde de yaşabilir, bir matematik sorusunun içine sızabilirdim.

Bana öyle nazikçe sarılmıştı ki afallayıp kalmıştım. Yumuşaklığın ve dinginliğin içine kendimi bir güzel bırak-

tım. Tişörtüne doğru, “Su toplamış ayaklarımın nesine âşık oldun?” diye fısıldadım.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı; daha önce hiç böylesine bir sıcaklık hissetmemiştim. . “Ben de bilmiyorum. Belki de onları sana açılan bir kapı olarak gördüğümdendir. Ak-lındakilere ve kalbindekilere çıkan bir yol...”

Tişörtü hafifçe yanağıma çarpıyordu. Kalbinin ritmi yüzünden gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

“Belki de bu yüzden,” diyebilirdim sonunda. “Bu yüz-den CJ Borsen’in veya Maribeth’in odasına gitmek yerine buraya gelmişimdir. Şu anda Tunus’ta da olabilirdim.”

Şunu kastetmiştim aslında: Çevremdeki bütün o cıvıl cıvıl, iyi niyetli insanlar, her Allah’ın günü, yalancılığımı, kılıktan kılığa girmemi ve itinayla seçtiğim yüz ifadelerimi över, göklere çıkartır üstüne bir de ödüllendirirken, Marshall’ın dışında hiçbirini bir kez olsun doğruları görmeyi başaramamıştı.

•

Alarmımın bağırtısına eşlik eden, ayağımdan başlayıp bacağımdan yukarıya küt küt atarak ilerleyen ağrıya uyan-
dım. Pek hayra alamet görünmüyordu bu durum.

Komodininin üzerindeki mum dumanla karışık baha-
rat kokuları saçmaya devam etse de fitili, gece bir ara kendi
eriyiğinde boğulacak kadar derin yanmıştı. Yana yana bir
santim içeri göçtüğünden muma atış daldırıp geri çıkar-
mam gerekmişti.

Ağrıyı umursamazlıktan geliyordum. Sonuçta bu ko-
nuda epey yetenekliydim. Her şey yolunda; her şey müm-
kün ve normaldi güya.

Üçüncü teneffüse kadar ayaklarım öyle bir ağrımaya
başlamıştı ki ağırlığımı üzerlerine vermeye dayanamaz
hâle gelmiştim. Baldırlarım uyuşmaya başlamıştı. Spor sa-
lonuna gidip Molly Bruin’le görüşmek için trigonometri-
ye girmedim.

İçeri girsem mi girmesem mi bilmemiştim. Sesime
rahat bir hava katmaya çalışarak, “Vaktiniz var mı?” diye
seslendim.

Sandalyesinde arkaya yaslanıp gözlüklerini düzelterek
beni şöyle bir süzdü. “Tabii. Ne var ne yok? Sen buralara
gelir miydin?”

Durumun ehemmiyetini ortaya koyabilecek bir deyim düşündüm. Ağzım hiç bir işe yaramıyordu.

Derdimi Marshall'a anlatacak olsaydım daha farklı olurdu. Her halükârda, ellerimin titremesini diye yumruk yapar, gözümü kaçırmak için can atardım fakat hiç değilse, ne diyeceğimi bilirdim. Konuşmak için ağzımı açtığımda tek bir kelime bile edemedim.

Ağzımı balık gibi açmış vaziyette Bayan Bruin'in masasının önünde dikilekalmıştım. Daha geçen gece ağrının umursamazsam geçeceğini söylemiş olsam da bunun geçeceği falan yoktu. O anda Marshall'ın yanında, odasının mahreminde olsaydım bunu belki ona da söyledim. Gözlerimi kapayıp birilerine dürüstçe derdimi anlatmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamaya çalıştım.

Sanki Bayan Bruin tek kelimemle derdimi sezebilecekmiş gibi ağzımın içinde, "Ayaklarım," diye geveledim.

Derdimi anlayabilmek için lafımı bitirmemi beklermiş gibi bir bakış atmasına rağmen yalnızca, "Peki, ayakkabılarını çıkarıp masaya zıpla bakalım," dedi.

Masasına zar zor tırmanıp ayağımı uzattım. Parmaklarıyla ayak tabanımı yoklarken bir yandan da topuğumla ayağımın kemerini inceliyordu. "Ayakların şişmiş besbelli. Şöyle yapınca acıyor mu?"

Alışık olduğum bir ağrı baldırıma doğru çıkarken başımı "evet" anlamında salladım. Parmağını topuğuma bastırdığında ayağımı çekmemek için masanın kenarlarını suyunu çıkarırcasına sıkmam gerekmişti.

"Haftada kaç saat koşuyorsun?"

"Bayağı."

“Jamie’nin antrenmanlarının dışında da mı koşuyorsun yani?”

“Evet.”

Bayan Bruin nihai bir karara varmaya çalışırcasına derin derin nefes aldı. Teşhisi şuydu: “Belki söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek ama bir müddet koşuya ara vermen lazım.”

Başımı sağa sola sallayarak, “Haftaya yerel karşılaşmalar başlıyor,” diye karşı çıktım. Sesimdeki çaresizliği duyunca sinir olmuştum kendime. Bağırır gibi çıkmasına da sinir olmuştum. Sesim öyle çıkınca kendimi yumurta gibi kırıl-gan, hem de çok kırıl-gan hissetmişim. Bu da epey kanıma dokunmuştu.

Bayan Bruin ellerini çan kulesi gibi önünde birleştirip iç geçirdi. “Sözümü dinlemenı istiyorum. Ayaklarının ahi gitmiş vahi kalmış.”

Avuçlarımı vinil masa örtüsünden çekmeden önce bir nefes aldım, ardından bir nefes daha. Başımı kaldırıp en tatlı öğrenci meclisi üyesi gülümsememi yüzüme kondu-rarak, “Koşarsam geçer ama. Hâlâ en iyi süreleri getirme şansım var,” diye üsteledim.

“Waverly, beni dinlemiyorsun. Koşuya devam edersen ayakların daha beter hâle gelecek.”

“Diyelim ara verdim. Ne olacak ki?”

“Dinlenip ayaklarına buz koyacaksın. İki ay içinde her şey hâle yola girerse seni belki bahardaki koşuya almayı düşünebilirim.”

Oda ne kadar sıcaktı. Isıyı sonuna kadar açmışlardı ke-sin. Oturduğum yerden çöp kovalarının üzerinde birik-miş, ağırı bandı yumaklarına bakakaldım.

“Çok üzgünüm,” dedi Bayan Bruin. İçinden gelerek söylemişti bunu. “Koşu senin için çok önemli, biliyorum.”

Başımı belli belirsizce salladım. Boğazıma takılan yumrudan konuşamıyordum.

Bayan Bruin uzanıp kolumu sıvazladı. O anda bir şey kafama dank etti. Bayan Bruin mahvolmuşluğumu yarışamayacak olmama veriyordu. Halbuki, umurumda bile değildi yarış.

Benim umurumda olan tek şey koşmaktı. Koşmazsam, kafamın içindeki onca sesi atabileceğim bir yerim olmaz, zihnimi kapatamazdım.

Hayatımdan koşuyu çıkarırsam elimde bir tek mumum kalırdı. O ise gittikçe küçülüyordu.

•

Koşamıyordum. Durum buydu. Hem koşamıyor, hem kafamı ödevlerime veremiyor hem de uyuyamıyordum.

Her şey kontrolümden çıkmış, zapt edilemez bir hâl almıştı.

Yatağımın ortasına büzülerek oturmuş, ödev verilen kitaplardan inşa ettiğim kalemin içine kurulmuştum. Fakat kitaplardan tek birinin kapağını açıp bakmamıştım. Mumumu da yakmamıştım.

Marshall'ı görmeyi öyle çok istiyordum ki ağzıma metalimsi bir tat dolmuştu. Ne var ki istediğim şeyin oluru yoktu. En iyisi içimdeki fırtınanın dinmesini, boğazımdaki ağrının kendi kendine geçmesini beklemektir.

Dizlerimi kaldırmış, çenemi dizlerimin arasına gömmüştüm. Bir yandan Edgar Ellan Poe'yla ilgili notlarımı tekrar tekrar okuyor, diğer yandan kendi kendime dayanıklılığımın yegâne varlığım olduğunu hatırlatıp duruyordum. Vücudumdaki her bir hücre paramparça oluyormuş gibi gelse ne çıkardı? Olmuyorlardı sonuçta. Koşmamı yasaklamış olmaları kalbimi durduramaz, nefesimi kesmezdi ya. Canım yanıyordu yanmasına ama her can yakıcı şey gibi bu da öldürmeyen cinstendi.

Sabaha kadar kendimi toparlamıştım. Artık böyle yaşayacaktım.

Haftalardır her derste önden gidiyordum. Yalnız şu son günlerde, zaman zaman, ödevler için bulduğum ana fikirler çok anlamsız oluyordu. Gerçi bu pek önemli sayılmazdı. Çünkü öğrenci okul yılının en başında belli bir düzen tutturur, ödevlerinde belli bir standardı yakalarsa, öğretmenlerin gözünde altın öğrenci olurdu. Öğretmenler dönem boyunca ilk izlenimlerine göre not verirlerdi.

İspanyolca 2 dersi, gitgide günümün asimetrik merkezi hâline geliyordu. İspanyolcada geçirdiğim bir saat, tek bir saatten katbekat uzun geliyor; diğer tüm saatler onun yö-rüngesinde dönüyordu.

Marshall'la aynı sınıfta olacağımı bilmek bile beni keyiflendiriyordu. Bunu bilmek cebime koyduğum ufak, pürüzsüz bir taş parçası gibiydi adeta. Elimi cebime attığımda elimin boş kalmayacağını bildiğimden içim ferahliyordu.

Teneffüs boyunca, Marshall'ı fark ettiğimi belli etmemek için defterime gömülüp notlarımı okuyormuş gibi yaptım. O ise bana baktığını çaktırmamak için arka sıralardan birine geçip kılını bile kıpırdatmadan oturdu.

Onun yakınında olmak gibi basit bir hareket bile gözüme büyük bir iş gibi görünüyordu. Bir hafta önceki Waverly, acısı ne denli şiddetli olursa olsun, asla ama asla gidip Bayan Bruin'le görüşmezdi. Başka şartlar altında, su toplayan yeri yolar; antrenmanlarda topallamamaya çalışırdım. Yine de adım hâlâ asların yazılı olduğu listenin en tepesinde yer alırdı.

Fakat artık olan olmuştu. İkimiz de kendi sıramıza geçmiş, göz göre göre birbirimizi umursamazlıktan geliyorduk. O, sikkın pıkkın, asık suratlıydı. Ben ise masum, yardımsever bir yüz ifadesiyle, sırtım dik ve tüm kalemlerimi sıramın üzerine dizmiş vaziyette oturuyordum. Bu bizim gündüz hâlimizdi. Gündüzleri tamamıyla farklı insanlara dönüşüyorduk.

Ya cuma gününün şerefine, ya işlediğimiz konudaki konuşma etkinliklerini bitirdiğimizden ya da muhtemelen, yakında yapılacak dansı kutlamak adına Bayan Denning eğitim sistemin en akıllara zarar yöntemine başvurmuştu. Sınıf aktivitesi yapacaktık. İlim irfan öğrenme bahanesiyle arkadaşlık ilişkilerimizi güçlendirecektik. Sınıftaki çoğu kişi daha iyi derece İspanyolca bilmenin kıyısından bile geçmezken, birilerine iltifat etmek gibi narin bir sanatı o dilde layıkıyla yerine getirmemiz gerekiyordu.

Bayan Denning bir tomar kâğıdı yarıya bölüp üzerlerine sınıf listesine göre numaralar yazmıştı. Tomardan bir kâğıt çeken kalan kâğıtları arkaya uzatıyordu.

Benim çektiğim isim Laurel Bacard olmuştu. Ünitenin kelimelerini kullanarak yazabileceğim uygun ve övgü dolu şeyleri aklımdan geçirmeye çalıştım. Saçına attırdığı röflerlerin göreni sersemleten karmaşıklığına parmak basmak istiyordum ama bunu İspanyolcada nasıl söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Arka sıralarda oturan Marshall'ın sıraların arasındaki boşluğa eğildiğini gördüm. Arkasını dönmüş fısır fısır bir şeyler söylüyordu. Ollie Poe'yla kâğıtlarını değiştiriyorlarmış gibi görünüyordu.

Ders klasörümü çıkarmaya kalmadan ellerim biraz titremeye başlamıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Arkasında hangi kimyasal madde olduğunu adım gibi biliyordum. Tüm gün kahve içip duruyordum. Kalp atışlarım bir hızlanıyor bir yavaşlıyordu. Kanım yüksek güvenliikli cezaevlerinin arka bahçeleri gibi kablolarla çevrilmiş, yüksek gerilimli akıyordu.

Klasörümde boş bir sayfa açıp şöyle yazdım:

Radyo kulesi gibiyim.

Ardından gerçekliğı su götürmez beş sıkıcı övgü uydurup elimdeki kâğıdı ikiye katlayarak Laurel'a verdim. CJ de omzumun üzerinden uzanmış, arka sıralardan gönderilen ikiye katlanmış kâğıdı uzatıyordu.

Marshall'ın el yazısını tanımıyordum. Daha önce hiç, oturup da yazı stilini incelemek aklıma gelmemişti. Gerçi bir önemi yoktu. Bu dünyada Marshall'dan başka hiç kimse gözümün önünde, benimle ilgili bir liste çıkarmazdı.

Fiilerin içinden çıkmak vaktimi almıştı. Sözlüğe bak-sam da fiillerin yarısının gelecek zamandaki çekimini bil-miyordum.

Kâğıtta yazarları çözmemin ardından kâğıda bakakal-dım. Marshall alelacele bir biçimde, yana yatmış kargacık burgacık bir yazıyla çok açık iltifatlarda bulunmuştu. Mar-shall'ın cümlelerinin yanına düzgün elyazımla aldığım notlarda şunlar yazıyordu:

Onun sayesinde her şey yoluna girecekmiş gibi geliyor.

Onun sayesinde cesaretim yerine geliyor.

Onun yanımdayken hep doğruları söylemeye çalışıyorum.

Kendim olmaya çalışıyorum.

O yanımda olmayınca korkuyorum.

Ömür boyu bir daha bu kadar mutlu olabileceğimi sanmıyorum.

Millet el kaldırıp kendilerine gelen iltifatları sınıfla paylaşırken ben, heyecandan kulaklarıma dolan uğultuyla sıramda öylece oturuyordum. Silkelenip kahkahalar atarak dans edebilmek için can atıyordum. Saç diplerim karıncalanıyordu. Gayriihtiyari gülümseyiverdim. O kadar geniş, hesapsız gülümsemiştim ki yüzüm acımişti.

Bayan Denning'in , "Waverly," diye seslendiğini duydum. "Bayağı güzel iltifatlar almış gibi bir hâlin var. Birkaçını bizimle paylaşmak ister misin?"

Birkaç saniye önce güneşten bile parlak olan gülümsemem silinip gitmişti. Marshall'ın listesindeki maddelerin hiçbiri sesli okunacak cinsten değildi.

Normal bir şeyler bulabilmek için telaş içinde beynimdeki veri tabanını sorgulamaya başladım. Derslerle ilgili şeyler, onlardan bir zarar çıkmazdı. "*Era intelligente*,"²⁰ dedim.

"Başka ne yazmış?" diye sordu Bayan Denning.

"*Ella corra muy rápido*."²¹ Kendinden emin, neşe dolu sesim kulaklarımı tirmalamıştı.

20 (İsp.) O zeki bir kızdır. (Ç.N.)

21 (İsp.) O çok hızlı koşar. (Ç.N.)

Belki de kulaklarımı tırmalayan ses içimde yankılanan dargınlığın, kendim olmak yerine başkalarının istediği kişi olarak takdirlerini kazandığım zamanlar içimde kopan fırtınaların sesiydi.

Bayan Denning yüzünde, *Siz de çok eğlenmiyor musunuz?* diye bağırان bir gülümsemeyle alkış tutarak, “Zahmet olmazsa son bir tane daha alalım,” dedi.

Kendimi sakinleştirmek için kısa bir nefes alıp başımı dikleştirerek, “*Ella está muy organizada,*”²² dedim.

Benimle bunu dememle Marshall’ın sınıftan çıkması bir oldu.

Bayan Denning öğretmen vicdanı içini kemiriyormuş gibi Marshall’ın arkasından bakakalmıştı. İçimde kabaran şiddetli isteğe uyup Marshall’ın ardından koşmak, avını köşeye kısıtiran vampirler gibi onu duvara çivileyip iltifatlarına karşılık vermek istiyordum.

Bayan Denning’in kaşları çatılmıştı. Sınıfı şöyle bir süzdü. “Hasta mı arkadaşınız?” diye sordu.

Kimseden çıt çıkmadı. Ollie Poe da kaşlarını çatmış, ellerine bakıyordu.

“Oliver. Marshall’ın iyi olup olmadığından haberin var mı?” diye sordu Bayan Denning.

Başını kaldırdı Ollie. Yüzünde içten, âciz bir ifade vardı. “Geçen hafta hastaydı. Belki hâlâ iyileşememiştir,” diye cevap verdi.

Dersin kalanı bir türlü bitmeyecek gibi gelmişti.

Niyahet zil çaldığında, tıngırtısını ta dişlerimin köklerinde hissetmiştim.

22 (İsp.) Çok düzenli biridir. (Ç.N.)

MARSHALL

Boş ver Gitsin

Tüm yüzüm cayır cayır yanıyor, karıncalanıyordu. Boş koridora fırlayıp çıkmış olmam bile pek iyi gelmemiştir.

Kafamın içinde Waverly'nin sesi dönüp duruyordu. Derslerde kullandığı ruhsuz ses tonunu takınarak kendisiyle en ufak bir alakası bile olmayan bir liste dolusu sıkıcı şeyi nasıl da sayıp dökmüştü. Hislerimi not verircesine bir bir atlamış, üzerlerine koca bir çizik atarak her bir kelimenin, doğru olduğunu sandığım her şeyin üzerini karalamıştı.

Her ne kadar gecenin bir yarısında yaşananların gerçek hayatımla bir alakası olabileceğini düşünmüş olmam kendi suçum olsa da kendimi reddedilmiş gibi hissediyordum. Ne aptaldım ben. Tabii ki Waverly o kadar özel bir şeyi milletin önünde okumazdı. Hiç onluk bir hareket olmazdı bu. Hem yazdıklarımı okusaydı bile yüreğimin parçalanmasını dindiremezdi. Hayatımda nelerin gerçek nelerin hayal olduğunu bir türlü çözemiyordum. Yazdıklarımı okuması hiçbir şeyi kanıtlamayacaktı.

Ellerimi cebime koyup okulun otoparkına doğru yürü-

meye başladım. Birinin arkamdan tüylerimi ürperten bir ısıklık patlattığını duyduğumda koridorların sonundaki çift kanatlı kapılara varmak üzereydim.

Autumn Pickerel pitbullar gibi üzerime atlamıştı. İkimi omzumun arasına hızla çarpınca can havliyle kenara çekilmiştim.

Arkamı dönüp baktığımda Autumn'un ellerini beline koymuş, arkamda dikildiğini gördüm. Ayakkabılarımız neredeyse burun burunaydı. Dantelli bir elbise, onun üzerine ise salaş, önü açık bir hırka giymişti. Kıyafetinin tuhaf falan olduğu yoktu. Sadece onda tuhaf durmuştu. Herkese benzeyebilmek için özellikle dışarı çıkıp kendine bu kostümü almış gibi görünüyordu.

"Nereledesin be Boo Radley?"

"Hiçbir yerde," diye cevap verdim. Çoktan geri geri otoparka doğru yürümeye başlamıştım. "Buralardayım işte."

"Ya..." Saçları her zamankinden daha düzdü. Gözlerinde bir tuhafılık vardı. Kirpikleri dört beş kat artmıştı sanki. "Demek kapşonlunun şapkasını başına geçirip fen sınavından kaytarınca görünmez olduğunu sanıyorsun?"

Lafının üzerine çirkin bir kahkaha attım. Autumn'la bir başımayken iyiymişim gibi rol yapmayı beceremiyordum.

Altıncı sınıfa kadar kankamın kız olmasını sorun etmemiştim. Yedinci sınıfa geldiğimizde ise artık kankam değildi. Bu işler böyle yürüyordu. Daha bariz bir açıklaması olamazdı. Ortaokula geçince insanlar arkadaşlarını terk ediyorlardı. Fakat benim sebebim başkaydı. Autumn in-

sanları çok farklı görürdü. İnsanların eksik, kusurlu yönlerini arar bulur ve değiştirmeye uğraşırdı. Sorun şuydu ki bir anda içinizdeki her şey berbatlaşınca en derinlerinizi görebilen birinin yanında durmak çok zor geliyordu.

Biraz daha dibime girse hareketinde hiçbir sorun çıkmış gibi, hâlâ onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissedebilirdim. En son evine gideli üç yıl olmuştu. Son sohbetimizin üzerinden ise sekiz ay kadar bir zaman geçmişti. Halbuki zamanında ona her şeyimi anlatırdım.

Elindeki kâğıt tomarını yüzüme doğru sallayarak, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

Az kalsın olanları anlatıyordum. Oysa olanlar açılamayacağı kadar tuhaftı. Ne diyecektim ki? Waverly beni her zamanki gibi yok saydı diye dersin ortasında sınıftan çıktım mı diyecektim?

“İçecek bir şeyler alacaktım.”

“Tabii canım...” dedi. Bakışları bir an otoparka ve çift kanatlı kapılara kayıverdi. “İçeceğin adı da *Cannabis indica*²³, değil mi?”

Üzgün olduğumu anlamada üstüne yoktu. Zaten sırf bu yüzden artık gözlerinin içine bakmıyordum. Babamın başına gelenlerden sonra Autumn’la aynı mekânda bile olmaya dayanamıyordum.

Omuz silkip başımla elbisesini ve ciks saçlarını işaret ederek, “Yeni kostüm almışsın,” dedim.

Derste verilen kâğıtları tuttuğu elini havaya kaldırarak, “Şu aralar bu edepli kostümüm sayesinde, önceleri faydasız olduğumu düşünen insanlara ömrümde etmediğim

23 Hint Keneviri. (Ç.N.)

yardımı iki haftada ettim. Önlerine gelen kâğıdı fotokopi çektireyim diye beni seçiyorlar,” dedi.

Söylediklerinde haklı sayılırdı. İnsanların Autumn’u faydasız birisi sanmaları çok aptalcaydı. Gürültücü biriydi, fazla dalgacı oluşu insanı geriyordu germesine ama birilerine yardımcı olmak onun içinde vardı. Patronluk taslamaktan, insanların üzerinde baskı kurmaktan kendini alamıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “O zaman,” dedi en sonunda. “Yürüyüp gideyim en iyisi. Baksana, pek de konuşmak istermiş gibi bir hâlin yok senin.” Sesinde kızgınlıktan eser yoktu. Takmıyormuş gibiydi.

“Tam da arkadaşlık edecek adamı buldun. Hem şu sıralar kendine benden daha havalı arkadaşlar bulmuşsun. Öyle duydum?”

Oltamı doğru dürüst bir şeyler tutmak ümidiyle Autumn’a atmıştım. Belki adam gibi bir şeyler çıkardı; gerçek dünyamla acayip gece hayatımı hizaya sokabilecek bir şeyler yakalardım.

Autumn tek kaşını havaya kaldırarak, “Waverly Camdenmar’dan mı bahsediyorsun?” diye sordu. “Çok merak ettiysen dansa gelip kendin görürsün.”

Yüzümün alev alev yandığını görmediğini umarak gözlerimi kaçırdım. “Ciddi olamazsın.”

“Ölümü gör!” dediğinde ciddiydi galiba. Kollarını göğsünde birleştirerek bir bakış attı. “Hadi ya... Dansın nasıl bir şey olduğunu merak etmiyor musun? Hem bir değişiklik olmuş olur.”

Ne karşı çıkabiliyor ne de gittiğimi gözümde canlan-

dirabiliyordum. Gerçi düşününce ilginç gelmişti. *Akluma yatmamış değildi*. “Heather’la gelebilirim aslında.”

Autumn yiyecekmiş gibi bakarak, “Ciddi olamazsın, Marshall! Dansa katılmak için birine ihtiyacın yok ki... Bak bana! Tek katılacağım. Eminim tek katılmama laf etmeyecekler,” diye çıkıştı.

Autumn canının istediği her yerde boy gösterebilecek ve tek başına takılabilecek bir kızdı. Ben ise kafayı çekmeden daha kendi hayatımda boy göstermeyi beceremiyordum. Her günüm tesadüfî bir davete katılıyormuşum gibi geçiyordu. Hatta Heather’la tanışmamızda bile, ben değil o beni seçmişti. *Yüzünden düşen bin parça*, demişti bana. Geçen senenin sonunda bir gün Heather’ların evindeki bilorda masasına yaslanmış duruyordum. Eli elime değecek kadar yanıma sokuldu. Beni merdivenlerden üst kata çıkardı. Kafayı bayağı çektiğinden yol boyunca orama burama dokunmuştu. O anda buna ihtiyacım vardı. Ya da canım istemişti. Bazen ikisi arasındaki farkı ayırt etmek epey zor oluyordu.

Autumn bezmiş, sinir küpü olmuştu. “Tanrım, neyse ne... Yalnız dikkat et de milletin ağzına sakız olma.”

O anda jetonum düşmüş, başka bir şeyden, çözmem gereken bir tür sırdan bahsettiğini anlamıştım.

Küçükken kendimizce bir dil uydurmuştuk ama belki o dil bile ikimizin değildi. Autumn’un olayı en sıradan kelimeleri dahi kendi icat etmiş gibi çıkartabilmesiydi. Uydurmaca dilin ikimize birden ait olduğunu sanmama rağmen kelimelerin anlamlarını uyduran Autumn’dü. O yüzden o dili ömrü hayatımda bir kez konuşmuş konuşmamıştım.

Autumn'un yüzüne yayılan gülümsemeyi görünce, bir zamanlar Deadpool'un ve Batman'in resimlerini çizen, Pokemon kartlarıyla alay eden kızı anımsayıvermiştim. Bunu düşününce, Autumn'un kostüm giydiğini sanmam gözüme imkânsızın ötesinde görünmüştü.

Elindeki kâğıt tomarını yüzüme doğru savurarak, "Şimdi gitmem gerekiyor ama utanç ayininde görüşeceğimizi var sayıyorum," dedi.

Autumn gittikten sonra beyzbol sahasına gidip yedek kulübesine oturdum. Babam ilk hastalandığında bunu çok yapardım ama zamanla çok aptalca gelmeye başlamıştı. Çok uzun zamandan beri böyle gelip oturmamıştım.

Annemlerlerin babamın hastalığını bize söyledikleri gece, Ollie, Hez ve Kaptan'la Karakaya Kanyon'una gidip zehirlenmeye ramak kalana dek içmiştik.

Kendimi bayağı kötü hissetmeme rağmen ancak o uyuşuk, bulanık, sarhoş kafayla her şeyi boş verebilmiştim. Ertesi sabah korkunç bir hâl almıştı.

Kanyondan aşağıya inerken arabayı Kaptan kullanıyor, bir frene bir gaza yüklenip duruyordu. Yolun büyük kısmını başımı dizlerimin arasına gömerek geçirmiştim.

Yolu yarılایp dönemeçlerle dolu berbat kısma vardığımızda kendimi daha fazla tutamayacağımı sandım. Beynim duman altıydı, tüm vücudum zangır zangır titriyordu.

Olasılıkla kendimi daha fazla tutamayacağımın sinyali veren bir ses çıkarmıştım. Çünkü Ollie ânında Kaptan'a doğru eğilip omzuna bir tane patlatmıştı. "Justin kenara çeksene. Marshall'ın inmesi lazım."

"Marshall koltuğa kusayım dersin gebertirim seni."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdikten sonra beni fenalaştıranın yol olduğunu, çok susadığımı söylemeye çalıştım. Geçen gecenin tadı ağzıma dolmuştu. Her şey zehir gibi gelmeye başlamıştı.

Ollie doğrulup koltuğun arkasındaki soğutucunun içini karıştırmaya koyuldu. Bir tek yarım şişe gazı kaçmış kola bulabilmişti.

“Bak o işe yarar,” diye atladı Hez. “Kola mideni bastırır.”

Lafına uyup koladan küçük yudumlar almaya başladım. Kendi kendime iyi olduğumu, üzerimdekini yalnızca yorgunluk ve içki sersemliği olduğunu söylüyordum bir yandan. Güya her şey kontrol altındaydı.

Ne dersem deyim fayda etmiyordu.

Babam hâlâ hastaydı ve şerefsizin önde gideniydi. Dünyanın sonu yaklaşıyordu. Kola bile aklıma viskidenden başka bir şey getirmiyordu. Zaten iki dakikaya kalmadan yolun kenarına çökmüş, gözlerimi yumarak ellerimi dizlerime dayamıştım. Hayatımın hoş anlarından biri sayılmazdı.

İşim bitince kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissetmiştim. İçimdekileri bastırmama gerek kalmamasına rağmen gerisi yakamı bırakmamıştı. Benim içimde de bir kanyon açılıyordu. Kendi kendime normal şeyler, mesela ertesi gün uyandığımda hiçbir şeyim kalmayacağını söylemeye çalıştım.

Babam sakat, hem de ömür boyu sakat kalabilecek; annem zavallı ve mutsuz bir kadın olarak yaşamını devam ettirebilecekken ben, ertesi sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissedecektim. Külliye yalandı. Tam tersine

kendimi berbat hissedecektim. O anda nasılsam öyle hissedecektim. Asla ama asla düzelmeyecektim.

Başımı kaldırdığımda Ollie'nin güneş yüzünden gözlerini kısarak tepemde dikildiğini gördüm. "Nasıl oldun, Mars?" diye sordu.

Göğsümün içindeki boşluk hissini, oyuğu kastettiğini adım gibi biliyordum. Bir an ona, annemle babamın boşanmaktan vazgeçtiklerini, bunu kaldıramadığımı, babamın hastalığını, annemlerin aynı boktan, malca şeyi devam ettireceklerini söyleyesim gelmişti. Fakat bunları dile getirmeye içim el vermiyordu.

Sesim her ne kadar harap çıksa da, "İyiym," dedim. "Her şey yolunda."

Ollie başını sağa sola sallayarak tepemde dikilmeye devam etti. "Ne diyorsun ya? Çıka çıka iki damla kola çıktı. Hem ne zamandan beri iyiymişsin? Arabadakiler ne zaman döneceğini soruyorlar."

Ollie'nin elinde üzerinden sular damlayan, buruş buruş bir şeyler vardı. O şeyin Kaptan'ın iş tişörtlerinden biri olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. "Justin'in o."

Elindeki tişörtü iyice sıkıp, "Başlatma Justin'ine," diyerek almam için ısrarla uzattı. "Soğuk soğuk... Yüzünü sil, iyi gelir."

Tişörtü aldığımda burnuma soğutucunun dibindeki buz eriyiğinin, yani ıslak straforun ve üzerindeki birikmiş tozun kokusu gelmişti. Tişörtle yüzümü silip enseme tutunca biraz daha iyi hissetmiştim.

Kaptan'ın Bronco'suna bindiğimde Ollie yüzüme bile bakmamıştı. Diğer tarafa, karşı kapının dibine kaymıştı.

İlk başta aramıza mesafe koymaya çalıştığını sansam da biraz sonra Ollie eliyle koltuğa hafifçe vurarak, “Uzanmak istersen uzan,” dedi.

Aramızdaki boşluğa göz atıp başımı salladım. Uzanıp gözlerimi kapattığımda içimin acısı biraz olsun hafiflemişti. İyimiş gibi yapmayı bırakınca kendimi o kadar iyi hissetmiş olmam ne de tuhaftı.

Kaptan garaj yoluna girerken uyanıverdim. Koltuğa sere serpe uzanmış, kolumu altına sıkıştırmıştım. Başımı Ollie’nin dizine koymuştum.

Ollie elini omzuma koyup kapıya yaslanarak uyuyakalmıştı. O anda elinin ağırlığından daha fazlasını hayatta kaldıramazdım. Sırtımı çimento duvara yaslamış, ayaklarımı da trabzanlara dayamış otururken yedek kulübesinin köşesinden Ollie çıkageldi.

Boş gözlerle başıma dikildi. Arkasından ışık vuruyordu. “Ne lan bu!”

Dersin ortasında çıkıp gitmiş olmamı kastettiğinin farkındaydım. Fakat mesele daha büyüktü. Mesele bu hareketimin arkasında yatan ve yolunda gitmeyen her şeydi. Kendini önemli, değerli, Waverly’nin dikkatini çekebilen biri gibi hissetmek isteyen bendim. Neden bu seferkinin farklı olacağını sanmıştım ki, aptal kafam. Hayat böyleydi işte.

“Ben de bilmiyorum,” diye cevap verdim. Gözlerimi ellerime çevirmiştim. “Cidden bilmiyorum.”

Oturup bir sigara çıkardı. “Denning, ‘Git bir bak öldü mü kaldı mı bu çocuk?’” dedi.Basketbol sahasına doğru

dalıp gitmiştim. Babamın ben on iki yaşındayken nasıl da bütün yazını bana beyzbol topunu fırlatmayı öğretmeye çalışarak geçirdiğini anımsamıştım. Ne de sinir olurdum buna.

Ollie sigara paketini uzatınca, “ Yaşıyorum. Altı üstü hava almaya çıktım,” dedim.

Güya sigarayı bırakıyordum. Halbuki can çıksa da huy çıkmıyordu. Sözde sigarayı bırakıyor olsam da her gün Ollie’yle muhakkak park alanına geliyorduk. Ceketimin cebinde yarım paket Camel oluyordu. Hayat üstüme üstüme gelmeye başladı mı her an kutunun kapağını açıp bir taneyi gömecekmişim gibi parmaklarımı kutunun üzerinde gezdiriyordum.

Başta niye başladığım aklıma gelip dururdu. Nefes almayı aklıma getiren bir sigara olmadan dudaklarımda, vücuduma yeterince hava girmiyormuş gibi geliyordu.

Yanımda oturan Ollie çakmağının kapağını açıp sigarasını yaktıktan sonra “çıt” ettirerek kapağı geri kapattı. “Hafta sonu Kaptanlara gidiyoruz, değil mi? Biraz mal var elimde. Yapacak başka işin yoksa gidelim.”

“Olmaz. Heather’ı okulun dansına götüreceğim.”

Bana bakıyor olmasa aklını kaçırmış gibi olduğunu söyleyebilirdim. Benden, haklı olarak, utandığını kabullenmek zorunda kalmak kanıma dokunmuştu.

“O kadar da kötü değildir belki,” diyebilirdim nihayet “Bakarsın eğlenceli geçer.”

Birkaç dakika boyunca ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Söylediğim yalan karşımızda, gitgide büyüyordu. Gözü mün önüne kumsala vuran dalgaları getirerek yalanı görmezden gelmeye çalışsam da işe yaramadı.

“Benim de gelmem lazım o zaman,” dedi Ollie sesine ilgisiz bir hava katmaya çalışarak.

“Efendim? Ne ne?”

Omuz silkip çakmağı kurcalamaya devam etti. “Birinci sınıflardan bir kız var demiştim ya. Küçük Ollie’yi dansa davet etii.”

“Ee, ne olmuş?”

“Ollie kızın teklifini kabul etmişti. Ama C takımında-ki mal kafa Caret’a, sırf başka bir kız için o kızın teklifini kabul ettiğini söylediğini duydum. Öbür kızla işi pişirebileceğini sanıyor. Dokuzuncu sınıfta işi pişirmek de ne oluyor. Olsa olsa ikizleri parka götüreceğini sanıyordur.”

“Oğlum, birinci sınıfları mı dikizliyorsun?”

Beyzbol sahasına bakakaldı. Gözlerinden ateş saçıyordu. “Şerefsizlik etmesi tepemi attırıyor. Hem sence de bu çok adice değil mi?”

Bence de öyle olmasına rağmen erdem konusunda ah-kâm kesebilecek durumda değildim. Sonuçta şerefsiz şerefsizdi. Gerçek buysa, elimizden ne gelirdi? Mesela şerefsizlik Kaptan’ın kanında vardı. Ollie de bugüne dek bu konuyu pek sorun etmemişti.

“Niye bu kadar taktın ki? Tanımadığın etmediğin adamlar.”

Ollie kaşlarını çatarak, “Eğer orda burada benim adımlı kullanarak dolaşacaksa gözümü üstünde tutmak zorundayım. Hem o dans teklifi yapan kız gayet düzgün bir kızcağız.”

“Yine de?”

“Dansa Heather’la gidecek birinden vatandaşlık dersi alacak değilim.”

“Git işine.”

Başını ayakkabılarından kaldırmadan, “Niye böyle bir şey yapıyorsun?” diye sordu Ollie. “O kızın neresini seviyorsun?”

Heather’a farklı yönlerden bakmaya çalıştım. Yapış yapış saçları, gülüşü ve ağzını her açtığında söylediği saçma sapan şeyler.... “Sandığın kadar basit değil.”

Ollie, artık hayatımdaki hiçbir şeyin basit olmadığına dair kendisini bir güzel ikna etmemi beklermişçesine başını yana eğip tip baktı.

Omuz silkip sesimin tonunu ayarlayarak, “Bilmiyorum ya. Heather işte. Bazen sinirimi bozsa da, bağıra bağıra konuşsa da bu kötü bir insan olduğu anlamına gelmiyor.

“Abi, neden bahsediyorsun? Heather’dan hoşlanmıyorsun, anladım. Ama o burnu havada, soğuk nevale Waverly’nin nesinden hoşlanıyorsun acaba?”

Tel örgülerin birleşim yerlerindeki kıvrımlara uzun uzun baktım. Ollie’nin bunu nereden öğrendiğini sormak istiyordum ama bu işten bile olmazdı. Ollie saman altından su yürütmeyi iyi bilirdi. Uzmanlık alanıydı bu.

Ağzımı açar açmaz aklıma Waverly’nin hâli gelivermişti. Elini elimin üzerine tutup gözleri yere çivilenmişti. Sırtı bana hafif dönüktü. Bu aklıma gelir gelmez ağzımı açtığım gibi kapatmıştım.

Ollie’ye durumu hangi sözcüklerle izah edebileceğimi bilememiştim. Waverly’nin her an, her dakika nasıl bir gerginlik içinde olduğunu hissedebildiğimi açıklayamadım. İçindeki gerginliğin, kavanoza kapatılmış bir pervane böceği misali nasıl bir vızıltı çıkardığını da anlatamazdım.

Elimden gelmeyeceğini bile bile onu kurtarmak için içten içe yandığını ama onun böyle bir şeye ihtiyacı olduğunu asla kabullenmeyeceğini açıklayabilmem mümkün değildi. Ne Waverly'e sarılıp panik hallerim dinene dek beklediğim hayaller gördüğümü ne de akıl almaz biçimde yatağında belirlediği zamanın günümün yaşanmaya değer, boktan olmayan tek ânı olduğunu söyleyebilirdim.

Ollie'ye bunları nasıl anlatıp inandıracağımı bilmediğim yüzüne bakıp omuz silkmekle yetindim. “Belki de artık, bu hayatta kafayı çekmekten başka isteğim olmamasından bıkmışımdır. Bir araya geldiğimizde Waverly hep kendine çekidüzen vermeye çalışıyor. Ben de kendime... çekidüzen vermek istiyor olabilirim.”

“Demek bu yüzden sigarayı bıraktın?” dedi Ollie.

“Belki de öyle.”

Tek kelime etmeden kolunu omzuma attı. Birkaç saniye sonra ben de ona doğru yaslandım. Uzunca bir süre öylece durduk, hiç konuşmadık. İçimden bir ses kardeşimi seçme şansım olsaydı Ollie'yi seçeceğini söylüyordu. Aynı ses ayrıca, “Bu bile yeter aslında,” diyordu. “Bugün, şu anda, başka hiçbir şeye ihtiyacın yok.”

WAVERLY

Dans organizasyonu komitesi toplantısının ilk elli yedi dakikasını, gözlerimi oyup tünel kazarak kaçma planları yaptığımı çaktırmamaya çalışarak geçirmişt看.

Maribeth yapılacaklar listesinin son hâlinin üzerinden geçerken biz de geniş, oval mutfak masasının etrafında toplanmış onu dinliyorduk. Dansa yirmi saat kalmıştı. Bitmek bilmeyen bir sürü iş vardı.

Benim görevim, parti malzemelerini aldığımız dükkânı arayıp metalik konfeti teslimatının durumu sormaktı. Autumn elde hazırladığımız *homecoming* pankartlarında eksik gedik olup olmadığını kontrol edecekti. Maribeth DJ ve yemek işleriyle ilgileniyordu. Çünkü bu işleri güvenip de başkalarına emanet edemiyordu. Güreşçi takımının özellikle ortalarda görünmüyorlardı. Onların görevi de ayak altında dolaşmamaktı. Bunu da evden gayet güzel yapabilirlerdi.

Maribeth eline bir keriz sapı alıp her şeyi bilen listesini inceleyerek, “Bu durumda Kendry’e de münazaradan dönünce ikramlıklarla ilgilenmek kalıyor. Diyorum ki ikramlık işini değil de çiçekçi işini mi versek ona?” diye sordu.

“Ya...” dedi Autumn masum bir ifade takınarak. Masanın altından bacağıma hafif bir tekme attı. “Öyle mi yap-sak?”

Maribeth ciddi, düz bir sesle, “İyi de...” dedi. Maribeth’in bu sesinden nefret ediyordum. “Demek istediğim, Kendry’nin organizasyon işlerine eli pek yatkın değil gibi. Yani, sizce de öyle değil mi?”

“Aptal mı Kendry? Altı üstü bir avuç kum saatini ve plastik saati ayıracak. Herhalde üç beş defa ona kadar say-mayı becerebilecek kapasitededir?” diye çıktı Autumn.

“Tanrım, bir dur. Demek istediğim kızın zaten şim-diden yapacak bir ton işi var.” Maribeth bunları söyler-ken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ciddiyetle konuşuyordu. Herhalde, küçümser gibi görünmek şöyle dursun kibarlık ettiğini sanıyordu.

Autumn sandalyesinde arkasına yaslanıp bezgin bir ifa-deyle tavana bakarak, “Bazen öfkeden kudurmuş manka-fanın teki oluyorsun,” dedi Maribeth’e.

Gayriihtiyari bir nefes alıp geri verdim. Dürüst olmak gerekirse, bir tartışmanın patlak vermesini bekliyordum. Umarım, Maribeth’lerin film setlerinden fırlama munta-zam mutfakları, pembe limonataları ve mermer tezgâhları tek felaketle yerle bir olurdu.

Fakat Maribeth Autumn hiçbir şey dememiş gibi dav-ranıyordu. En sevdiği taktiği idi bu. Bakışmış, sözmüş, cümleymiş... Bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi yapardı. Çünkü o bu tip şeylerden katbekat üstündü. Ben ise ger-çekleri biliyordum. Maribeth’in porselen bebek yüzünün altında yatan karanlık bölgede, kelimelerden ve bakışlar-dan daha önemli hiç ama hiçbir şey bulunmazdı.

Etrafını şöyle bir süzdü. Listedeki maddelerden birini daha silmek için kurşunkalemi tetikte bekliyordu. “O zaman münazaradan döndüğünde Kendry çiçek işiyle ilgilenecek. Sen nereyi arayacakmışsın, Autumn?”

“Vernon Hıyaroğlu’nun Büyülü kâğıt Dükkânı’nı...”

Maribeth iç geçirdi. Dudakları tehlikeli biçimde incelmişti. “Beş dakika olsun ciddi duramaz mısınız?”

Autumn çenesini eline dayadı. “Ciddi misin sen? Sıkıntudan anevrizma geçirmek üzereyim. Ciddi olamazsın,” diye söylendi. Ardından da Maribeth’lerin masasında oturmuş Maribeth’in dans organizasyonu planlarını dinliyor olmamız yeterince tuhaf değilmişçesine bana dönüp, “Şu iş bittikten sonra bize gidelim mi? Annemin seksenler plaklarından dinleyip sağlığa zararlı bir şeyler yeriz,” dedi.

Autumn’un sözleri havada gereğinden fazla asılı kalmıştı. Ömrü hayatım boyunca şu felaketin gerçekleşmesini istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Ben çekine çekine başımı salladığımda Maribeth aranacak yerlerin yazılı olduğu listeyi Palmer’ın elinde çekip alarak baskı merkezinin numarasını daire içinde aldı. Yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Maribeth işbaşında olmayı her zaman içtin olmamaya yeğlemişti.

Palmer’le Maribeth listenin üzerine hummalı bir çalışmaya girişmişken Autumn keçeli kaleminin kapağını açıp koluma uzandı. “Kıpırdama, olur mu?”

Koluma el çabukluğuyla zarif çizgiler atarak aşağıya doğru uzanan çiçekler çizmeye başladı. Çiçekleri birbirine kurdele çizerek bağlıyordu.

Çizmeye dirseğimin iç kısmından başlamış bileğime

kadar indirmişti. Bileğimde çizim iyice daralarak serçeparmağıma serpiştirilmiş mini minnacık gülbezeciklerle sona ermişti.

Pickerel'ın Belirsizlik Prensibi'nin en temel özelliği buydu: Autumn'un bir sonraki hamlesi hakkında ne kadar isabetli tahminler yürütmeye çalışırsam tahminlerim o ölçüde isabetsiz çıkıyordu.

Maribeth olaylar ne zaman kontrolünden çıkacak olsa, pasif-agresif davranarak durumla başa çıkmaya çalışırdı. Yine öyle davranıyordu.

"Autumn ne yaratıcı çıktın sen! Umarım Waverly danstan önce o şeyi kolundan çıkarmayı başarabilir," dedi. Acımasız, şaşalı bir tavırla bana dönerek, "Yoksa bileğine kadar uzanan eldivenlerden takmayı mı düşünüyorsun? Koli kılıklı elbisen bir şeye benzesin diye yani... Ah, Autumn... Şu arayacağın yerin ismini bir daha alabilir miyim?" diye sordu.

Autumn tabaktaki uzun uzun doğranmış havuçlar bir tanesini çekip alarak kıt diye ısırdı. Gözlerini Maribeth'in üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. "Zıp Zıp Çubuk Müsait Bir Yerine Girsin'di. Biraz tuhaf bir ismi var ama kahretsin ki afilli afişler hazırlama konusunda adamların üstüne yok," dedi.

Bu sözlerin üzerine defterime şunları yazıverdim:

Sorunum: Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Somut Çıkarımım: Birilerini hayal kırıklığına uğratırsam, pabucumu dama atarlar.

Düştüğüm ikilem: Herkesin umutlarını boşa çıkarmak istiyorum.

•

Autumn'un evi eski mahallelerden birindeki karanlık bir çıkmaz sokağın en sonundaydı. Sokaktaki evlerin garaj yollarında bir haftalık gazeteler birikmiş, rüzgârla sürüklenen kuru yapraklar merdiven önlerinde kümelenmişti. Evin içi loştu, antreden sonra içeriye doğru genişliyordu. Göz yorucu bir dekorasyonu vardı. Herhalde seksenlerde evler böyle görünüyordu.

Cafcaflı tabloların ve uyumsuz olduklarını bağırان mobilyaların yanından şöyle bir geçerek gerisingeri Autumn'un odasına gittik.

Autumn'un odasında duvarlar kadın dergilerinden kesilmiş ünlülerin fotoğraflarıyla kaplıydı. Orda burada içi dışına çıkmış kıyafetler, renkli kalemler vardı.

Dikiş nakış malzemelerinin olduğu kutular yerlerde geziyordu.

Omzuyla beni kenara itip geçerken, "Köşeye bakayım deme," diye uyardı. Ben odanın bir köşesinde duran insan kılıklı eski moda dikiş mankenine bakayım demeden Autumn mankenin önüne geçip üzerine bir örtü örtüverdi.

"Dans elbisem olacak. Ama daha göremezsin."

Mankeni saklamış olsa bile odada bakmaya değer sü-

rüyle eşya vardı. Odası oldukça geniş, orantısız bir biçimde de uzundu. Gören, en başta oyun odası olarak tasarlanmış sanırdı. Adım başı bir dağınıklık vardı; boyalardan, tüylerden, yapıştırıcılardan geçilmiyordu. Birinin gelip görmesinden hiç utanılmadığı ortadaydı. Her yanı delik deşik olmuş çizim masasını duvara yaslamışlardı. Pirinç lambader sahiden antikaya benziyordu. Ahşap oymalı devasa yataktan başka oturacak yer yoktu.

Sağda solda iğne olabileceği düşüncesiyle bir iğnenin üzerine basmamak için büyük özen göstererek dağınıklığın arasından zar zor yürüyerek yatağın köşesine oturdum. Oturur oturmaz döşegün içine gömülmüştüm. “Maribeth’in dediği gibi baskı merkezini arayacak mısın yoksa ben arayayım mı?”

Autumn da dağınıklığın arasından geçip gelerek kadife yatak örtüsünün ortasına kendini atıverdi.

Karyolanın ayakucundaki tahtanın kıvrımına uzanarak başını yatağın kenarından sarkıtırken “Sana kendi işimi yaptıracağımı mı sandın?” diye sordu.. “Hayatta olmaz. Sırf Maribeth’e eziyet olsun diye senin başına daha fazla çorap öremem. Yalnız Maribeth cidden kâğıt işinden anlamıyor.”

Gözlerimi Autumn’un üzerinden ayırmadan oturuyordum. Galiba söylediklerinde samimiydi. Gerçi emin olmamışım. “Demek bürokratik deliliğe boyun eğip hizaya geleceksin? Sırf yapmanı istedim diye?”

Autumn uzun bir süre ayakucu tahtasının üzerinde yayılmaya devam etti. Ardından doğrulup saçını arkaya savurarak yüzünden çekti. “Waverly, sana çok önemli bir şey sormam lazım.”

“Ne oldu?” diye sorarken bir yandan da özelime saldırmak veya açığımı yakalamak için beni soru yağmuruna tutabileceği şeyleri bir bir gözden geçirdim.

“On yedi yaşına gelmiş birisi nasıl olur da arkadaşlık ilişkilerinin nasıl yürüdüğünü bilmez?” diye sordu.

Bunun üzerine bir kahkaha patlattım. Sorusu kanımı dondurmuydu. Haklıydı. Çünkü o, arkadaş edinmek için içten içe yanıp tutuştuğumun farkında bile değilken, bile isteye arkadaş olduğum kızdı.

Kadife yatak örtüsünün üzeri fena hâlde yapış yapış olmasına rağmen gönül okşayıcı bir yumuşaklığı vardı. Autumn’un köşede hayalet gibi dikilen elbisesinden başka kimsenin beni izleyemediği, oyun odasından bozma bu devasa odada içimde sakladığım kendim olmak öyle kolaydı ki...

“Sandığın gibi bir varoluş değil benimkisi,” dedim. Dememle de içimi bir endişe kaplayıverdi. Gereğinden fazlasını söylemiştim. Şimdi yaklaşıp yakından, dikkatle beni süzecek, içimdeki sivri köşeleri, karanlık, kötücül tılsımları görecekti. Bunlardan kastım örümcekler, kafamdaki hiçlik inancı, mutasyona uğramış hücrelerim, neşterler ve lahitlerdi.

Fakat Autumn omuz silkip başını umursamaz bir tavırla yukarı kaldırarak, “Sandığım gibi olan var mı zaten?” diye sormaktan başka bir şey yapmadı.

“Bilmem. Sen gayet kanlı canlı, sahici görünüyorsun,” diye cevap verdim.

Kedi gibi gerindikten sonra toparlanıp bağdaş kurdu. Bir başkasının dünyasına bu denli kolay asimile olabilmek

çok tuhaf geliyordu. Okulda her zaman yakınımda yöremde birileri bulunsa hiç kendimi başkasının dünyasında asimile oluyormuş gibi hissetmiyordum. Okulda daha çok, birbirimizin etrafında yaşıyorduk. Otoparktaki göz kamaştırıcı park yerlerine park etmiş otomobiller gibiydik.

“İnsan kendi zehrini kendi seçecek,” dedi. “Mesela ben, becerilerim ve eğilimlerime en uygun dostla arkadaşlık ettiğimi düşünmeyi seviyorum.”

Daha önce insan ilişkilerindeki hilelerle ilgili bu kadar gamsızca konuşan birini hiç görmemiştim. Genelde Maribeth bizim böyle bir yolun yolcusu olduğumuzu kabul lenemezdi bile.

“Neden bugün Kendry’i korudun? Kızı sevmiyorsun.”

Autumn afalladığını saklamaya çalışmadan şaşkın şaşkın bakarak, “Tanrım. Ben de bilmiyorum ki... Herhalde Maribeth, Kendry orada değilken kızın dedikodusunu yapıp midemi bulandırdığından, haksızlık ettiğinden Kendry’i korudum. Hem yapılacak en hoş şey buydu. Yani... bugüne dek bir kez olsun hoş bir davranışta bulunmak istemedin mi?” diye sordu.

Sorun şuydu: Geldiğini hiç sanmıyordum. Daha doğrusu, gönüllülük esasına dayalı işler veya toplumsal bilinç topluluklarının çalışmalarına katılmak dışında empatiyle hareket ettiğim, gönlümden kopan bir davranış hiç olmamıştı. Tuvaletin duvarı o zamana kadar kendimi rahat hissedebilecek ölçüde cesaretimi toplayabildiğim, birilerini savunabildiğim tek yer olmuştu. Ömrü hayatımda bir tek o duvarın karşısında öyle yardımsever birine dönüşmüştüm.

“Hayır. Beni akıl hastanesine göndermekle tehdit eden

birine, bir kez olsun, hoş davranmak içimden gelmedi. Demek, prensiplerin söz konusu olduğunda o kızın sana yaptıklarını görmezden gelebiliyorsun?”

Autumn uzanıp parmaklarıyla saçımı taradı. “Prensip-lerim söz konusunda olduğunda başka hiçbir şeyi gözüm görmez.”

İnsanlara teklifsizce dokunması beni her defasında bir kez daha şaşırtıyordu. Bu hareketi bir saldırı, bir küstahlık örneği olarak görmem gerekirken tam tersine zevk alıyordum.

“Saçının katları kırıklarla dolmuş.”

“Geçen hafta kestirecektim de unutmuşum,” dedim. Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda pek çok şey aklımdan çıkıyordu.

“Ben keseyim istersen? Hiç şüphelen olmasın. Saç kesme konusunda bayağı iyiyimdir.”

İki hafta öncesine kadar yanıma yaklaşmasına bile izin vermeyeceğim kız, şimdi masasının kapağını açıp makaslarını alınca ses etmende kalkıp peşinden gitmiştim. Açıkçası, Autumn bir şeyde iyi olduğunu iddia ediyorsa, büyük ihtimalle öyledir diye düşünüyordum.

Beni daracık bir koridordan geçirerek banyoya götürdü. Banyonun duvarları havuz mavisine boyalıydı. Beni küvetin kenarına oturtup çamaşır dolabından tahta bir iskemle çıkararak pat diye arkama koyuverdi.

“Korkak tavuk gibi davranmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır ama sen de saçımı kuş yuvasına çevirip bırakmayacaksın, umarım?”

Makasını kaldırarak, “Audrey Hepburn gibi mi diyorsun?” diye sordu. “Söz veriyorum, öyle yapacağım.”

Çenemi tutup yüzümü incelemek başımı için kendine doğru çevirirken eli kuş tüyü gibi hafifti, işi bilir bir havası vardı.

Çok uzaklardaki karman çorman bir şeyleri görürcesine gözünü kısıp baktığında, bakışları bana homecoming elbisemi seçişini anımsatmıştı. Olduğum kişi değil de olmam gereken kişiyi gördüğü günü.

Makası ilk vuruşunda şeklimi, hatta her şeyimi değiştirmiş gibi hafiflemiş hissetmiştim.

Önceden insanların nasıl kendi gönül rızalarıyla yeni bir şeyler denemeye, deneyimlemeye kalktıklarını hiç anlamazdım. Fakat artık bunun çok, eğlenceli, bir şey olduğunun farkına varmaya başlamıştım. İnsan sırf canı istediği için modaya, giyim kuşama, görünüşüne özen gösterebiliyordu. Lanet ede de, başka şansı olmadığı için değil de bir tek zevk almak adına bunu yapabiliyordu.

Autumn dilini dudağının kenarına sıkıştırmıştı. Bir elini başımın tepesine koymuştu. Çabuk hareketlerle kesmeye devam ediyordu. O saçımı kesmekle meşgulken ben de onun melek gibi yüzünü, parıl parıl parlayan makasını seyrediyordum.

Saç kesimine elinin bu kadar yatkın ve hatta alışık oluşu, onunla ilgili bilmediğim çok şey olduğu hissimi güçlendiriyordu. Her ne kadar dobra ve eğlenceli bir kız olsa da henüz onu tanımıyor sayılırdım. Autumn benim için ilginç bir uğraş, son zamanlardaki araştırma konumdu. Tabii bir de arkadaşım olduğunu umuyordum.

Marshall'ın da arkadaşıydı. Düşüncesi kocaman bir dalga misali üzerime kapanıvermiş, yanaklarım tatlı tatlı karıncalanmıştı. Autumn Marshall'ın arkadaşıydı. Birden bu durumun ne anlama gelebileceği, Autumn'un bana anlatabilecekleri kafam dank etmişti.

“Autumn, şeyler konusunda ne biliyorsun...” Lafını boğazıma takılı kalmış, dişlerime yapışmıştı. Baştan almam gerekiyordu. “Oğlanlar... Oğlanlar hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

“Beyinleriyle değil belden aşağıdaki organlarıyla düşündüklerini bir de baharatlı cips gibi koktuklarını...”

“Diyelim ki biriyle çılgınlar gibi öpüşüyorsunuz. Boyunda koca bir çürükle uyanıyorsun. Sonra aynı çocukla el ele tutuşuyorsunuz falan ama seni bir daha öpmüyor. Bir oğlan sadece... Sadece sarılmakla yetinebilecek derecede kara sevdaya düşmüş olabilir mi ki?”

Autumn belli belirsiz homurdanarak elindeki tarakla saçımı gözümün önünden çekti. “CJ Borsen midir nedir, çürüklerini kendine saklasa iyi olur.”

Autumn bunu çok alayvari bir biçimde söylemişti. Maribeth aynı öğüdü veriyor olsa daha farklı konuşurdu. Autumn'ın bu kararı samimiyet kurmak için yaptıklarının başkaları tarafından onaylanmasını istemekle ilgili olmaktan ziyade, özünde CJ'i önemsememesiyle ilgiliydi. Makas başımın tepesinde parmak uçlarına basarak geziniyordu. Autumn başımı tek eliyle sabitleyerek, “Ah, baksana. Çok acayip bir şey duymak ister misin?” diye sordu.

Temkini elden bırakmadan başımı salladım. Daha soruğu sorunun bir mantığı yokken Autumn'un sıra dışı

evreninde neyin tuhaf olarak addedilebileceğini merakla bekliyordum.

Arada kalmış son birkaç saçı düzelttikten sonra sorup etmeden işaretparmağıyla kulaklarımın arkasındaki saçları temizledi. Kulaklarımın arkasına dokunmasıyla bütün bu saç kesme işinin maddi bir düzlem üzerinde, tamamen maddi bir şekilde gerçekleşti aklıma geliverdi. Bu iş bitip eve döndüğümde, Autumn beni neye benzettiye öyle görünecektim.

Elindeki makası lavabonun kenarına hafifçe vurarak, “Peki sen, Marshall Holt’u tanıyor musun? Şu esrarkeş arkadaş var ya... Neyse işte, bana seni sordu. Ama sorduğunu çaktırmamaya çalıştı,” dedi.

Akciğerlerim işleri daha da karmaşık hâle getirdiğinden nefes almayı kestim. Bir yanımda bunun ince elenip sık dokunarak hazırlanmış bir eşek şakası, kafa bulmak için oynanan bir oyun olduğunu söylerken dönüp Autumn’un yüzüne baktığımda şaka yapar gibi bir hâli olmadığını gördüm.

“Niye... Ne öğrenmeye çalıştı peki?”

“Seni tanıyıp tanımadığımı, beraber takılıp takılmadığımızı sordu.”

Başımı salladım ama sonra kımıldamamam gerektiğini anımsadım. “Nedenini söyledi mi?”

Autumn başını iki yana salladı. “Pek bir şey demedi. Sanki senden hoşlanıyordu, bir tek bunu anladım.”

Ağzım sırtıtmak için can atsa da dudaklarımın içini olabildiğince sert ısırarak kendimi tuttum.

Kaçlarını kaldırıp işaretparmağını sağa sola sallayarak,

“Bırak hadi yüzünü öyle yapmayı. Bu dünyada ne beter çocuklar var, inan,” dedi.

Bunu duyar duymaz kendimi toparlayıp yüzümü geri eksi ifadesiz hâline çevirdim. Daha geçen gece Marshall, Autumn’un arkadaşı olduğu konusunda çok kesin konuşmuştu. Yine de ikisinin aynı ortamı paylaştığını düşünemiyordum. Gözümde bir türlü canlanmıyordu. “Sık sık takılıyorsunuz o zaman?” diye sordum Autumn’a.

Elindeki tarağı saç derimin üzerinde gezdirdikçe içimi tatlı bir ürperti kaplıyordu. “Eskiden takılıyorduk,” diye cevap verdi.

“Kavga falan mı ettiniz yoksa?” diye sordum.

“Yok canım... Alakası yok,” dedi. Elindeki makası söyleyeceklerini küçümser bir havada sallayarak, “Biz taşındık da ondan. Annem terfi etmişti. Öyle olunca da artık tek banyolu bir evin kendisine dar geleceğine kadar verdi. Gerçi eninde sonunda Marshall arkadaşlığı kesecekti. Pek öyle sanata, el işine ve kendi ile yüzleşmeye meraklı biri değildir. Ben de kaldıramayacağım kadar berbat hâle gelmeye meraklı değildim. Bir de bütün bunlara geçen sene babasının durumu eklenince, bir süre kimse ile takılmak istemedi.”

Herkesin bildiği bir hikâyeyi anlatırcasına düşünmeden konuşuyordu.

“Babasının durumu derken?”

Gözlerindeki tahammülsüzlüğü okuyabiliyordum. Toplumsal konulardaki kara cahilliğimden dolayı şaşkınlığa uğramıştı. “Babasının nasıl MS olduğunu mu soruyorsun? Babasının hastalık olayı, bir başka boktan olayın, an

nesiyle babasının boşanmak üzere oluşunun üzerine tuz biber eken boktan bir felaketti. Marshall'ın annesi bir anda o adamdan ayrılamayacak kadar bağımlı bir ucube olduğunu hatırlayınca onca yıldan sonra hiç ayrılmamanın daha iyi olduğuna kadar verdi. Mallık işte... Marshall bir süre kendini toparlayamadı.”

Yüzüme uygun bir ifade yerleştirmeye çalışarak edindiğim bilgileri sindirmeye çalıştım. Nasıl bir yüz ifadesine bürünmeliydim? Tanımadığımız birinin başına bir şey gelince takındığımız o ifade neydi?

“Bu yüzden tüm arkadaşlarından kopup seninle de konuşmayı kesti?”

“Pek sayılmaz. Yalnızca, biraz şey oldu... İnsanlar içleri kapanıp hayata küsünce ne deniyordu?”

Başımı iki yana salladım. “Özel bir adı olduğunu sanmıyorum.”

“Olsa iyi olurdu. Neyse ne... Yanında istediği tek kişi Ollie’ydi. O da muhtemelen Ollie ara sıra çenesini kapatmayı becerebildiği içindi.”

Autumn kahrküllerime şekil vermek için alnımın üzerinden makasla geçerken gözlerimi yumarak, “Sen beceremiyor musun?” diye sordum.

“Tanrım, asla ama asla beceremem. Kabuk tutmuş bir yara gördüm mü kavlatmadan edemem.”

Ellerimi önümde kenetledim. Aklıma Marshall'ın odasında o gece yaşananlar gelmişti . Çok acı çekmesine, utançtan yerin dibine girmesine rağmen ne kadar da açık sözlü konuşmuştu Marshall. Bugün de derste verdiği notta, *Onun yanındayken hep doğruları söylemeye, kendim olmaya*

çalışıyorum, yazmıştı. Şu su götürmez bir gerçektir ki Marshall bir bakıma, omzunda taşıdıklarını birisine anlatma ihtiyacı duymuştu.

Autumn çenemi tutarak elindeki tarakla yüzümün etrafındaki saçları düzeltiyordu. “Üstüme vazife değil, *biliyorum* ama yine Heather McIntire’yla takılmaya başlamış olması midemi kaldırıyor. İngilizce derslerinde alıştırmaya yapacağımız zamanlarda bile Heather’ın tek derdi Marshall’ın diğer çocuklardan daha incelikli *huylarını* anlatıp durmak. O anlattıkça bu olayı sürdürmekte nasıl bu kadar ısrarcı olabildiklerine iyice hayret ediyorum.”

“Bu olay derken?”

Autumn umursamazlıktan gelirmiş gibi omuz silkse de dudaklarının kenarı belli belirsiz kıpırdamıştı. Rahatsız olmuştu belki? Yoksa nefret göstergesi miydi?

“Ya şu Heather’ın anne babasının yatağında yapma olayından bahsediyorum.”

Ben de kendimi çok soğukkanlı, ulaşılamaz sanırdım. Yanılmışım. Autumn’un dediği şeyin kafam dank eder etmez kalbime çarptığını hissetmiştim. Farkında olmadan ağzımı şak diye kapatıverdim.

Autumn’un bir kez daha yüz ifademe laf edeceğini sanmıştım. Ama o gözlerimden okunan dehşet çok komikmiş gibi kahkaha atıp başını sağa sola sallamakla yetindi.

“Doğru duydun Kızıoğlan. Marshall oğlumuz Heather kızımızın ufacak kutusuna kısacık çomağını sokmuş.”

Gülmem gerektiğini farkındaydım. Bal gibi farkındaydım. Gülmeye çalıştım ama bir tek öksürmeyi becerebilmiştim. Parmaklarımla saçımı şöyle bir taradım. Ben böy-

le yapınca ufak saçlar her yana saçılmıştı. Ayrıca Autumn saçımın arkasını kesmeye henüz bitirmemişti.

Üzerime çöken sessizlik fazla uzayıp tuhaf kaçınca, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Yani... *Lise*’de okuduğumuzdan olabilir mi? Sır falan değildi ki bu. Neyse... Sonuçta herkes birbiriyle böyle şeyler yapıyor, değil mi?”

Autumn’un beyanının elle tutulur bir tarafı yoktu. Azgınlık insanın özünde var olan bir şey değildi. Mesela ben kimseyle öyle şeyler yapmıyordum.

“Yine mazozizm dükkânlarının vitrinlerine göz atmaya başladı anlayacağın. O çocuğu kendinden korumak lazım.”

Sanırsın ayrıntılı durum tespitini çoktan yapmış, şimdi de sonuçları bana ilan ediyordu. Bu kadar saf olamazdı herhalde. Kişi işe yaramazın tekiyse, kimseden ona fayda gelmezdi.

“Ya Heather’ı seviyorsa?”

“Dalga mı geçiyorsun? O çocuk kiminle çıktıysa, hepsi fasulyeden. Piyasada ne kadar karalar bağlamış, trajik insan olmaya yönelik otuz dakikalık eğitici video varsa hepsi, onun bu çıkma hikâyelerini temel alarak çekilmiştir. Yani Marshall’ın Heather’ı sevdiği falan yok. Sadece Heather’ın ondan hoşlanması hoşuna gidiyor. Anlıyorsun, değil mi? Fasulyeden işte.”

Sesinin tonu iç organlarımda arasında buz kesmiş parmak dolaşıyormuşçasına içimi ürpertmişti. Başkalarının onayını almadan edemeyen biri olabilirdi Marshall. Karşıdaki kişi onu sevdiği sürece aynı duyguları o da karşısındakine besleyebiliyordu belki.

Autumn bacağıının tekini küvetin içine sokarak ayağı kalmış, tepemde dikiliyordu. “Hem şu işe bak ki *home coming*’e katılma konusunda onunla konuştuğumda hep gittiği bir yermiş gibi konuştu. O kızla beraber katılabileceklerini söyledi. Mini minnacık uçuklar adına, bu duyduğum en ama en kötü fikir.”

“Heather güzel kız gerçi.”

Düşünmeden etmeden, hiç de çekinmeden bu kelimeleri söyleyebilmem ne tuhaftı. Duyan da daha öncesinde Heather’ın kaşına gözüne, dış görünüşüne kafa yorduğumu sanırdı.

Autumn saçımı düzgünce yana doğru ayırırken omuz silkti. “*Güzelden halliceyi* beğenen için güzel sayılabilir. Neyse ne... Acı ama gerçek falan filan. Milletin derdi bizi mi gerdi? Bitti saçın, bak.”

Beni lavabonun önüne götürüp beni aynaya yansıyan el değmemiş, yeni saçlarımla tanıştırdı. Saç modelim yüzümü öyle saf, öyle masum göstermişti ki...

“İstersen sana kendi makyajını nasıl yapacağını da gösterebilirim. Yeni saçlarına kedigözü *eyeliner* bayağı yakışırdı. Kediye canlandırmak içinse elbisene biraz taş, parıltı eklemek lazım. Takma kirpikleri sever misin?” diye sordu.

Sorusu bir kulağımdan girmiş öbüründen çıkmıştı. Ben zaten o anda, açıkça dışarı vurduğum hislerle boğuşmaktaydım. Bir başkasını daha kaldıramazdım.

Vereceği cevaptan çok medet ummamış gibi görünmeye çalışarak meraklı ama kibar bir şekilde yüzüne şöyle bir bakarak, “Etti mi dersin?” diye sordum.

“Neyi etti mi?”

Boynumun yanını ovuşturma ihtiyacı hissettim. Çürük geçmeye başlamıştı.

“Heather’ı davet etmiş midir?”

Autumn o anda saçımı yana ayırmak boğazıma saplanan acıdan kat kat önemliymiş gibi ilgisiz bir bakış attı. “Ah, öyle galiba. Biyolojiden çıkarken Heather’a bir şeyler söylediğini görmüştüm. Heather’ın yüzünde güller açıyordu.”

8.

Tüm mahalle uykuya çekilip bizim ev de karanlığa gömüldüğünde mumumu yaktım. Yarıyı yanımtı bile ama o anda bunu düşünecek hâlim yoktu.

Uykusuzluğumu, her yanıyı kaşındıran, iğneler gibi batan sabırsızlığımı ve tüm hislerimi yutarak bastırmaya çalıştım.

Örtüyü üstüme çekip rahatlayacak, nefes alıp verecek, saymaya başlayacaktım. Durmadan tekrar edecektim.

Autumn'un ne söylediğinin bir önemi yoktu. Autumn'un söyledikleri üstüme biraz olsun vazife değildi.

Rahatla, nefes al. Saymaya başla. Tekrar tekrar say.

Gözlerimi açtığımda Marshall'ı odasında yere oturmuş buldum. Sırtını yatağının ayak kısmındaki tahtaya dayamış, kitabını önüne açmıştı. Onu harıl harıl ders çalışırken görmek çok garip gelmişti. Cuma günü olmasına rağmen çok sorumluluk sahibi görünüyordu. Masa lambası odadaki her şeyin üzerine sıcak bir ışık yayıyordu. Başını şöyle bir kaldırıp baktığında ise bakışları öyle mesafeli, öyle soğuktu ki... Bakar bakmaz gözlerini kaçırdı.

Autumn'un evine gitmeden önce kendimi Marshall'ın kollarına atmaya, güzel sözleri için teşekkür etmeye hazır-

dım. Şimdi ise Heather'ın hayali gözümde canlanıp duruyor, araya giriyordu. Ben düşünmek istemedikçe, o bir kez hatta bin kez Marshall'ın onun yanında çırlıçıplak olduğunu hatırlatıyordu. İçimden bir ses, *Ne olur doğru olmasın*, diye fısıldıyordu. Dünyalar kadar büyük, toy kalbimden bir dua kopuyordu. *Ne olur, gerçek bu olmasun*. Halbuki gerçek olduğunu bal gibi biliyordum.

Sağa sola atılmış kalemelerin, açık kitapların, buruş buruş olmuş, kopmuş fotokopilerin dağınıklığından kendime bir yer açarak halının üzerine çöktüm. Marshall'la aramızda iki parmak mesafe vardı yoktu. Dipdibe oturuyor, önümüze bakıyorduk.

Sonunda dayanamayıp yana doğru eğilerek omzumu omzuna yasladım. "Konuşmuyor muyuz yoksa mitokondri çok mu ilgin çektii?" diye sordum.

Kasten hücresel solunum şemasına tüm dikkatini vermiş gibi yaparak omuz silkti.

Bakışlarını yüzünün yan tarafına diktim. "Pasif agresif gibi davranmayı bırak da derdini ne onu anlat."

Uzun bir süre sessizliğini bozmadı. Beni umursamazlıktan geliyormuş gibi görünse de söylemek istediklerini toparlamaya çalıştığını anlayacak kadar iyi tanımıştım onu. En sonunda derin bir nefes alıp boğazını temizledi. Gözlerini önünden çekmeden, "İspanyolcada neden öyle aptal saptal şeyler uydurdun?" diye sordu.

Ne gülünç bir soruydu bu böyle! Neden mi onu milletin önünde küçük düşürmekten kaçınmıştım? Neden mi kalbini koruyan çepheri paramparça edip kalbini milletin eğlencesi yapmak yerine itiraflarını saklayabilmek için kendimi yırtmıştım?

“Cidden o şeyleri milletin önünde okuma mı ister miydi?”

Gözlerini yerden ayırmadan başını sağa sola salladı. “Hayır. Yani, bilmiyorum. İstemezdim herhalde,” dedi. Ardından gözlerini kapayıp, “Evet... Evet, sesli okumamı isterdim,” diye devam etti.

Sesinde dik kafalı hava bana, daha fazla kanıtı ihtiyacımı varmış gibi, kalbinin derdine düşmediğini açıkça göstermişti. Kalbini milletin önüne sermeye göze almış olmasına rağmen göz ardı edilmek, canını tip tip bakılması ihtimalinden daha fazla yakmıştı.

Bir açıklama yapmam, hatta özür dilemem gerektiğinin farkındaydım. Fakat nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne zaman açıklama yapmaya kalksam karşı çıkıyordum gibi anlaşıyordu. “Altı üstü bir alıştırma... Çok mu önemli sanki? Yani yazdıklarını sınıfa nasıl okuyabilirdim ki?” dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. Bir an tepeden tırnağa içimdekileri görebiliyormuş gibi gelmişti. Onu korumak için değil de, yazdıkları beni fazlasıyla ele verdiği için onları okumadığımı, kalbimi koruyan çepherin yırtılmasını istemediğimi görüyordu sanki. “Yazdıklarım gerçeğin ta kendisiydi. Tek derdim, gerçekten yanımda olduğunu, farkıma varlığını, bunların gerçek olduğunu öğrenebilmek.”

Öptüm onu. Çünkü o anda yapılacak daha doğru bir şey aklıma gelmemişti. Nasıl anlatacağımı bilmediğim hâlde her şeyi anlatabilmenin bir yoluydu bu. O da beni hasretle, tatlı tatlı öpmeye başladı. Ağzındaki tadı çıkaramamıştım.

“Ağzında sigara tadı yok,” diye fısıldadım çenesine doğru.

Başını sağa sola sallayarak, “Bırakmaya çalışıyorum,” dedi.

“Nasıl gidiyor?”

“Zor.”

Üzerine abanıp kolumu boynuna dolayarak bir kez daha öpmeye başladım. Nefesinin tenimde bıraktığı his çok hoşuma gidiyordu. Yüzlerimizin birbirimize bu kadar yakın olmasını aklım almıyordu. Gündüzleri başıma gelebilecek herhangi bir şeyden katbekat güzeldi. Avutmak için yem verdiğimi sanmaması için içten içe dua ederek elimi göğsüne yasladım.

Görünüşe bakılırsa dert etmemiştii çünkü beni yatağa doğru çekti. Çarşafının üzerinde bir o yana bir bu yana yuvarlanıp dururken, Tanrım, gözüm deodorandının kokusundan ve taranmamış, dağınık saçlarından başka bir şey görmüyordu. Hayatıma dair her şey gözü dönmüş, derin iç çekişlerimin arasında aklımdan çıkıp gitmişti.

Durduğunda iki dirseğinin arasında yattıyordum. Birden acı bir şekilde aklım başıma gelmiş, Marshall’ın üzerimde olduğunu ve neredeyse üzerindeki her şeyi çıkardığını fark etmiştim.

Kafamın almayacağı derinlikle bir şeyler ima edercesine, “Saç modelin güzel olmuş,” diye fısıldadı.

Ben de aynı saçma sapan, imalı ses tonuyla, “Sağ ol,” diye karşılık verdim.

Bana tam yeri, tam zamanıymış, çok özel veya mükemmel bir varlıkımışım gibi bakıyordu. Galiba Autumn her konunun kitabını yazmıştı.

Bileğime doğru yılan gibi kıvrılan siyah kalemi süzüp başıyla göstererek, “Koluna ne oldu? O ne?” diye sordu.

“Autumn çizdi,” dedim.

Kaşlarını belli belirsiz çatarak bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bayağı bayağı arkadaşsınız demek,” dedi en sonunda. Sesinde tuhaf bir şeyler vardı. Merak mıydı yoksa hayret mi?

“Zaten anlatmıştım sana. Kanıtlamak için çizime mi ihtiyacım vardı?”

“Yok yani... Arkadaşlarına... Autumn bir tek sevdiği insanlara bir şeyler çizer,” dedi. Parmağını çiçeklerin üzerinde gezdirip duruyordu. “Nasıl tanıştık demiştiniz?”

Ayrıntılara girmek istemiyordum. Çünkü o zaman, Kendry’le Palmer’ın insan ilişkilerindeki çakallıkları yüzünden tanıştığımızı söylemem gerekirdi. Autumn’un arkadaşlığına layık, normal, iletişim kurulabilir, elindekileri başkalarıyla paylaşmayı bilen biri olmadığım hâlde Autumn’un benimle arkadaş olmayı seçtiğini anlatmak zorunda kalırdım. “Üç-beş hafta önce benimle birlikte benimle organizasyon komitesinin toplantılarından birine katılmıştı. Maribeth’e *homecoming* dansı için yardım ediyorduk.”

Düşüncesi bile imkânsızmış gibi, “Autumn biraz şeydir,” dedi. “O dediğin şey biraz... Onun tarzı değil gibi?”

“İşin tuhaf yanı, elinden bu işler bayağı geliyor. Daha doğrusu, toplantıların sıkıcılığına bir kafayı takmasa gelecekti.”

“Sıkıcı buluyorsanız neden katılıyorsunuz?”

Yalan söylemiyor olsam da vereceğim cevap gözüme

çok kaçamak görünmüştü. “Maribeth bu tip işleri çok seviyor. Benim de en yakın arkadaşım.”

Karşı çıkmamıştı ama yüzündeki ifadeden dolayı kendimi savunma ihtiyacı hissettim. “Şöyle ki... Benim kişiliğimi, karakterimi bu güne kadar dert etmeyen bir o oldu. Başkalarına sorsan beni değil de çok daha farklı birini tanıyormuş gibi konuşurlar. Aslında var olmayan o kibar, uysal, uyumlu kızı anlatırlar.”

Marshall yüzünde aynı endişeden ölüp biten ifade ile başını salladı. “Onlara o kızı gösterdiğinden olmasın?”

İşin doğrusu, sorusunu çok mantıksız bulmuştum. “Haliyle o kızı gösteriyorum. Olayı o zaten. Öyle yapmasam, cümle âleme beni sevmenin mümkün olmadığını kendi ağzımla duyurmuş olurum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sevmezler de ondan,” dedim. Olabildiğince düz, kesin konuşmaya çalışsam da sesim boğazıma takılmış gibi boğuk boğuk çıkmıştı.

“Neyse ne... Siktir et onları. Ben seni seviyorum.”

Daha fazla kanıt ihtiyacım varmış gibi bu da Marshall’ın hâlâ benim nasıl biri olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını su götürmez bir kanıtıydı. Maskesinin altındaki Waverly zalim, çıkarıcı, kafası kırık kızın tekiydi. Resmen robottu. Marshall bir şeyler ekleyecekmiş gibi ağzını açtı. Bir şeyler söylemesi hiçbir şeyin farkında olmadığını bir kez daha ortaya koyacaktı. Ben ise daha fazlasını duymaya dayanamazdım.

O yüzden lafını ağzına tıkayıp, “Boş ver ya,” diye atladım. “Sen asıl şu olay sevgilinden bahset. Heather McIntire’ı dansa davet ettiğini duydum.”

Marshall ağzını şak diye kapatıverdi. Halbuki sesimde de kinden eser olmadığını söyleyemesem de pek kindar konuşmamıştım. Yüzü öyle suçlu bir ifade almıştı ki gözlerimi kaçırma ihtiyacı hissetmiştim. Gözlerimi ruhsuz, ağzımı ise kayıtsız tutmaya çalıştım. Ne de olsa kıskançlık etmeye hakkım yoktu. Dansa CJ Borsen'in kolunda gidecektim. Hem o çocuk aperitifler masasının peçetelerini seçmişti. Ayrıca noktalama işaretlerini gerekli gereksiz kullandığını saymazsak, her yönden olmaz olası mükemmel biriydi.

Marshall başını salladı. O da benim gibi ifadesiz durmaya çalışsa da soğukkanlı tavırları çok yapmacık duruyordu. "Bugün davet ettim," dedi.

Autumn'un söylediklerinden başka bir şey düşünemiyordum. Marshall'ın hoşuna giden kızın ondan hoşlanmıyordu. Belki de tek mesele buydu. Heather'ın Marshall'ın yanında olup ona yaşadığını hissettirmesiydi. Korkularının ve isteklerinin olmasının, bir şeyler hissedebilmesinin veya boşlukta yer kaplamasının öneminin farkına varmasını sağlamasıydı.

Fısıldar gibi bir sesle, "Senden hoşlandığı için mi?" diye sordum.

Başını "hayır" anlamında salladı. "Sen de gittiğinden... Hem daha önce hiç dansa katılmadığımdan böyle bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Baksana ya... Az önce fark ettim de galiba ben bir kez olsun... Bir şeyler yapmanın nasıl bir his olduğunu tatmak istedim."

"Her ne bekliyorsan," dedim. Sesimin bu kadar alaycı çıkacağını düşünmemiştim. "Fena hâlde hayallerin yıkılacak."

Marshall hayal kırıklığına uğramak umurunda bile değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra da uzanıp çarşafı hızla üzerimize çekti. Örtüyü kale hisarı misali kullanarak odaya siper etmiş, bizi korumaya almıştı.

“Biraz da güzel şeylerden bahsedelim. Özel bir elbise falan seçtin mi? Kızlar böyle şeyler için özel elbiseler giyorlar, değil mi?”

“Elbisem var ama özelini mözelini bilmem. Erkeklerin giyim kuşamla işi olmaz sanıyordum?”

“Hadi ama. Anlatsana.”

“Siyah bir elbise. Saten veya asetat kumaşı gibi kaygan bir kumaştan... Sırtı açık.”

Kürek kemiklerimin arasında kalan boşlukta parmağını gezdirerek, “Ne kadar açık?” diye sordu. “Buraya kadar mı?”

Başımı iki yana salladım.

Elini yavaşça sırtımın ortasına kaydırды. “Buraya kadar mı?” diye sordu.

Arkama uzanıp elini hemen hemen kalçama kadar indirerek, “Buraya kadar,” dedim.

Yüzüne bir gülümseme yerleşmişti ama istemsizce gülümsemiş gibi görünüyordu. Gülümseme isteği beyninin pas geçip o daha bunun doğru tepki olup olmadığına karar veremeden doğrudan ağzına varmıştı. “Ooo, fenaymış.”

Birbirimize seyrederek öylece oturduk. Örtü hâlâ üzerimize çekiliydi. Marshall’ın gözlerinin içine bakarken kendimi T.S. Eliot’tan veya Oscar Wilde’nin kullandığı bir eğretilmeye bakar gibi hissetmiştim. Zekice yazılmış, tüm hicivli şiirler, gizliden gizliye zevk aldığım bütün ki-

taplar Marshall'ın gözlerinde hayat bulmuştu. Tüm ömrümü ölen eşcinsel adamın sevgilim olmasını dileyerek geçirmişken şimdi Marshall buradaydı ve hepsinden dalı gerçektir. Hem de bütün o merhumların hepsinden dalı sahibiydi.

Yüzünde beliren içler acısı gülümseme belirmediği gibi kayboluverdi. "Heather'a onunla gitmeyeceğimi söyleyebilirim aslında."

"Söyleyemezsin. Vicdanın el vermez."

"Bir şekilde söylerim," dedi. Daha şimdiden söylediği an gözümde canlanmıştı.

İncinmiş bir ifade, Marshall tüm umutlarını elinin tersiyle bir kenara itmişçesine, Heather'ın yüzüne bir morluk gibi yayılacaktı.

Marshall ise kendinden ne kadar nefret ederse etsin doğru şeyi yaptığına tüm kalbiyle inandığı için yolundan dönmeyecekti. Çünkü tek gecede duygusal siperlerini aşip geçebileceğine dair bir hayale kapılmıştı. Dansa o kızla gitmezse yüksek korumalı güvenlik sistemimi sihirli bir şekilde iptal edebileceğimi sanıyordu.

Marshall beni çoktan unutmuştu, kendi kendine olacakların detaylarını anlatıp duruyordu. Heather gözyaşları içinde fena bir öfke patlaması yaşayacak ama kendine sahip çıkmasını bilecekti. Ağlayacaktı ağlamasına ama uzun süremeyecekti. Birkaç dakika, olmadı birkaç gün geçtikten sonra kendini toparlayacak, eninde sonunda Marshall'ı affedecekti. Marshall dizilerde, filmlerde olduğu gibi samimi bir kararlılık göstermenin hayalini kuruyordu. Sanki ben dünya tarihindeki en bencil insan değildim.

Her tarafımıza dolanmış çarşıftan kurtularak, “Olmaz, boş ver,” dedim. “Haksızlık etmiş olursun. Hem ben benimkini ekmeyeceğime göre, böyle bir şey yapmanın ne mantığı var?”

Marshall’ın dediklerimi anlaması birkaç saniye sürmüştü. Yine de başını salladı. “Kiminle gideceksin?”

İki haftadır gecelerimizi birlikte geçiriyor olmamıza rağmen bunun, yani benim göstermelik sevgilimin ortaya çıkmamış olması ne tuhaftı. Halbuki o çocuk okul takımlarında bir numara, politika konusunda uzman; benim dikenlerle dolu, kıraç manzaramda ise nokta kadar bir pürüzdü.

“CJ Borsen,” diye cevap verdim.

Marshall şaşkına dönmüştü. “Yok artık... Malın teki o çocuk. Onunla gitme.”

“Bir kere söz verdim. Durduk yere fikrimi değiştiremem.”

Pencereden dışarıya bakarak, “Bal gibi değiştirirsin de...” dedi. Pencerenin camına yansıyan ışıktan dolayı dışarıyı görünmüyor, oda olduğu gibi geri yansıyor. “Değiştirmezsin işte.”

“Tabii ki değiştirmem. Fikrimi değiştirirsem ona haksızlık etmiş olurum.”

Karşılık vermedi. Ama yüzündeki ifade onun yerine konuşmuştu. Bu yaptığım da haksızlıktı. Ben de farkındaydım.

Sarılmak için ona doğru uzandığımda yüzünü saçlarımin arasına gömdü. “Şu an elimdeki en güzel şey bu ama o da gerçek bile değil.”

Gözlerimi yumup tenin kokusunu içime çektim. Bütün gün başıma gelen en sahici, önemli şeydi bu. “Sakin ama sakın benim gerçek olmadığımı söyleyeyim deme,” diye uyardım.

“Bu yaşadıklarımız,” dedi. “Gerçek olmayan onlar.”

•

Cumartesiye gelmemize rağmen hâlâ ayaklarımın acısı yüzünden ömrümden ömür gidiyordu. Buz koymuş, ısıtmış, kâfurumu da sürmüştüm. Hafif esneme hareketlerini ve bolca dinlenmeyi ihmal etmemiştim. Doktorun dediklerine uymuştum. Yapmam gereken ne varsa hepsini birebir uygulamıştım. Görünen oydu ki kendime fena hâlde zarar vermiştim. Bu kadarını görmezden gelebilmek beni bile aşardı.

Dansa gitmek için elbisemi giyerken cambaz gibi yükümü ayaklarıma vermeden ayakta durmaya çalışıyordum. Teoride işe yarar gibi görünse de fizik kanunları beni alt etmişti.

Göz kalemimi Autumn'un gösterdiği gibi çektim; göz kenarlarında aniden kalınlaşan yoğun siyah bir kıvılcım gibi. Göz kaleminin yüzümü bu denli değiştirmiş olması aklıma birlikte eczane aradığımız günü ve o günün gereksizliğini getirmişti.

Meğer Autumn'un birilerinin ona açık tonlarda bir far paletini nasıl kullanacağını açıklamasına ihtiyaç duyması için hiçbir sebep yokmuş.

Moda konusundaki uzamanlığı bu işin kitabını yazdığı-

nı gösteriyordu. Bana dans için seçtiği elbise kara bir afetti. Yeni saç modelim ise başıma gelen en harika şeydi. Islak olsun, kirli olsun, uykudan uyanmış olayım ya da gözlerimin önüne düşmüş olsun. Her türlü güzel görünüyordu. Hatta ellilerdeki sanayiciler gibi arkaya topladığımda bile güzelliğinden bir şey kaybetmiyordu.

CJ ben, saat sekizde almaya geldiğinde Maribeth'le Hunter çoktan arka koltuğa kurulmuşlardı. Ben arabaya binmeye çalışırken oğlanların başlarını beğeniyle salladıklarını gördüm. Maribeth ise saçımı daha iyi görebilmek için ön koltukların arasından eğilerek gözlerini saçıma dikti. Tüm kalbi derin bir korkuyla dolmuştu. Şaka yapar gibi bir hâli yoktu.

“Ah, Waverly. Saçını mı kestirdin! Uzattığını düşünmüştüm.”

Onun gözünden kendimi görebilmek, gözbebeklerinin ortasında sıkışıp kalmış ikiz bebekleri seçebilmek için bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Niye öyle düşündün ki?”

Halbuki sorumun cevabını adım gibi biliyordum. Ona kalırsa, biz bu konuyu kısa saçlı kızlara duyduğu nefreti lafını sakınmadan dile getirdiği gün kapatmıştık. Son sözünü söylemişti. Son sözünü kanun olarak kabul etmem gerekirken karşısına geçmiş bir o yana bir bu yana koşarak, muntazam minik dünyasının altından girip üstünden çıkıyordum.

Ayaklarıma bıçak gibi sivri bir şeyler batıyordu resmen. Galiba Marieth'in iğneleyici lafları ayak tabanımın tam ortasına saplanmıştı. Başımı koltuğa yaslayıp ayağımdaki saçma salak parlak topukluları çıkarma dürtüsüne karşı

koymaya çalıştım. Restorana kadar tüm yolu ayakkabıları-
rımın ucunu paspasa dayayıp baldırımı esnetmek için ha-
reketler yaparak geçirdim. Gözümü bir an olsun yoldan
çekmedim.

“Saçını kestirmeni aklım almıyor,” dedi Maribeth. “Ne
akla hizmet böyle bir şey yaptın?”

Tek kelime etmedim. Çünkü ağzımı açarsam kötü şey-
ler söyleyeceğimin farkındaydım.

İki gündür toplam altı saat uyuduğumdan dolayı CJ’nin
eşliğinde çift kanatlı kapılardan geçip dans salonuna gir-
diğimde, ilk başta gördüklerimin gerçek olup olmadığını
çıkaramamıştım.

Salonun her yanı çimen yeşiliydi. Kirişlerden sarkan
renkli kâğıtlar da eklenince içerisi kimyasal bir patlama ya-
şanıyormuş gibi görünüyordu. Zehirli boncuklardan oluş-
ma bir felaketin tam ortasına düşmüştük.

Dans organizasyonunda görev alan diğer çocuklar çok-
tan gelmiş, salondaki en harika masanın etrafında topla-
mışlardı. Masa dans pistinin hemen kenarında olmasına
rağmen, hoparlörlere çok yakın değildi. İnsanların arasın-
dan zikzaklar çizerek masaya doğru ilerledik. Maribeth
mücevher tonlarında elbiseler giymiş, ellerine orkidelerini
almış, saçlarına parlak tokalar takmış Kendry ve Palmer’la
edepli kızlar gibi bir araya gelip ötmek için can atarak
tropik bir kuş misali kanatlarını çırpıp duruyordu.

Onların hemen yanında duran Autumn ise bayağı gü-
lünç bir elbise giymişti. Böylesine gülücünü bulmak da
epey zor işti.

Yine de bulmuştu.

Haute couture ²⁴ bir elbise giymişti. Elbisesi hem erkek Hollywood yıldızlarının hem de efsanevi punk rockçılarının kıyafetlerine benzemişti. *Otomatik Portakal*'daki [*A Clockwork Orange*] Alex DeLarge'in ve dünya üzerinde görüp görebileceğiniz en zalim Tinker Bell'in psikopat bir bale-rin gibi giyinip kuşanmış hâlinin karışımı gibi olmuştu.

Elbisesinin kumaşı süslü püslü olmanın yakının bile geçmiyordu. Düz, beyaz pamuklu bir kumaştan yapılmıştı. Ama elbisenin kesimi insanı afallatıyordu. Bir tuhaf olmuştu. Aşağıya doğru genişleyen, kalıp gibi eteği olan bir mini elbiseydi. Her tarafına piring fermuarlar dikilmişti. Kullandığı askılar hem elbiseyi tutuyor hem de pantolon askısı gibi duruyordu. Başına bir melon şapka, gözüne tekli takma kirpiklerden takmıştı. Üzerindeki her bir parçanın zorlama bir havası olsa da hepsi tam yerinde kullanılmıştı.

Autumn tam bir moda tanrıçasıydı.

Autumn'un yanındaki sandalyeye yerleşirken, "Vay vay, canım," diye fısıldadım. Autumn'un yanında mutlaka boş bir yer bulurdum. Bunca zamandır, sırf Autumn kendini millete cilalayıp sunmadığından kimse yanına çok yanaşmak istemiyor sanıyordum. Şimdi ise baştan beri yanıldığımı düşünüyorum. Kim bilir belki de Autumn yanını hep bana tuttuğundan boş kalıyordu. "Autumn, gözlerimi üzerinden alamıyorum."

Gülümseyerek takma kirpiklerden kocaman görünen gözlerinden birini kırttı. "Bastonum da vardı, tepesi topuzlu olanlardan. İçeri sokmadılar. Silah sayılıyormuş."

Masanın karşı tarafında oturan Hunter hiç utanıp sıkıl-

²⁴ Kişinin özel beğenisine göre tasarlanmış, özel tasarım elbise anlamına gelen ve Fransızca bir moda terimi. Tam karşılığı ise "ısmarlama". (Ç.N.)

madan, açık açık Autumnun bacaklarını, derin göğüs dekoltesiyle ortaya çıkan göğüslerini kesiyordu.

Autumn herkesin gözbebeği, başka bir deyişle moda olup çıkmıştı. Maribeth'in pabucu dama atılmıştı. Siyah ara sıra şöyle bir moda olurdu da geçerdi ya... Bu öyle değildi. Bariz meydan okuyordu. Bayağı gözüpek çıkmıştı. Toplum içinde bu duruma ekoseler veya fuşyalar moda olmuş denebilirdi. Gözüm korksa da elden ne gelirdi? Herkes bir bir ekoseliler bandosunu taşıyan arabaya atlıyordu.

"Hollywood yıldızı konseptinin istediğin gibi olmaması kötü olmuş," diye fısıldadım. "Polyester satenin içinde hareket etmeye çalışmak pek zordur."

"Kimin umurunda ya?" dedi. Gerçekten umursamıyormuş gibiydi. "İstediğim şeyi giyiyorum sonuçta. Tek derdim bu gece, bu dans işlerinde kimsenin eğlenemediği kadar çok eğlenip çıkmak. Kimsenin eğlenemediğinden kastım bir yemek kaşığından bir parmak fazlası. Neyse işte, planlarda küçük bir değişikliğe gittim. Annem yakında Pittsburg mitsburg gibi bir yerde satış konferansına katılacak. Ben de ne olursa olsun evde bir parti vermeyi planlıyorum. Ele avuca sığmaz, harika bir parti yapacağım. Her şey tam istediğim gibi olacak."

Tempolu bir şarkı çalmaya başlayınca Autumn sandalyesinden kalkıp dans pistine çıktı. Hiç de öyle beklediğim gibi suratsız, kambur bir hâli yoktu. Kollarını havaya kaldırmış müzikle birlikte sallıyor, kendince Siyah Kuğu misali tek ayağının üzerinde dönüyordu. Bu onun neşeye yazdığı hürmetsiz gazeliydi.

Şarkı listesinin yarısı bitmiş bitmemişti ki millet alkış tutmaya başladı. Güzeller güzeli bir topaç gibi kalabalığın arasından sıyrılıp geçiyordu. Motorcu botlarıyla dans ederken bir insanın bu kadar şahane görünebilmesi olanaksızdı. Kalabalıktakilerin aslında kendileriyle dalga geçildiğinden haberleri olup olmadığını merak etmiştim. Acaba bu ironik Michael Jackson hareketlerini kaç zamanda öğrenmişti?

Melon şapkasını başından hızlı bir hareketle çekip çıkardı. Şapka kolunun üzerinden avcunun içine kadar yuvarlandı. Autumn'un hareketlerinde en ufak bir pürüz yoktu. Bayağı çalıştığı belliydi. Hiç duraksamadan tıkr tıkr yapıyordu. Şapkayı benim başıma takıp takma kirpikleriyle göz kırptı.

Bu beni güldürmüştü. Alnımın üzerine inen şapka bayağı ağır bir şeydi. Sıcacık olmuştu. O gün Autumn'un bana soyunma odasında sarıldığı gibi ben de ona sarılmak geldi içimden. Özenle kurduğum tüm engellerimi bir kenara atıp Autumn'un keşmekeşine, tepe üstü dalmak istiyordum. Yoldan çıkmış, şırmamış bu dünya harikası kızın üzerine atlamak istiyordum.

İşte tam da o anda Marshall'ı gördüm.

Gümüşü ve yeşil renkli balonlardan yapılmış eğreti kapı süsünün hemen altında, çift kanatlı kapıların yanı başında duruyordu. Altında kumaş pantolon, üzerinde ise düğmeleri aşağıya kadar uzanan koyu renkli bir gömlek vardı. Saçları özenle taranmış, jölelenmişti. Onu daha hiç böyle görmemişim. Saçları onu çok genç göstermişti. Saçlarını yıkayıp kurutmadan çıkmış gibi duruyordu.

İçimde öyle bir his dolmuştu ki... Sanki birisi odadaki tüm havayı içine soğurmuş da soluksuz kalmak bile tuhaf bir biçimde hoşuma gidiyormuş gibi geliyordu. Ta ki yanında Heather'ın da olduğunu fark edene dek... Aşırı parlak bir mordan olması yetmezmiş gibi üstüne bir de elbisenin her tarafı parıltılarla kaplıydı. Epey gözü kara bir kıyafet seçimi olmuştu.

Romantik bir şarkı çalmaya başlayınca uzanıp kolunu Marshall'ın boynuna doladı. Daha önce hiç ama hiçbir şey canımı böyle yakmamıştı. Derinlerden gelen, akla mantığa sığmayan bir acı çekmişim.

Müzikle birlikte bir o yana bir bu yana sallanan çiftlere baktığımı görünce CJ de kulağıma eğilip, "Dans edelim mi?" diye fısıldadı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp peşi sıra salonun ortasına gittim. Konfeti kâğıtları havada takla atarak dönüp duruyorlardı.

Muhtemelen bu dansın romantik gelmesi gerekiyordu. Oysa daha çok Green Goblin'in doğum günü partisine gelmişiz gibi hissetmişim. Gerçi kesin Marshall dekorasyona bayılmıştı. Çiçekleri, yumuşacık nesneleri ve duygulara hitap eden her şeyi sevmek onun özünde vardı. Bunun bir sır olarak kalması gerektiğinin farkındaydım. Bu Marshall'ın kalbini acıtan bir sırdı. Ona göre bilincini kaybetmek, yere kıvrılıp gözlerini yummaya veya sabahın üçünde ayakları kanayana dek Basset koşusunun yapıldığı rotada koşmakla birdi.

Heather'ı yalnızca bu sırrının öbür yüzü olarak görmek istiyordum. Marshall'ın tek aradığı Heather'ın sıcak du-

dakları, vücudunu saran elleri, yaşattığı duygusuzluk hissiydi. Heather hiçbir çıkarı olmaksızın Marshall'la birlikte olmak istiyordu.

Marshall'ı o kadar çok seviyordu ki içim acıyordu. Önüme dönüp CJ'nin kravatına gözlerimi diktim. Heather Marshall'ı hiçbir şeyi sorun etmeden, sessiz sessiz seviyordu. Akli başında davranıyordu. Tam da anne babaların çocukları büyüünce paraya para demeyen muhasebecilerden olsun diye alacakları oyuncaklara benziyordu.

CJ beni iyice içine çekti. Ceketinin önündeki düğmeler yüzünden yumru yumru bir şeyler hissediyordum. Marshall'la Heather görüş açıma bir girip bir çıkarken daireler çiziyor, müziğe ayak uydurarak yavaşça dönüyorduk.

Heather şimdi de yanağını Marshall'ın omzuna yaslamış, ağırlığını çocuğun üstüne vermişti. Marshall da uzun parmaklı elleriyle nazikçe Heather'ın belini kavramıştı. Nefret ediyordum bu kızıdan. Ama başını, benim başımı koyuyor olmam gereken yere yasladığından veya Marshall'dan hoşlandığından değildi.

Benim beceremediğim her kılığa girmesinden, şu an burada, herkesin gözü önünde, Marshall'ı arzulayabilmesinden ve bunu hiç düşünmeden yapabilmesinden nefret ediyordum. Arzularını ve sırlarını başkalarının öğrenmesinden korkmaması ve biri görür diye hiç ama hiç dert etmemesi kanıma fena hâlde dokunuyordu.

CJ yüzünde samimi bir gülümseme kondurmuş, bana bakıyordu. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım.

Şarkı bittiğinde sesimin veya ellerimin ne işe yaradığı-

nı bilmez hâldeydim. Süzülürcesine masaya dönüp Autumn'un yanındaki sandalyeye yığıldım. Galiba zangır zangır titriyordum.

Marshall'la Heather tavandaki devasa vantilatörün altında duruyorlardı. Her taraflarından konfeti kâğıdı yağıyordu. Heather Marshall'ın gömleğini dışarı çıkarmış, atletinin altından sırtının içine doğru ellerini sokmuştu. Hiç olmayacak yerlere doğru ilerliyordu elleri. İlerlediği yer *benim* özel bölgem, benim *mantıkamdı*. Marshall'la dokunduğça aslında elleri benim tenimin üzerinde geziniyordu.

Başta kendimi izlemeye zorlamak, içimdeki acı dağılıp kaybolana dek gözlerimi ayırmamak için şiddetli bir istek duymuştum. Olayın şokunu atlatıp işime bakacaktım.

Ama onun yerine gözlerimi kaçırmayı yeğledim. Kaçırmasaydım ne olacaktı ki? Yaram bir şekilde kabuk bağlar, izi kalsa da bir süre sonra bir şeyler hissetmez olurdum. Ardından da geçer giderdi.

O yüzden başka yere baktım. Çünkü ufak ama gözü dönmüş yanım Heather'ın DNA'sını durmadan Marshall'ın her yanına bulaştırdığı gerçeğini görmezden gelmek istemiyordu.

Başımı yukarı kaldırıp, sırtımı dikleştirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Autumn gümüşü renkli plastik saatleri masa örtüsünün üzerinde yan yana dizerek minik bir saatler ordusu kurmakla meşguldü.

Saatleri bir araya toplayıp yığın hâline getirdikten sonra şöyle bir bakış atıp elimi tutacakmışçasına üzerime doğru eğildi. "Baksana, bir sorun mu var? İyi misin?" diye sordu.

Fakat ben daha ağzımı açıp iki kelime edemedem Ma-

ribeth gelip karşı sandalyeye gürültüyle oturdu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bulutların üzerinde uyuyormuş gibi bir hâli vardı. “Takma ya... Waverly’nin her zamanki yüz ifadesi o,” diye lafa atladı. Uzanıp elini koluna koyarak, “Saçıma yapmaya gideceğim. Gel sen de,” dedi.

Neşeli konuşmaya çalışsa da ses tonunun yapmacıklığı ve arkadaşsız kaldığı anlaşılıyordu. Bu hâli gerçek veya hayali bir şeylerden mi kaynaklanıyordu yoksa dersler dışındaki tüm zamanını harcadığı bu kahrolası dans gelip çattığı ve bu durumla nasıl baş edeceğini bilemediği için mi böyleydi, anlayamamıştım.

Kolumdan çekştirerek beni ayağa kaldırınca yüzüme zoraki bir gülümseme oturtup peşi sıra yürümeye başladım. Gamsız bir neşe içinde Maribeth önde ben arkada kalabalığın içinde yürüyorduk. Sık çalılıklarla örülü karanlık ormana doğru yol alan iki küçük kız gibi el ele tutuşmuştuk. Kalbim kırılınca takındığım yüz ifadesi ile her günküünün pek bir farkı olmaması hem hoşuma gitmiş hem de canımı sıkıyordu. Kendimi bir yandan çok sakın hissederken öbür yandan içimde bir şeyler ortadan ikiye çatlamış gibi geliyordu.

Tuvalete girdiğimizde Maribeth lavabonun önüne geçti. “Şuraya takar mısın şunu? Yok, öyle değil. Şuraya doğru itip saçımın altına saklayıver.”

Maribethin saçındaki dalgaları büyük bir özenle düzelttim. Elbette Maribeth bunu bir başkasına da yaptırabilirdi. Saçındaki dalgaların başkası düzeltirse dümdüz kesileceği yoktu. Fakat toplumda baskın çıkmanın sırlarından biri zafiyet anını getiriye çevirmektir. Birilerine ihtiyaç duysan

bile bu ihtiyacını, karşındakine bir lütuf gibi göstermen gerekirdi.

Maribeth kaba saba, alayvari hareketler sergileyerek benim hâlâ gözdesi olduğumu, bundan gurur duymam gerektiğini duyuruyordu güya.

Karşındaki kişinin sırlarını adın gibi bilince, üstelik bir de o sırları yazan kişi sen olunca, dil tüm manasını yitiriyordu. Beni seçmesinin tek sebebi bozuk buklelerin benim gözümünden kaçmayacak olmasıydı.

Saçının yeterince düzeldiğine ikna olunca arkasına dönüp başparmağıyla yanağımı okşayarak gözümün altındaki kara lekeyi sildi.

“Ömründe bu kadar güzel vakit geçirmiş miydin?” diye sordu. Yüzüne şeker gibi bir gülümseme kondurabilmek için büyük bir uğraş veriyordu. “Artık, CJ’ye bir iyi geceler öpücüğü verirsin.”

Yüzünde yırtıcı bir mutluluk maskesi olsa da maskenin altındaki yüzü hüznü doluydu. Hunter bir süredir ortalıkta görünmüyordu.

Minik boncuklarla bezeli çantamı bir kenara fırlatıp Maribeth’e sarılasım, teselli edesim gelmişti. Hunter onunla olmayı seçmese bile, organizasyon konusundaki bütün o üstünlük taslamalarına rağmen birilerinin onu eninde sonunda seçeceğini söylemek geçti içimden. Marshall’ı anlatmak istemişim ama ağzımı tuttum.

Maribeth’le arkadaş olmak işte böyle bir şeydi. Hayatımın hiçbir döneminde bir kez olsun Maribeth’e hislerimi açamamıştım. Çünkü birbirimizin iç işleyişinin ardındaki o kirli düzeneği görmemiz yasaktı. Maribeth’in dünya gö-

rüşü Üzgün Waverly’i kapsamadığından kesin bu durumu bildiği tek yöntemle, yani benim doğamda sevgi-muhabbet türünden bayağı şeyler olamayacağını tek tek açıklayarak düzeltmeye çalışırdı.

Candenmar türünün duyarlık sınırlarını itinayla izah ederek benim elektrik kablolarından ve nadir bulunan metallerden oluştuğumu su götürmez bir biçimde kanıtlardı. O gün şanslı günümdeysem bir de Marshall’ın ana karışımının üzerinden geçer, çocuğu moleküllerine ayırırdı. Sonra da uyuşturucu kullanmasından girip karnesinden çıkar, erkek adam gibi asabilik edememesine de değinerek en harika özelliklerinin bir kıymeti yokmuş gibi, her şeyi ni gözümün önüne sererdi.

Maribeth’e anlatmamamın bir diğer sebebi ise bir yanımın acıyıp durmaktan tuhaf bir zevk almasıydı. Bitse de gitsem diye beklememek ne de güzeldi. En çok da Marshall’ın adını ağzıma alacak olursam dudaklarımın titrediğini birilerinin görmesini istemediğimdendi.

Maribeth parmak uçlarını lavabonun altında ıslatarak birkaç damla suyla saçlarını düzeltti. Tırnaklarını cafcıflı bir tavuskuşu yeşiline boyamıştı. “Autumn bayağı iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyor,” dedi.

“Bence onun genel hâli bu.”

Maribeth sanki Autumn’a el sallarmışçasına elini sallayarak, “O biraz... Aşırı bir tip,” dedi.

Dudaklarıma bir kat daha ruj sürdüm. Acaba neyin resmen aşırı olduğunu neyin olmadığını birisi nasıl bilebilirdi?

Tuvaletten çıktığımızda ikimiz de daha bir sakindik.

Üstümüze başımıza çeki düzen vermiş, porselen gibi kaskatı kesilmişti. Maribeth bir kez daha elimi tutup beni dans pistine doğru çekti. Parmağını çekme halatı gibi bilekliğime geçirmişti. İkramlıkların olduğu masaya varmak üzereydik ki aniden durdu. Vantilatörlerden esen, kuru, dondurucu havanın altında, saçımıza konan yeşil konfetilerin içinde dikilekalmıştık.

Autumn, Hunter Pennington'la romantik bir şarkıda dans ederken disko topundan yansıyan kesik ışıkların altında parıl parıl parlıyordu. Hunter ağzını Autumn'un kulağına yaklaştırmıştı. Elini ise Autumn'un belinin öyle olmayacak bir yerine koymuştu ki bir milim oynatsa çok uygunsuz yerlere değebilirdi.

Maribeth koca bir kâse tuzlu krakerin yanında öylece dikiliyordu. Parmağını hâlâ bilekliğimden çekmemişti. O anda iki şeyi anlayıvermiştim. Birincisi Maribeth'in umutsuzluk içinde kahrolmuşuydu, ikincisi ise bana içinden geçenleri ölse anlatmayacağıydı. Anlatsa bile ne cevap vereceğimi bilemezdim. Bir şeylerin son bulduğu düşüncesiyle içime bir fenalık çökmüştü. Maribeth'in çöküşüne şahit olmak üzereydim

Derken kendini toparlayıverdi. Başını yukarıya kaldırıp bir o yana bir bu yana sallanıp duran kalabalığın arasından beni doğruca masaya, ait olduğumuz bir yere götürdü.

Kendry'le Palmer'ın yanına yaklaşıyorduk ki, "İşte buradasınız," diye seslendi. Kızlar birbirlerine biraz daha yaklaşırsalar kafaları birbirine çarpacaktı. Maribeth'in ses tonunda, sanki salonda dört dönüp onlara bakınmışız da görünce sevinçten havalara uçmuşuz gibi bir hava vardı.

Maribeth'i görünce ikisi de sıçrayıp birbirlerinden uzaklaştılar. Kesin sohbetlerinin konusu Maribeth ve kazanova sevgilisiydi.

Hükümran misali tepelerine dikilmişti Maribeth.

Palmer plastik kum saatlerinden biriyle oynayarak, "Tanrım, Autumn bayağı bayağı sürtüklük ediyor," dedi.

Maribeth hiç ama hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkerek, "Yani, şaşırdım desem yalan olur. Ne beklemiştiniz ki?" diye sordu.

"Bir dakika, bekle," dedi Kendry. "Niye böyle bir şey bekleyecektik peki?"

"Yani, ben de başkasından duydum ama," dedi Maribeth. Sesini alçaltarak devam etti. "Geçen sene Kroger's arkasında okulun hademesi ile basılmış."

Neşeli yüz ifadesinin ardında öyle bir sinsilik, nefret gizliydi ki korkudan yerimden sıçradım. Maribeth'i yaralarsan böyle olurdu. Dayak yemiş veya kırılmış olsaydı bu kadar sorun etmezdi. Ama eline birilerini geçirse boğazını parçalayabilecek kadar acı dolmuştu. Maribeth'in Autumn'un cinsel hayatıyla ilgili içeriden edindiği bilgilerin temelsiz olduğuna adım gibi emindim. Zaten, söz konusu dedikodu oldu mu ortada dönen sözde gerçeklerin herhangi bir dayanağı olmadığını cümle alem bilirdi.

Kendry masanın karşısından bize doğru eğilerek, "Aman Tanrım," dedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Çok ciddiym. Kelsey Conroy eskiden bahçe işlerinde çalışıyordu. Şu zamana kadar bunu duymamış olamazsınız."

Kendry'le Palmer hep bir ağızdan, "İyy," diye bağırdılar. İkisinin de keyfi yerine gelmişti. Maribeth beklenti içinde yüzüme bakıyordu.

Maribeth'i o anda teselli edebilmemin tek yolunun ona katılmak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Hâlâ onun olduğumu kanıtlamamı istiyordu. Acaba hâlâ öyle miydim? Eskiden öyle miydim peki? Onun yanında olduğumu göstermek için hangi kelimeleri kullanmam gerektiğini bilmiyordum bile. Neden üzüntümüzü paylaşmadığımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kendry'le Palmer elleriyle ağızlarını kapatmış, kıs kıs gülüyorlardı. Munzur bir işler karışığının farkında insanların gülüşleriydi bunlar. Elbisemin uçlarını çekiştirerek gözlerimi kaçırdım. Elbisem kısa sayılmazdı ama sırt dekoltem yüzünden kendimi çıplak gibi hissediyordum. Yalnızca Marshall Holt görsün istiyordum belkemiğimi. Bir başkası değil.

Tempolu şarkılardan biri çalmaya başlayınca çiftler dansı bırakıp ayrıldılar. Şarkının birden değişmiş olması, şarkının temposuna ve ritmine ayak uydurmayı zorlaştırmıştı. Sandalyemi geriye ittim. Milletin arasından dolana dolana, ayaklarımın altında konfeti yığınlarını sürükleyerek dans pistinin karşısına geçip standlara vardım.

Güvenlikçiler yüklüğe gelip içki içenleri ve yasak aşk sevdalılarını engelleyebilmek için standların bitimindeki boşluğu gazete kâğıdıyla kaplamışlardı. Halbuki onların kâğıttan bantları benim tırnaklarımdan kurtulamazdı. Standların alt tarafı karanlık ve nispeten daha sessizdi. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı dümdüz zemine koyar-

ken bir iç çektim. Ayağıma keskin, akut bir ağrı girmiş olmasına rağmen ağrı tahammül edemeyeceğim kadar değildi. Gözlerimi yumup sırtımı duvara yasladım.

Dışarıda, spor salonunda gümbür gümbür şarkılar çalıyordu. Kızlar kendilerini kaptırmış dans ederken sevgililer boğulmak üzereymiş gibi birbirlerinin orasını burasını eliyorlardı. Karanlığın içine bir yerlerde Autumn Pickerel Maribeth'in dilediği her şeyi elinden almakla meşguldü.

Bunlar benim yüzümden yaşanmamıştı. Bunları ne planlamış ne tasarlamış ne de böyle şöyle olmasını dilemiştim. Sadece hırsızlığa yataklık etmiştim. Sahnenin bir köşesine çekilip yaşananlara seyirci kalmıştım. Şimdi ise elimde kalan tek şey bu içinden çıkılmaz, pis suçun ortaklığıydı.

Marshall karanlığın içinden ruh gibi çıkageldiğinde sakin, hayalci yanım hiç ama hiç şaşırmadı. Güneş batmıştı. Güneş bir kez battı mı gerçek dünyaya dair herhangi bir şeyin gündüz olduğu kadar önemi kalmazdı. Hava bile bir ayrı yumuşak geliyordu.

Sanki ayaklarımın altı derinden derine acıyordu. Acı baldırlarıma saplanmıştı. Sırtımı duvara yaslamış dururken Marshall'ın oraya gelişini anlatabilecek kelimeleri aklımdan geçirdim. Mulak mı deseydim, yoksa imkânsız ya da katlanılmaz mı? Oysa belli belirsiz seçebildiğim dudakları ne davetkâr görünüyorlardı. Dudaklarından başka bir şey istemiyordum. Her ne ise... Daha ne hayallere kapılmıştım acaba?

Başını eğip dar aralıktan içeri girince yüz yüze geliverdik. Sandalyelerin altına monte edilmiş metal eklemler

sırtına geliyordu. Dudaklarıyla dudaklarımın arasında kısacık bir mesafe vardı.

“Selam,” dedim. Sesim öyle kısık, öyle temkinli çıkmıştı ki şarkıdan duyabilmesine şaşırmıştım. Sanki dudaklarımdan dökülen benim sesim değildi.

Üzerime doğru eğilince gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum; o yaklaştıkça ben vücudunun ağırlığıyla âdeta titriyordum. “Selam,” diye karşılık verdi. Bu yaşadığımız gerçeğin ta kendisiydi. Bir çakılmaktan, boynumdaki geçmek üzere olan ezikten ya da derste okumam için elime tutuşturulan, içli, hayalci bir dizi cümleden çok daha fazlasıydı. Daha önce gerçek hayatta hiç, aramızdaki olanaksız çizgiyi kabullenmeye bu denli yaklaşmamıştık. Birbirimize tamamiyle yabancı olamamıza rağmen birbirimizin içindekileri görmemizi sağlayan gizil güçlere sahip sihirbazlar gibiydik. Bu iki şey arasındaki ufak ama hayati öneme sahip aşamaları ikimiz de kaçıryorduk.

Bir an gözüm dalmış, bir hayale kapılıvermiştim. Güya Marshall’ı öpüp özel günlerde sürdürdüğüm rujumu her tarafına bulaştıracaktım. Ama hiç kimseye bu konuyla ilgili bir açıklama yapmam gerekmeyecekti. Çünkü millet çoktan öğrenmiş olacaktı.

“Konfetileri sevdin mi? Dünya tatlısı arkadaşlarınla güzel vakit geçiriyor musun bari?” diye sordu.

Beni duvarla kendi arasına sıkıştırmış, ellerimin başımın iki yanına koymuştu. Üzerime abanmasını ne de sevmiştim. Heyecana kapılmış, kafası ayık bu hâli çok hoşuma gitmişti.

“Kimden bahsettiğine göre değişir. Heather oranı buranı ellerken sen bayağı hoşça vakit geçirdin galiba?”

“Hayır dersem mutlu olacak mısın?”

Ayakkabılarının iç kısmını çıplak ayaklarımın dışlarına yaslamıştı. Ağzımı açıp bir şeyler söylememi bekliyordu. *Hayır*’ın beni mutlu etmeye yeteceğini, onu öyle görmekten nefret ettiğimi, benden başka kimseyi arzulamaması gerektiğini, buna *ihtiyacım olduğunu* söylememi bekliyordu. Ama öyle bir sahne imkânsızın da ötesindeydi. İhtiyacı olmak, Waverly Candemmar’ın lügatında bulunmayan bir kelimeydi.

Bu dünyada başka hiçbir şeyi bu kadar az önemseyememişim gibi soğuk, acımasız bir tavırla, “Demek He-ather’ın stres topu olarak kullanıldığından henüz haberi yok,” diye laf attım.

Marshall geriye çekilip başını iki yana sallayarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Senin şu otuz-kırk kilometre içerisindeki her bir zehirli atık sahasını ve sivri cismi bulmaya olan eğilimden bahsediyorum.”

Boğuk bir sesle, “İnsandan bahsettiğini unutma,” dedi. Gözlerini başka tarafa kaçırmıştı.

“İnsan olduğuna emin misin?” diye sordum.

Göz göze geldik. Başını yukarı kaldırmış, çenesi kaskatı kesilmişti. “İnsan tabii,” dedi.

Dediğinin arkasındaydı ama korkmamı gerektiren bir durum yoktu. Sesinde rahatsızlıktan eser yoktu. Yalnızca incinmişti. Şu koca dünyada kalbi atan tek kişi benmişim gibi bakıyordu. Aramızda sadece birkaç santim oluşu aklıma bir uykuyu bir de öpüşmeyi getirmişti. Üzerine He-ather’ın parfümü sinse de kimin umurundaydı? Üzerine çikası gelmişti.

Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturmak için ona doğru davrandım. Ama o kendini geri çekti. Karanlıkta, bakışlarındaki perişanlığı seçebiliyordum.

“Ne oldu?” diye çıktım. Sesimdeki vahşiliği kendim bile duymuştum.

“Waverly, âşığım ben sana.”

Bir an nefes almayı bıraktım. Altı üstü üç-dört kelime etmişti. Ama o üç-dört kelime içimi titretmeye yetmişti. “Bana âşık olduğun falan yok senin. Sen kafandaki Waverly’ye âşıksın.”

Bir an kesin benden vazgeçer diye düşünmüştüm. Tribünlerinden altından çıkıp, yürüyüp gidecek, aramızda yaşananlar bitecekti. Her şey bitecekti.

Derken Marshall derin bir nefes alıp daha da yakınımaya girdi.

Ellerini başımın iki yanından aşağıya kaydırıp yanaklarımı avuçlarının arasına alarak dudaklarını kulağıma dayadı. “Waverly bunu duymak tepeni atırıyor, farkındayım ama canım isterse sana âşık olabilirim. Buna hakkım var.”

“Sus,” diye fısıldadım. Akıntıya kapılıp sürüklenebilecekmişçesine boş kafalı, çakırkeyif hissetmeye başlamıştım çünkü.

Şimdi de hafifçe kavramış olduğu başımı, ondan başka bir yere bakamayayım yukarı kaldırmıştı. “Neden peki?” diye sordu. Sesinde ne kızgınlık ne de kin gizliydi.

“Sus işte. Duymak istemiyorum.”

Alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar üzerime eğilerek, “Duymak isteyip istemediğin umurunda bile değil. Canım susmak istemiyor,” diye itiraz etti.

Küçük, boncuklu çantamı iki elimle sıkarak, “Bana bunları niye anlatıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü daha önce kimseye böyle şeyler söylememiştim. Çünkü içimden geldiği gibi konuşmak istiyorum,” dedi.

“Sevgilin miyim ben senin? Değilim,” diye çıktım.

İçinde tuttuğu nefesi verip ellerini duvardan indirdi. Yüzünü açıkça okuyabiliyordum. “Sevgilim olmadığının farkındayım. Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

“Bu gece buraya neden geldin ki? Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun yoksa kıskandırmaya mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ağzının içinden.

“O zaman derdin ne? Nahoş bir şeyler yaşanmadığından emin olmak, hatta beni Allah’ın belası CJ Borsen’den korumak için mi geldin?”

Başını yavaşça iki yana salladı. Samimi, dürüst bir havası vardı. “Seni şu kahrolası elbisenin içinde görebilmek istedim.”

Tüm açık yürekliliğiyle konuşmuştu. Elbise gibi alelade, sıradan bir kelimeyi söylerken bile benim ömrü hayatımda söylemeye çalıştığımdan çok şey anlatabiliyordu.

Ağzımı bir defa daha açsam da ne tek bir kelime etmeyi ne de benzer bir beyan bulunmayı başarabilmiştim. Birkaç saniye sonra Marshall arkasını dönüp geldiği yerden çıkarak kalabalığa karıştı.

Bir başıma kalmıştım.

Hoparlörlerden yayılan seslerden çıkarabildiğim kadarıyla DJ Mazzy Star’dan “Fade into You” yu çalmaya başlamıştı.

Doğrusunu isterseniz, epey hüzünlü bir şarkıydı.

Gece yarısı beni eve kadar CJ bıraktı. Bizim evin garaj yoluna girdiğimizde dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Bir parça olsun heyecanlanmamıştım. Elini boynumun arkasına koyduğunda arkamdaki kapıya uzanıvermişim.

“En iyisi gideyim ben.”

“Sana eşlik edeyim?”

“Gerek yok. Yemek için teşekkür ederim. Pazartesi görüşürüz.”

“Yarın gıda yardımlarıyla ilgili toplantı vardı.”

“O zaman yarın görüşürüz.”

O daha elimi tutamadan veya yüzüme dokunamadan arabadan inip arkama bile bakmadan eve doğru yollandım. O kadar hızlı kaçmışım ki sundurmaya yarı koşar vaziyette varmışım. Parlak, kaygan ayakkabıların içindeki ayaklarım ateşe düşmüş gibi sızlıyordu.

Odama vardığımda dosdoğru komodinime gidip mumumu çıkardım. Ellerim zangır zangır titriyordu. Marshall’ın çakmağını her çakışında alev boşa gidiyordu. Çıglık atasım gelmişti. Mum eriye eriye hokey diskine dönmüştü. Kalanını parmaklarımla ölçmeye çalıştım. Her an bitmeye yüz tutmuş bir santimlik huzurum kalmıştı. Neye yeterdi?

Fitil nihayet tutuşunca üzerine eğilip mumun kokusunu uzun uzun içime çekerek yutmaya çalıştım. Bu koku bana Marshall’ı o kadar çok anımsatıyordu ki yanına çoktan varmışım gibi gelmişti. Odanın bulunduğu boyutun dışında var olan benliğimi bulana kadar mumum dumanı

bana dayanma gücü veriyordu. O benliğim ayrıca canımın istediği yere gidebilmeyi de biliyordu.

Kalp atışlarım sonunda yavaşlamaya başladığında elbiseyi çekip çıkartarak bir köşeye fırlattım. Autumn gibi giyindiğimde çok sade, şirin, hatta sakın görünmüştüm ama dudaklarımdaki kan kırmızı ruju çıkartıp gözlerimdeki bir ton siyah göz makyajını sildikten sonra pijamalarımı giydiğimde daha iyi görünmüştüm.

Karanlıkta kıpırdamadan uzanarak, geriye doğru sayıyor, maddeden ve mesafeden muaf ölçüsüz, hesapsız ya da saplantısız o küçük ama yüce öze ulaşmaya çalışıyordum. Kendi kendime, *Kalıcı olma geçici ol. Kaybol gitsin*, deyip duruyordum. Her numara eninde sonunda Marshall'a dönüştüğünden, uykuya dalmam epey zaman almıştı.

MARSHALL

Ev

Stres topu.

Bu kelimeler her ne kadar kanıma dokunsa da duruma alışabilmek için aklımda döndürüp duruyordum.

Waverly haklıydı. Kahretsin ki her zaman haklıydı. Şu son altı ayda, sırf elimden geliyor diye kaç kez Heather'ı kullanmıştım. Haddi hesabı yoktu. Kafamı dağıtayım, bir arkadaş bulayım ya da ruh hâlim değişsin diye kızı kullanıp durmuştum. Heather'ın ne olursa olsun her zamanda yanımda olacağı düşüncesine öyle alışmıştım ki...

Ama ben de haksız sayılmazdım. Heather kanlı canlı insandı. Kızı oyalamaya hakkım yoktu.

Bir başkasının arabasına binip akşamını heba olmaktan kurtarmaya niyetlenir diye ağzımdaki baklayı okulun otoparkın çıkarayım demiştim. Fakat tatsız tutsuz konuşmamı bitirmememin ardından Heather arabanın kapısını açıp ön koltuğa atladı.

Ollie'yi de savaşta kaybetmiştik. Normalde hiçbir şeye ilgi göstermeyen çocuk, birinci sınıflardan o kızı pür dikkat izlemiş, Küçük Ollie o kız dışında her kızla konuşup ortadan kaybolduğunda ise saklandığı köşeden çıkmıştı.

Kızın yanına gitmek için kalabalığın arasına karışmış beni de dans pistinde Heather'la bir başıma bırakmıştı. Heather elini avcumun içine koymuştu. Tutmadığımı görünce koluma koymuştu. Parmak ucunda yükselip beni öpmeye çalışınca gözlerimi kaçırmıştım.

Eve dönerken, Heather tüm yolu başını kapıya yaslayıp benden olabildiğince uzak durmaya çalışıyormuş gibi oturarak geçirdi.

“Özür dilerim,” dedim.

Tek kelime etmedi. Belki de ağlıyordu. Ben hiçbir şey duymuyordum. Gözlerimi de yoldan çekmemiştim.

Bir süre sonra çantasını karıştırıp bir sigara yaktı. Camı açmamıştı. Canım öyle bir çekmişti ki az kalsın dişlerimi gıcırdatacaktım. Yine de söndürmesini istemedim. Duman her yanı kaplamıştı. Vücudum ölesiye bir tane içmek istiyordu. Ama canım istemeye devam etse de önüme baktım.

Arabayı Heather'ların garaj yoluna çektiğimde sigarasını kül tablasına attı. Kapıyı açıp inmeden önce titrek, derin bir nefes aldı.

“İyi geceler,” dedim. Bir yandan da bunun birbirimize söyleyeceğimiz son sözler olup olmadığını merak ediyordum.

Kapıya sırtını yaslayıp, “O kız sana bakmaz,” dedi Heather durduk yere. “Bil diye diyorum. “Lütfedip de millet içinde seninle gezmez o.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum. Halbuki bu konuşma yalnızca tek bir yere gidiyor olabilirdi.

“Peşinden gittiğini *gördüm*, Marshall. O kadar da aptal değilim. Ne olacak sanmıştın? Tribünlerin arkasında sürüklük mü edecekti? Tanrım, yoksa açıldın mı kıza?”

Heather'ın gördüğü kızı anlamıştım. Ölse taviz vermeyecek Waverly'i görmüştü o.

Fakat onun gördüğü kız Waverly değildi. En azından gerçek Waverly değildi. Heather gerçekleri bilmediğinden, gündüz vakti gördüğü Waverly'i düşünerek öyle söylüyordu.

Fakat benim içimi acıtan başka bir şey vardı. Ben Waverly'e âşığım demiştim. O ise karşılık vermemişti.

Heather usturuplu bir çıkış yapabiliirdi ama buna karşın ne kapıyı çarptı ne de meseleyi dramatikleştirdi. Öylece yürüyüp gitti. Ben ise onların garaj yolunda, Waverly'i ve kız arkadaşım olmadığını, bunun anlamını düşünerek oturakalmıştım. Nasıl Heather son altı ayını, milletin içinde elini bir kez olsun tutmayacağımı bile bile benimle geçirmişse ben de aynı şekilde, elimdeki şartları kabullenmeye bir adım daha yaklaşmıştım.

Waverly üzerindeki simsiyah elbiseye, salonun kör karanlığına rağmen parıl parıl parlayan tek varlıktı.

Eve giderken camımı açıp radyoyu kapattım. Kendi başıma, sessiz sakin sürdürdüm arabayı. Tek hissettiğim yüzümü okşayan rüzgâr olmuştu.

Eve girip kapıyı gürültüyle kapatınca, Annie ayaklarını sürüyerek koridora çıktı. "Ne oldu? Daha yeni mi girdin eve?"

"Evet."

Gözündeki buğuyu silmek istercesine gözlerini ovuşturarak, "O gömlek ne öyle?" diye sordu.

Gömleğime şöyle bir bakıp, "Okulda bir şeyler vardı," diye cevap verdim.

Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. “Gömlekli bir şeyler demek?”

“Dansa gittim, oldu mu? Dans vardı.”

“Ya...” Uzun bir süre sustu kaldı. Sonra da, “Kız arkadaşın falan var mı ki senin?” diye sordu.

“Yok,” dedim.

Annie birkaç dakika hiçbir şey yapmadan durdu. Gözlerinden uyku akıyordu. Cana yakın bir tavrı vardı. Chowder dikkatimi çekebilmek için huysuzluk ediyor, başını bileğime sürtüp duruyordu.

Annie sonunda başını sallayıp sallana sallana odasına döndü. Kapıyı kapamadan önce elini ağzına kapatıp bir şeyler mırıldanmıştı. “Dansta eğlenceler,” türünden bir şeyler demişti sanki.

Kendi ellerimle ütülediğim gömleğimle koridorda dikilekalmıştım. Çok fena hissediyordum.

Burnumda Heather’ın rujunun kokusu kalmıştı. Nefes alıp verdikçe rujun yağimsı şeker tadını alıyordum. Ne boğucu ne vıcık vıcık şeydi öyle.

Dişlerimi fırçaladım. Hem de birkaç defa. Duşa girdiğimde de yüzümü giderden akıtıp göndermek istercesine ovaladım durdum.

Lavabonun üstündeki aynaya bakınca eskisinden daha genç görüldüğü fark etmiştim. Gözlerimdeki yardım dilenen, yalvaran bakışlara dayanamamıştım. Bir tek ağzımı görebileyim diye gözlerimin aynadaki yansımalarını elimle kapattım.

Kapatır kapatmaz, aynada elimin izini görürse babamın edeceği laflar aklıma geldi. İçeride ne işler karıştırıyordun

diye soracaktı. Bana soysuzun tekiymişim gibi davaranacak, elimi neden aynaya koyduğumu öğrenmeye çalışacaktı. Ben ise hiçbir şey anlatmayacaktım. Çünkü açıklayamayacağım tuhaf ve aptalca bir gerekçem vardı.

Bu sefer de kendimi göremeyeyim diye ellerimi gözlerime kapatmışım. Peki şimdi mutlu muydum?

Gözlerimi kapatmamın sebebi ölsem gitmem dediğim bir okul organizasyonundan yeni dönmüş olmamdı. O okul organizasyonunun büyük kısmını da değer verdiğim tek kız başkasıyla sarmaş dolaşken, benim hakkımda bilemesi gereken en önemli şeyi bile bilmeyen bir kızı koluma takarak geçirmiştım. Değer verdiğim kız ise gerek sporlar konusunda gerek aktiviteler konusunda olsun, yaptığı-yapacağı her şeyle ilgili hedeflerini listeler hâlinde sıralayan o oğlanın kolundaydı.

Ben asla o çocuk gibi olamayacaktım.

Bunları sinirle veya küstahlık etmek için söylemiyorum.

Yalnızca gerçekleri söylüyorum.

WAVERLY

9.

Gözlerimi açtığımda içime soğuk sular serpilmmişti. Bulunmak istediğim tek yere gelmiştim. Marshall'ın masasının köşesinde tuhaf tuhaf dikilirken eve gelmiş gibi hissediyordum.

Önce sesini duymuş, yaklaşırken yaydığı manyetik çekim gücünü sezmiştim. Ama odaya adımını atar atmaz, belinde bir havluyla, yanımdan sessiz adımlarla yürüyüp gitmişti.

Beni görmesi an meselesiydi. Görmesi gerekiyordu. Gerçi başı yerdeydi. Gözleri yere sabitlenmişti. Bir türlü başını kaldırmayacağı tutumustu.

Olduğum yerde kaldım. Odada yalnız olduğunu sanıyordu. Şu son birkaç haftayı hayatının her kesitini işgal ederek geçirmiş olabilirdim ama artık her şey çok farklıydı. Kendini bana fazlasıyla açmış, hakkım olmayanı da göstermişti. Artık yabancı sayılmazdı.

Şifonyerinin önüne geçip en üst çekmeceyi açtı. Havluyu çıkarmak üzereydi. Halbuki zamanında aynı yatağa girmişliğimiz vardı. Karanlıkta durdurmayı başarmıştım

ama bu sefer durum farklıydı. Mahremine girmek, röntgencilik yapmak üzereydim. Çekmeceden bir tane boxer çıkardığı görünce geri çekilip gizlice yüklüğün içine saklandım. Filmlerdeki canavarlar, kiralık katiller gibi karanlıkta beklemek daha beterdı. Dolabın içine girmeye çalışan olursa saldıracakmış gibi ellerimi duvara dayamıştım.

Gerçi Marshall'ın yanıma yaklaştığı falan yoktu. Odasından bir oraya bir buraya hıştırtılar çıkararak yürüdüğü nü ve yatmaya hazırlandığı kulağıma çalınıyordu. Derken ışığı da söndürdü.

Saklandığım yerin güvenliğine içinde, duvara yaslanmış karanlığa bakarak duruyordum.

Aynı odada, uyum içinde nefes alıp veriyorduk. Yalnız ben tamamen uyanıktım ve büyük bir dikkatle nefes alıp veriyordum.

Bana âşık olduğunu söylemişti. Ölümcül hatasını çoktan anlamıştı herhalde. Benim içimin buzlarla kaplı olduğunu görmesi gerekiyordu. Sırtımı arkaya yaslayıp gözlerimi yumdum.

Bir süre sonra nefes alıp verişlerimizin uyumu bozuldu. Daha uzun aralıklarla nefes alıp vermeye başlamıştı. Bunu duyunca hava bile daha bir yumuşak gelmişti. Sanki dünya nöbet tutmayı bırakmıştı.

Ben de kendimi bıraktım. Kavalkemiğimden yukarıya doğru ağırlık yayılıp dayanılmaz hâle gelene dek kılımı bile kıpırdatmamıştım. Kendimi toparlayıp yüklükten parmak uçlarıma basarak çıktım.

Karanlığın içinde yatarken Marshall örtünün altından ufak bir tepcecik gibi görünüyordu. Şekli duvara yansımıştı.

Yatağının başucuna oturup ellerimi döşeğe yasladım. Yüzünü, kıpırdanıp duran gözkapaklarını ve dudaklarını seyre daldım.

Uzunca bir süre sonra yatağının yanına, halının üzerine uzanıp dizlerimi kendime çektim. Ellerimi başımın altına koyarak gözlerimi yumdum. Marshall'ın nefes alıp verişleri hayatımdaki tek gerçeklik hâline gelene dek de öylece yattım.

“Waverly.”

Odamda, yatağında olduğumu ve çıldırır gibi çalmak üzere olan çalar saatimi kabullenmiş olarak uyanmıştım. Yattığım yerde yana döndüm.

İşe bakın ki odamda değildim. Hâlâ yerde yatıyordum. Marshall yataktan kalkmış, yanıma çömelmiş omzumu sarsıyordu. “Waverly. Ne işin var burada?”

Doğru düzgün düşünemeyecek kadar serseme dönmüştüm. Marshall'ın kucağına kıvrılıp kendimi sıcacık ve güvende hissetmek, gün ışığının ezici tekdüzeliğinden uzaklaşmak istiyordum. Yere doğru baktığımda adeta onu hissedebiliyordum. “Hadi kalk,” dedi. Kolumu tutuyordu. “Doğrul biraz.”

Dediğini yaptığımda düzelen veya iyileşen bir şey olmamıştı. Hiçbir şey yoluna girmemişti. Ben hâlâ aynı soğuk, erişilmez kızdım. hâlâ kendimdim.

Marshall bileğimden tutmuş beni nazikçe yatağına götürüyordu. Benden sonra yatağa o da girip göğsünü sırtıma yasladı.

“Yapma böyle,” dedi saçlarım arasından. “Yanıma gelmek varken yerde yatma.”

Vücudu sıcacıktı. Tartışılmazdı. Gün içinde bir kez bile kendimi bu kadar iyi hissetmiyordum. Biraz uzaklaşıp yana döndüm. Avutulmayı hak etmiyordum ben.

“Ne oldu?” diye sordu fısıldayarak. “Ne yapıyorsun?”

Karanlıkta yüzünü seçebilmek amacıyla başımı yastıkta oynattım. “Kızdın mı bana?”

Sırtüstü uzanmaya başlamıştı. Pencereden giren ışıkla belli belirsiz aydınlanmıştı. Karaltısının birkaç saniye tavana baktığını gördüm. Ardından yutkundum el yordamı ile ellerimi arayarak, “Hayır,” diye cevap verdi.

“Kızsan yeridir,” dedim. Böyle demeden önce gözlerimi sıkıca yummuştum.

Tribünlerin arkasındaki davranışım ve sözlerimi içimden gelerek söylemiştim. Ama bunun bir önemi yoktu. Vücudumdaki her bir lif, her bir yüzey için de özür dilesem bu kadar doğru olurdu.

Hiçbir şey demeden yana dönüp beni olmak istediğim yere yani göğsünde doğru çekti.

Başımın tepesine doğru, “Heather’dan ayrıldım,” diye fısıldadı.

Saç derime değen nefesi kalbimi pır pır ettiriyor, tekle-tiyordu. “Niye ki?” diye sordum.

“Çünkü ona bir sevgi duymuyordum. Ben senden hoşlanıyorum. Senden başka kimseyle olmak istemiyorum.”

Uzunca bir süre öylece uzandım yatağında. Güvendedim. Kılım kıpırdamıyordu. “Bu gece beni öpmeyeceksin”.Küçük umutsuz bir kahkaha attı. Pek de bir kahkaha

sayılmazdı gerçi. “Yapmak istemedim ama orada onun için bulunuyormuşum gibi yapmam gerekti. İğrençti... İğrenç geldi daha doğrusu. En azından hislerimin farklı olduğunu fark ettim.”

Sesinin ağırlığı altından eziliyordum. O kadar ağırdı ki yer çekiminde bir değişiklik yaşanmışçasına basıncını tüm vücudumda hissediyordum. Göğsüm daralıyor derken içimdeki her bir acayip, kelimelere sığmaz şey gözyaşı olup boşalmaya başladı.

Beni iyice kendine çekip sıkıca sarıldı. “Ağlıyor musun yoksa?”

Gözlerimi yumup boğazıma takılan yumruyu yutkunmaya çalışarak, “Hayır,” diye cevap verdim.

Kendimi tutmayı başardığım, durabildiğimden yalan da sayılmazdı.

Marshall bana doğru, samimi olmaya çalışmıştı. âşığım demişti demesine ama bir yanım hâlâ soğuk, ruhsuz bir ses tonuyla Marshall’ın dediği şeyi kastetmiş olamayacağında ısrar ediyordu. Hem kastetmiş olsa bile benim mekânıgım dediğini anlamaya elverişli değildi. Anakartım bir tek analiz yapmak ve hesap kitap işleri için altyapıya sahipti. Marshall’ın lafını takabileceğim bir prizim yoktu.

“Sevilmeyi becerememem ben,” diye fısıldadım. Sesim zar zor duyuluyordu. “Kendi kendime yetmede ise üstüme yoktur.”

Çıplak göğsüne ve karnına dokunup parmağımı çizgilerin üzerinde gezdirmeye başlamıştım.

“İyi geldi,” diye fısıldadı. Derdimi nasıl anlatacağımı bir türlü bulamıyordum.

Bana özel coğrafyamin şeklini çizerek iç geçirdi. İtiraf akrostişimde şunlar yer alıyordu:

İçim buzdolabından farksızdı.

Yardım sever değildim.

İlk kendini düşünen narsistin tekiydim.

İyiymi her şey, yolundaydı. Sırlarımın alınmda yazmadığından Marshall'ın beni anlayamadığının farkındaydım. Yine de saçımı okşuyordu ya... Beni kendine iyice çekti. O böyle yapınca dünyada ona sarılmak başka bir şey olmadığına neredeyse emin olacaktım.

“Keşke elini kalbime koysan da nasıl attığını bir hissetsen,” diye fısıldadı. “Keşke seni ne kadar üzeceğim hakkında en ufak bir fikrin olsaydı...”

Gözümde ameliyatvari, kanlı, romantizmden uzak bir şeyler canlanınca göğsüyle oynamayı bıraktım. Fenci Waverly, Marshall'ın yarılmış göğsüne lateks eldivenli elini sokup üzerinden kanlar akan kalbini çıkartıyor bir de üzerine sıkıp suyunu çıkarmak için can atıyordu. Daha önce hiç, bir şeylerin canımı yakabileceği konusunda endileşenmemiştim.

Marshall'ın üzerine ağırlık çökmeye, uykuya dalmaya başlamıştı. Vüdudu rahatlıyor ve benim girintilerimi çıkıntılarımı, ana hatlarımı oluşturan sivri uçlu sıra dağarlı dolduruyordu. Etrafında bir şekil alarak benim için önceleri var olmayan bir boşluk yaratıyordu.

Önceden hep insanların ağızları birbirine ya uyar ya da uymaz diye düşünürdüm. Kimi günler, şimdiye kadar

kimsenin benimle uyuşmadığı gerçeğini görmezden gel-
meme bile gerek kalmazdı. Galiba zaman meselesiydi. Gün
gelir ben de kimyasal yapımı altüst edecek biriyle karşıla-
şırdım. Önce bir egemenlik mücadelesi verir, ikimizden
biri teslim olana dek çarpışırdık. Hiç olmadı sonsuz bir
ikileme hapsolmuş şekilde birlikte bir yola çıakrdık.

Fakat sorun bendeydi. Şairler yanılmıştı.

Buz ateşi söndüremezdi bir kere.

Onu söndürse söndürse su söndürürdü.

•

Gündüzler bir acayip, gecelerse uyunamadığım, aşırı gerçekçi bir rüya gibiydi. Mumum eriye eriye incecik bir elma dilimine dönmüştü. Ama ben o incecik mum kalıntısını el üstünde taşıyordum. Yakmıyordum mumumu. Çünkü yakarsam Marshall'a açılan kapım biraz daha daralmış olacaktı.

Tüm dersleri, gözlerimi kitaplarıma dikip sayfalarını karıştırarak geçiriyordum. Anlamaya çalışmıyordum. Tek yaptığım harflerin karalığına hayret etmekti.

Uykusuz geçirerek sarf ettiği her bir günle birlikte insanın beyni gelen bilgileri daha da az işleyebilir hâle geliyordu. Mesela kitapta koca bir sayfa Kiril alfabesi ile yazılmış olsa bile sayfasına yarısına kadar bunu anlayamayabiliyordu insan.

Ayrıca geleceği görebildiğinize inanmaya başlıyordunuz. Dört dakika boyunca boşluğa dalıp gittiğinizi fark etmiyordunuz. Déja vu sizin için günlük bir olaya dönüşüyordu. Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyormuş gibi hissediyordunuz. Ya da tahtadaki ödevi okuduğunuzda çoktan yapmışsınız gibi geliyordu.

Okulun batı tarafındaki tuvalette her gün yeni sırlar or-

taya çıkıyordu. Gittikçe çoğaldıklarından yer yer üst üste geldikleri oluyordu. Bazen ne cevap yazacağımı bilemiyordum. Duvardaki her bir sır hem üzücü ve tanıdık hem de çok yabancıydı bana.

Mesela şöyle bir şey yazmışlardı:

Okula gelirken makyaj yapmayı bıraktım. İnsan bu kadar çok ağlayınca durmadan eyeliner'ını düzeltmek zor geliyor.

Başka biri ise şunu yazmıştı:

Biri bana güzelsin deyince yalan söylediklerini düşünüyorum. Bence sırf, bu kadar çirkin olmam içlerini acıttığından öyle söylüyorlar.

Kızların tek derdi, popülerlikleri, kiloları, ne kadar iyi oldukları, zekâları veya insanların gözündeki değerleriydi. Bir de mal platonikleri vardı tabii.

Köşede, lavabonun yanına birisi bilmece gibi bir mesaj yazmıştı. Ama ne hikmetse tüylerim diken diken olmuştu:

*Eskiden buna layık olmadığımı sanırdım.
Artık layık olduğumu biliyorum.*

İtirafı yapana ve dünyaya bu duyguyu çok iyi anladığımı duyurmak istesem de hiçbir şey yazmadım.

Kâğıt havluluğun yanına da birileri şöyle yazmıştı:

Homecoming'te çıkmadığım bir çocuk kendisini istemc-

yen bir kız için beni boynuzlamışsa ne olmuş? Bir şey kaybetmiş sayılmam, değil mi?

Kalemimin kapağını açıp duvara dayadım. Bunu Maribeth yazmıştı belki de. Başkası da olabilirdi. Öyle olsa da olmasa da ne çıkardı?

Heather veya Maribeth gibi sevdikleri tarafından görmezden gelinen, başkaları gibi elindekilerle memnun olmayan tüm kızlara itafen şöyle yazdım:

Çok üzüldüm.

Her gün birilerinin kalbinden miniminnacık, çıplak bir gerçek dökülüyor. Sanki yaşamımızın en temelinde sevilip sevilmemek yatıyordu.

Okulumuzda bin yüz oğlan vardı. Hepsinin de eli yüzü düzgün, sesleri güzel sayılırdı. Onlar koridorlarda vızır vızır dolaşıp duruken kızların arkalarından yürekleri eriyor, gözlerini üzerlerinden ayıramıyorlardı.

O kızlar ne şanslıydı. Bazen gidip onlara bunu söyleyesim geliyordu. Duvara kanlarıyla yazsalar da yağlı boyanın üzerine kazısalar da dürüst olabilecekleri bir yerleri vardı.

Trigonometri dersinde defterimi açıp kenar boşluğuna kurşunkalemimle şunları yazdım:

Sen deniz fenerim. Onlarsa birer kayık.

MARSHALL

Hasar

Bekleyip durmayı bırakıp bahçedeki yaprakları süpürmüş, bulaşıkları yıkadıktan sonra alışverişi yapıp gelmiştim. Üstüne bir de çamaşırları makineye atmış, ödevlerimi tamamlayıp ayak altından çekilmiştim. Halledilmesi gereken ne varsa bitmişti kısacası.

Waverly karanlıktan çıkagelir de yanıma sokulur diye yatağın ortasında yatmayı bırakmıştım. Gözlerimi açar açmaz yatakta onu aranıyordum. Yana döndüğümde ise ellerim boş kalıyordu.

Ollie de, ders aralarında dolabımın oraya gittiğimde gelip neden sigaraya çıkmadığımı artık sormuyordu. Şu sıralar bir tuhaflaşmış, yabancılaşmıştı zaten. Gerçi o mu farklıydı ben mi bilemiyordum. Bazen ikimiz de değişmişiz gibi geliyordu.

Öğle yemeğinden sonra dolapların orda dikilirken birinci sınıflardan kafaya taktığı kız ayaklarını sürüyerek önümüzden geçti, geçerken de Ollie'ye gülümsedi.

Ollie de hiç düşünmeden belli belirsiz bir gülücük atıp el salladı. Bir kez sallamıştı elini. Güya umursamazlıktan geliyordu.

“Arkadaş mı oldunuz, ne oldu?” diye sordum.

Ollie başını iki yana sallayarak, “Yok ya... Danstan sonra evine kadar eşlik ettim de,” dedi.

“Sarhoş musun nesin? O kızdan hoşlandığını söylemeyeceksin bana, değil mi?” diye sordum. Ama sorum sorudan çok atışmaya benzemişti. Bilerek yapmasam da sertçe dirsek attım. “Hoşlanıyor musun kızdan?”

“Mars, o kız daha çocuk sayılır.” Gözlerini yere indirilmiş, yiyecek makinelerinin oradaki çizgiye doğru bakıyordu. Çünkü orada Junior Ollie dokuzuncu sınıfların kız voleybol takımından kızların peşlerinde salyaları akarak dolaşıyordu. Kızların altlarında mikroskopla zor görülebi-
lecek formalar vardı. “Tek istediğim kızın başına bir şey gelmemesi.”

Başımı salladım. Ama duyduklarına inanamayışımın getirdiği bir yavaşlıkla sallamıştım başımı. Marshall ne ara on dört yaşındaki kızların koruyucu meleğine dönüşmüştü acaba? Ben de hep başkalarının iyiliğini düşünenin bir tek ben olduğumu sanırdım.

Daha farklı olduğunu sanmıştım nedense. Ben gün içinde hayallere dalmış, dışarıdan çok tuhaf görünürken benimle uğaşmaktan bıkmış, yorulmuş gibi bir hâli vardı. Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Yalnızca aynı benim gibi viran hâldeydi.

Yedinci sınıftayken bir gün Jason Costello, Ollie’nin suratının ortasına basket topunu indirmişti. Bunun öyle büyütülecek bir tarafı yoktu gerçi. Genelde cılız, kısa veya şismansan ya da sporlarla aran iyi değilse tartaklanman işten bile değildi.

Daha önce de olmuştu yani. Ama o gün, belki her zamankinden daha sert vurduğundan, belki de başka bir sebepten dolayı Ollie'nin burnundan kanlar fışkırmaya başlamıştı.

Bunu gören herkes gözlerini kaçırmıştı çünkü işin kötü yanı, Ollie ağlamaya başlamıştı. Halbuki orta okulun en temel kuralı, eğer biri sizi patakladıysa psikopat gibi davranmanız gerekirdi. Bir tek Ollie psikopatlık edemiyordu.

Okuldaki popüler çocuklar, Ollie'ye "ibne" deyip kahkahalar atmaya başlamıştı. Geri kalan çoğu kişi ise oldukları yerde kalmış, yere bakıyorlardı. Tüm sınıf fark etmeden, yamuk yumuk koca bir çember oluşturmuştu. Uzun saçları darmadağın olmuş, cılız Ollie ise çemberin tam ortasında dikiliyordu. İkimiz de çok cılızdık o dönemlerde. Elleriyle yüzünü kapatıyor, kan parmaklarının arasından akıyordu. Yardım etmemem gerektiğini bilsem de seyirci kalmaya dayanamamıştım.

Ortaokulda, birisi düştü mü kaldırmak yerine başına üşüşmen gerekirdi. Düşene kemiklerine kırana kadar sen de vurmalıydın. Asla ama asla çemberin ortasına adımını atmamalıydın.

Ama kendimi tutamamıştım, çünkü çemberin ortasındaki çocuk Ollie'ydi. Okul gezilerinde, otobüsteyken bir buçuk saatten fazla araba tutmasına rağmen beni, hep yanıma oturan çocuktuk. Ayrıca canı yandığından ağlamadığını biliyordum. Daha üç hafta önce annesi evi terk etmiş, babası olayın şokunu atlatana kadar akla karayı seçmişti. Adamcağızla aynı odadayken bile orada yokmuş gibi hissediyordunuz. Ollie için Jason'un onunla uğraşması, burnunun kanaması veya top çarpması ufacık bir sıyrık gibiydi.

Çemberin içine girdim kısacası. Çünkü becerebildiğim tek şey buydu. Sosyal bilimler dersi için müzeye giderken Ollie tüm yol boyunca ipek maymunlarıyla ilgili konuşmuş durmuştu bense telefon direklerine dikkatimi vermemeye çalışarak dışarıyı seyretmiştim. Çemberin içine sırf, aynı şey benim de başıma gelebileceğinden girmiştim.

Çemberin içinde Ollie'nin omzuna elimi koymuş, peçete verirken milletin bize her “ibneler” deyişiyle ne kadar doğru bir iş yaptığımı bir kez daha anlamıştım. Olmam gereken yerdeydim.

Nedense artık bu tip lafların ve hareketlerin bizi büyük yıkımlara uğrattığını düşünüyorum. O gün spor salonunda yaşananlar faydası olmak şöyle dursun bizi daha adi hatta berbat insanlar hâline getirmişti. Kötü bir şey yapmamıştık oysa.

Bir an Ollie'nin o eski burnu kanayan, insanların birbirlerine kötü davrandığını görünce ağlayan çocuk olup olmadığını merak etmiştim. Acaba bu kafayı çekerek hayatın başından çeklip gitmesini beklermiş gibi sıkkın pıkkın yeri izleyen Ollie olmaktan memnun muydu?

“Ya,” dedi. Dirseğiyle hafifçe vurarak dolabımın kapağına sıkışan şeyi gösterdi. “O ne öyle?”

Dörde katlanmış kâğıdı çekip çıkardım sıkıştığı yerden. Bir an belki Waverly'den gelmiştir gibi aptal saptal bir fikre kapılmış olsam da kâğıdı açar açmaz Autumn'un yazısını tanımıştım. Not, nottan çok resimdi aslında. Resimde iri üzüm gözlü, kısa saçları darmadağın olmuş bir kız vardı. Arkasındaysa eskiden Autumn'un hikâyelerimi resmederken çizdiklerine benzer *Batman* filmlerindeki gibi bir

gangster şehri parlıyordu. kâğıdın en üstünde Autumn'un Hollywood'un altın çağı şerefine düzenlediği partiye davet etmek için yazdığı bir not vardı. Notu süslü bir çerçevenin içine yazmıştı. Demek ki bir davetiyeydi elimdeki.

Koridorun öbür ucunda Waverly çantasında bir şeyler karıştırıyordu. Etrafına üç-beş arkadaşı toplanmıştı. Autumn'un davetiyesini cebime attım.

Aklıma durmadan odamdaki ilk gece geliyordu. Waverly'nin sebepsiz ve teklifsice yatağıma çıktığı ânı düşünüyordum. Bir kez daha düşünme gereği duymamıştı bile. Saçları yeni duş almış gibi nemliydi. Çiçek gibi kokuyordu.

Bir şeyleri bu denli arzulamaktan nefret ediyordum.

Yandan Ollie iç geçirip omzuyla omzumu dürttü.

"Yine Camdenmar'a daldın gittin. Gözlerinle kızın pantolonunu indirebileceğini sanıyorsan, bir gün birileri bakışlarını fark edecek. O olacak."

Başımı aşağı yukarı sallasam da gözlerimi ayırmadım. O teneffüsü Waverly'i izleyerek geçirdim. Pek de uzakta sayılmazdık aslında. On bir-on iki adım atsam yanına varırdım. Aramızda uzunca bir mesafe olmamasına rağmen gözüme asla tamamlayamayacağım kadar uzun görünmüştü

WAVERLY

Havalar ne de ruhsuzlaşmıştı. Haftalar da uzamıştı sanki; kasvetli ve boş geçiyordu.

Değişiyordum. Kıtaların kayması gibi bir şeydi bu. İçimdeki sınırlar değişiyordu. Kendimi bıraksam kendim olmayı da bırakacak, kendime sıkı sıkı sarılmaktan, işgal altındaki bir ülke misali topraklarımı savunmaktan vazgecektim.

Dünyamın dengesini, ülkelerim arasındaki balansı bozmaktan korkmuyor değildim. Marshal'a ben yalnızca benim ben, onun ise o olmadığı daracık yerlerde var olabilirdik.

O yüzden, boş verip ödevlerimi yapmaya, koşu olmadan yaşayabilmenin bir yolunu bulmaya çalışmaya odaklanmıştım. Eski Waverly olsa hareketsiz bir hayatta yaşayamayacağını söylerdi. Ama şimdi o hayatın kendi ritmini aramaya koyulmuştum. Uyuşuk, meçhul kilometreler olmadan hayatımı sürdürmeyi öğreniyordum. Her Allah'ın günü ayaklarıma kara sular inene dek sokaklarda, parklarda az mı koşmuştum.

Öğlenden sonralarımı kütüphanede veya Maribeth'le birlikte öğrenci meclisine ayrılan sınıfta geçiriyordum.

Akşamları da Autumn, Autumn-temalı partisi için planlar yaparken onun yatağına kıvrılıp uzanıyordum. Kimseye Marshall'dan bahsetmiyor, yüzüne bile bakmıyordum. Ama ne zaman yıldız kaysa, yazıtura atsam veya kirpiğim düşse benim olmasını diliyordum.

Kendimi böyle olağandışı bir şekilde kontrol edebilmem çok sürmeyecekti gerçi. Sürdüremeyecektim. Yağmurun çiselediği sisli bir salı gününde kararlığım yavaş yavaş kırılmaya başlamıştı. Gözlerimin önü bulanana, kendime daha fazla katlanamayana dek ödev yapmıştım. Koca bir problem dizisini bitirmiş, iki tane dört sayfalık inceleme yazısı yazmış, İspanyolcadan verilen fotokopiyi yapmıştım. Yapacak ödev kalmamıştı. Danstan beri mumumu masamın gözünün en arkasında saklıyordum. Şimdi ise ellerimi bacaklarımın arasına sokarak oturmuş, mumu aklımdan çıkartıp atmaya çalışıyordum. Ama içinde bulunduğun durum tıpkı önündeki bir şeyi yemek için ölüp bitmek gibiydi. Kablolardan yapılmış olabilirdim ama taştan da değildim.

Saat daha dokuz bile olmadığı hâlde ışığımı yatağıma girdim.

Havalar soğumuştı. Hava daha erken kararıyordu. Yine de komşular ışıklarını söndürmeden karanlıkta oturmak çok tuhaf gelmişti. Yedi yaşından beri hiç bu kadar erken yatağa girmemiştim. Ama o anda tek istediğim Marshall'la buluştuğumda dönüştüğüm insana dönüşebileceğim bir yerlere gitmekti.

Mumu yaktım. Mum cam tabağının içinde ufak bir gölcük oluştururken tüm gücümle kıpırdamadan yatmaya çalıştım.

Kafamı vermek, çözölüp gitmek ne zordu. Amfetaminlerden oluşuyormuşum gibi hissediyordum.

Ne olursa olsun gözlerimi açmadan beynimdeki güç kayışını tüm gücümle çekmeye devam ettim. Saydım durdum, saydım durdum.

Nihayet istedim yere varmışım.

WAVERLY

10.

Marshall'ın odasına vardığım ışığı hâlâ açıktı. Yatağının üzerine sere serpe uzanmıştı. Yatak örtüsü ayağının altında toplanmıştı. Göğsünün üzerinde açık bir test kitabı duruyordu.

Tanıştığımızdaki gibi kafayı çeken, sendeleyerek yürüyeyen, okul gününde gece vakti bilinçsizce küvette oturan oğlan kalmamıştı artık. Yerler tüm dönem boyunca Amerikan edebiyatında işlediğimiz şeylerle doluydu. Kahve-rengi tüylü köpek de hepsinin ortasına kurulmuştu. Kuyruk sallayarak bana bakıyordu.

Marshall başını kaldırıp beni görür görmez gülümseyip yana kaydı, bana yatağında yer açtı. Gösterdiği yer yerine yere oturdum. Dizlerimi kendime çekip dirseklerimi dizlerime dayadım. Birileri rendeliyormuşçasına acıyordu ayaklarım.

“Ne oldu?” diye sordu Marshall. Sanki bir şeyler belli etmiştim.

Yalnız içimdeki dökecek kadar cesur hissetmiyordum. Mumum bile artık eriyip gitmişti. Gece sonsuza kadar sürmeyecekti. O gece Marshall'ı, gündüzleri olamadığım

kız gibi, tuhaf gizli benliğim olarak ziyaret edebileceğim son gecemdi. Gecemi varoluşsal bir krizle veya özel bir durumla ziyan etmek istemiyordum. Sadece sıradan bir gece geçirmek istiyordum. Kendi beynime katlanamaz olmuştum.

Söylenecek tek bir kelime yoktu. İyi veya yolunda olan hiçbir şey de yoktu. Bir daha beni o odaya döndürecek bir yolum kalmayacak, milletin karşısında yine eski Waverly olacaktım. Kurşun geçirmez camlarla kaplı gibi buğulu gözleri olan, dört ortalama gündüz vakti Waverly'sine yeniden dönüşecektim. Tüm cevapların saklı olduğu, Maribeth Whitman'ın uyanışıyla umursamazca oynayan kızla bir araya gelecektim. Marshall ise beni sevdiğini söyleyen çocuk olarak kalmaya devam edecekti. Sahi beni sevdiğini söylemişti ya. Ne demek oluyordu bu?

Beni tanımıyordu bile.

Yana dönüp yanağımı kahverengi tüylü köpeğin sırtına yasladım. İçimi ısıtan rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Köpek kokuyordu bir de köpek şampuanı.

Marshall bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordu. Karnının üzerine uzandı. Saçları gözünün önüne düşmüş, ağzını döşegın kenarına dayamıştı.

"Koşu listesinden çıkarıldım," dedim. Doğru söylemişti ama nedense yalan söylemişim gibi gelmişti. "Ayaklarımın pestilini çıkardığımdan antrenman yapmamı yasakladılar. Sezonun sonuna kadar da böyle gidecek." Gözlerimi yumup yüzümü köpeğin kürkünün içine gömdüm. "Gerçi öyle önemli bir şey değil."

Adımı seslenmesini, şansımı bir daha söylemesini bek-

ledim ama tek kelime etmedi. Onun yerine yatağın kenarından sarkıp başını başımın üzerine koydu. Bir dakika kadar bir süre kıpırdamadan oturdum. Pijamamın yakalarıyla oynuyordu Marshall. “Gel böyle,” dedi.

Köpeğin sırtını şöyle bir okşayıp Marshall’ın yanına çıktım. Beni araba kazası gibi aniden öpmesini, umursamazlığın içinde kaybolup gitmeyi bekliyordum.

O ise kolunu omzuma atıp sıkı sıkıya sarıldı.

Yanağımı omzuma yaslamak öyle iyi gelmişti ki. Gözlerimi kapattım. Ben de ona yaslanıp okul döneminin geri kalanında onunla yetinebilirdim. Yılın kalanında hatta... Orada uykuya dalıp bahara kadar uyanmayabilirdim. Kış uykusuna yatmak güzel fikirdi. Tatlı ama mümkünâtı olmayan bir hayal gibi geliyordu.

Dudaklarını yanağıma koydu. Burnunu sürüyerek dudaklarıma yaklaşırken sanki çenesinin yüzümde gezinmesinin tadını çıkartıyordu. Teninin görüldüğünden daha sert olmasını seviyordum. Isırabildiğim kadar sert ısırarak istiyorum Marshall’ı. Ki bu da aramızdaki sorunun tam anlamıyla cisimleşmesi olurdu. Çocuğun ihtiyacı olan son şey onu perişan edecek birisiydi.

Beni kırılgan bir nesneymişim gibi sıkıca tutup hafifçe sarsarak, “Elimden ne gelir?” diye sordu.

Elimi biraz gevşettim. Çocuğa teselliye ihtiyacım varmış gibi sarılmıştım. Sanki ben kendime yetemiyordum gibi... “Gelmez. Ne gelir ki?”

“Uzan,” dedi. Kendinden emin bir havayla konuşmuştu.

Beni yüz üstü yatırıp dizlerinin üzerime oturmasına ses etmedim. Elini baldırımında dolaştırdı. Derinden bir acı

duymuştum. Topuğumdan ayak kemerime doğru hızla ilerlemişti. İç çekip yüzümü yatağa gömdüm.

“Acıdı mı?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ama devam et sen.”

Marshall hassas noktalara dokunarak dikkatle ovalamaya devam ediyordu. Dokunduğu yerden keskin, inatçı bir acı yükseliyordu. Duyarlı parmakları tam da kasların kasılmaya başladığı noktaları buluyordu. Orada öylece sesimi çıkarmadan uzanıyordum. Sıra ayak kemerimi ovalamaya gelince gözümde yaşlar birikivermişti.

Yumuşak bir sesle, “Küçük denizkızı gibisin,” dedi.

Homurtuya benzer bir sesle yatağa doğru, “Ariel’i mi diyorsun?” diye sordum.

“Hayır, gerçek denizkızından bahsediyorum. Canı yanmasına aldırmadan dans etmeye devam edeni... Kimseye çaktırmamıştı ya. Herkes iyi olduğunu sanmıştı.”

“Çok zorlanmamıştır bence. Dilsiz değil miydi sonuçta?”

Ayaklarımı boydan boya sıcacık avuçlarının içine almıştı. “Sen de öyle sayılırsın,” diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Yalnızca gözlerimde biriken yaşlardan kurtulabilmek için yüzümü çarşafa kuruladım.

“Eskiden bunu çok düşünürdüm,” dedi. Ayağımın kemerini başparmağıyla ovuyordu. O ovdukça baldırıma minik oklar saplanıyordu. “Eskiden çok hayalini kurardım.”

“Ayağıma küçük gelen ayakkabılar ve aşırı egzersizle kendimi az kalsın sakat bırakacağım günü mü hayal ediyordun? İyisi mi akıl hastanesini ara.”

“Hayır, öyle değil. Eskiden bazı şeyleri çok arzulardım.”

Ayağımı çekip öbür tarafa döndüm. “Ne gibi şeyleri?”

Başını eğerek, “Utaniyorum,” dedi.

“Söyle sen. Utandırıcı şeyleri severim.”

“Bilmez miyim? Ne menem huyundur.”

Bu lafı beni güldürmüştü. Başkaları beni azıcık olsun tanıyıp etmeden güzel, tatlı veya yufka yürekli olduğumu söylerlerdi. O yüzden Marshall’ın bu dedikleri bile daha iyiydi.

Marshall ayak bileğimin üzerine elini koyup, “Hep seni... Koruyup kollamak değil de... Hep seninle böyle ilgilenebilmek istemiştım,” dedi. Yere bakarak tuhaf tuhaf gülümsedi. “Gül istersen. Saçma salak konuştuğumun far-
kındayım. O zamanlar seni tanıımıyormuşum işte.”

Elini avucuma alıp parmaklarını ayırdım. Gözümün önüne kaldırarak inceledim parmaklarını. “Aptal falan değil,” dedim önce avucunu sonra da eklem yerlerini okşayarak. “Hoşuma gitti.”

Aslında söylediklerinin doğru olduğunu söylemem gerekirdi.

“Bir tuhaflık var sende. Normalde olduğundan daha tuhafsm.”

Yana dönüp gözlerimi yumdum. Dünyanın en güzel, en iyi hissettiren yatağına gömüldüm. Örtüyü etrafıma dolayarak, “Her şey berbat,” diye fısıldadım.

Birkaç saniye Marshall bir şey demedi. Ardından pijamamın paçasından hafifçe çekiştirerek, “Anlatmak ister misin?” diye sordu.

İç geçirip yastığı yüzüme çektim. “Anlatacak ne var ki?” diye cevap verdim. “Ne koşabiliyorum ne de uyuyabiliyo-

rum. Çoğu zaman *kendi düşüncelerimle* nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Her günümü kös kös oturarak geçiriyorum. Ha bir de, galiba en yakın arkadaşımın nefret ediyorum. Öyle işte.”

Son kısmı yastığın altından çabukça söyleyip geçmiştim. Marshall da uzanıp yastığı ağzımdan çekmişti.

“İnsan arkadaşından nefret eder mi hiç? Akla mantığa sığmıyor bu.”

“Sığıyor aslında. Sığıyor sayılır. Yalnızca öyle bir çıkmazdayım ki açıklayamıyorum.”

“Dene yine de,” dedi. İstemsizce söylemişti bunu. Öyle samimiydi ki... Anlayabileceğini sanıyordu ama anlamayacaktı işte.

“Maribeth çok zalim biri,” dedim. Sesim ne kadar da kaba çıkmıştı. “Bencil. Kibar davranıp yardım edeceğine milleti hor görüyor.”

Marshall gözlerini üzerime dikmiş başını sağa sola sallıyordu. Anlaması *lazımdı*. Gündüz vakitlerinde hayatım bu tip ufak tekef, çirkinliklerle doluydu. Bu tip çirkin anlarda, en monoton ilişkiler bile berbat hâle gelirdi. Anlamasını sağlayabilmem içinse en kötü kısımlar anlatmam gerekecekti.

“Geçen sene Alyssa Barrity’nin annesi ölmüştü.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Öğretmenler üç ay kadar bir süreliğine Alyssa’ya göz kulak olması için Maribeth’i seçmişlerdi. Ben de Alyssa’nı Anthony Dean’la yattığını bu sayede öğrendim.”

Marshall yüzüme, az önce Alyssa’nın öylesine bir dükkâna girip ojeyle çiklet olarak çıktığını anlatmışım gibi bakıyordu. “Eee?” dedi.

“Eesi, böyle şeyler gizli tutulmalıdır. Neyse işte, Maribeth belki de kıza yasta olduğundan bir şans daha vermiştir. Ama birkaç hafta geçmeden Alyssa bu sefer de Nathan Schuster’la yattı.”

Kısacası, Maribeth olanları herkese anlatmıştı. Ama millet endişelenip üzüldüğünü sansın diye ağırbaşlı, trajik bir tavırla anlatmıştı. Yine de niyeti belliydi. Maribeth öyle konuşuyorsa Alyssa Barrity’nin çok pis bir sürtük olduğunu ve sürgün edilmesi gerektiğini ima ediyordu.

Marshall yüz ifadelerini kontrol altında tutmaya çalışarak dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu. “Şu işe bak sen. Başkasının işi Maribeth’in üzerine vazife değil ki... Hem belki, Alyssa’nın niyeti farklıydı. Belki de kızcağız kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Ya da sığınabileceği birilerini arıyordu.”

Neden bilmesem de bakışları vicdanımı sızlatmıştı. “Sen de mi yaydın bunları yoksa?”

“Yaymadım ama seyirci kalmayı yeğledim.”

“Kötü olmuş. Bayağı vicdansızca hem de... Kızlar hep böyle midir?”

“Marshall, insanlar hep böyledir. Erkeklerin onurlu bir kardeşlik içinde yaşadıklarını iddia etmiyorsun herhalde?”

Başını iki yana salladı. Yüzüne bir gülümseme kondurmuştu ama bir şeyleri harika bulmuş gibi bir hâli yoktu. “Hayır ama erkeklerin vicdansızlıkları epey farklı oluyor.”

Başımı salladım. Bana yalnızca aşkını veya kendine zarar verdiği anları değil de kendi hayatından seçtiği acı dolu anıları da sunduğunu fark edince bir tuhaf hissetmiştim. “Ne gibi?” diye sordum.

“Vicdansızlık işte. Nasıl anlatayım bilemedim. Erkekler birbirlerine adam olmanın tek yolu olduğunu hatırlayıp dururlar. ” Gözlerini yumdu. Yüzündeki gülümseme silinmemişti. Ama yorgun bir hâl almıştı. “Hani şu kanlı bıçaklı filmler vardır ya. *House of 1000 Corpses* [Cesetler Evi] gibi filmler... Bilir misin?”

“Bilir miyim? hâlt etmişsin!” Odamdaki korku filmleri rafımda Kaptan Spaulding oyuncuğum Coffin Baby’nin hemen önünde *Puppet Master*’daki Blade’in de hemen arkasında uslu uslu oturuyordu.

“Tamam, işte orada bir sahne var. Karakterler ameliyat aletlerinin olduğu bir yer altı laboravutarına giriyorlar. Masanın üzerinde bir adam yatıyor. Her tarafı ezik içinde, öksürürken kan kusuyor.”

“O sırada Denise içeri giriyor. Üzerinde Alice Hairkalar Diyarı’nda tarzı bir elbise var. Derken bacağıının nasıl kesilip biçildiğini ve değiştirildiğini göstermek için kamera geri Jerry’e dönüyor.

Marshall yüzünü buruşturup “ıyy” gibi bir ses çıkardı. “Evet, o kısımdan bahsediyorum.”

Durduk yere bir kahkaha patlattım. Ama öyle eğlendiğimden falan güldüğüm neşe saçtığım yoktu. Aksine soluksuz kalmıştım, elimi ağzıma kapatmıştım.

“Komik değil,” dedi.

“Değil, biliyorum. Cidden. Kusura bakma. Ben kaç kez izledim o filmi bilmiyorum. Ondan yani.”

Başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. “Tabii ki, hâliyle izlemiştir. Bence o film senin hayatının gizli çekim bir belgeseli falandı. Neyse boş ver.”

Arkama yaslanıp yüzünü inceledim. Yüzünü utanç kaplamıştı, çok fena bozulmuştu. “Yok, tamam. Ne diyeceksen de. Gülmeyeceğim.”

“Bir keresinde bir gece Justinlerdeyken... Hani şu parti vardı ya, o gün, kendimi çok kötü hissetmeye başlamıştım. Sanki yeterince oksijen çekemiyordum içime. Nefes alabileceğim bir yerler bulmam gerekiyordu.”

Uzanıp parmaklarımı kolunda boylu boyunca gezdirdim. Hatırlandaki anısı buz gibi bir gecede geçmiş gibi tüyleri diken diken oldu.

Kendini geri çekti. Resmen kendi omzuna gömülmüş konuşuyordu. “Ayakta kalamayana dek yürüyerek mutfağa varabilmiştim. Justin... Tanrım, şerefsizin teki o. Tepemde dikilmiş, ayağıyla üzerime basıyordu. Hez’le birlikte kahkahalar atıyorlardı. Neredeyse bir yıl geçti ama partidekilerin aklından bir türlü çıkmadı. Hâlâ lafını edip duruyorlar.”

Önce alnına sonra da yanağına dokundum. “Partideki herkes mi? Ollie bile mi?”

Diziyle koluma hafifçe vurdu. Yüzüne her zamanki acı dolu tuhaf gülümsemesi yerleşmişti. “Hayır. Ollie lafını eder mi hiç?”

“Ollie gibi bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın.”

Bakışlarını yüzüne çevirdi. Yüzünde çok yumuşak bir ifade vardı. “Şans değil bu, Waverly. Belki seni tam anlamıyla anlayabilen birini bulabilmek şans sayılabilir ama insanlara önem verdiğini gösterirsen verdiğin değeri asla unutmazlar.”

Bunun, insanlara insan gibi davranmanın benim için

çok zor bir şey olduğunu söylemek zorunda kalmamak için kafamı örtünün altına gömerek başımı salladım.

“Sen neden Maribeth’le arkadaşlık ediyorsun?” diye sordu. Sesinin tonu çok nazikti. Çok üzgün olduğu anlaşılıyordu.

“Çünkü Maribeth beni anlıyor,” diye cevap verdim. Çünkü Maribeth Whitman hep benim yanımda olmuş, açıklamak ve yardım etmek için hazırda bulunmuştu. İşime gelen pastel maskemi her Allah’ın günü görmezden gelmiş, içten içe nasıl da dikenli bir canavar olduğumu anlayabilmişti.

Marshall yanıma uzanabilmek için örtünün altına girdi. “Hayır, anladığı falan yok. Anlattığına bakılırsa sana robotmuşsun gibi davranıyor olmalı.”

“Evet, öyle.”

“Saçmalığın daniskası. Sen robot falan değilsin.”

Sanki beni gerçekten biliyormuş, benim hakkımda o kadar çok şey bilebilirmiş gibi konuşuyordu. Yüzüne bakarak kıpırdamadan uzanıyordum.

“Şöyle biri ol, böyle biri ol demeye çalışmıyorum. Sadece Maribeth seni sen yerine koymuyor. Seninle ilgili her şeyi anlayamıyor.”

“Sen anlıyor musun?”

Başını sağa sola sallayarak kıkırdadı. “Hayır. Kimse anlamıyordur. Hiç değilse ben *bunun* farkındayım.”

Uzanıp beni iyice kendine çekti.

“Bir sürü arkadaşın olması gerekmiyor. Elindekiler iyiyse o yeter de artar.”

Bir-iki tane iyi arkadaş seçmem gerekse biri o biri de

Autumn olurdu. Başka yoktu. Başka kimse yoktu. Bunun farkına varmak içime hem bir yalnızlık hem de tuhaf bir memnuniyet hissi doldurmuştu.

Elini kolumda gezdirerek, “Üşümüştün,” dedi.

“Ben hep üşürüm,” diye karşılık verdim.

Dönüp yataktan çıktı. Kolundan tutup geri yanıma çekmek istedim. Ama o odanın öbür ucuna gidip sandalyesinin arkasından asılı duran Pink Flodyli kapüşonlusunu aldı.

Beni kapüşonluyla bir güzel sarıp sarmaladı. Ellerimi hırkanın kollarına sokup fermuarı çekerek hırkanın önünü özenle kapattı. Sonra da belimden tuttuğu gibi yatağa yatırdı beni. Ne demişti Pink Floyd: “Wish You Were Here.”²⁵ “Sınıfta hep seni düşünüyorum,” dedi. Dudakları o güne dek ihtiyacım olduğunun farkında olmadığım bir şey kadar yumuşacık görünüyordu. “Seni öptüğümü hayal ediyorum. Böylece günüm daya çabuk geçiyor.”

“Nereden öpüyormuşsun beni?”

“Buradan.” Başımı eğince dudakları hafifçe yanıma sürtünmüştü. “Buradan bir de.” Kapüşonlunun şapkasını başımdan çıkarıp boynumdan, mahcup bir şekilde eğdiğim çenemden ve köprücük kemiğimden öptü.

Ağızından çıkan her yeni heceyle nefesi tenimi okşuyor, sırtımdan hafif ürpertiler geçiyordu. Kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki sesi tüm odaya dolmuştu resmen. Vücudumu saran ses titreşimlerinden boğulup gideceğim sandım.

Beni sırtüstü yatağa yatırdı. Ellerine dayanarak üzerime

25 (İng.) Keşke Burada Olsan. (Ç.N.)

eğildi. Gözlerini dikti yüzüme. Bir süre sonra gözlerine öyle hapis hissettim ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Duvara bakarak gözlerimi sıkıca yumdum, ellerimi yumruk yaptım. “Beni becermek istediğini söylemeye mi çalışıyorsun?”

Çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. “Hayır.”

“Demek beni becermek istemiyorsun.”

Başımın iki yanına ellerini koyarak iyice üzerime eğilip gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Ben seninle, birlikte olmak istiyorum.”

“Şimdi mi?”

“Bir gün.”

“On yedi yaşındaki tüm çocuklar kafayı kızlarla yatmakla bozmuş galiba?”

“Senden hoşlanıyorum da ondan istiyorum. Çünkü seni o kadar çok seviyorum.”

Kenara kaçmaya çalıştıysam da beni durdurup yüzümü ellerinin arasına aldı. Kendimi kurtarıp gözlerimi omzuyla sakladım.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Neyi nasıl yapıyorum?”

“Şeyi... İçindekileri dile getirmeyi?”

Omuz silkti. “Bilmem. Galiba her türlü pişman olacağımdan... Öyle ya da böyle...”

“Hiç böyle acıklı bir şey duymamıştım.”

Saçımın içine doğru hafifçe güldü. “Öyledir belki de. Ama hiç söylememekten iyidir. Waverly, başıma gelen en önemli şeysin.”

Boynuna nefesimi vererek gülümsedim. “Ben *bir şey* değilim.”

Örtüyü kafamıza çekerek bir çadır kurdu. Masasının üzerindeki lamba örtünün artına ayla gibi sarımsı, sıcak ışığını yayıyordu.

Uzanıp boynundan tuttum. Marshall Holt’u öpünce benim de dünyam aydınlanıyordu.

Elimi karnının üzerine indirip dokunuşumla irkilen kaslarını hissettim. Parmak uçlarım kalça kemiğine, çıplak göğsüne, kaburgalarının belli belirsiz, harika çizgilerine sürtünüyordu. Bir zamanlar kendilerini yalnızca arterlerime saklayan kalp atışlarım her yanıma sarmıştı. Tüm vücudumda deli gibi atıyordu. Marshall’ın dudakları neme konarsa kalbim oraya kayıyor, içim aydınlanıyordu. O anda Marshall’ın öpücükleri olmasa uyku ile uyanıklık arasındaki farkın bilincini yitirmem de mümkün olmazdı.

•

Mumum bitmişti. Artık ucuz bir cam tabaktaki yanık mum kalıntısından başka bir şey değildi. Fitili tamamen yanmış, kara ucundan başka bir eser kalmamıştı.

Elimde mumumdan kalanlarla yatağımın kenarına otuyordum. Pijamalarımı hâlâ çıkarmamıştım. Babam kapımdan kafasını sokup okula geç kalacağımı söylediğinde bile kıpırdamayı başaramamıştım. Ağrıyan ayağımı altına almıştım. Elimdeki mum tabağıyla öylece oturuyor, kendi sıradan, olağan günümle benim için bir değeri olan şeyler arasındaki mesafeyi kestirmeye çalışıyordum.

•

Dünya benim için artık tamamen farklı bir yer hâline gelmişti. Ama dışarıdan bakıldığından hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Farklı farklı başarılarla kafamı meşgul ederek aklımı Marshall'dan almaya çalışıyordum. Adını bile düşünmek istemiyordum. Durduk yere, tabiri caizse, bir zamanlar benim olduğu aklıma gelip duruyordu.

Başkalarının paylaştığı her şeyi es geçmiştik biz. İzlediğimiz programları, sevip sevmediğimiz şarkıları hiç konuşmamıştık. En sevdiğimiz renkler, sayılar, yemekler, iki insanının birbirini tanımasına yarayacak daha bir ton şey hiç dile getirilmemişti. Yine de onunla ilgili bildiğim şeyler nedenini açıklayamasam da doğrularmış gibi geliyordu. Hiç, birisiyle o denli yaklaşabileceğimi düşünmezdim.

Zamanda geriye gitmek istiyordum. Gerçek dünyayı yalnız kalana dek oturmam gereken bir yerler sandım zamanlara dönmek istiyordum. Rüyalarımın hayatımın en sahici kısımları olduğu zamanlara dönmek istiyordum.

Artık yalnız kalmak yetmiyordu.

Okuldayken, gözüm koridorlarda Marshall'ı takip ediyordu. Ollie'yle arkadaşlıkları ne teklifsizdi. Rasgele birbirlerine vuruyorlar, omuz çarpıştırıyorlardı.

Marshall insanların kendisine dokunmasına, yanına yaklaşmasına ses etmiyordu. Oysa gündüz vakitleri başkalarıyla aynı havayı solumaya bile dayanamıyordum. Marshall saçımı düzeltmek için elini uzattığında kendimi çekmemek için tırnaklarımı etime geçirmem gerekiyordu.

•

Dışarının havası insanın içini üşütüyordu. Hava kurşuniydi. Günlerden çarşamba mı, perşembe mi yoksa cuma mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Zaman çok esnekti. Anlamak zordu.

Her iki saniyede bir takvimime bakıyordum. Ne yazdığını hatırlayamıyordum çünkü. Bir daha, bir daha bakıyordum. Bir sabah, okula gittiğimde her üç kızdan biri kedi kostümü giymiş gibi gelmişti. Koca bir teneffüs buna kafa patlatınca hayal veya halisünasyon görmediğimi anlayabilmiştim. Cadılar Bayramı'ydı o gün.

Çarşamba, perşembe yoksa cuma mı? Cumartesi olamazdı çünkü İngilizce dersindeydim. Esrarlı hikâyelerin evrimini tartışıyorduk. Daha doğrusu, Bayan Hoffmeyer tartışıyordu. Ben o sırada, başımı bir elimde destelemiş, defterime işkence aletleri çizmekle meşguldüm.

Hoffmeyer gotik imgelemler hakkında maddeler sıralarken ben tam vaktinde başımı kaldırıp dil koridorunu gösteren pencere bakmıştım. Marshall geçiyordu.

Gözlerini karşıya dikmişti. Ne tuvaletlere ne içecek makinesine ne kafeteryaya, kütüphane ne de rehberlik ofisine döndü. Diğer tarafı, otoparka çıkan kapıyı seçmişti.

Bir yandan kalkıp peşinden koşmak diğer yandan kendime dünyanın öyle işlemediğini hatırlatmak istiyordum. Planlamamıştım bu işi, hem Marshall'ın üzerinde bir hak-kım da yoktu.

Ama bana dokunuşu aklıma geliyordu. Ayağımda do-laşan elleri, acıyan yerleri tam isabet bulmuştu. Üzerim-de hakkı olup olmadığını düşünmekle veya geri durmakla vakit kaybetmemişti Marshall. Beni iyileştirecek her şeyi yapmaya hazırdı. Söylemesem de yardıma ihtiyacım vardı çünkü. Defterimi kapatıp elimi kaldırdım.

Bayan Hoffmeyer enerjiyle beni göstererek, "Teşek-kürler Waverly. Poe'nun kısa kariyerini parlatan eserini söyler misin bize?"

"Hayır, o yüzden kaldırmadım elimi. Dersten çıkmak istiyorum."

Okulun kapısından dışarı adımımı atar atmaz rüzgâr tüm hışımıyla üzerime saldırdı. Marshall beyzbol sahası-nı yarılamıştı bile. Özellikle beyzbol sahasının ilerilerine gidiyordu.

Okul batı kapısında durup seyrettim Marshall'ı. Döne-ceği veya arkaya bakacağı tutsa orada olduğunu görecekti. Ama bir türlü dönmedi.

Işık karşıdaki koyu renkli silüeti gittikçe küçülü-yordu.

Yaşanacak senaryo kafamda dönmeye başlamıştı bile. Peşinden gidersem zincirleme yaşanacak olaylar kurmuş çimenlikle tribünler arasındaki mesafede çatırayarak par-çalanacaklardı. Bezybol sahasını geçip yedek kulübesinde-ki sıranın üzerine, yanına çökecektim. Altımdaki buz gibi

betonu hisseder hissetmez de montumu getirmediğimi fark edip pişman olacaktım.

İkimizi orada otururken hayal etmek zor değildi. Parlak, soğuk gün ışığına bakarak gözlerimi kırparken gözümde canlanmıştı. İkimiz de kamburumuzu çıkarıp oturacaktık. Elim avucunda olacaktı. Alınlarımız neredeyse birbirine değecekti. Mumum olmadan yedek kulübesi gibi pis, gizli sığınıklar kendimiz olabileceğimiz tek yerlerdi artık. Ama daha şimdiden kafamda eskisi gibi olmayacağı dönüp durmaya başlamıştı. Aksine ben tribünlerin arkasındaki kız gibi davranacaktım, Marshall'ın ihtiyacı olan kız gibi değil. O soğuk, amansız, çevreye zarar, mesafeli, cılayla parlatılmış kız... Ağzından tek bir güzel kelime çıkmayan, pataatsız kız...

Marshall benim kaçıp sığınacağım sığınağım olacaktı.

Aramızdaki her şey bitmişti. Bitmeden önce mükemmeldik belki ama bitmişti işte. Marshall'ın yanına gidersem gündüz vakti dönüştüğüm kızın hışımıyla kirlenecekti hatıralar.

Marshall gitmişti, yedek kulübesine girerek gözden kaybolmuştu.

Kulaklarım rüzgârdan yanıp parmaklarım donana kadar uzun bir süre geçtikten sonra dönüp içeri girdim. Tüm koridor deterjan kokmuştu, kaloriferler tam gaz yanıyordu.

Derse dönüp edebî sembolizmi öğrenmem gerekirdi. Sanki her şey normalmiş gibi notlarımı tutmam gerekirdi.

Onun yerine, rüzgârdan dağılmış saçlarımı düzelterip tuvalete gittim. Hiç değilse orada kendimi anlayabilirdim.

Orası benim dünyadaki yerimdi. İtirafların hepsi isimsiz olunca hepsi birbirine benziyordu.

Duvarın önüne geçip kendisinin en sıkı hayran olduğunu düşünenlerin yazdığı sırları saymaya başladım. Her biri ayrı bir hayranlık, heves, kıskançlık içeriyordu.

Hayran olunanlar, sporcular, rock yıldızları, film yıldızları, porno yıldızları, moda ikonları ve hayalî karakterlerdi.

Millet Taylor Swift, Belle Swan, Katniss Everdeen ve Rihanna gibi olmak istiyordu.

Benim aklımdaki isimler farklı olsa da niyetlerim aynıydı. Ben de Shakespeare gibi, Galileo gibi, Robert Frost gibi olmak istiyordum. Sappho olmak, Jane Austen olmak, Holden Caulfield, Marilyn Monroe, Joan of Arc olmak istiyordum. Tarihte benden önce yaşayıp öldükleri için üzüliyordum. Bensiz izlerini bırakıp gitmişlerdi. Ama bir kez dünyaya gelmişlerdi sonuçta. Var olmuşlardı.

Gözlerimi kapayıp yanağımı duvara yasladım. Onca kat boyaya rağmen buz gibiydi. Hırlayan itirafların ters yöne aktığını, tenimden içeri sızıp başkalarının görebileceği şekilde yüzüme kazındıklarını hayal ettim. Kayda değer bir şey bulup bağlanabilmek için bekliyorlardı. Güzel bir şeyler bulmak için bekliyorlardı.

Elimdeki kalem asla bırakmayacağım bir meşale, bir kılıç gibi tutarak alnımı duvardan çekmeden yazdım cevabımı.

*Sizi yaratan tanrılar varlığınızdaki bir
haber. Ama ne olacak canım?*

MARSHALL

Boyun Eğmek

Rehberlik ofisininin orada kapının önünde çok fazla oyalanmıştım. Ellerim donuyordu.

Trunchbull masasında oturuyordu. Önünde devlet okullarından birinin ders katologu duruyordu. En sonunda, kafasını katalogtan kaldırıp kaşlarını kaldırdı. “Ofisten sana üç farklı hatırlatıcı gönderttiğimi veya öğretmenine randevu alana kadar her gün seni dürtmesini söyleyerek programını ayarladığımı düşününce senden bir performans göstergesi aldığımı hatırlamıyorum.” “Evet, haklısın. Kusura bakma.” Her zaman olayları zora mı sokuyordum ne? Ya da bu ilk miydi? O anda kadının başı kalabalıklken ve randevum yokken oraya gitmiştim sonuçta.

Hâlâ çıkıp gitme şansım vardı. Orada durup Trunch’la konuşmak zorunda değildim. Ağzımı açmak zorunda da değildim. Kır beş dakikamı yedek kulübesinde tir tir titreyerek geçirmiş, nefes almaya çalışmıştım. Çok boktan ama tanıdık şeylerdi. Daha önce de olmuştu. Orada kalsaydım keşke.

O sırada Trunch elindeki katalogu kapatıp, “Gel de aklında ne varsa anlat,” dedi.

Omuzlarımı kamburlaştırıp içeri girerek oturdum. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

İçimdeki umutsuz o kadar uzun zamandır oradaydı ki alışmış sayılırdım. Derdimi anlatacak kelime yoktu. Sanki kalp atışlarımı anlatmak gibi bir şeydi bu.

Trunch’un masasının köşesinde akran danışmanlığı programı için bir tomar broşür duruyordu. Gözlerimi onlara diktim. A5 boyutunda yeşil kâğıtlardı. Kenarları köşeleri katlanmıştı. Üzerlerinde Henry Morgan’dan bozma bir vaşak resmi vardı. Henry Morgan’a deri bir ceket giydirmişlerdi. Pis pis sırtıyordu.

Trunch penceresinin kenarına eskilerden kalma süper kahraman kartpostalları dizmişti. Mantar panosu kurtarılp evlat verilmiş pitbulların, içleri çiçekler süslenmiş atıl durumdaki binaların fotoğraflarıyla doluydu. Fotoğrafları samimi olarak mı asmıştı yoksa benim gibi insanları rahat ettirmek için mi bilememiştim. Çürüyen parkelerin arasından çıkan ve çatlakları kaplayan yeşilleri inceledim.

Trunch masasına biraz daha yaklaştı. “Marshall. Şu an ne yaşıyorsun bilmiyorum ama sana şunu söyleyebilirim: Kasmak bir strateji olamaz.”

O anda Ollie’ye o kadar benzemişti ki tuhafıma gitmişti. Kahkahası kaydırdıktan aşağı atılan çakıltaşlarını andıran annemle babamdan yaşlı, bu çatlak sesli kadının Ollie’ye benzemesi ne tuhaftı.

Düzelmem ya da hiç değilse, zayıflıklarını saklamayı öğrenmem gerekiyordu. Göğsüme bir ağrı saplanmıştı

Boğazım ağrıyordu. Bir an orada öylece oturup içimdeki-
leri kontrol altına almaya çalıştım.

“Peki, peki,” dedi. “Şunu dinle bir de. Therease Den-
ning benimle görüşmeye geldi. Zor zamanlardan geçtiğini
düşünüyormuş. ” Tuhaf bir duraklamanın ardından de-
vam etti. “Anneni aradım.”

O anda isteyeceğim son şey böyle bir konuşmaydı. Ne-
fesimi tutup dişlerimi sıktım.

Sesi biraz daha yumuşamıştı ama yüz ifadesi değişme-
mişti. “Baban hakkında konuştuk.”

“Evet, bir süredir öyle gidiyor işte. Üstesinden geliyo-
rum. Büyütülecek bir şey değil.”

“Yine de bana açılabilirsin.”

Halbuki ben söze nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ne açılması? Ailede kimsenin birbirini anlamadığını mı anlatacaktım? Ben daha küçükken bile, babamın babalıkla alakası olmadığını mı söyleyecektim? Altı ay önce rüya gibi gelen bir hafta boyunca annemle babamın boşanacağını sandığımı, çocukları olarak az daha parti vereceğimizi mi söyleyecektim?”

Ayakkabılarımın altındaki halıyı, kıyafetlerimin tenimde bıraktığı hissi havadaki toz parçacıklarını net olarak hissetmeye başlamıştım. “Ne dememi bekliyorsun ki?”

“İçinden ne geçiyorsa onu.”

Demesi kolaydı ama bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordum. Her gün yanımda bir ton kargaşa ve gürültü taşıyordum. Ollie’ye açılabilirdim ama açılmıyordum işte. Waverly’e açılmıştım açılmasına ama ona konuşmak hayalette konuşmaktan farksızdı. İçimdeki yük gittikçe ağırlaşıyordu. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Başımı öne eğip derin bir nefes aldım. Ellerim işliyor, oradan bulduğu bir form kâğıdını parça pinçik ediyordu. Konuşmaya başladım. Konuşmasaydım her şey aynı kalacaktı.

Anlatmayı bitirdiğimde Trunch ellerini önünde kenetlemiş vaziyette oturmaya devam etti. Hiçbir şey demedi.

“Sorunluyum değil mi?”

Elleriyle masadan destek alıp sandalyesini öne doğru kaydırdı. “Ne açıdan?”

“Her şeyim. Zavallılığım, üzülüp durmam... Soluksuz kalmam... Psikolojik destek almam gerekiyor sanki?”

Başını yana yatırıp *evet* anlamına gelecek bir şekilde omuz silkti. *Evet, Marshall, belki de...* “Belki benim bir yarımım dokunur.”

“Ama git psikologla görüş demiyorsun yani?”

“Marshall, ben seni tanıyorum. Biraz arkandan iteklesem, sesini çıkarmazsın. Sadece ortadan kaybolursun.” Bunları kısık bir sesle söylemişti. Bir an, yüzünde samimi bir üzüntü belirmişti. “Sana gidip kendi yolunu bulmanı söyleyip gözden kaybolmana seyirci kalmaktansa mezun olana kadar her gün seni burada ağırlamayı tercih ederim.”

Bakışları kaldırmayacağım kadar ağır gelmişti. Hayatımda ilk defa, Waverly’nin odamda bedenini yırtıp kurtulmak istemiş gibi bir o yana bir bu yana dolanmasına hak vermiştim. Ben de kendi bedenimden kurtulmak, tenime değen her şeyi kazıyıp atmak istiyordum. Hava bile kaldıramayacağım kadar ağır gelmeye başlamıştı.

Trunch aynı sabit, merhametli bakışlarla bakmaya devam ediyordu. “Her gün dörde kadar buradayım ben.”

Trunch'ın vaktini daha fazla harcamayacaktım. Hayır, harcamayacaktım. Ama harcayabileceğimi bilmek kendimi daha iyi hissetiyordu.

Akran danışmanlığı broşürlerinden bir tane alıp dikkatle ikiye katladığımı görünce kaşlarını kaldırdı. Ama ne bir yorum yaptı ne de broşürü yerine koymamı söyledi.

İlanı cebime atıp gözlerimi kaçırarak, “Kendim için değil,” dedim.

Sandalyesini geri itip kalkarak beni kapıya kadar geçirdi. “Olsa ne çıkar? Ucunda ölüm mü var?”

WAVERLY

Sabah gökyüzü pırıl pırıldı. Hava ise aksi gibi buz kesmişti.

Spor derslerinin yapıldığı salonların oraya gidip saklanacaktım. Gerçi soyunma odası bana ev olmaktan çoktan çıkmıştı. Kafeteryaya gidip oturmam gerekeceğini rüyamda görsem inanmazdım.

Donut yeme ihtiyacı hissediyordum. Bir an önce hem de. İşlenmiş karbonhidratlı ve şekerli bir şeyler yiyip mantıklı ve normal bir şeyler yaptığım konusunda kendimi kandırmam gerekiyordu. Kafeteryadaki büfemsi yerden bir tane krema dolgulu çikolatalı donutla bir fincan ekstra kafeinli kahve aldım.

Sonra da pencerenin yanındaki masalara yöneldim. Maribeth de orada sandalyesinin ucuna doğru oturmuş önüne yapılacaklar listesini çıkarmıştı. Saçları, cılız kasım güneşiyle hafif hafif parlıyordu. Yeni yıl melekleri gibi görünüyordu.

Kendry de Maribeth'in yanı başına kurulmuştu. Ben mecbur kalmadıkça kimseye o kadar sokulmazdım. Üzerinde düz gibi bir bluz vardı. Herhalde yeni almıştı.

Onlara yaklaştığımı görünce Kendry'le Palmer dedi-

kodu yaparken yakalanmış gibi sırtlarını dikleştiriverdiler. Maribeth ise gülümseyip el sallamaktan başka bir e y yapmadı. Oturmam için yer açarken kendi çantası yerine Palmer'inkini öteye iteledi.

“     rler olsun, Waverly. Yiyecek yardımı için  u ba ı  miktarlarını kontrol etmen lazım. Yerli yerinde olmuşlar mı? Ayrıca yapılacaklar takvimimiz de karman  orman olmuş durumda. Kapı kapı dola ıp yardımları götürecek etkinlik grupları ayarlanması gerekiyor. Cuma günü Autumn'un partisine gidiyor muyuz yoksa iptal mi?”

Masanın yanında durup başımı salladım. Maribeth, sanki Autumn onu k     d    m   , sevgilisini gasp etmiş gibi konuşuyordu. Halbuki Maribeth'ten veya başkasından çıkmış olabilecek, hademeyle i i pi irdi ine dair dedikoduların merkezinde Autumn vardı. Oturmam gerektiğinin farkındaydım. Ama nereye oturaca ımı bilememi tim çünkü Kendry h    yerinden kalkmamı tı.

“Ayakta mı dikileceksin? Kafan bir dünya galiba?” dedi Kendry.

Uzaklarda bir yerlerde susmak bilmeyen bir zil çalışıyordu. Kulaklarımda yankılanıyor, çınlayıp duruyordu. Kendry'nin sa ına ne olduğunu ve sesinin neden be -altı tane sakinleştirici almış gibi çıktığını anlamaya çalışırken elimdeki kahveyi masaya koydum. Normalde Kendry, *kafan bir dünya* gibi şeyler demezdi.

“Sen de evhamlı anneler gibi davranıyorsun, ben bir şey diyor muyum?” diye  ıkı tım. Kitaplarımı masaya pat diye bırakıp sandalyeye   kercesine oturdum. Sesimin o kadar sert çıkmasını beklemiyordum.

Kendry kaşlarını çatsa da cevap vermedi. Dudaklarına ten rengi, tuhaf bir ruj sürmüştü. Çok saçma duruyordu. Çünkü kendi ten rengi çok daha bronzdu.

“Tanrım,” dedi Palmer gözlerini *donut*’ına dikerek. “O şeyi ciddiye yiyecek misin? Ne kadar doymuş yağ var onun için de haberin var mı?”

Donut’ı baş ve işaretparmağıyla kaldırıp şöyle bir süzerek, “Evet, yiyeceğim,” diye cevap verdim. Sonra da vahşi bir tavırla kocaman bir ısırık aldım. Palmer’ın yüzüne bile bakmadan aheste aheste çiğnedim lokmamı.

Çenesini eline dayayıp iç geçirdi. “Hiç adil değil. Ben de de zayıflık sendeki gibi genetik olsa ben de takmazdım tabii.”

Cevap vermedim. *Donut*’ımı yemeye devam ettim.

Üçü de gözlerini üzerime dikmişti. Bir şeyler kaçırmış olabileceğim kafama dank ediverdi. Ben de dert yanmalı, deli gibi çalışan metabolizmama atıfta bulunarak mütevazı bir şeyler söylemeliydim. Göğüslerim küçük veya bacaklarım kemikli diye yakınmalıyım.

Hepsi oturmuş, kendimle alay edip onlara katıldığımı gösteren bir şeyler bekliyorlardı.

“Böyle yapmana ne gerek var?” dedim.

Kendry bıkkın, kibirli bir nida koyverip gözlerini devirerek, “Neye ne gerek var?” diye sordu.

“Kendine bu kadar haksızlık etmemelisin. Sırf delinin birinin kuyuya taş atıp çekiciliği veya iyiliği belli kalıplara sokmaya çalıştı diye böyle şeyler söyleyip durmasına gerek yok. O deli buradayken biz daha doğmamıştık bile.”

Söylediklerimin doğru olmadığını farkındaydım. Pal-

mer'in öyle konuşup durmasına gerek vardı çünkü öyle konuşmazsa cezası eleştirilmek, dışlanmak olurdu. Hatta gruptan bile atılabilirdi.

Yine de keşke gerek olmasaydı.

Palmer'a döndüm. Kolundan tutup dediklerimi duyduğuna emin olana kadar sıkmamak için kendimi tutuyordum. "Böyle saçma sapan sözler etmen hiçbir şeyi değiştirmez. Yalnızca kendi canını sıkarsın. Gereksiz böyle sözler... Daha kötü hissetmenden başka işe yaramazlar."

Günler ilk defa birilerine bu kadar uzun, bu kadar içten konuşmuştum. Sandalyeme iyice gömüldüm. Elimdeki *donut*'ı sıkıp paramparça etmemeleri için parmaklarımı ikna etmeye çalışıyordum.

"Tanrım," dedi Kendry. "Sakin ol ya. Kızın kime ne zararı var?"

"Az önce dediklerimi duymadın herhalde? Ben de tam olarak bundan bahsediyordum."

Kendry bir kez daha ilgisiz, boş bakışlarla baktı. Yüzü gevşemişti. Hafif aralık olan ağzını kapatıverdi. Saçları pırasa gibi, bluzu tatsızdı. Makyajında renk yoktu. Âciz ya da sarsılmış konuşmaya çalışmamıştı. Aksine, sesindeki kırılmaları umursamaya tenezzül bile etmeyen biri gibi konuşmaya çalışıyordu.

Benim gibi konuşmaya çalışıyordu.

Şu son üç yıldır, belki de daha fazla bir süredir, grubumuz içindeki küçük güneş sistemimizde seçtiğim tuhaf yörüngeyle tanınıyordum. Harikalar harikası eriyik güneş değildim belki ama varlığı bir mucize olan buz tutmuş ıssız gezegendim. Üzerimde canlı yaşayamaması hiç önemli

olmamıştı. Zehirli atmosferim ve donuk denizlerime rağmen Maribeth'in en sevdiği olmuştum hep.

Üstünlüğümü gösterip Kendry'e ağzının payını vermem gerekirken kafamda dönüp duran tek soru *Bu mu yani? Ben dışarıdan böyle mi görünüyorum?* olmuştu.

Donut'ın tadı boş kalorilerle cennet karışımı bir şeydi. Pencereden dışarıya, gökyüzüne ve sokağın karşısındaki, her gün biraz daha yıpranan evlere baktım. Okulun otoparkı trafik yoğunluk haritalarındaki kilometrelerce süren tıkanıklıklar gibi görünüyordu.

Bir keresinde Autumn, *Ne anlamı var ki?* demişti.

Olay da tam olarak buydu. Hiçbir fikrim yoktu.

WAVERLY

Akşam saat dokuzda Maribeth beni havai, derli toplu Civici ile almaya geldi. Koltuk kılıflarının kokusu bile insanın içini açıyordu. Vanilyalı araba parfümü gibi bir Şey kokuyordu.

Yüzüme bile bakmadan, “Konuşmamız lazım,” dedi.

Sesindeki otoriter havayı sezince parmaklarımı koluma geçirdim.

Akşam akşam havanın buz gibi ve nemli olması yetmezmiş gibi bir de Şimdi neden bir süredir ona soğuk davrandığımı soracaktı. Neden sır küpü gibi davrandığımı, gitgide daha da anlaşılmaz hâle geldiğimi, neden geçen saħ öğlenden sonrayı onunla kütüphanede değil de Autumn’ların evinde geçirdiğimi öğrenmek isteyecekti.

Maribeth derin bir nefes aldı. Dikkatle direksiyonu kavramıştı. “CJ’yle aranızda ne olup bittiğine bir kara vermen gerekiyor. Çocuğuy ayakta uyutuyorsun. Yaptığının adil olduğuyunu düşünmüyorum.”

Dilemeye hazırlandığımı her bir özür, bulduğum her bir bahane dilimin ucuna geldikleri gibi geri gitmişti. Bu durumun bir Allah’ın günü bile aklımın ucundan geçmediğini Maribeth’e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Autumn'lara vardığımızı partiı tüm hızıyla devam ediyordu.     nc  sınıfların    te ikisi salonu hınca hınç doldurmuştı.

Bir yerde alkol varsa millet gelirdi, o bir gerçekti. Ama dağıtılan alkolün miktarına rağmen partiye onca kişinin katılması oldukça etkileyiciydi. Bir kutu bulabilmek umuyla soğutucunun içini karıştırırken CJ'yle göz göze gelmemeye çalıştım. Yan gözle beni süzerek etrafta dolaşıyordu. Kesin Maribeth bana göz kulak olacağına söz vermişti. Bu da Maribeth'in pek çok hizmetinden biriydi. Waverly Candermar'ı etkili ve profesyonelce idare etmek...

En sonunda beni gerçek mi sahte mi olduğunu anlayamadı ım koca bir kauçuk ağacının yanında köşeye sıkıştırdı. Bir an çok fena bitkiye dokunup bakasım gelmişti.

"Selam," dedi.

Parmaklarımı yaprakların üzerinde gezdirerek, "Selam," diye karşılık verdim.

"Benden pek hoşlanmadı ını duydum," dedi. Sesindeki neşe kafamı karıştırmıştı. Duyan blöf yapıyor veya kalpten konuşuyor sanırdı. Belki de o hep öyle konuşuyordu da ben fark etmemiştim.

"Tabii ki hoşlanıyorum. Sonuçta sen Jeffrey Dahmer değilsin," dedim. Yapraklar serindi, biraz da yapış yapış. Hâlâ gerçek olup olmadığını anlayamamıştım bitkinin.

Başını iki yana sallayarak, "Benim istediğim gibi hoşlanmıyorsun benden," diye karşı çıktı.

" zg n m."

  ten i e yalan söylüyormuş gibi hissetsem de söylemek istemiştim. Bunu borçluydum ona.

Başka bir şeyler dememi beklermiş gibi yüzüme bakarak başını salladı. Daha fazlasını söyleyebilirim sanıyordu galiba.

Gözlerimi kaçırıp biramı yudumladım. “Pek de sevgili falan aramıyordum herhalde. Zamanında daha açık konuşmam gerekirdi. Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi. İçten bir hâli vardı. “Benim de hatam var. Sanırım kafamda fazla büyüttüm. Pek de tahmin ettiğim... tahmin ettiğim gibi biri çıkmadın zaten.”

Başımı kaldırıp gözlerimi kısmamaya çalışarak gözlerimi diktim üzerine. Benim her türlü hâlim hayaliydi zaten.

“Sanırım deli dolu ya da tuhaf işler karıştıran bir kız sandım seni.” Omuz silmek ister gibi bir yüz ifadesiyle gülümsedi. “Ama sen aynı görüldüğün gibi çıktın.”

Bir bakıma iltifat ediyor sayılırdı. Hatta doğru yolda ilerlediğimi tastik ediyordu. Ne de olsa o güne dekilmek demek dokuduğum her şeyi destekliyordu söyledikleri. Yine de içime bir şeyler oturmıştı.

İşlerin farklı gitmesini beklememiştim zaten. Tespitleri, her gün defterimin kenarına yazdıklarını aklıma getirmişti. Bütün o bastırılmış, içime kapatılmış zekâ kırıklarının... Şu siyah saçlı kız var ya, şu siyah saçlı kız... Nerede oturup nerede kalkacağını iyi bilir.

Şimdi de ne dostça bir ilişkimiz olduğundan ve arkadaşlığımızın daim olması gerektiğinden dem vurmaya başlamıştı. Duyan da arkadaşlığımız sarsılmaz değerler üzerine kurulu sanırdı. Duyan da arkadaş olduğumuzu sanırdı.

Kafam düşünceler, aheste aheste başımı salladım dur-

dum. Daha o gün öğleden sonra, trigonometrideki bayrak direği sorusunun yanına yazdığım harika yalan aklıma gelince biramdan bir yudum daha aldım.

Mermerden yontulmuş kızın kimseye ihtiyacı yok, yazmıştım. Halbuki şöyle yazmam gerekirdi:

O kadar uzun zamandır öyle yalnızım ki nefes almayı bıraktığımı söylesem yeridir.

MARSHALL

İçe Patlama

Uzunca bir süre boyunca Waverly'nin benden daha üstün olduğunu sanıyordum. Benim asla olamayacağım türden insanüstü zeki ve güçlü bir varlıktı. Artık belki de sadece farklı bir insan olduğunu düşünüyordum.

Daha önce hiç tuhaf gelmemişti ama şimdi düşününce ayağının derisi soyulana kadar koşması çok tuhaf geliyordu. Gerçek anlamda düşününce, kafa yorunca kendisine çok zalimce davrandığını görüyordum. Belki de duygularını nereye koyacağını bilmeyen bir tek ben değildim.

Okul iyi gibiydi. Her gün gitmesem de yine Truch'ı görmeye gidiyordum. Bir süreliğine her şeyin sessizliğe gömüldüğü bir yerlere kaçabilmek iyi geliyordu. Hiç değilse, kasımın ortasında yedek kulübesinde oturmaktan iyiydi.

Trunch çok fazla konuşmuyor, genelde oturup ben ayakkabılarıma bakarak gevezelik ederken beni dinliyordu. En çok da evrak işi olduğu zamanlar işime geliyordu. Öyle zamanlarda bir köşede kendi başıma takılmama karışmıyordu; konuşmam da gerekmiyordu.

Cuma günü ayaklarımı kaloriferin üzerine uzatmış, sandalyemi arkaya yatırmış oturuyordum. “Bu akşam yemeğe abim geliyor,” dedim.

“Sevinçli misin?” diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Tüm dönem boyunca Justin’in de yaşadıklarını paylaşmasını istemiştim. Sonunda paylaşacağı tutmuştu ama bu sefer de benim bir şeyleri kırıp dökesim geliyordu. Bir Allah’ın kulu da ağzını açıp şu son dört aydır Justin’in bizimkileri görmezden gelerek yaşadığını söylemiyordu. Evdeki herkes üstünkörü bir şeyler yapıyor, birbirlerini kahrediyor sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Justin o güne dek bunların bir parçası olmaya hiç çalışmamıştı. Şimdi ise durduk yere boy gösteresi gelmişti. Evdeki herkes de Justin evin uslu çocuğuymuş gibi bir minnettarlık duyuyordu.

Annie’ye konuyu açtığımda omuz silkip, “Altı üstü bir yemek. Önemli bir şey değil ki,” diye geçiştirmeye çalışmıştı.

“Yani her şey tıkrındaymış, harikaymış gibi mi davranalım istiyorsun? Ah, ama dur ya... İşler ne zaman saçma sapan bir hâl alsa senin bir işin çıkıyordu!” Bunları konuşurken mutfaktaydık. Annie bulaşıkları kaldırırken ben de kahvaltımı hazırlıyordum. Tezgâha öyle bir sert vurmuştu ki bardaklar zangırdamıştı. “İşin çıkıyor derken? Her şey daha farklı olsaydı, ülkeyi yarılarmış olmaz mıydım sanıyorsun? Ama durum bu, Marshall. Durum bu. Alışsak iyi ederiz.”

Bunu dedikten sonra çatalları dizmeye koyuldu. Ben de mutfak dolabının içine bakıp bir cevap bulabilecekmişçesine yulaf ezmesi mi yoksa mısır gevreğini yesem diye düşünmeye başladım.

Kendimi ne kadar zorlasam zorlayayım Annie gibi biri olamazdım ben. O gözlerini devirip “bırak ya” der sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederdi. Justin gibi katı, bezgin, umursamaz biri de olmak istemiyordum. Tüm istediğim işlerin yoluna girmesiydi.

Trunch hep aynı şeyi deyip duruyordu. *Ailen ailedir, doğru ama ailenin sorumluluğunu omuzlarında hissetmek zorunda değilsin.*

Ne hikmetse dediği şeye katılmak, inanmaktan daha kolay geliyordu insana. Dışarı çıktığımda yağmur çiselemeye başlamıştı. Ollie otobüs durağının orada beni bekliyordu. Ağzında sigarası gökyüzüne dalıp gitmişti. “Beni başından savdığını düşünmeye başladım,” dedi. Sigarasını söndürüp gömleğinin cebine koydu.

Hiç lafını açmamıştı ama ben sigarayı bırakmaya giriştiğimden beri işleri benim için zorlaştırmak istemeyerek önümde içmiyordu.

Ellerimi montumun cebine koydum. Autumn’un parti davetiyesi hâlâ cebimdeydi. Trunch’un ofisinden aldığım bir tuhaf yeşil renkli akran danışmanlığı formuyla birbirine dolanmış, ikisi de kırı kırık olmuştu.

Gökyüzü öyle alçalmıştı ki... Nem başımızın tepesinde asılı kalmıştı. Ollie sallana sallana bana doğru yürüdü. Montunun yakalarını kaldırmıştı. Baş yerdeydi. Birdenbire duruverdiğimde okulun otoparkını yarılarmış sayılırdık.

“Ne oldu?” diye sordu. Nemin yarattığı pusun içinden gözlerini kısarak beni şöyle bir süzdü.

Hiçbir şey demeden Trunch’un ofisinden aldığım formu uzattım.

Sanki şarjörü dolu bir tabanca veya kaktüs gibi dikenli bir şeyler uzatmışım gibi bir bakış attı. Herhalde aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. “Bu da ne böyle?”

Form kırıışmış, buruşmuş, hâli kalmamıştı. Justin’e benzemeyi beceremesem de karşımdakinin yüzünü incelemeyi becerebiliyordum. Ollie her ne kadar olmak istediği gibi biri olamasa da ben kankamın ciğerini bilirdim.

Ne olursa olsun Ollie, izin verdiğim ölçüde, hep yanımda olmuştu. Adalet ve doğruluk onun için çok önemli kavramlardı. Çömez kızların duygularının gerçekten bir önemi olabileceğini düşünüyordu. Hem Allah’ın belası Maribeth Whitman yapabiliyorsa ofisteki kadınların hepsi Ollie gibi birini havada kapardı.

“Önce oku,” dedim sadece. Kendisinin o güne dek tanıdığım en harika kişi olduğu kısmını atlamıştım.

Yüzümü inceliyordu. Ama gözlerinde her zamanki bıkkın bakış yerine pür dikkat bir bakış vardı. Belki de kendisiyle dalga geçtiğimi sanmıştı. “Ciddi misin sen? Ciddi olamazsın.”

Omuz silkip kolumu omzuna attım. Kendime doğru çekip üzerine yaslandım. “Sen zaten başından beri bu işi yapıyorsun. Tek farkı, bu sefer sana bir iş kapısı açılmış olacak.”

Justin’in şerefine vereceğimiz aptal yemek için an-

nem sırf babamın en sevdiği yemek diye tavuk kızarmıştı. Mutfaktaki sahne ne fenaydı. Bir yanda etlerden fırlamış eklemler diğer yanda titreye titreye kızaran, sağa sola yağ sıçratan etler...

Annem yemeği hazırlarken kendine kendine konuşuyor, tarifleri dışından okuyordu. Bir yandan da yolların buz tutmaması için dua ediyordu. Halbuki dışarıda yağmur yağıyordu.

Akşam yemek berbat geçmişti. Bilirdim böyle yemekleri. Korkunç olurlardı. Daha önce hiç yemek masasına dokunmamış gibi masaya yayılmış; elini, kolunu, dirseğini masaya dayamıştı. Masadaki herkes, sanki Justin son dört ayını biz yokmuşuz gibi geçirmemişçesine mutluluk pozları veriyorlardı. Güya Justin gelip bizimle masaya oturmaya lütfetti diye çok müteşekkir olmamız gerektiğini sanırdı.

“Dükkânda ne var ne yok?” diye sordu babam, annem tabakları uzatırken. İşe bakın ki benzin fiyatlarındaki değişimlere birden çok ilgili kesilmişti. Zaten bu yüzden içten bir soru olmadığını biliyordum. “İşin başından aşkın şu sıralar.”

Annem belli belirsizce gülümseyip tabağıma biraz daha mısır koyarken ben birinin kollarında olmanın nasıl bir duygu olduğunu düşünüyordum.

Birinin kollarında olmak.

Waverly'den önce böyle şeyler pek aklımdan geçmezdi. Ondan sonra, ilk defa birinin ağzına dilimi sokmuş, bacağı mı etrafına dolayıp elimi tişörtünün altından kaydırmıştım. Bir başkasının kollarında kendinizi bulabiliyordunuz.

O kişinin sığınağına saklanıp içeride güvende hissedebiliyordunuz. Başka hiçbir şey size öyle hissettiremiyordu.

“Şey demek istiyorum,” dedi babam. Halbuki sesinden hiçbir şey demek istemediği bal gibi anlaşılıyordu. “İş çok zor geliyorsa mesai saatlerini azaltabilirsin aslında.”

Justin masanın karşısından babama dik dik baktı. Sonra da öne uzanıp elini servis altığına geçirdi. “Bana vicdan yaptırmaya mı çalışıyorsun. Oh ne ala memleket! Artık senin problemin olmaktan çıktım ben. Hayatım da seni hiç ilgilendirmez!”

“Bunları da boş gezenin boş kalfası diyor tabii.”

İkisinin de yüzü kıpkırmızı kesilmişti. İkisi de patlamanın eşiğindeydi. Zaten Justin hep bağırان çağırان sinirli taraf olmuştu. Şimdi ise ellerini masaya koymuş, gözlerini yummuştu. İçinden sayı sayıyordu galiba.

Babam tam yerinde laflar sokarak zalim bir şekilde hedefine ilerlemeye devam ediyordu. “Öyle değil misin sanki! Gören de beyefendi çok meşgul sanır. O kadar meşgul ki bizimle uğraşacak vakti yok. İktisattan atılırken böyle hava atamıyordun ama. Bir kez olsun işine yaramayacak bir sertifika için dört bin dolar bayılmamı isterken de böyle konuşmuyordun.”

Babam öyle bel altına vurmuştu ki karnıma bir ağrı saplanmıştı. Küçükken bile Justin’in okulla pek arası olmadığını hepimiz bilirdik. Hem belki de eğer babam durmadan seçimleri konusunda Justin’in başının etini yemeseydi, başarılı olabileceği bir şeylere yönelebilirdi Justin.

“Oturup bunları dinlemek zorunda değilim,” dedi Jus-

tin dümdüz bir sesle. Sesi korkunç bir şekilde kupkuruydu.

Birkaç saniye içinde Justin'in çok bildiğimiz hâline şahit olacağımıza emindim. Çünkü Justin babamın kopyası gibiydi. Kesin pislik yapacak, ağzına geleni söyleyecek, laf sokacaktı. Eline ya da diline geleni paramparça edecekti.

Oysa Justin öyle davranmak yerine sandalyesini geriye çekti. Önce beni sonra da Annie'yi süzdü. Sanki onu hüsrana uğratmışız gibi bir bakış vardı gözlerinde. Sonra da çıktı gitti.

Arabasının sokakta çıkardığı acı gürültü çalındı kulağıma. Gürültü biraz sonra yerini sessizliğe bıraktı. Pencereden dışarı baktığımda yağmurun devam ettiğini gördüm.

Öylece oturup masadaki herkesin rahatlayarak iç geçirmesini bekledim. Bu çirkin örnek-ailecilik oyununu oynamayı kesip kendi mallıklarla dolu boktan hayatlarımıza dönebilmeyi umuyordum. Tabağımdaki kremalı mısırı bitirip bulaşığı lavaboya bıraktıktan sonra Autumn'lara gidip beynimi uyuşturmak istiyordum. Ya da planı tamamen değiştirip Ollie'lere giderdim. Civarda arabayla dolaşır, neden artık evimize çağırmadığım konusuna değinmemeye özen göstererek radyo dinlerdik.

Annie ise ya kendini odasına kilitleyecek ya da arkadaşlarıyla buluşup ders çalışacaktı. Biz Annie'yle ufak sınıklarımıza kaçarken ikisini yalnız bırakacaktık. Annemle babamı yani... İkisi önce ağlayacak sonra da bağıırıp çağırıp biraz daha birbirlerini yıpratacaklardı.

Başımı eğip oturakalmıştım. Birisinin çıkıp yaşananları

görmezden gelmediğini göstermesini bekliyordum. Sorun ise bunu bir türlü gösterememeleri idi. Gösterirlerse yaşananların gerçekliğini de göstermiş olurlardı. Bu kaosu ve gürültüyü kendimizin yarattığını kabullenmek zorunda kalırdık. Fakat aynı zamanda böyle şeyler yaşamak zorundaydık çünkü eğer birisi bağırıp çağırmaz, ağlamazsa tutunabileceğimiz hiçbir şeyimiz kalmazdı elimizde.

Hepimiz oturmuş çatallarımızla oynuyor, olanlar üzerine yemek yemek mide bulandırıcı değilmiş gibi yapıyorduk. Vıcık vıcık soslu patates yumrularını tabağımın kenarına iterken, “Stres topu,” diye fisıldadım kendi kendime.

Babam tam bir parça daha eklemek almak üzereyken yarı yolda durup, “Kafana takılan bir şeyler mi var, Marshall?” diye sordu.

Onun gibi boş bakmaya çalışarak, “Hayır,” diye cevap verdim.

Waverly, vücudunu bana siper edercesine sarıp sarmalasa beni...

Masanın diğer ucunda oturan annem gözlerini salatasına dikmişti. Gözleri her zamanki gibi yaşlardan parlıyordu, kan çanağına dönmüşlerdi. Ama annem hiçbir şey yokmuş, her şey aptalca bir şekilde yolundaymış gibi davranıyordu.

Babam içimi görebiliyormuşçasına bakmaya devam ediyordu. Kendisiyle aramdaki tüm kabukları soyuyor, kemiklerime kadar giriyordu. Yüzünü iğrenç bir ifade kaplamıştı. Her zamanki şeyin olacağını biliyordum. Her zamanki şey olurken de ne acınası biri olduğumu yüzüme

vuracaktı. Hiç değilse Justin'in sesini çıkarıp kendini savunabildiğini söyleyecekti.

"O zaman hâline tavırlarına dikkat etsen iyi edersin. Çünkü şu anda söyleyecek bir şeylerin varmış gibi görünüyor."

Beni tahrik etmeye çalıştığının farkındaydım. O güne dek bir kez bile amacına ulaşamamış olsa da patlamamı bekliyordu. O anda çenesini ancak ve ancak kavga çıkarırsam kapatabilirdim.

"Ne olursun," dedim boğazımdaki düğümle. Ne hikmetse sesim titrememişti. "Ne olursun sus."

"Efendim?"

Çatalımı bırakıp başımı yukarı kaldırdım. "Başına gelenlerin sorumlusu bizmişiz gibi davranmayı bırak. Bizimle aynı ortamda bulunmaya katlanabiliyormuşsun veya Annie'nin kendi hayatını yoluna sokabilmesi için bir aileye ihtiyacı varmış gibi yapmayı da kes. Hepsi palavra çünkü."

Bana çok fena bakışlar atsa da karşılık vermedi babam. Babamın tek anladığı dudak büküp bağırmaktı. Ama iş hislerini söylemeye gelince sessiz kalmayı yeğlerdi.

"Senden başka kimsenin bir alıp veremediği yok. Biz de tıpkı senin gibi bu zor zamanları atlatmaya çalışıyoruz. O yüzden karnına ağırlar sokuyormuşuz gibi davranmayı kes. Çünkü hayatını boka çeviren biz değiliz."

Başım dönüyordu sanki. Masadan kalmamış olmama rağmen soluk soluğa kalmıştım. Damarımda akan kan aside dönmüş, vücudumda dolaşıyordu. Aynı zamanda ellerimi zar zor hissedebiliyordum.

Babam acımazsınız, soğuk bakışlarla bakıyordu. Altlarında ise incinmişlik yatıyordu.

“Başına gelenleri hak etmiyorsun. Çok berbat şeyler yaşıyorsun, adil değil. Ama bunları biz de hak etmiyoruz.”

Bir an, yüzüme bir tane patlatacak sanmıştım. Halbuki çocukluğumdan beri popoma şaplak bile atmamıştı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ellerini yumruk yapmıştı.

“O yüzden bırak bunları,” dedim. Bu kez ne olur dememişim.

Annem biri ölmüş gibi başını kollarına gömüp ağlamaya başladı. Yine de kılımı bile kıpırdatmadım.

Birden içimden bir ses herkesin aklından geçenleri dışa vurduğumu söylemeye başladı. Bizin içine yalnızca Annie, annem, Justin ve benim olduğumu, bunun başından beri böyle olduğunu ve diğer yanda da bir tek babamın bulunduğunu söylemişim.

Annie’nin yüzüne bakmadan, “Arabanın anahtarlarını ver,” dedim.

Annem başını kaldırıp yaşlı gözlerle, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Gözlerimi babamın yüzünden çekmeden, “Buradan uzağa,” diye cevap verdim.

Üzgün olduğumu, söylediklerimden nefret ettiğimi, bunları kastetmediğimi falan söylemedim. O anda huzur sağlayabilecek hiçbir şey yoktu. Kuralları babam belirliyordu.

Ya onu ya da bizi seçecektik. Artık bunu dürüstçe itiraf edebildiğimden aslında bu gerçeği yıllardır bildiğimi fark

etmiştim. Yalnız bir sorun vardı; babam bize seçim hakkını hiç sunmamıştı.

WAVERLY

Partinin biteceği falan yoktu.

Maribeth'le CJ'ye kalbimi kaptırmayarak her şeyi mahvedip mahvetmediğim konusunda bitmek bilmez bir tartışmadan sonra kendimi öce koridora oradan da her yanından modası geçmiş nesneler fırlayan yemek odasına atmıştım. Milletin etrafından dolana dolana bir o odaya bir bu odaya gidiyordum. Artık burası benim de evim sayılırdı.

Autumn elyapımı posterler ve renkli ışıklar konusunda kendini aşmış olmasına rağmen geri kalan hiçbir şeyin herhangi bir partiden farkı yoktu.

Biranın tadı su gibi olmuştu, acımişti. Hava bayağı soğuktu gerçi. Gerçi soğuktu ama ben de üşüdüğüm için bu benim için gayet uygundu. Biraları günah çıkarır gibi peş peşe yuvarlıyor, bittikçe yenisini alıyordum.

Sarhoşluğun getirdiği aptal, umutsuz belirsizlikten hiç hoşlanmazdım ama dakikaların zincirinden kurtulmuş gibi hızla akmasına bayılmıştım. Einstein'ın da başından birayla ilgili kayda değer bir olay geçip geçmediğini, herhangi bir formülü veya hipotezini biranın geçici varlığına adayıp adanadığını merak etmiştim.

Autumn mutfağa kamp kurmuştu. Ocağın yanındaki tezgâhın üzerinde oturuyordu. Ayaklarını sallayarak aşırı mavi bir içecek içiyordu. Kıvrım pipetinden geçerken içeceğin ne olduğu anlaşılmıyordu.

Sahte bir neşeyle, “Waverly!” diye cırladı. Üzerinde boncuklu bir elbise, ayağında asker botları vardı. Çok güzel görünüyordu. Gözlerini fal taşı gibi açarak sevinç gösterisinde bulunmasında hem bir ironi hem de beni gördüğüne gerçekten çok sevinmiş olması yatıyordu. “Sana bir hediyem var!”

Kanımdaki alkol seviyesi koyverip gideceğimi söylüyordu. Ben de herkes gibi birirleriyle flört edecek, gülücükler dağıtıp cilveli, umursamaz davranacaktım. Ocağa yaslanıp bira şişemi havaya kaldırdım. “Yavru at mı aldın yoksa?”

Autumn kıvrımlı pipeti parmaklarının arasında döndürerek başını iki yana salladı. Dişleri soluk, zehir rengi gibi bir maviye bulanmıştı. “Daha güzel bir şey. Gel hadi, güvende olsun diye annemin çalışma odasına saklamıştım.”

Siyah botlarıyla tanrıça gibi yeri göğü inleterek önden eve doğru yürümeye başladı. Eli avucumun içine tamı tamına sığışmıştı. Bu şekilde her neyin peşindeyse bu işte birlikte olduğumuzu söylemeye çalışıyordu. Beni iyice yakına çekip peşinde sürüklemeye devam etti. Ama loş koridorundan başındayken beni koridora savurup tek başıma yolladı. İçinde bulunduğum ortam aynı korku filmlerindeki sahneleri andırıyordu.

Autumn’un benim için ne saklamış olabileceğini merak ederek sallana sallana odaya doğru yürüdüm. Şablonla-

rı elle çıkarılmış elektro mıknatıslar ve simle kaplı kopresörleri olan elyapımı bir Hadron çarpıştırıcısı mı yoksa ne idüğü belirsiz korkunç bir yaratığın derisini mi bulacaktım? Aslında deriyi kostüm olarak giyebilirdim. Hem böyle içim de dışımda da bir olmuş olurdu.

Kapıyı açınca olduğum yerde kalakaldım. Marshall Holt çağdaş bir sanat eserinin altında dikiliyordu. Saçları darmadağındı. Üzerinde salaş kapüşonlusu vardı. Yüzünde ise açıkça görülebilen derin bir istek. Vücuduma bir sıcaklık yayılmıştı.

“Waverly,” dedi. Başka bir şey dememişti. Yalnızca üç acı hece söylemişti.

Daha yanına varmadan kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Üç tane halkadan ve isli bir üçgenden oluşan resmin önünde çok masum, savunmasız bir görüntü sergiliyordu. Demek Autumn’un hediyesi buydu. Böyle bir şey için doğum günündeki dilek hakkımı bile harcayabilirdim. “Ne işin var burada?” diye sordum.

Cevap vermedi. Sadece kalın bir kâğıt uzattı. Audrey Hepburn’un resminin karakalem çalışmasıydı bu. Arkasında da Autumn’un koluma çizdiğine benzer sanatsal sarmaşıklarla örülü olağanüstü bir şehir uzanıyordu. Resmin ortasında, tam da Audrey’nin inci kolyeli boynunun altında şöyle yazıyordu:

Mutlu Noeller, Marshall Holt

“Bu çok kötü,” diye fısıldadım. Fısıldar fısıldamaz da söylediğimin doğru olduğunu anlamıştım.

Marshall ürkek, çekingen bakışlarla, “Nedir kötü olan?” diye sordu.

Bir an başımı iki yana sallamaktan başka hiçbir şey yapmadım. Gerçek şuydu ki ben çok tehlikeli biriydim. Onca şeyden sonra tribünlerin arkasında veya yedek kulübesinde Marshall'a karşı nazik davranmamın imkânı yoktu.

Her türlü bu işi mahvedecektim. Başarısızlık kaçınılmazdı. Elimdeki sınırlı özveri eninde sonunda bitecekti. Marshall'ı hayal kırıklığına uğratacak, yetersiz gelecektim. En sonunda aramızda yaşananların son kırıntılarını da tükettikten sonra ne olacaktı peki? Ellerim bomboş kalacaktı.

"Bu. *Bu* çok kötü. Burada olmamız gerekirdi, Marshall. Duramam burada."

"Yok, tamam. Kusura bakma," deyip davetiyeyi geri aldı ve cebine attı. "Ben... Kötü bir gece geçiriyordum da... Bir süredir ortalıklarda görünmüyordun. Senin görmek istedim."

"Görünce ne olacaktı?" dedim dimdik durarak. Elimi ona uzatma isteğiyle yanıp tutuşuyordum aslında. Ama bir şeyleri kırarım korkusuyla dokunamıyordum.

"Bilmem. Bir yerlere gidip istediğin bir şeyler yapabiliriz. Kafeye, parka hatta markete *bile* gidebiliriz. Seni Fullerton Tepesi'ne, buldozerlere ve boş depolara bakmaya götürebilirim. Ya da senin şu psikopat korku filmlerinden birine götürürüm seni."

Gözlerimi kaçırdım. Elimdeki bira şişesini öyle bir kuvvetle sıkıştırdım ki içine göçmüştü. Kalbim eski ritmine dönmeye başlamıştı. "Hayır, götürmezsin."

Başını sağa sola salladı. "Neyi yapıp neyi yapmayacağımı söyleme bana. Ne istersen yaparım, biliyorsun."

“Yapmamalısın ama. Sinirin bozulur. Sırf ben seviyorum diye sinirini bozacak şeyler yapmamalısın.”

Sesim kupkuruydu. Üzüntülüydü aslında. Herhalde ömrü hayatım boyunca hiç o kadar üzgün hissetmemiştim. Aksine ömrümü öfke dolu bir şekilde kendimi kırılgan hissederek geçirmiştim. Tek istediğim Travis Bickle veya Tyler Durden gibi dünyanın yanışına seyirci kalmaya hevesli birisiyle işi pişirebilmektir. Marshall’da ise gram psikopatlık yoktu. Biz aynı ortamda yaşayabilecek canlılar değildik.

Omuz silkti. “Ne olursa olsun seni istediğin yere götürürüm.”

İçini delen acıyı yüzünde, sesinde görebiliyordum. Hem de o zamana kadarkinden daha şiddetliydi. Benim orada tüm samimiyetimle bulunmamı istiyordu. Geri dönüşü olmayan bir şekilde bulunmamı... Alkol vücudumdaki her bir kılcal damardan vızır vızır geçiyordu. Tenim karıncalanıyordu. Sihirli bir şekilde birbirimize yaklaştık. Aramızdaki manyetik çekimi hissedebiliyordum. Çok açık, çok yakındı. Yine de kendimi ona çarpmaktan alıkoymamıştım. Elim benden ayrı hareket ediyordu. Yanağına dokunmama bir santim kalmıştı.

Tam dokunmak üzereydim ki arkamda gördüklerine inanamayan birinin homurtulu nefesini duydum.

Hızla yok olan bir yörüngenin içinde olduğumuz yerde kalakaldık Marshall’la. Elim çoktan kendini geri çekmişti bile.

Kendry kapının eşiğinde dikiliyordu. “Vay vay,” dedi.

Tişörtü bir omzundan sarkmıştı. Tuhaf ten rengi ruju yüzüne bulaşmıştı. “Vay...”

Marshall’la elektrik şoku yemiş gibi farklı yönlere sığramıştık. Kendry iki büklüm olmuş, eliyle ağzını kapamıştı. Açıkta bir tek bana dik dik bakan koca, sinsî gözleri kalmıştı. “Waverly, Tanrım! Biz de seni ev kızı bilirdik, şu işe bak!”

Koridordan insanlar kargaşanın kaynağını görmek için bir telaş kapının eşiğine toplanmaya başlamışlardı.

Kendry neşe içinde uluyarak çığlık çığlığa gülüyordu. “İki biraya önüne çıkanın koluna atlıyorsun ha!”

Millet kıpırtısız, soluksuz bizi izliyor, bir sonraki leziz lokmayı bekliyorlardı. Gözleri kanımı donduruyordu.

Derken, derslerde hocanın tahtadaki slaytı değiştirmesi gibi Autumn çıkageldi. Kendry omzundan tuttuğu gibi kendine çevirdi. “Sen hiç konuşma, Küp Kafa.”

Kendry tiz bir çığlık patlatıp hıçkırdı. Kahkahası bir anda kesilivermişti.

Yanımda duran Marshall bana uzanmak istemiş gibi elini uzatmıştı ama karşılık vermedim. Tüm savunma sistemlerim çatlıyordu. Karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum. Karantina bölgeme girmek istiyordum.

Autumn, eli Kendry’nin omzunda bir şeyler yapmamı beklerken sessizliği bozan Maribeth oldu. “Waverly,” diye araya girdi.

Kelimeyle oynamamış, zarfı fiili ekleme ihtiyacı duymıştı. Başka hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Kapının eşiğinde itişip duran on beş kişinin niye oraya geldiğini hatırlamaya çalışarak Maribeth’e baktım öylece.

Birilerinin beni gördüğü düşüncesiyle içimde bir çöl oluşuverdi. Çıplak tenimi görmemişlerdi belki ama dosdoğru şeklimi görmüşlerdi.

Böyle bir şeyin yaşanmaması gerekiyordu, ne Maribeth'in ne de kalbi kanayan, suskun çocuğun önünde. Aşk bir anda kıvılcımlanan, kendinden başka her şeye kısa devre yaptıran bir şeydi işte. Aşkla titriyordum ben de. Gözlerden uzak, güvenli bir yerlere kaçabilmek için umutsuzca kıvranıyordum.

Maribeth'e uzanarak, "Beni eve götürsene," dedim.

Ağzımdan çıkan kelimelerin tümü hatalıydı. Daha ağızımdan çıkarlarken evin buradan kaçıp sığınılacak yer olmadığını fark etmiştim. Kendi odama değil, Marshall'ın odasına kaçmalıyım. Ama o anda Marshall'ı seçmek her şeyden vazgeçmek anlamına gelirdi. Pürüzsüz zırhıma, hayatımı tanımlayan bütün o küçük, aptal alışkanlıklarıma veda etmem gerekirdi. Zayıflığımı, âcizliğimi kabul etmiş olurdum.

Kendimden vazgeçmiş olurdum. Dahası, Maribeth'ten vazgeçmiş olurdum. Maribeth'in muntazam dünyasında, makineden daha fazlası olmaya can atan bir Waverly'e yer yoktu.

Maribeth sarsak sarksak uzanıp kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Elleri sıcaktı, terlemişti. Romantik hayallerini simgeleyen kolyesini çok zaman önce çıkarmış olmalıydı. Marshall'ın yüzüne bakmadı bile. "Waverly, King's Cup'ın tam ortasıdayım. Gel sen de katıl. Zaten, çok içtim."

Maribeth'in önerisiyle o anki durumumu hızlıca karşılaştırmak gözden geçirdim. Hâlâ basit bir kimya sorusunu çözecek ve mesafe hesaplayabilecek gücüm vardı. Sırasıyla tüm başkanları sayıp, *destruir* fiilini çekimleyip Hamlet'in üçüncü monoloğu, İşte bunları düşündükçe ödlekle oluyoruz hepimiz üzerine az biraz kafa yorunca kalp atışlarımdan hışmından öleceğim sandım.

Sessizliği bozan Autumn oldu. Önümde bir buz dağının asaletiyle dikiliyordu. "Derdin ne senin? Neden Maribeth'in kulu kölesiymişsin gibi davranıyorsun. Kalp krizi falan mı geçiriyorsun yoksa? Ambulansı aramaya gidiyorum!"

Marshall başını iki yana sallayarak Autumn'u süzdü. "Sorun değil," dedi. Sesi boğazındaki düğümde takılı kalmıştı.

Çalışma odasında herkes bir yana dağılmıştı, hep birlikte öylece dikiliyorduk. Maribeth yüzüme bakıyordu sadece. Ağzının şekli hevesliydi. Kaçınılmazdı. Elimi hızla geri çekip milleti yarararak kapıya doğru ilerledim. Sersem sepelek dışarı çıktım. İçimde patlayan adrenalinin gücüyle çıkmıştım dışarı.

Marshall vestiyerin orada yanıma geldi. Montumu sırtıma geçirmeye çalışıyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve."

"Ben götürüyorum o zaman."

Bir yanım karanlıkta Marshall'la aynı ortamda bulu-

nabilme şansına balıklama atlamak istiyordu. Fakat beynimin içinde dönüm duran panik hemencecik üstünü çizdi bu düşüncenin. *Olmazdı, yapamazdım.* Bu ses diğer bütün düşüncelerimden daha gürültücü çıkmıştı. Nihayet Waverly'nin elinden gelmeyen bir şey olduğunu görmüştüm.

Çantamı kapıp elimdeki boş şişeyi hızla yanımdaki vestiyerin üstüne koyarak kapıya doğru ilerledim.

Arkamdan, "Eve kadar yürüyemezsin," dediğini duydum Marshall'ın. Düz bir sesle, fısıltı içine konuşuyordu. "Ayaklarının perti çıkmış. Bırak götüreyim seni."

Arkama döndüm birden. Az kalsın, dengemi sağlamasaydım önümdeki askıya çarpacaktım. "Neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyip durma."

Bana olmayacak derece merhametli bakıyordu. "Montumu bulana kadar dışarıda bekle. İki dakikaya geliyorum."

Autumn'ların garaj yolunun çıkışında dikildim öylece. Yürüyüp gidebilirdim. Ama ben daha iki sokak öteye varmadan Marshall'ın yetişeceğini biliyordum. Yanıma yanaşıp *Bin hadi* diyecekti. Ben de binecektim haliyle. Çünkü haklı olan o olacaktı.

Ama böyle buz kesmiş bir mantık yürütme bile beynim çalan alarm çanlarını susturmaya yetmemişti. Acil durum sireni bir kez harekete geçmiş, kafamın içinde çakan uyarı ışıklarına tam vaktinde ötmeye başlamıştı. Gemimin güvertesi delinmişti. Tüm gereksiz bölgelerime kilit vurulmuştu Birisini açıktan sevmek ne de zordu.

En ufak bir şeyi havayla temas ettirdiğinde paslanmaya başlıyordu.

Marshall bir dakika sonra başı yerde, elleri cebinde geri döndüğünde kaldırımın üzerinden ayrılmamıştım.

Beni pastan benek benek olmuş bir arabanın yanına götürüp kapıyı açtı. Bindim arabaya. Arabanın içi sefil hâldeydi. İçeride dumanla karışık bıkkınlık, biraz da Marshall'ın kokusu vardı. O da binip marşa bastı. Arabanın motor kendini toplayamadan bir öksürük krizine tutuluverdi.

“Sorun var aslında,” dedi.

Pencereye yasladım başımı. Sarhoş olduğumu hissediyordum. Ama dudaklarımın çınlayan uyuşukluğundan ve gözlerimin arkasındaki basınçtan başka hiçbir yerimde bir kıpırtı yoktu.

Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Çok ciddiym, Waverly. Artık kaldıramıyorum. Gerçek bir hayat istiyorum.”

“Bir hayatın var zaten.”

“Hayır. Benim elimde bir sen varsın, bir de bir avuç dolusu boktan iş.”

Birisi için bu kadar çok şey ifade etmek tehlikeliydi doğrusu. Karışla her şeyi ölçmeye kalkarlarsa ve o karış da sizseniz, eninde sonunda bir yerde patlak veriyordunuz.

“Her sabah yalnız başıma uyanıyorum,” dedi.

“Ben de.”

Ben bir şey dememişim gibi konuşmaya devam etti. “Uyandıgımda elimde ne var ne yoksa gitmiş oluyor.”

Cama yasladığım başımı salladım.

“Hayır. Sana öyle olmuyor. Her gün okula gittiğimde benim bir türlü giremediğim yerlerde dolaştığımı görüyorum. Senin kaybettiğin hiçbir şey yok. Kendi hayatına geri dönüyorsun sadece ve ben o hayata dahil değilim.”

Gözlerimi yumup sahip olduklarımı şöyle bir düşündüm. Yüksek not ortalamam, girdiğim dersler, katıldığım kulüpler, yarışmalar, etkinlikler, hepsi kâğıt üzerinde öyle değerliydi ki... Daha iyi, daha parlak bir hayatı satın alacak nakit paraydılar resmen. Sayılabilir, ölçülebilirdiler, değerliydi. Ama benim değildi onlar. Hepsi benim becerikli bir kız olduğumu kanıtlamak üzere toplanmış bir dizi başarıydı. Fakat benim beceriksizin teki olmadığını kanıtlamak başka bir işe yaradıkları yoktu. Tam olarak bir kayıp sayılmadı belki ama bilimsel açıdan geçersizdi. Var olmayı varmış gibi gösteremezsiniz.

Sadece ikimizin yeteceğini, gecenin bulanık karanlığında güvende olacağımızı, her şeyin yolunda gideceğini sanmıştım. Ama gerçeklikten kaçık yoktu. Ben jet olmuş uzaklaşıyordum. Orada, arabanın mahreminde bile ulaşamazdım.

“Beni sevmek için bu kadar çabalamana gerek yok,” dedim. Sesim banttan çalıyormuşçasına tuhaf bir şekilde profesyonelce çıkmıştı. “Sevmezsen dert etmem.”

“Tanrım, ne olur! Suç sendeymiş gibi davranmayı bıraksan? Senin hiçbir suçun yok.”

Ne saçma bir beyandı o öyle! Ufak, robotumsu bir kahkaha attım. Hiçbir şey bilmiyordu.

“Senin suçun yok,” dedi bir kez daha. “Öfkeden gözün hiçbir şeyi görmüyor olabilir. Neyse ne, dert değil. Ama Tanrım! Bu bir tek senin başına gelmiyor ki!”

Jason Caddesi’ndeki kavşağa vardığımızda kırmızı ışığa denk geldik. Marshall arkasına yaslanıp başını yavaşça koltuğa koydu. Gözkapaklarını ovuşturdu.

“Beni tanıyorsun, Waverly. Benim hakkımda onca şeyi, zayıflıklarımı, çirkin yanlarımı biliyorsun. Kolay mı sanıyorsun? Beni olduğum gibi tanıyan tek kişisin. Adam gibi biri olamamak, sana yetememek içimi parçalıyor, biliyor musun?”

Marshall’a ne kadar yanıldığını söylemem için gereken bir dil bilmiyordum sanki. Varlığının, özünün ne kadar yeterli olduğunu anlatabilecek bir kelime bulamıyordum. Aklımdan geçenlerle ağızımdan çıkanlar arasındaki uçurum hiç bu denli kocaman olmamıştı.

“Yetersizin teki olduğumu söyle gitsin işte, kasma.”

“Sus.”

Dönüp yüzüme baktı. O gece ilk defa sesi o kadar sinirli çıkıyordu. “Hayır, asıl ben senin ağzından bunu duymak istiyorum. Sonra da bütün bunları atlatıp hayatıma devam etmek veya kaybolup gitmek... Yüzüme söyle hadi.”

Montumun kenarıyla oynayarak boş sokağa ve ıslak, parlak kaldırımlara baktım.

“Sensiz yaşayabilirim,” dedi. “Tüm ömrümü öyle geçirdim nasılsa.”

Dümdüz bir tonda konuşmuştu. Sesinin tonu tenimi

dağlasa da ağzımı açmamıştım. Lamba yeşile dönünce Marshall başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmeden gaza yüklendi.

Yoldan parlayan ışıklar başımı döndürüyordu. Sokak lambalarının altında ıslak yollar deniz gibi parlıyordu.

Marshall dikenli bir şeyler yutmaya çalışıyormuş gibi zorlanarak yutkundu. “Sen buradayken her şey güzelleşiyor ama hislerimi paylaşmıyorsan senin yüzünden kendimi kahredecek değilim. Bıktım artık.” Sesi dümdüzdü. Fısıldayarak konuşuyordu. Bıkkınlığı sesine yansıyor.

Dışarıdaki hava, yağmur denemeyecek kadar ufak damlacıkların havada asılı kalmasıyla puslu bir hâl almıştı. Bizim eve bir sokak ya vardı ya yoktu. Yani, artık gözüme yaşanılabilir görünmeyen hayatıma da o kadar kalmıştı. İstedğim bir şeyi dile getirmeyi bilmezdim ki ben. İstedığımı gönül rahatlığıyla dile getirmeyi bilmezdim.

Halbuki Marshall isteklerini söylemeye gelince utanma bilmiyordu. Kaldırımın kenarına çekti arabayı ama kontağı kapatmadı. “Çakmağımı geri ver.”

“Olur. Bir dakika bekle. Odamdaydı.”

Geri döndüğümde Marshall hâlâ kaldırımın kenarında oyalanıyordu. Bizim mahallenin abartılı muazzamlığına dalıp gitmişti.

Çakmağı yan koltuğa attım. Tavandaki ışığın altında ufak çakmak tüm sıradanlığıyla parlıyordu. Tüm ucuzluğuyla aslında... “Ayrıldığımız anlamına mı geliyor bu?”

“Hayır.” Dönüp uzun uzun yüzüme baktı. Düşüncelerini okuyamıyordum. Bakışları soğuk ve hissizdi. Ta-

mamen kapatmışlardı beni. “Biriyle ayrılabilmen için bir şekilde *birlikte* olman gerekir çünkü.”

•

Uyuyamıyordum.

Bu yeni bir şey değildi gerçi.

Gecelerim bitmek bilmiyordu. Hep aynı geçiyor, kan ağlayarak gündüze dönüyorlardı. Hafta sonlarım ise kötü birer rüya gibi geçiyordu.

Pazartesi geldiğinde şaşmaz bir dakiklik örneği sergileyerek her bir derse, toplantıya ve aktiviteye tam vaktinde varıyordum.

Ardından Salı geliyordu. Defolup gidebilirdi salı.

Birlikte... Bu kelime neon harflerle gözümün önünde parlayıp duruyordu. Halbuki bir ay öncesine kadar anlamını bile bilmezdim.

Marshall... Ne zaman görsem nefes nefese kalmış, beni bekliyor olurdu. Bir zamanlar öyle dört elle korurdum ki onu. Benimdi çünkü.

Şimdi ise hiç var olmamış gibiydi.

Normalde çarşambaları çalışma saatlerimde okulun batı tarafındaki tuvalete bakar gibi sırlara göz atar, başkalarının problemleriyle kafamı meşgul etmeye çalışırdım. Oysa o tuvalete uğramayalı günler olmuştu. Başkalarının dertlerine kafa yormayalı günler geçmişti.

Tuvalete gittiğimde duvarın boyanmış olduğunu gördüm.

Böyle bir şeyin olacağı belliydi ama o sırların birdenbire ortadan kaybolabileceklerini hiç düşünmezdim. Hiç değilse şimdi kaybolmasalardı, tam da ihtiyacım olduğu zamanda.

Yeni boyanan duvar diğer üç duvardan da katbekat beyaz duruyordu. Boyanın altından bile hâlâ birkaç hayaleti görür gibi olmuştum.

Ben kimdim de millete bilgelik taslamıştım?

Perşembe gecesi, kulaklarımı deldim.

Delmek için kullanacağım iğneyi çakmakla ve alkole batırdığım pamukla sterilize etmiştim. İlk kulağımı buzla uyuşturmıştım. Tenim plastikleşmiş gibi gelene, başkasına dokunuyormuşum gibi hissedene kadar buzu çekmemiştim. Başta biraz dirense de hemen ardından iğne kolayca batıvermişti.

Aynadaki kızın gözleri yaşlarla dolmuş ama yüz ifadesi bir gram değişmemişti.

İkinci kulakta buz koymaya bile tenüzzül etmemiştim. Aynadaki yansımanın bakışları üzerime dikilmişti. Önce yüzü kıpkırmızı kesilmiş, çok sürmeden eski hâline dönmüştü.

Tavşanlı pijamalarım ve omzuma pelerin misali attığım pikemle sundurmada oturup güneşin doğuşunu seyretmiştim.

MARSHALL

Acı

Kusacakmış gibi hissediyordum.

Başta önemsiz görünmüştü. Yirmi dört saatte geçecekti. Sonra kırk sekiz saate çıkmış, ardından da bir türlü geçmemişti.

Babam evde hayalet gibi dolanıp duruyordu. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakmıyorduk. Masadaki patlamam hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk.

İstediğim şeyleri dile getirmek ne güçtü. O gece, Autumn'lardaki o melun gece, Waverly'e uzansam dokunabilecek kadar yakındım. Şimdi ise kim bilir neredeydi. Hem artık gerçekten biz diye bir şey olup olmadığından da kuşkuluydum. Elimde bir çakmak bir de bir başkasının içimdeki gördüğünde yaşadığım hissin, içimdeki viraneyi sorun etmeyişimin anısı kalmıştı. Bütün bunları kafamdan uydurmadığıma emin olmak istiyordum.

Autumn gelip beni bulduğunda beyzbol sahasındaki yedek kulübesinin çimento duvarının üzerinde oturuyordum. İspanyolca dersinde olmam gerekirdi ama dersten o kadar geri kalmıştım ki katılmamın bir anlamı yoktu. Yarın günlerden neydi ki?

Eve girecekmiş gibi ayakkabılarını kaldırımın kenarına sürterek temizledi. Sonra da yanıma küt diye oturuverdi.

Bu durum çok normalmiş, ben hep derse girmek yerine gelir yedek kulübede oturmuşum, o da gelip yanıma oturmuş gibi bir tavırla, “Selam,” dedi.

Rüzgâr kuru kuru esiyor, yakıyordu. Kıyafetlerimi ge-
çip tenime değiyordu. Hoşuma gitmiyor değildi gerçi. Bir
tek soğuğu hissedebilirken başka şeyler hissetmek zorun-
da kalmıyordum.

Autumn eldivenlerini çıkarıp çömelerek sırtını duvara yasladı. Sonra da elini montumun cebine daldırıp karıştır-
maya başladı. Birkaç saniye sonra zaferane bir ses çıkarıp
sigara paketimi havaya kaldırdı.

Homecoming’den beri sigara içmemiştim. Yine de hâlâ
yanımda taşıyordum. Bana güvence veriyordu. Eğer işler
çok kötüye giderse bir tane içebileceğimi bilmek içimi ra-
hatlatıyordu. Bir tane çıkarıp alevine yaklaşıp nefes al-
mayı hatırlayabilirdim.

“Kendi malınmış gibi kullan,” dedim. Dirseklerimi
dizlerime dayamıştım.

Autumn bir tane yakıp bir-iki firt çekti. Hemen ardın-
dan duvara sürtüp söndürerek yüzünü buruşturdu. “Tan-
rım... Şu sefilliğe bak! Hangi tarihten kalma bu sigara?”

Kulübeden dışarıya, paketlenmiş topraklara bakarak da-
lıp gittim. Koca dilde başka kelimeler dururken sırf Wa-
verly’nin *sefil* kelimesini kullanacağını bildiğinden *sefil* de-
mesi beni öldürüyordu.

Autumn sigarayı geri paketine koyup sanki biz hâlâ
kankaymışız gibi yeniden montumun ceplerini yoklamaya
başladı. Bu işler onun için ne kolaydı.

Autumn arkaya yaslanıp ayaklarını trabzanların üzerine atarak cüzdanımı karıştırmaya koyuldu. Nakit paramı saydı önce. Yedi dolar çıkmıştı. Kahve dükkânlarında kullandığım indirim kartımın kenarları kıvrıp ehliyetimi gördüğünde başparmağıyla onay işaret yaptı. “Güzel çıkmış. *Kokain kullanıyorum* diye bas bas bağıriyor.”

“Baksana. Yardımcı olabileceğin bir şey yoksa pek havamda değilim.”

Sözlerimi duymazlıktan gelerek ceplerimden çıkardığı şeyleri eciş büçüş bir sıraya dizmeye başladı. Naneli sakız, pastil, kırmızı bir çakmak ve Autumn’un parti davetiyesi... Bir de az önceki milattan öncesinden kalma sefil sigaralarım...

Eşyalarımın arasındaki bağlantıyı çözemediğim sırayı bozmak istiyordum. Bakmaya devam ederse hakkımdaki her şeyi öğrenecekti. Çoktan davetiyesini düzeltmiş, çakmağıma ve birkaç aylık benzinci fişlerine ellemişti. Pastillere uzun uzadıya baktı.

“Konuşmak ister misin, Holt? Hayattaki seçimlerinden bahsetmek istersin belki. Ya da duygularını açmak?”

Gözlerimi güneşe karşı kapadım. Boğazıma bir sızı saplanmıştı ama Autumn’un karşısında ağlamayacağımı biliyordum. Yalnızken bir ağlayamıyordum. “Autumn, git başımdan.”

“İyi misin sen ya?” diye sordu. Sesi öyle tuhaf çıkmıştı ki gözlerimi açma ihtiyacı duydum. Yüzünde, hiç de onun tarzı olmayan endişeli, tuhaf bir ifade vardı. Ama o anda yanılıyor olabilirdim. Kimse Autumn’un nasıl görüldüğünü bilemezdi.

“Hayır,” diye cevap verdim. Bunu sesli söylemek çok tuhaf gelmişti. Hayatımda nasıl olduğumu gerçekten umusayarak soran birini görmek ise daha tuhaftı. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi gökyüzüne dıktım. “Okuldan, evden, kardeşimden ve bizimkilerin tavırlarından nefret diyorum. Kasım da bu okulda herkesin birbirine olan davranışları da sinirlerimi bozuyor. Waverly’i çok özölüyorum.”

Bunu dile getirmek bile göğsüme bir ağrı saplanmasına sebep olmuştu. İlk defa birinin yanında onun adını ağzıma almış, Waverly demiştim.

“Biliyorum,” dedi Autumn. Biraz öne eğildi. Az daha eğilse omuzlarımız birbirine değecekti. Başka bir şey demedi.

Sahaya rüzgâr bastırmıştı. Kum taneleri ve ufak çakıl taşları havada uçuşuyorlardı.

İlk gördüğümünden beri defalarca Waverly’nin saçlarını, yüzünü, boynunu seyretmiştim. Ama bunların altında yatanlar o kadar kolay değildi. Waverly’nin en güzel yönleri aslında bu gizli yönleriydi. Mesela sınıfta hikâye okunduğunda tüm edebî göstergeleri bilebilmesi veya gerek stratejilerden gerek yeniliklerden ya da fikirlerden bahsederken yüzüne yayılan o samimi gülümsemeydi. Dışarıdan bakıldığından buzdolabı kadar soğuk görünen bu kızın samimi bir gülüşü, içten bir ses tonuyla konuşması insanın içini nasıl da ısıtıyordu. En çok da bu yönlerini özlemiştim.

“Gerçek hayatta olduğundan çok aha iyi biri o. Beni de düzelten o oldu.”

Autumn beni şöyle bir süzüp başını iki yana salladı. “Deme öyle. Ne alakası var? Kimsenin seni düzelttiği falan yok. Sevsen de sevmesen de busun işte.”

Sesinde kızgınlıktan çok dünyanın işleyişini açıklarmış gibi bir hava vardı.

“Ben de,” dedim boş beyzbol sahasına bakarak. “Ben de bunu demeye çalışıyorum işte. Waverly daha düzgün bir insan olmak için çabalamama hiç karışmazdı. ”

WAVERLY

Salonun kapısı gıcırdayark açıldığında saat sabahın üçünü geçmişti. Annem parmak uçlarına basarak merdivenlerden inmiş, gelip tepeme dikilmişti.

“Konuşmamız gerekiyor Waverly,” dedi.

Yerdeki uğursuz Amerikan gotik edebiyatı tema ve imge incelemesi notları yığınınmdna başımı kaldırıp yüzüne baktım. Şu *konuşmamız gerekiyor* lafından daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Yine de annemin “gerçeklere gelelim” ses tonuyla söylenince Maribeth’inkinden çok daha farklı bir anlamı oluyordu.

Terapilerinde kullandığı ses tonuyla, “Bana anlatmak istediğin herhangi bir şey var mı?” diye sordu. Bu ses tonunu insanların içine girip kirli çamaşırlarını karıştırmak istediğinde kullanırdı.

Parmağımı kaldığım yere koyup kitabımın kapağını kapatarak, “Yok,” dedim.

“Şu sıralar koşu antrenmanlarını aksattığın gibi...”

“Koşamıyorum da ondan,” dedim. Gözyaşlarımı gözlerimde tutabilmek için yanağımı ısıırıyordum. “Ayaklarıma çok yüklenmişim. Ara vermem gerekiyordu.” Molly’nin sorunumu ufak önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışan sözleri bu sefer de benim ağzımdan dökülüyordu.

“Ya... Ne zor geliyordur şimdi,” dedi ağzının içinden.

Dişimi dudağımın içine iyice geçirerek başımı aşağı yukarı salladım. Marshall’la geçirdiğim bunca zamanın ardından kendim olmanın bana bu kadar zor gelmesi ne tuhaftı. Yalan söylemek ne zor geliyordu.

Annem iyice yaklaşıp yüzümü inceleyerek, “Son zamanlarda doğru düzgün uyuduğunu sanmıyorum,” dedi.

Bakışlarından kurnazlık akıyordu. Ne kadar ilgisiz, alakasız görünürse görünsün annemi atlatabilmek için sabahları çok erken kalkmanız gerekirdi. Neyse ki benim ortalama uyanma saatim sabahın dördüydü.

“Uyuyorum ya,” dedim. Gözlerimi her yana saçılmış yapışkan kâğıtlardan ve fişlerden ayırmadan konuşuyordum. “Okul için yapmam gereken bir ton iş vardı. Çok meşgulüm yani...”

“Konuyu bana açma konusunda kendini rahat hissetmiyorsan Gary’le bir randevu ayarlayabilirim.”

Gary... Annemin soğuk espriler yapan, berbat kravatlar takıp duran okul arkadaşı. Birkaç kez bizim eve akşam yemeğine gelmişti. Tırnaklarının bir kez olsun kirli olduğunu görmemiştim. Her defasında tertemizdiler.

“İyiym ben,” dedim.

Bir an annem hızla dönüp yatağına dönecekmiş gibi yerinde şöyle bir sallandı. Sonra da sabahlığına iyice sarınıp fişlerime bakmak için yanıma oturdu. Birden, ikimizi yukarıdan görüyormuşum gibi durumu hem gülünç, hem saçma hem de zorunluluk yaratıcı bulmuştum. Gündüz kuşağındaki programlara çıkan can ciğer anne kızlardan değildik ki biz.

Bir ya da iki dakika boyunca, hiçbir şey yapmadan orada öyle oturdum. Rahatlatıcı enerjisini içimde hissediyordum. Annemin sustuğunda ortaya çıkan tanıdık enerjisi tüm suskunluklarımı ve tuhaflıklarımı düzeltiyordu. Tanıdığım herkesten daha çok nörobiyoloji bilgisi ve daha az normallik kriteri vardı.

Renkli kalemlemlerle altlarını çizdiğim gotik zırvalarından gözlerimi çekmeden, “Anne, babama âşkınsın, değil mi?” diye sordum.

Eğer birisi sorunuza cevap vermek istemiyorsa bu pek çok şeyin göstergesi olurdu. Sorumdan rahatsız olduysa pek çok şekilde geçiştirebilirdi. *O nasıl soru öyle?* ya da *Niye böyle bir şey soruyorsun, Waverly! Ne korkunç!* diyebilirdi mesela.

Ama o öyle yapmak yerine sorumu düşünmeye başladı. Ellerinizi kucaklarını koymuş, bağdaş kurmuş yanımda otururken hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu.

“Evet,” dedi sonunda. “Evet. Hem de çok...”

Tanışma hikâyelerini anlatmışlardı. Stanford Üniversitesi’nde Psikoloji Bölümü’nde tanışmışlardı. Detaylarından da bahsetmişlerdi. Babam her hafta annemi görebilmek için kütüphaneye gidermiş, annem dört ay babamı peşinde koşturmuş çünkü o sıralar farelerdeki yeme bozukluklarıyla ilgili bir araştırmanın tam ortasındaymış. Ayrıca ölse koyu kırmızı mokasen giyen ve yeni moda şarkılar dinleyen biriyle çıkmayacağını düşünüyormuş.

İkisi de fena hâlde zeki insanlar olmalarına karşın bir o kadar da alaycı insanlarmış. Bu dünyada birbirlerinin dünyalarını uzun bir süre işgal edebilecek tek insanlarmış

yani. O yüzden birlikte olabilmelerinin *sebebini* anlamakta hiç güçlük çekmemiştim. Yalnızca ilişkilerinin arkasındaki mekanizma çok gizemliydi.

“Nasıl oluyor o?” diye sordum. Çoğu insanın böyle bir soru sorma ihtiyacı bile duymayacağını bilmek içimi acıttıyordu.

Gözlerini kaçırarak saçıyla oynamaya başladı. Birden gözüme çok genç görünmüştü. “Baban beni anlıyor. Nasıl biri olduğumu... Suyun altından hava almak için çıkmayı unutursam bana hatırlatıyor. Mecazi anlamları anlayamazsam, kafam karışırsa, üzerine alınmıyor. Onu severken hiç zorlanmıyorum çünkü babanın ne istediğini anlamak için kafamı yormama gerek kalmıyor. Kendim gibi olmama karışmıyor baban.”

“Yani seni olduğun gibi kabulleniyor, öyle mi?”

Ellerini şaşkınlık içinde çırparak, “Ah, hayır,” dedi. “Benim kendim gibi davranmamı seviyor sevmesine ama yaptığım her şey huyum olacakmış gibi davranmıyor. Bu çok yanlış olurdu bence. Ben hayatımda başkalarını yer açmayı beceremem, biliyor musun? Aslında bu huyum araştırma için planlar yaparken veya sorunları çözerken çok işime yarıyor. Ama işin içine bir başkası girince, bu huyum yarardan çok zarar sağlıyor.”

Mesele şuydu ki annemin bahsettiği olayı kavramam çok zor, hatta imkânsızdı. Sırf kendim için hayatıma soktuğum biri için kendimi değiştirmeyi aklım almıyordu. Hayatımda ilk defa biri için ölüp bitmenin ne demek olduğunu anlamıştım. Doğru şekilde olmasa da kendimce aşk sarhoşu olmuştum. Beni değiştirenin Marshall olduğunu

sanmıştım. Ama şimdi düşününce, belki de değişmek için gerekli olan parçalar hep içimde vardı da ben kullanmak için bir fırsat kolluyordum.

“Birbirimizi olduğumuz gibi kabul ettiğimiz kısım çok önemli tabii,” dedi annem saçıyla oynamaya devam ederek. Gözleri başka yerdeydi. “Ama göz önüne aldığımız daha pek çok şey var. İnsanlar iyi bir eş olmaya çalışsa da beceremeyebilirler. Bir daha denerler. Bir süre sonra ikisi de birbirine kendi huyunu suyunu öğretir zaten.”

İşte sorun tam da buradaydı. Tüm öğrenim hayatım boyunca bir şeyleri taklit ederek, benzerini yaparak veya analiz ederek öğrenmiştim. Karşımdakinin ses tonunu veya el kol hareketlerinin önemini kavrayabilecek yetiye sahiptim ama hiç kendi irademle birilerine bir muamele bulunmamıştım. Etrafımdaki herkese yerine göre davranacak hareketlerde bulunmak çok kolay geliyordu. Onlara göre bu, açıklamaya gerek olmayan bir dizi adımdan oluşuyordu. Şu zamana kadar hep Maribeth’in sırtımdan dürtmeleriyle durumu kurtarmıştım. Karnından konuşan insanlar gibi laflarımı düzeltmiş, senaryoyu ve uygun yüz ifadelerini sufle etmişti Maribeth. Stratejiler gütmek ve altyazı geçmek konusunda zamanla kendimi geliştirmiş olsam da çalılıklarla dolu duygu ormanından biri bana hangi yöne gideceğime göstermeden bir kez bile geçmemiştim.

•

Hayatta kalmamı sağlayan tek şey içtiğim kahvelerdi. Hollywood'un çektiği korku filmlerindeki laboratuvar sahnelerinde olduğu gibi o kahveler de binlerce voltluk elektrikle birlikte kanımda dönüyordu. Kendimi ameliyat masasında doğmuş, delilik ve şimşeklerle çalışan biri gibi hissediyordum. Biri ensemde bir kibrit değıdirecek olsa içimdeki barutun ve kükürtün parlamasıyla yanıp gidecektim herhalde.

O kadar çok insan, o kadar çok yüz vardı ki... Hepsi-ni yüzü akıp birbirine karışıyor gibiydi. Her gün gözlerim Marshall'ı arıyor ama o bir türlü gelmiyordu.

Her teneffüs dolabımın önüne gidip orada öylece diki-liyordum. Marshall benimle aynı yerde iki saniye bir dursa ne olduğunu anlayacaktım. Bana bir baksa bu durumun geçici olduğunu anlardım. Yüzüme bir baksa kendimi iyi hissedebilirdim.

Koca bir haftadır ilk defa dolabıma gitmek yerine yolumdan sapıp okulun batısında kalan tuvalete gittim. Lavaboların arkasındaki duvar baştan aşağı bembeyaz durmaya devam ediyordu. Daha doğrusu devasa harflerle yazılmış siyah cümle dışında...

Waverly Candemmar varoş prensiyle işi pişiriyor.

Bu cümleden sonra duvarın olayı bitmişti. Çünkü o duvar insanların dürüstçe isimsiz şeyler yazdıkları yerdi. Sırlar ve itiraflar için vardı. Kişisel saldırılara alet edilmek için değil. Yan yana dizilmiş lavaboların yanında durup yazıya baktım. İçimde hissettim. Yaşadığım şoku hissettim, kafamın nasıl da karıştığını... Duvardaki ismimin onuru mu acımasızca yerle bir edildiğini...

Kulak mememe iğne batırmamın yanında bunun acısı hiçbir şeydi. Yine de duvardaki cümle ta kemiklerimin içinde yankılanıyordu. Göğsümün tam ortasına kurulmuş, radyoaktif madde gibi gözümün önünde parlıyordu. Beni küçük düşüren o adını bilmediğim kimse *varoş prens* derken Marshall'dan bahsetmişti.

•

Bir duvar yazısının bu derece saldırgan olabilmesini bir türlü aklım almıyordu. Ben kimsenin beni nefret edebilecek kadar iyi tanımadığını sanırdım.

İkinci teneffüs bitmişti. Maribeth saçlarımı okşamak için uzanırken, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Kaşlar çatılmış.” Elini indirip endişeli endişeli kaşlarını çatarak, “Tuvalete gitmedin daha, değil mi? Gittin mi yoksa?” dedi.

Yüzümü ifadesizleştirerek omuz silktim. “Gördüm de dert değil.”

“Yapan kimdir sence?”

“Hayal gücü kıt biri işte.”

Aslında tam olarak öyle düşünmüyordum. Aklımdan çıkmayan ısrarcı bir düşünce içimi kemiriyordu.

Ne saçmaydı! Eskiden birileri Maribeth’e kısa cevaplar verdiğinde veya temkinli konuştuğunda ya da sohbete girmekten kaçındıklarında kıskançlıklarından yaptıklarını düşünürdüm. Maribeth’e içерlemelerini gücün bedeli olarak görürdüm. Maribeth bir kere koltuğu kapmıştı ya, kıskananlar çok olurdu. Hiç çaba göstermeden elinde olan parıltılı güzelliğini ve kendine güvenini kıskanıyorlar sanırdım. İstedi mi ulaşamayacağı bir şey olamadığını,

üstüne bir de o şeyin kendi hakkı olduğunu düşünmesini çekemiyorlardı. Egemenlik anlayışının temelinde, bir şeyi elde edebiliyorsa hakkı olduğu düşüncesi yatıyordu.

Ben de salak değildim tabii. Milletin öyle davranmasının sebebinin bunlar olduğunu düşünecek kadar zeki olduğum günlerin üzerinden çok zaman geçmişti. Arkadaşlarını, sevgililerini veya o çok el üstünde tuttukları müfredat dışı derslerini Maribeth'e kaybetmiş yüze yakın kız vardı. Topluluklardan ayrılanı mı dersin, ayıla bayıla aldığı tişörtünü bir kenara atanı mı yoksa şimdi bile öğ almak için fırsat kollayabilecek kadar gururu incinmiş olanları mı?

Loring'den tutun geçen sene yiyecek yardımı işini yürüten Mallory Silva'ya kadar daha pek gazi dahildi bu listeye. Geçmişte Maribeth'teh ağzı yanmış, şimdi ise gün ışında ortaya çıkmayı gözü kesmeyen biri olabilirdi. Onlar için ben gayet de seçilesi bir hedeftim. Yine de, bunu okuldaki herkes yapmış olabilirdi.

Aslında okuldaki tüm kızlar bir kenara, bu işi yapmış olamayacağını düşündüğüm tek bir kız vardı.

Autumn canımı yakmak istese beni Cengiz Han'ın yaktığı gibi cayır cayır yakardı. Beni ateşe verecek olsa yüzüme baka baka yapardı. Beni hor gördüğünü duvarlara isimsiz yazılar yazarak belli etmezdi. Tam tersine, koca bir köyü yakabilirdi.

Partiden sonra onunla hiç konuşmamıştık. Ne denk gelmişim ne de görmüştüm. Artık müsabaka listesinden adım sildiğinden soyunma odasında da yolumuz denk gelmiyordu. Bir kez olsun konuşabilsek bana yardım ederdi.

Ama artık rotasyon alanımın içinde değildi. Hayatımın hiçbir yerinde değildi.

Marshall'ı kaybedince onu da kaybetmişim resmen.

Sonunda dayanamayıp Autumn'u takip ettim. Son sınıfların koridorunda, sanat sınıflarının orada, yüzlerinde çeşit çeşit piercing'ler olan iki kızla konuşuyordu. Bohem kılıklı, paralı tiplerdi. Autumn'u teklifsizce kolundan tuttuğum gibi boş çini sınıfına sürükledim.

"Neden beni Marshall Holt'la o odaya kapattın?" diye sordum. Sesime umursamaz bir hava katmaya çalışmışım. Sanki kısa süre önce dünyası başına yıkılan ben değildim.

Sınıftaki malzeme dolaplarından birine sırtını yaslayıp uyuz uyuz saçını parmağına dolamaya başladı. "Demek o çocuğunki gibi abartısız bir karizma ve edep adap bile kalbini pır pır ettirmedi? Sırf boktan püsürden şeylerle kendini doldurduğun için oluyor bu."

Boğazım düğümlemişti. Daha doğrusu ağrıyordu. Autumn'un annesinin ofisinde pusuya düştüğümde hissettiklerimi anımsayınca boğazımdaki kaslar o günle aynı tepkiyi vermişti. Baştan uyarılmadan insanca davranmak zorunda bırakıldığım aklıma gelmişti. Autumn beni süzerken kendimi hemen hemen hayalsi hissetmişim.

"Niye benden kaçyorsun?" diye sordum sonunda.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü sinirlerimi geçiriyorsun. Oldu mu? Bugüne dek senden uyuzuna rastlamadım."

Aslında daha çok üzülmem gerekirdi. Yaptığımı düzeltmek, geri almak istemeliydim. Aklımdaki tek şey zamanında yanımda birileri olduğunu bilmenin çok güzel bir şey olduğuydu. "Uyuz derken?" diye sordum.

“Salağa yatma. Yakışmıyor sana.”

“Sana ne yapmışım duymak istiyorum.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip saçlarını gözünden önünden çekmiş, öylece duruyor, dikkatle yüzüne bakıyordu. Kaşları orta yolda birleşmiş, ilmek gibi bir araya gelmişlerdi. Ağzı açık kalmıştı. “Bana ne mi yaptın? Waverly senin bana bir şey yaptığın yok.”

Uzun çalışma masalarından birinin üzerine eğilip çantasını açtı. Çizim defterini çıkarıp pat diye önüne koydu. “Dünyadan bihaber mi sandın beni?”

Kitabı alayım diye iyice itince alıp kapağını açtım. Birkaç resim geçince geçen sene üzerimden çıkarmadığım gri blüzümle bir resmime denk geldim. Yüzümü yarı dönmüş sıramda oturuyordum. Arkamda ise Marhsall yumruk yaptığı eline çenesini dayamış, beni seyrediyordu. Resmin en siyah kısmı kara gözleriydi.

Bir başka resimde yine ikimiz vardık. Dolapların orada birbirimize sırtımızı dönmüş, duruyorduk. İkimizin de kendi küçük dünyalarımızla çok meşgulmüşüz gibi yapmak için çok büyük bir çaba gösterdiği gün gibi ortadaydı. Bir de aramıza kurdele çizmişti Autumn. Güya birbirimizin yüzüne bakmasak bile bizi birbirimize bağlıyordu kurdele.

Sınıfların, sıraların, koridorların ve benimle Marshall’ın daha pek çok resmi vardı. Resimde bir ben bir de Marshall arka plandaydı. Ama önemli olan bu değildi. Her resimde Marshall’ın gözleri üzerime kilitlenmişti.

Yalnız, Autumn bir tek bizi çizmemişti.

Mesela bir resimde, hayatlarını boşa harcayan gençler

otobüs durağında toplaşmış, birbirlerine yaslanarak hem okulu hem de dış dünyayı dışarıda bırakacak bir çember oluşturmuşlardı.

Bir diğerinde, soyunma odasında Kendry'nin boy aynasında kendine bakarkenki hâli vardı. Sırtı dönüktü ama aynadaki yansımasından yüzündeki hüznün yarım yamalak da olsa görünüyordu.

Hunter'la CJ üçüncü sınıfların koridorunda horoz gibi göğüslerini gere gere dolaşıyorlardı. Hunter ikinci sınıflardan bir kızı keserken CJ de tuhaf bir anlaşılmaya uyarçasına kahkaha atıyordu. Halbuki yüzündeki çapkın ifadenin pek de espri yapar gibi bir hâli yoktu.

Maribeth'i de çizmişti Autumn. Zeki, buyurgan Maribeth'in... Kaşları belli belirsiz çatılmıştı. Anahtarlarını nereye koyduğunu unutunca olurdu bu. Beresi başında, yanakları pembe pembeydi. Soğuktan geliyordu. Maribeth'i ne sevecen resmetmişti Autumn.

Liste hazırlayıp ayarlamalar yaparken bizi de çizmişti. Bizi kelebekler gibi bir araya toplamıştı. Her birimizi açık açık çizmişti.

Başımı çizim defterinden kaldırdığımda beni seyrettiğini gördüm.

Kollarımı göğsünde birleştirmişti. Ağzı, dudaklarının içini kemiriyormuş gibi tuhaf bir şekil almıştı. "Marhsall Holt'tan iyisi can sağlığı," dedi.

Başımı salladım. Konuşmanın gidişatı başka bir yere mi gidecek diye bekledim. Yalnızca gerçekleri konuşuyor da olabilirdik.

"Koca bir yılı senin aşkınla yanıp tutuşarak geçirdi o çocuk."

Aşk kelimesi göğsümün tam ortasına pat diye çökmüştü. Kesin yüzümde, filmlerde yakın çekim görüntüsü alınan gözü dönmüş kamp müdürlerinininki gibi bir ifade vardı. Hani şu kalbine orak saplayacaklarını bile bile karşısına çıkan ağıllara veya karanlık çiflik evlerine dalanları olur ya. Bahtsız kurbandır o. Suda batan, ayağı tökezleyendir. Ne hikmetse bir kez olsun oraktan eğilerek kurtulmayı akıl edemezler.

Autumn sanki başımı tutacakmış gibi bir hamle yapsa da son anda çekinmişti. Onun yerine başını sallayıp yüzüne zavalı, nemrut bir gülümseme oturttu. “Sonra işler değişti. Sen de Marshall’a bakmaya başladın.”

Öyleydi işte.

Duygularım çoktan bir sır olmaktan çıkmıştı. Düşündüğüm gibi gömülü hazineimde de değildiler artık. Bunca şeyden sonra içimdekileri dışarıya bu denli yansıttığımı öğrenmek çok korkunç gelmişti. Meğer ben ne saydım!

“Marshall’a iyi bir şeyler vermek istedim. Marshall’ın aşkına layık ol istedim.”

Ne talihsizdi ki olamamıştım. hâlâ da değildim.

Sanırım çoğu kişi bu duruma çok şaşırırdı. Ama kendimde bir türlü o enerjiyi bulamıyordum. Gizli motivasyonlar açıkcası diğer alternatiften daha mantıklıydı ama işin aslı, onu da yaaprdım. Onu derken didik didik araştırmak, kurcalamaktan behsediyorum. Zaten bir girişimin en tahmin edici hedefi problemi çözmenin bir yolunu bulmaktı.

“Demek benimle geçirdiğin onca zaman boyunca beni

test ediyordun. Kulüplere, etkinliklere katılmaların, Mari-beth'e kafayı takman falan..."

İlk defa Autumn'un yüzünde böyle bir kafa karışıklı-ğı görmüştüm. "Maribeth'e kafayı takan asıl sendin. Ben seni tanımaya çalışıyordum. Hobilerini sevmeye uğraşı-yordum."

Ne diyebilirdim? Bu kız karşısındakinin eksiklerini bir kilometre öteden anlıyordu.

"Bak, üzerime vazife olmadığının farkındayım ama ne zaman burnumu sokmamam gereken bir işten geri dur-muşum ki? Ne oldu da bu hâle geldiniz?"

Kendime sarılıp gözlerimi kaçırdım. Bu sorunun cevabı derinlerine inmeye gelmeyecek kadar karışıktı. O yüzden basitçe, "Marshall hayatındaki tek iyi şeyin ben olduğumu söyledi," diye açıkladım.

Doğruları söyleyince kaçınılmaz olan bir tepki alıyordunuz. O da karşınızdakilerin umduğunuz gibi tepki vermemesiydi. Gülümseyeceği, ciyaklayacağı tutar veya bana Marshall'ın çok romantik bir şey söylediğini söylerse çığ-lık atar, önüme çıkan ne varsa yakıp yıkardım.

Fakat Autumn endişeli endişeli kaşlarını çatmaktan başka tepki vermedi. "Yani, üzerinde çok baskı hissettin?"

Lafının doğru yanlarını seçerek başımı aşağı yukarı sal-ladım. Budalalık etmenin, ulaşılır olmanın üzerimde çok baskısı olmuştu. İsteyip isteyebileceği her şey olmak içimi daraltmıştı. Ben de daha fazla uzağa itemeyene kadar onu kol hizamda tutmayı yeğlemiştim. Daha fazla yaklaşması-na katlanamazdım zaten. Hem her şeyiydim hem de hiç-bir şeyi. Güvendeydim. Başında yapacağım şeyi en sonun-da yapmıştım.

Autumn daha nazik bir sesle, “Maribeth ya da bütün o çocuklar yüzünden mi? Arkadaşların yüzünden mi öyle davrandın?” diye sordu.

Gergin bir fısıltıyla, “Hayır,” dedim. Sekizinci sınıfta Maribeth’le gittiğimiz ekoloji gezisini anımsamıştım.

Yedi tane tırtıl toplayıp kavanoza koymuştum. Tırtıllarımı yaprakla besleyecek, değişimlerini gözlemleyecektim. Maribeth herkesin önünde olayı büyütüp çocukluk ettiğim için bana gülmüştü. Sonrasında da zaten Kyle Norton eğlencesine tırtıllarımı katletmişti.

“İnsanlar seni tanıyınca senin ne isteyeceğine göre hareket ederler. O yüzden işte,” dedim. Ağzımdan çok fazla gerçeği kaçırmışım gibi hissedince gözlerimi yumdum. “Senin hareketlerine göre bildikleri şeyleri seni kontrol etmede kullanırlar. İsterlerse senden seni çalarlar. Bir bakıma içindekileri görebilirler.”

“Tanrım, ne korkak çıktın!”

Öyle umursamaz öyle aşağılar biçimde konuşmuştu ki omuz silkmekten başka bir şey yapamadım.

“Bir şeyler istemenin çok *normal* bir davranış olduğunun farkındasın, değil mi? Samimi olarak soruyorum. İnsanları ilginç kılan da bu özellikleridir.”

Çalışma masalarından birinin kenarına oturdu. “Seni hiç sevmemiştim,” dedi. Çok basit bir şeyden bahsedermiş gibi konuşmuştu. “Marshall’ın kendini mahvedecek bir şeyler arandığını fark etmiştim sadece.”

Bitip tükenmişçesine incecik hissetim kendimi. “Sonra ne değişti?”

“Koşunun ilk haftası herkes forma girmek için ne kadar

koşmamız gerektiği hakkında dır dır edip dururken sen etmemiştin. Mesafeyi açıyordun herkesle. Grubun bitiş noktasına vardığında sen çoktan basmış gitmiş oluyordun. Yüzünde de çok... mutlu bir ifade oluyordu.” Sanki bana acıyormuş, üzülüyormuş gibi dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış yüzümü inceliyordu. Bana acımasından nefret ediyordum.

“Seni kırmaya çalışmadım,” dedi. “İkinizin arasında öyle bir sır olduğunu da bilmiyordum. Cidden, bilmiyorum Waverly.”

“Ben de ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Autumn gri dolapların önünde ne sıcak ne de parlak görünüyordu. Bir şey demedi. Durduk yere uzanıp elimi tutarak beni kendine doğru çekti. Kolumu dirsek kıvrımının arasına sıkıştırarak keçeli kalemlerinden birinin kapağını açtı. Bir an umutsuzluk içinde kendimi geri çekmek istedim. Kesin nefret dolu bir şeyler yazacak, beni damgalayacak diye düşünmüştüm.

Ama onun yerine kolumu sıyırıp kolumun içine bir telefon numarası karalayiverdi. Numaranın avucuma denk gelen son numarasını mücevher şeklinde süslemişti.

Numaranın yanına ne ad ne de lakap yazmıştı. Tek kelime etmeden kalemi çantasına atıp kitaplarını topladığı gibi çıkıp gitti.

•

Marshall'a mesaj attım. Bir buçuk saat sonra cevap gelmeyince bir mesaj daha attım.

Telefonum yatağım üzerine oturuyordu. Bense ona bakarak oturuyordum.

Sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki aklımı kaçıracağım sanmıştım. Nefesimi tutup numarayı çaldırdım. Saat sabahın biri olduğundan kimsenin cevap vermemesine hiç şaşırmamıştım. Hat birkaç yıl sürmüş kadar uzun bir süre çalmış sonra da sesli mesaja düşmüştü.

Kendi sesli mesajını kaydetmeye tenezzül etmediğinden aradığım numarayı tekrarlayan robotu dinledim. Bir an Autumn'un yanlış numara vermiş olma ihtimalini düşünsem de aslında buna pek bir ihtimal verememiştim. Tanımadığım biri olsa bunca hüznü mesaja en azından bir cevap atardı. Hiç değilse yanlış numaraya mesaj attığımı söylemek için cevap yazardı.

Sesli mesaj sesi öttüğünde derin derin nefes aldım. Kalbim resmen boğazımda atıyordu. Konuşmadan önce gözlerimi yumdum.

“Selam,” dedim. Söze başlamak için iyi bir girişti herhalde. “Benim, Waverly. Şey diyordum. Nasılsın diye sormak istemiştım. Neyse ya...”

Boğazımdaki ağzı daha beter hâle gelmişti.
Sesimin kısılıp kısılmayacağını görmeden telefonu kapattım.

MARSHALL

The Wall²⁶

Tüm duygularını paylaştığın birisiyle aynı evde yaşamak ne tuhaftı. Aynı gıcırtılı merdivenlerden inip çıkmak, aynı kapıları açmak, aynı havayı solumak...

Babamın nerede olduğundan haberim yoktu. Sanki kasıtlı olarak benimle aynı ortamda bulunmamaya çalışıyordu. İçimi tam anlamıyla önüne döktüğüm o geceden benimle bir kez olsun ne konuşmuş ne yüzüme bakmış ne de aynı odaya girmişti. Ben de yapmamıştım gerçi. Bazen ne olup bittiğini çıkarmak çok zordu.

Geç vakit eve gelmiş, yatağıma girmiştim. Örtümü kafama kadar çekmiş yatıyordum. Telefonum kulağımdaydı.

Waverly'nin ihtiyatlı, soğuk sesini dinliyordum. "Selam," demişti.

Tekrar tekrar dinledim mesajı. Her "selam" değişiyse mesaja daha bir dört elle sarılıyor, ihtiyacım olan şeylerin geleceği kısmı bekliyordum.

Bu kez, bu kez her şey farklı olacaktı. Gözlerini kısıp etrafı kolaçan etmeden, gözlerini devirmeden ya da yal-

26 (İng.) Duvar. (Ç.N.)

vartmadan beni özlediğini, bu ilişkiyi, daha doğrusu beni istediğini söylecekti.

Son kelimesi her seferinde karnıma yumruk gibi iniyordu. *Neyse ya.*

Yine de yeniden oynata basıyordum. Her şey yeniden başlıyordu.

Gözlerimi açtığımda pek uyumadığımdan çok eminim. Gerçi biraz da olsa uyumuş olmalıydım. Çünkü telefonum tuhaf bir şekilde yastığımın altına sıkışmış, pikem yere düşmüştü.

Sabah olmuştu. Ama tam olmamıştı. Odam karanlığın içine sızan zayıf, loş ışıkla gri bir renk almıştı. Ama o yüzden uyanmamıştım. Kıpırdamadan uzanmaya devam ederek belli belirsiz gelen seslere ve çalan orga kulak kabarttım.

Yatakta şöyle bir yuvarlanınca aklıma Waverly'nin gelmiş olabileceği gibi çılgınca bir fikir gelmişti. Belki de geri gelmişti ve her şey eskisi gibi olacaktı. Ama ona söylememiş olsam da işim bitmişti, ya da güneş doğarken gelebilecekken şimdi gelip de salondan televizyon izlemezdi. Hem de sesi duyulmayacak kadar kısık açıp...

Sallana sallana aşağı kata inip salonun kapısında durdum. Babamı görünce şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım. Yorgunluktan ölecekmiş gibi görünüyordu. Üstü başı dar-madağınıktı. Sanırsın gecesi benimki kadar harika geçmiş-ti.

Televizyondaki sahne aklıma geliverdi. *The Wall*'un ortasından bir sahneydi. Otel odasında Pink'in her şeyi sağa sola savurduğu, mobilyaları oradan oraya atıp perdeleri

param parça ettiği sahneyi. Yıldızsız geceye karşı çığlık atmıştı. Babam kapının eşiğinde dikildiğimi fark etmemiş gibi televizyona bakmaya devam ediyordu.

Nihayet, “Marshall,” dedi. Sesi ne yorgun çıkmıştı öyle. “Gelsene.”

Hâlâ ağzımı açmamıştım ama gidip kanepenin kenarına oturdum. Omuzlarımı çökertmiştim. Ellerimi bacaklarımın arasına sokmuştum. Ev buz gibiydi.

“Hayat zor, biliyorum,” dedi. Gözlerini hâlâ ekrandan ayırmamıştı.

Gözlerimi yere diktim. Şimdi de fonda “Is There Anybody Out There?” çalıyordu. Pink’in kaşlarını tıraş ettiği kısmı hiç sevmiyordum. Kaşlarına attığı her darbeye midem daha bir bulanıyordu. Babam yavaş yavaş nefes alıyor, kelimelerini özenle seçiyordu. Ama ben konuşmanın nereye gittiğini çok iyi biliyordum. Yaşamının korkaklar için olamadığını en ufak detayına kadar açıklayacaktı şimdi.

Göz göze gelmemek için özen göstererek, “Neyse ne,” dedim.

“Hayat zor, doğrudur,” dedi. “Benim için veya annen, Annie için değil. Hayatı farklı gözle görmeni beklemem gerekirdi.”

Babamın cümleleri birbirini kovalarken duyduğlarım tam olarak tutarlı bile gelmiyordu. Neden başta, hayatın bana kolay gelmesi gerektiğini düşündüğünü bir türlü aklım almamıştı. Orada oturmuş bana duygusallığı bırakmamı söylemesini bekliyordum.

Sabahın grimsi ışıklarının içinde, koltuğunda arkaya yaslanıp bana bakarak, “Ben böyle biri olmak ister miydin sanıyorsun?” dedi.

Doğruyu söylemek gerekirse öyle bir şey sandığım falan yoktu. Hiç de olmamıştı. Patavatsızlıklarını kasten yaptığını hiç düşünmemiştim. Zaten durumu kötüleştiren de buydu. Sonuçta insan bir şeyi kasten yapıyorsa, yapmayayı da becerebilirdi.

“İnan taktik icabı böyle yaptığını düşünseydim bile taktiğinin bu olduğunu düşünmezdim.” Lafı uzatmadan konuşmaya çalışmışım. Ama daha çok, uyuzun teki gibi çıkmıştı sesim.

Babam da duymuş olmalı ki bakışlarını yüzüme çevirip, “Yapma böyle,” dedi.

“Neyi yapmamayım?” diye sordum.

“Bana benzeme. Justin’e de benzeme,” dedi. Ağır sözlerdi bunlar.

“Neden peki? Öl ya da öldür değil miydi?” Kollarımı kendime sardım. Gayriihtiyarı, tir tir titriyordum. Kesin Justin mışıl mışıl uyuyordu. Bu konuşmaları kaçırıyor, hatta bu konuşmalardan kaçıyordu. Kaptan olarak geçireceği harika, yeni bir gün için başını dinlendirmekle meşguldü.

“Çünkü bu sen değilsin,” dedi babam. Çok boştu sesi. “Sen bu işlerin adamı değilsin.”

Bakışları yumuşamıştı. Affetmiş gibi bakıyordu. O böyle bakınca, bir şeyler kırma isteğim artmıştı. Onunla bu boktan konuşmayı yapıyor olmam veya annemin tek istediği babama, daha doğrusu yıkılan evliliklerine sarılıp yatmakken babamın sabahın altısında salonda oturuyor olması bile sinirimi bakışları kadar bozmamıştı.

Salon iyice soğumuştü. Babamın yüzüne kış grisi ışıık-

lar saçan televizyonda uyuşturucu koması sahnesi yaşıyordu. Fonda “Comfortable Numb” çalıyordu. Babam öyle yorgun, öyle bitik görünüyordu ki...

Ne akla hizmet tek kelime etmeden salonda dona dona oturarak bu klipvari filmi izlediğimizi merak ediyordum. Çocukluktan çıkamamanın, duygularını kaybetmeden “erkek” olmaya çalışmanın berbatlığını anlatıyordu film.

Sorunlu olan benmişim; ne zaman doğru bir şey yaptığımı sansam beceremiyormuşum gibi davranıyordu ya babam... Canına okuyasım geliyordu. Affedilmeyi gerektirecek bir şey yapmışım gibi konuşması, kendim gibi olmamı mazur görür gibi davranması canımı sıkıyordu.

Koltuğundan zar zor kalkıp omzumu sıvazlayana kadar neden bahsettiğini anlayamamışım meğer. O bunların hiç birini söylememiş. Ben kafamda kurmuşum. Kuruyormuşum. Meğer babam kendi özel meseleleriyle uğraşırken bana ültimatom geçiyormuş. Benden kendisini affetmemi istiyormuş. Affedip affedemeyeceğimi öğrenmek istiyormuş.

Ne zamandır vicdanımın beni herkesi affetmeye ittiğini biliyordu babam? Benim yaşımdayken nasıl biri olduğunu çok merak ediyordum. Acaba bir zamanlar onun da vicdan var mıydı?

WAVERLY

11.

Her an, altımda bir zemin olup olmadığını anlayabilmek için etrafımı kontrol etme ihtiyacı duyuyordum. Havada oksijen kalmış mı, kolum bacağım hâlâ yerinde mi ona bakıyordum.

Günlerimi, kafamı olmayan ders notlarıma gömülü şekilde geçiriyordum. Evdeki her mumu denemiştim. Ama hiçbir beni Marshall'a götürmeye yaramamıştı.

Okulun batı tarafındaki tuvalette, duvardaki yazı aynı kocamanlığı ve onur kırıcılığıyla duruyordu. Bir haftadan fazla geçmesine rağmen kimse yeni itiraf eklememişti. Waverly Candanmar'ın efsanevi rezilliği diğer tüm sırların gözünü korkutuyordu anlaşılan.

Her teneffüs, zilin çalmasını ve diğer dersin başlamasını beklerken tuvalet duvarını tavaf ediyordum.

Kimyayla İspanyolca arasındaki pencereyi paramparça etsem de hiçbir şeye umut bağlamamaya, o günün Marshall'ın derse katılacağı günlerden biri olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Açıkçası derse gelmediğinde içim daha rahat oluyordu. Ders daha kolay geçiyordu.

Duvardaki yazıya dalıp gitmiştim ki Maribeth içeri girdi. Kusursuz görünüyordu. Gelip tam arkamda durdu ama ağızım açıp tek kelime etmedi. Parfümünün kendini beğenmiş, tatlı kokusu burnuma dolmuştu.

Yazının kelimelerini incelerken, hani rüyalarda olur ya, bana da öyle bir şey olmuş; yazının, Waverly'nin *y'* si'nin ucundaki kıvrımı ve bilgisayar yazısına benzer, kalıpvary *w'*sinin kimin elinden çıktığını anlamıştım.

Başkalarının da siyah keçeli kalem vardı var olmasına ama ondan başka kimse benim üzerimde psikolojik baskıyla hâkimiyet kurmaya çalışmazdı.

Arkama dönmeye tenezzül bile etmeden, "Eline sağlık," dedim. "Nihayet benim için işleri kolaylaştığın için çok teşekkür ederim."

Samimiyetsiz bir havayla şöyle bir iç geçirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Katıksız gerçekleri içeren düşüncelerini duvara yazdığın için sağ ol. Sadece seni okumak biraz daha zor oldu. Tek mesele bu."

"Keyfin bilir canım. Ağzından çıkanları kulağın duymuyor senin."

"Hak etmiştim, o yüzden sorun yok. Yani, bu işler böyle yürür, değil mi? Yazman lazımdı. Birinin beni düzeltmesi gerekiyordu. Şekil A'da olduğu gibi..."

"Yürü git işine," dedi. Sesindeki çıplaklığı duyunca arkaya döndüm.

Görmeyi beklediğim kızla karşımda duran kız arasında dağlar kadar fark vardı. Maribeth'in yanakları sinirden kıpkırmızı kesilmiş, elma gibi parlıyorlardı. Gözlerindeki

yaşları görünce çok olmuşum. Yedinci sınıftan beri ağladığını görmemiştim. O da Peter Evanson, kapağında Paul Frank maymunu yapıştırması olan iki bölmeli dosyasını kaldırıp çatıya fırlattığında yaşanmıştı.

Gözlerinden ateşler saçarak bana bakıyordu. “Bir daha benimle asla ama asla konuşma. Çok ciddiylim.”

Bu sözleriyle içimde bir şeyler erimiş; cazır cüzur sesler ve dumanlar çıkararak kemiklerimi eritmişti.

Umursamaz, düz bir sesle, “Olur,” dedim. Bu tam Waverly’nin vereceği bir cevap olmuştu. “Sorun değil. Bundan sonra birbirimize edecek anlamlı iki çift lafımız olursa onu da duvarlara yazıp haberleşiriz.”

Sözler ağzımdan tabancanın namlusundan çıkan kurşunlar misali parlayarak çıkmıştı. Bu zehirli yanımı Maribeth’ten daha iyi bilen yoktu zaten. Hep de bu yanıma değer vermişti. Dışarıdan derli toplu, suskun bir kız gibi görünsem de iş kozları oynamaya geldiğinde fena hâlde ölümcül kesilirdim.

Yüzüme bir gülümseme kondurmuşum ama Maribeth’in istediği gülümseme bu değildi. Sırayla dizilmiş aynalardaki yansımadından yırtıcı bir gülümseme olduğunu görebiliyordum. Aynen kırık kalpli köpek balıkları gibi güçlü ve açlıktan gözü dönmüş bir gülümseme atıyordum.

Maribeth de gözlerini benim yüzüme dikti. Dudaklarına bir kızgınlık, ellerine ise korku hâli hâkimdi. Eline bir geçirse tutup bir daha bırakmayacağı bir şeyler varmışçasına parmaklarını bir açıp bir kapatıyordu. “Sen zaten her şeyi hep böyle basit sandın!” diye söylendi.

Bu sözlerinin üzerine bir kahkaha patlattım. Kahkaha-

larım uzun, yakışksız ulumalar gibi duyuluyordu. Ellerimi yüzüme kapayıp Maribeth'in yanılığının gülünçlüğüyle inler gibi kahkaha atmaya devam ettim.

"Bana gülmeyi kes!" dedi bağırarakla çığlık atmak arası bir tonda. Yaralı ciyaklamaları fayansla kaplı duvarlarda yankılanmıştı.

Ders arası olduğundan okuldaki kızlar da birer ikişer tuvalete doluşmaya başlamıştı. Pençelerini geçirip leşlerini kapmaya hazır bir vaziyette bekleyen karakargalar misali etrafımıza toplanmışlardı. Demek karganın leş yiyenine bu yüzden kara karga deniyordu.

Yüzümü duvara dönüp parmağımınla aşağılayıcı ifadeyi dürterek çıktım. "Şunu açıklasana bana. Her şeyi öğrenmek istiyorum. Çünkü ne olmam, nasıl davranmam gerektiğine karar vermeme sağlayacak tek şey bu. Ya da tuhafsin, hatalısın, sorunlusun de bana. Eğer sana inanacak kadar muhakeme yeteneğinden yoksunsam da o benim bileceğim iş. Ama böyle çıkıp da tanımadığın birisi hakkında boktan püsürden şeyler uydurmak da ne oluyor?"

Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Meydan okuyordu resmen. "Amma da önemli sanki? Senin gibi bir *sayborg* için hem de... Senin tek anladığın düğmene basınca çalışmak, kendine reset atmak. Ardından da kendine ayar çekip önceliklerini ya da her neyse işte onları yeniden düzenlemek. En son ne zaman birilerinin elinden alabileceği kadar önemsedığın bir şey oldu?"

Yüzünü eritebilecek bakışlar atarak, "Bu mu yani? Bu zaman dek beni nasıl inciteceğini çözememiştin, sırf o yüzden bu kadar bekledin, öyle mi?" diye çıktım.

Karşılık vermemişti. Ama genelde eğer birisi suçlamalarına karşılık vermiyorsa karşı da çıkmıyor demektir. Yalnızca size haklı olduğunuzu gösterip bir tatmin duygusu yaşatmak istemiyorlardır.

“Ben seni üzecek hiçbir şey yapmadım,” desem de sesimin tonundan o anda bile yapıyor olabileceğim anlaşılıyordu. “Elinden hiçbir şeyi almadım.”

Bana öyle içten bir nefretle baktı ki ta kafatasımın içinde hissettim. “Güya arkadaşım olacaktın, Waverly! Bu seneye onca planla, yapacağımız bunca şeyle başlamıttık oysa. Her şey harika gidecekti. Sözde, dünyaya hükmedecektik. Ama şimdi benimle konuşmuyorsun bile!”

Onunla gerçek anlamda bir kez olsun konuşabilme imkânı elde ettiğimi ima etmesi ne gülünçtü. “Hangi sıra dışı dünyada yaşıyorsun sen? Sana anlatsaydım aynı bu sözlerin gibi tuhaf kaçırdı. Sana gerçeği anlatmış olsaydım bana ne kadar aptal olduğumu, yanlış yolda ilerlediğimi söylerdin. Ne de olsa mükemmel kızlar olmak zorundayız, değil mi? Hem içten hem de dıştan mükemmel olacağız, yoksa ne anlamı kalır.”

Titrek, derin bir nefes aldı. “Sana bu kadar kulak asmazlık etmeseydim daha iyi olabilirdi. Belki de Loring ve dans organizasyonu meselelerinden kendimizi biraz olsun çekebilirdik. Ama neden Autumn’u peşine taktın?”

Sesi hüüzün doluydu. Autumn’ gibi biriyle arkadaşlık kurmakla ona olabilecek en büyük ihaneti ettiğim sesinden açıkça anlaşılıyordu.

“Sana ne kötülük yaptım bilmiyorum ama öğrenmeyi çok isterim. Sana seni kendimden nefret ettirecek ne yapmış olabilirim?”

Sorusu öyle anlamsızdı ki... Ondan nefret mi ediyormuşum? Ona pek çok şey borçluydum. Bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim. Ağzımı bile açmadan insanlara istediğimi yaptırmayı, içimden gelmeye gelmeye özür dilemeyi, sonlarına soru işaret konulmuş en kesin sorulara bile kaçamak cevaplar vermeyi, sesimi titretmeyi, lafı geçiştirmeyi ve hatta söze son noktayı koymayı ondan öğrenmiştim ben. Eksikliklerimi saklamayı ve emir üzerine gülümsemeyi öğrenmiştim ondan. Gerçekleri kimsenin göremeyeceği kadar derinlere gömmeyi bana o öğretmişti. Aslında hiç de öyle bir durum yokken kararlarımı veya yetilerime güvenmiyormuş gibi yapmayı, şu inakçı ömrümde bir kez bile ne istediğimi bilemediğim bir an olmadığını ve olmayacağını ondan öğrenmiştim.

Yine de kendi gönül rızamla Maribeth'in beni robotum-su bir şeye dönüştürmesini kabul etmiştim. Yıllar yılı ona boyun eğmiş, yüz ifadelerime, duruşuma, sesimin yükseklğine karışmasına ses etmemiştim. En sonunda, bellek yongaları ve yanıp sönen ışıklar olarak kalakalmışım.

Gözlerimi yüzünden ayırmadan uzun uzun nefes verince içimdeki tüm öfke ve kızgınlık çıkıp gitmişti.

“Sen hiçbir şey yapamadın aslında, Maribeth. Yalnızca kendin gibi davrandın.”

Çenesi seğiriverdi. Ne dolgun, güzel dudakları vardı. Bir o kadar da zehirliydi. Yüzünü duvara, o kusursuz cümleye döndü. “Hiç değilse sana karşı dürüst oldum ben. Sen ise koca bir dönemi hâlâ arakadaşmışız gibi yaparak geçirdin. Ayrıca artık seni tanıyamıyor olmam umurunda bile değil!”

Elimi uzatıp, “Ver o kalemi bana,” dedim.

Alaycı bir ses çıkartıp gözlerini kaçırdı.

“Versene be o kalemi!”

Benden daha kalıplı bir kızdı. Sarı saçları, elma yanaklarıyla adeta sağlığın resmiydi. Kendimi onun gözünden göremeye çalıştım. Gözlerimin altındaki koca morluklar ve yeni delinmiş, sızlamaları ve kızarıklıkları henüz geçmemiş kulaklarımın dışında bembeyaz kesilmiş olmalıydım. Adrenalinden dolayı aklım başımdan gitmiş olsa da onu çok fena korkuttuğumun farkına varmıştım.

Gözlerini üzerimden ayırmadan çantasına uzandı. Sanki pimi şekilmiş bir bombayı elden ele geçirircesine kalemi avucumun içine koydu.

“Git de üzerini karala bakalım. Ne yaparsan yap kimse unutmayacak.”

Kalemin kapağını açıp duvara doğru yürüdüm. Önce *iş* pişiriyorun sonra da *varoşların prensi* ifadesinin üzerini karladım. Öyle bir hışımla karalıyordum ki kalemin ucu içine göçmüş, aşınmıştı. Duvar öyle kocaman, öyle bembeyazdı ki söylenecek tek şey, irademi geçip kurşun geçirmez kumaşımdan mantar bulutu gibi gürültüyle çıkmaya çalışan iki kelimecik olmuştu.

*Waverly Candanmar Marshall Holt’a –varoş prensiyle–
deliler gibi âşık işi pişiriyor–*

Okuldan çıkıp arka otoparkı bir uçtan bir uca geçtim. Havada egzozla karışık yanık yaprak kokusu vardı. Gök yüzü öyle maviydi ki zar zor seçebilmiştim. Beyzbol sahasının içindeki yedek kulübeye vardığımda sırtımı duvara verip başımı kollarıma yaslayarak oturdum. Rüzgârın sesi

deniz kabuğunun içinden yükselen uğultuyu andırıyordu. Uzaklardan belli belirsizce geliyordu. Boğazımdaki ağrıya odaklanmaya çalıştım. Kulak mememe o iğneyi soktuğum günden beri geçmek bilmemişti. Dokunamıyordum bile.

Beton duvara yanlamasına yaslanıp ağı ağır nefes alıp verdim. Hıçkırarak ağlamamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Milletin gözü önünde tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökmüştüm ama umurumda bile değildi.

Ellerim titremeleri hiç kesilmeyecekmiş gibi titriyorlarsa ne olmuştu yani? Tüm o meraklı gözler, fısıltılar ve Maribeth'in son izleri başımdan gittikten sonra kendimi koyvermişim vermemişim ne fark ederdi?

Güzeller güzeli olduğu kadar deve gibi kin tutan bir arkadaştan veya aptal saptal bir gizli dernekten çok daha fazlasını kaybetmiştim ben. Onun dışındaki her şey mini minnacıkmiş, çok ağır işliyormuş gibi geliyordu. Uzaklarda, çok uzaklardaydı her şey. Kollarıma bastırdığım gözlerim yanmaya başlamıştı. Kollarımı indirdim. Rüzgârın uğultusu kesilmişti.

İçimi bir tuhaf eden, hissizleştirici sıcaklıkla arama bir gölge girdiğinde, pamuksu bir şeylerin üzerinde sürüklenerek hiçliğin içine batmakla meşguldüm.

Birdenbire üzerimde hissettiğim bakışlara bakmak için başımı kaldırıp gözlerimi kırptırdım. Yedek kulübesinin tepesine çıkmıştı. Güneş yüzünden hayal meyal görebiliyordum. Bir şeyler, en azından adını söyleyebilmek istedim. Ama ağızımdan boğulur gibi bir sestten başka bir şey çıkmadı.

“Waverly, iyi misin?” diye sordu.

Halimi durumumu açıklayabilecek sözcükleri aranırken çirkin, derin bir nefes aldım. Derken yüzümü kollarımın arasına gömüp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım. Yıllardır hiç bu kadar şiddetli ağlamamıştım. Belki de ömrü hayatım boyunca hiç böyle ağlamamıştım.

Marshall Holt kulübenin içine girip yanıma çömelerek bileklerimi çekti.

Kolunun yenini avucuna çıkıştırıp pür dikkat yüzümü kurulumaya başladı. Makyajım akmıştı. Koluna siyah lekeler bulaşıyordu. O ise aldırmadan yüzümü silmeye, yanaklarıma dokunmaya devam ediyor, daha önce hiç görmemiş, nefret etmemiş, yüzü kızarmamış, bağırmanın beni yatağında öpmemişçesine yüzüme bakıyordu.

Ellerimi avuçlarının içerisine alarak, “Kalk hadi,” dedi.

İçten içe ayağa kalkarsam yedek kulübesi bizimle birlikte yok olur gider diye korkarak, “Burada kalkmak istiyorum,” diye fısıldadım. Sanki ayağa kalkarsam hem ben hem de o kaybolur gider, hiçbir şey olamazdı.

“Hadi ama,” diye ısrar etti. Beni nazikçe kendine doğru çekti. Ne acımasız çıkmıştı. “Kalk da sana sarılayım.”

Ayağa kalkmamla beni göğsüne çekmesi bir oldu. Gözlerimi yumdum. Daha önce oradan başka hiçbir yerde gerçek bir varlık gibi hissetmemiştim.

Elime ne geliyorsa kavrayarak, “Özür dilerim,” dedim gömleğine doğru. “Çok özür dilerim.”

“Waverly,” dedi. Bir adım geri çekilip başını iyice eğdi. Biraz daha yaklaşırsa burunlarımız birbirine değecekti. “Sorun değil. Mükemmel olmanı bekleyemem. Olan oldu.”

Sesinde suçlayıcı bir hava olmasa da, mükemmel keli-

mesi aklımın içinde eş merkezli çemberler çizerek dönüp duruyordu. “Bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Olmana da gerek yok zaten.”

Kollarımı sıkıca tutmuş, başımı kaldırmış yüzüne bakıyordum. Bu çocuk beni çözemeyeceğini anlayabilecek kadar, hatta herkesten iyi tanıdı. Hem de kalbini bana kaptırabilecek kadar iyi...

“Bir daha söylesene.”

Alnını alnıma yaslayıp, “Mükemmel olmana gerek yok,” diye fısıldadı.

“Gerçek mi bu?” dedim. Ağzımı kapüşonunun önüne dayamıştım. “Yoksa yine rüya mı görüyorum?”

Fakat onca kez geceleri onun yanında, yatağında hatta gece vakti başından geçen rezil anlarda bile onunla birlikte olduktan sonra hislerime nasıl güvenebilirdim? “Rüyalar hayatımdaki en sahici şeyler, gerçek hayattan bile daha sahiciler. Rüyalarındaki sen de hep gerçek, sahiciydin.”

Gülümseyerek, “O zaman artık, gerçek hayatta da gerçeğe dönüştüm,” dedi.

“O nasıl oldu peki? Burada olmanı bir türlü aklım almıyor.”

Utangaç utangaç gülümseyerek telefonunu havaya kaldırdı. Birisi Marshall’a kahverengi filtreye duvardaki yazıyı çekip atmıştı. Fotoğrafta Maribeth’in nefret dolu yazısının üzerine karalanmış hüznü açıklamalarını görüyordu.

Gönderen kişinin adı “Korkunç Pitbull”du. Mesajın altında *Mutlu Yıllar, Holt* yazıyordu.

Bir an fotoğrafa bakakaldım. Duvardaki elyazım ne

orantısız görünüyordu. Kendimi video kaydında görmüş gibi tuhaf hissetmişim. Başka birinin gözünden nasıl göründüğü görür gibi olunca bir kakhaha patlatıverdim.

Gözlerimi sımsıkı yumarak alnımı Marshall'ın omzuna yaslayıp katıla katıla güldüm. İşte Autumn'u bu yüzden seçmişim. Çünkü o kız hırsızların bile kendi içinde bir doğrusu, hakkı hukuku, şerefi olduğuna inanıyor, Marshall'ı sevip değer veriyordu. Çünkü o daha öyle bir şeye ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim zamanlar ihtiyaç duyduğum arkadaştı.

Marshall yüzündeki tuhaf gülümsemesiyle telefonu elimden aldı. "Beni seçmeni istiyorum dediğimde öyle bir zorunluluğun olduğunu kastetmemiştim. Duyurmaya çalışmışım. İnan bana, zorunlusun demeye çalışmamışım."

"Biliyorum," dedim. Duvara o kelimeleri yazmam gayet de gerekliydi gerçi. İçimden geçenleri anlatmamın başka yolu yoktu.

Okuldan çalan zilin sesi kulağıma çalınmıştı. Parkın öbür tarafından, altıncı teneffüsün bittiğini bağıra çağıra duyuruyordu. Yedek kulübenin gölgesinin altında tir tir titreyerek dikiliyordum.

Marshall elimi tutup beni merdivenlere doğru çekti. "Hava da soğukmuş. İçeri girelim."

Katı kurallarla çevrili önceki hayatımda asla ama asla yüzümde yaşlarla okula girmez, en derin duygularımı koridorda millete reklam etmezdim.

Kalabalığın arasında karıştığımızda elini tuttuğumu bile Marshall'a yaslandım. Ellerimiz birbirine geçmişti. Parmaklarımız etrafımızdaki insanlar kadar gerçek, her bir

hücremin ona olan aşkı kadar hakiki ve hatta koridordaki herkesin bizi yan gözle süzüyor oluşu kadar sahici ve bir o kadar da karmaşık bir takımyıldızı yumağı gibi birbirine kenetlenmişti. Dolabıma vardığımda elimi şifre kadrancının üzerine koyup dikilekaldım. Marshall'ın arkamda olduğunu bilmenin keyfini çıkarıyordum.

Arkamdan eğildi. Tadına doyumaz nefesi kulağımı okşuyordu. “ Çok tuhaf gelmiyor, değil mi? İstersen birkaç dakika verebilirim?”

Açıkgöze bak sen! Ne komik sorulardı bunlar böyle. Kimin aklına gelirdi böyle şeyler sormak? Gülümseyip başımı iki yana sallamaktan başka cevap vermedim. Kollarımı boynuna dolayıp içimden geldiği gibi öptüm dudaklarından.

TEŞEKKÜRLER

Yardımcım Sarah Davies, tek kelimeyle bir mucizesin.

Editörüm Krista Marino. Senin büyük bir sabır ve titizlikle hikâyemi parçalarına ayırıp tekrar birleştirmen sayesinde kafamdaki hikâyeyi yaratabildim.

Kitabımın eleştirisinde yardımcı olan arkadaşlarım ve yerlerini doldurmayacağım harika dostlarım Maggie Stiefvater, Tessa Gratton ve de her seferinden Waverly'nin tarafını tutan Maggie'ciğimle Marshall'ın tarafını tutan canım Tess. Sizler bir tanesiniz.

İlk taslağımı okuyup, “Bu Waverly psikopat mı ne? Hani olsa sorun değil ama cidden öyle mi?” diyen Emily Hainsworth. Böyle mantıklı bir soru sorduğun için çok teşekkürler.

Bana Autumn'un tüm dans hareketlerinin adlarını öğreten Gia. Sana da çok teşekkür ederim.

Neyi sevip sevmediğimi bilen, yazdıklarımı okuyup eğlenceli biri olduğumu düşünen, benimle birlikte tüm korku filmlerini izleyen David... Sana nasıl teşekkür etsem bilmiyorum.

Syl... Ömrümüz bitti, üzerine konuştuğumuz bu kitap hâlâ yazılmadı derken sonunda yazdım işte. Bir bizim

bodrum katı bir sizin sundurma, olmadı kafeler derken beraber oturup çikolata yediğimiz tüm günler için sana çok müteŐekkirim. Her Şey için kalpten teşekkür ediyorum. Her Şey için hem de... Çok ama çok teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Brenna Yovanoff, *The Replacement* [Yer Değiştirenler], *The Space Between*, *Paper Valentine* ve *Fiendish* gibi Newyork Times çok satanlarının yazarıdır. Eşi ile birlikte Denver’de oturmaktadır. Kendisi ve kitaplarıyla ilgili daha kapsamlı bilgi için internet adresi *brennayovanoff.com*’u ziyaret edebilir ve yazarın Twitter hesabı @brennayovanoff’u takip edebilirsiniz.

“Değişiyordum.
Kıtaların kayması gibi
bir şeydi bu. İçimdeki
sınırlar değişiyordu.
Kendimi bıraksam
kendim olmayı da
bırakacak, kendime sıkı
sıkı sarılmaktan, işgal
altındaki bir ülke misali
topraklarımı
savunmaktan
vazgeçecektim.”

(...)

“Yüzünde yırtıcı bir
mutluluk maskesi olsa
da maskenin altındaki
yüzü hüznü doluydu.”

(...)

“Duygularım çoktan bir
sır olmaktan çıkmıştı.

Düşündüğüm gibi
gömülü hazinemde de
değildiler artık. Bunca
şeyden sonra
içimdekileri dışarıya bu
denli yansıttığımı
öğrenmek çok korkunç
gelmişti. Meğer ben ne
saydamdım!”

Kimsenin Bilmediği Yerler

roman

Waverly ve Marshall... Gizledikleri iç dünyalarının birbirlerinde örtüşen arzu ve aşk dolu uyumun farkına ne zaman varacaklar? Onlar mükemmel değil... Hiçbir zaman da mükemmel olmak istemediler. Hatalarla dolu hayatlarında mutluluğun peşinden gidecekler mi? Lise ve aile hayatının açmazlarında yakaladıkları o mucizevi ruhsal ve tensel uyumun anlamını keşfedebilecekler mi? Sıkılmadan, utanmadan sevmeyi becerebilecekler mi?

Bu sadece Waverly ve Marshall'ın hikâyesi değil. Kendini tanımaya, keşfetmeye çalışan gençlerin içsel yolculuğu...

"Waverly ve Marshall harlı bir ateş gibiler... Kendilerini bulurken ferahlatıcı bir şekilde kusurlular. Okurlar bu ikilinin hayat dolu, insanın içini acıtacak denli gerçekçi hikâyelerini okurken kendileri de uyumayı unutacaklar. Harikulade bir aşk hikâyesi."

Kirkus Reviews

"İncelikle örülmüş, göz alıcı bir üslupla yazılmış bu roman okul döneminin belirsizliklerini ve insanın kendini keşfetme sürecinin güçlüüğünü başarıyla yakalıyor."

Booklist

"Yovanoff, insan ilişkilerini, özellikle de beklenmedik biçimlerde oluşan ilişkileri çok katmanlı bir biçimde ele alıyor"

Publishers Weekly

"Büyülü izler taşıyan karanlık bir kurgu."

SLJ

"Yovanoff, iyiliklerini istediğiniz karakterle okuru derin ve karanlık bir yolda seyahate çıkarıyor... Keyifli bir okuma, klasik lise aşkı hikâyelerinden farklı olarak derin gözlemler, esprili bir dil ve sürpriz bir son içeriyor."

Romantic Times

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

₺ 25

ISBN: 978-6059641166

9 786059 641166